

ÖSVÉNYEM VILÁGOSSÁGA

Áhítatok minden napra

William MacDonald

A könyv eredeti címe és kiadója:
One Day at a Time;
Everyday Publications Inc., Scarborough, Ontario, Canada
© Everyday Publications Inc., Scarborough, Ontario, Canada

Magyar kiadás
© Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió, 1997

ISBN 963 9434 82 5

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

BIBLIAI HELYEK RÖVIDÍTÉSE

ÓSZ	Ószövetség	Mik	Mikeás próféta könyve
ÚSZ	Újszövetség	Náh	Náhum próféta könyve
1Móz	Mózes 1. könyve	Hab	Habakuk próféta könyve
2Móz	Mózes 2. könyve	Sof	Sofóniás próféta könyve
3Móz	Mózes 3. könyve	Agg	Aggeus próféta könyve
4Móz	Mózes 4. könyve	Zak	Zakariás próféta könyve
5Móz	Mózes 5. könyve	Mal	Malakiás próféta könyve
Józs	Józsue könyve	Mt	Máté Evangéliuma
Bír	Bírák könyve	Mk	Márk Evangéliuma
Ruth	Ruth könyve	Lk	Lukács Evangéliuma
1Sám	Sámuel 1. könyve	Jn	János Evangéliuma
2Sám	Sámuel 2. könyve	Csel	Apostolok Cselekedetei
1Kir	Királyok 1. könyve	Róm	Rómaiakhoz írt levél
2Kir	Királyok 2. könyve	1Kor	Korintusi 1. levél
1Krón	Krónika 1. könyve	2Kor	Korintusi 2. levél
2Krón	Krónika 2. könyve	Gal	Galatákhöz írt levél
Ezsd	Ezsdrás könyve	Ef	Efézusiakhoz írt levél
Neh	Nehemiás könyve	Fil	Filippiekhez írt levél
Eszt	Eszter könyve	Kol	Kolosséiakhoz írt levél
Jób	Jób könyve	1Tesz	Tesszalonikai 1. levél
Zsolt	Zsoltárok könyve	2Tesz	Tesszalonikai 2. levél
Péld	Példabeszédek könyve	1Tim	Timóteushoz írt 1. levél
Préd	Prédikátor könyve	2Tim	Timóteushoz írt 2. levél
Én	Énekek Éneke	Tit	Titushoz írt levél
Ézs	Ézsaiás próféta könyve	Filem	Filemonhoz írt levél
Jer	Jeremiás próféta könyve	Zsid	Zsidókhöz írt levél
JSir	Jeremiás siralmi	Jak	Jakab levele
Ez	Ezékiel próféta könyve	1Pt	Péter első levele
Dán	Dániel próféta könyve	2Pt	Péter második levele
Hós	Hóseás próféta könyve	1Jn	János első levele
Jóel	Jóel próféta könyve	2Jn	János második levele
Ám	Ámos próféta könyve	3Jn	János harmadik levele
Abd	Abdiás próféta könyve	Júd	Júdás levele
Jón	Jónás próféta könyve	Jel	János mennyei jelenései
		kk	következők

William MacDonald, az áhítatoskönyv szerzője, számos bibliai könyv kommentárjának írója, valamint az Emmaus levelező-bibliaiskola * egyik szerkesztője. Írásait sok nyelvre lefordították, és millió példányban terjesztik. Számos, gyakorlati keresztyénségről szóló írása közül különösen ismert az „Igazi tanítványság”** című, amely keresztyén fiatalok ezreinek adott már döntő ösztönzést, hogy Jézus Krisztus hűséges követője legyen.

Noha William MacDonald doktori címet szerzett a Harvard Egyetemen, írásait mégis a könnyen érthetőség és az eleven stílus jellemzi. Rendelkezik azzal a képességgel, hogy Isten Igéjének fontos, gyakran figyelmen kívül hagyott alaptételeit mindenki számára is könnyen érthetően közölje.

1973-ig W. MacDonald az USA-beli Emmaus Bibliaiskola elnöke volt. Attól kezdve San Leandrobán (Kalifornia) egy gyakorló tanfolyamon misszionáriusokat és munkatársakat készít fel. Ez a tanfolyam „Discipleship-Intern-Training-Program” (Tanítványságra képző tanfolyam) néven vált ismeretessé. Azonkívül Isten Igéjének sokfelé ismert tanítója és hirdetője.

Ennek az áhítatos könyvnek a célja fölébreszteni bennünk Isten Igéjének szeretetét és az Úr Jézus Krisztus iránti odaadást, hogy hétköznapijainkat is Isten dicsőségére élhessük.

* Az egyes kötetek magyarul is megjelennek.

** Magyarul megjelent az Evangéliumi Kiadó gondozásában

Január 1.

„Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között.”

2Mózes 12,2

Az újévi elhatározások jók, csak éppen könnyen összetörnek. Az újévi imádságok még jobbak; mert felszállnak Isten trónusához, és mozgásba hozzák a meghallgattatás kerekeit. Ha ma egy új esztendő kezdeténél állunk, gondolkodjunk el a következő imádság felett.

„Úr Jézus, ma ismét egészen Neked szentelem magamat. Azt akarom, hogy ebben az évben is vedd kezvedbe életemet, és használd fel a Te dicsőségedre. Vedd egész valómat, hadd adjam neked mindenem.

Kérlek, óvj meg a büntől és mindattól, ami szégyent hoz nevedre!

Add, hogy engedjek Igéd tanításának. Szeretnék benne előre haladni. Ne engedd, hogy a »régi nótát fűjjam«.

Legyen ez évi jeligém: »Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem« (Jn 3,29). Legyen minden dicsőség a Tied! Segíts, hogy ne magamnak kívánjam azt!

Taníts meg arra, hogy minden döntésemet imádság után tegyem. Aggódom, nehogy a magam értelmére támaszkodjam. »Tudom Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit« (Jer 10,23).

Szeretnék meghalni a világnak, sőt a barátok és ismerősök dicséretének vagy korholásának is. Adj nekem osztatlan, tiszta vágyat arra, hogy azt tegyem, ami Neked kedves.

Óvj meg attól, hogy másokat kritizáljak, és rosszat mondjak róluk. Segíts abban, hogy szavaim embertársaim épülésére és hasznára váljanak.

Vezess el a bajban levő lelkekhez! Szeretnék én is – miként Te – a bűnösök barátja lenni. Add, hogy sírni tudjak az elveszettek miatt! Add, hogy úgy lássam az embereket, mint ahogy Üdvözítőm látta őket, míg nem szememet elhomályosítják a könnyek! Add, hogy részvétellel tekintsek a tévelygő juhokra, és az Úr iránti szeretetből szeressem őket!

Úr Jézus, óvj meg attól, hogy hideg, keserű és cinikus legyek, hogy közönyössé váljak, akármi történjék is velem, keresztyénségem miatt!

Vezess a pénzzel való gazdálkodásban is! Segíts, hogy hűséges sáfár legyek mindazokban, amiket rám bízta!

Segíts minden pillanatban arra gondolnom, hogy testem a Tiéd! Add, hogy ez a hatalmas igazság egész magatartásomat befolyásolja!

És, Úr Jézus, könyörgök azért, hogy legyen ez az év a Te visszajövedeled éve! Vágyva vágyom arra, hogy színről színre lássalak és imádatlal boruljak eléd. Maradjon eleven a boldog reménység a szívémben ebben az évben, és oldjon le mindarról, ami ehhez a földhöz köt, sőt, tartson állandóan a várakozás készültségében. Ámen. Jöjj, Uram Jézus!”

Másokat magunknál különbnek tartani – természetellenes dolog; a bukott ember természete tiltakozik ellene. Emberileg egyszerűen lehetetlen, önmagunktól nincs is erőnk ilyen természetfölötti életet élni. Isten ereje által azonban lehetséges, hogy énünket megfeszítve tartssuk, és így másokat tiszteljük.

Gedeon szép példa Igénk mondanivalója számára. Miután 300 emberével leverte a midjánitákat, felszólította Efraim férfait, hogy mérjenek halálos csapást az ellenségre. Ezek elválták az utat a menekülő ellenség elől, és elfogták Midján két vezérét. Utóbb mégis szemrehányást tettek, hogy miért nem hívták őket már korábban segítségül. Gedeon erre azt felelte, hogy többet ért „Efraim böngészése Abiszer szüretjénél” (Bír 8,2), azaz az efraimiták által elvégzett tisztogatási akció többet ért, mint Gedeon egész hadjárata. Ez az önzetlen magatartás megnyugtatta Efraim férfait.

Jóáb nagy önzetlenséget tanúsított, amikor Rabbá bevétele után felszólította Dávidot, hogy a már szinte teljesen elfoglalt városnak adja meg a kegyelemdőfést (2Sám 12,26-28). Jóáb helyesnek tartotta, sőt, az volt a kívánsága, hogy a győzelem dicsősége Dávidé legyen.

Pál apostol önmagánál különbnek tartotta a filippibelieket. Azt mondta, hogy a filippibeliek élete és szolgálata volt a tulajdonképpeni áldozat Isten számára, míg ő maga semmi mást nem tett, mint italáldozatot mutatott be, amely kiöntetik az ő hitük áldozatára és szolgálatára (Fil 2,17).

Az önmegtagadás legfőbb példája azonban az Úr Jézus, aki megalázta magát, hogy mi felmagasztaltassunk. Szegénnyé lett, hogy mi meggazdagodjunk. Meghalt azért, hogy mi éljünk.

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil 2,5).

Január 3.

„Ne ítéletek látszat szerint, hanem hozzatok igazságos ítéletet.” János 7,24

A bukott emberiség egyik legnagyobb gyöngesége az, hogy legtöbbször hajlamos a látszat szerint ítélni. Az embereket külsejük szerint ítéljük meg. A használt gépkocsit a dukkózása szerint, a könyvet a borítólapja után. Habár így sokszor csalódunk, mégis vonakodunk megtanulni azt az egyszerű igazságot: „Nem mind arany, ami fénylik.”

„Kisebrendűségi érzés – járvány” c. könyvében azt mondja dr. James Dobson, hogy mai kultúránk szerint a testi szépséget „az emberi értékek hitelesített mértékévé” tettük. Így a felnőttek egy csinos gyermeket többre értékelnek, mint egy átlagos külsejűt. A tanító a külsőleg vonzó gyerekeknek jobb osztályzatot ad. A csinos gyereket kevesebbszer büntetik meg. A jelentéktelen gyereket viszont sokkal többször vonják felelősségre csínytevéséiért.

Sámuel a daliás, a jóképű Eliábot választotta volna királlyá (1Sám 16,7), de az Úr rendreutasította: „Ne tekints a megjelenésére, se termetes növése, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”

A történelem során a legtevésesebb emberi ítélet akkor született, amikor az Úr Jézus a földre jött. „Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattunk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna” (Ézs 53,2). Nem láttunk szépséget az egyetlen igaz emberben, aki valaha is élt!

Ő maga azonban sohasem döntött a külső alapján, mert már eljövetele előtt ezt profétálták róla: „Nem a látszat után ítélt, és nem a hallomás alapján dönt” (Ézs 11,3). Előtte nem a külső megjelenés számított, hanem a jellem, nem a csomagolás, nem a testi, hanem a szellemi tartalom.

„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Szellememmel – mondja a Seregek Ura.” Zakariás 4,6

Igeversünk azt a fontos igazságot tartalmazza, hogy az Úr művét nem az emberi okosság és erő végzi el, hanem a Szent Szellem.

Ezt látjuk Jerikó bevételénél. Nem Izráel fegyveres ereje döntötte le falait. Az Úr adta kezükbe a várost, miután a papok hétszer megfújták a kürtöket.

Ha a hadsereg nagyságán múlt volna, Gedeon sohasem győzte volna le a midjáni-tákat, mert serege háromszáz emberre csökkent. És szokatlan volt a fegyverzetük is: cserépkorsók, fáklyákkal. Nyilvánvaló, hogy senki más, csak az Úr volt az, aki a győzelmet kezükbe adta.

Illés tudatosan kiiktatott minden emberi lehetőséget ahhoz, hogy emberi ügyesség gyújtson tüzet az oltáron, hiszen tizenkét vödör vizet öntött rá. Így aztán amikor a mennyből tűz szállt alá, ennek isteni eredetét senki sem kérdőjelezte meg.

Pusztán emberi képességükre bízva magukat hiába halásztak a tanítványok egész éjszaka, nem fogtak semmit. Ez adta a lehetőséget az Úrnak, hogy megmutassa nekik: csak akkor lesz eredményes a szolgálatuk, ha mindenestől Tőle függenek.

Könnyen arra a gondolatra jutunk, hogy az Úr szolgálatában is a legszükségesebb a pénz. Pedig ez sohasem volt így! Hudson Taylornak tökéletesen igaza volt, amikor azt mondta: ne a kevés pénz miatt aggódjunk, hanem a túl sok pénz miatt, amelyet nem az Úrnak szentelnek.

Olykor makacsul ragaszkodunk kulisszák mögötti diplomáciai taktikázáshoz, hatalmas propaganda-hadjáratokhoz, lélektani manipulációkhoz vagy a szónoki tehetséghez. Beruházunk hatalmas építkezésekbe, és szervezetek valóságos birodalmát építjük ki – és ostobán azt hisszük, hogy ezek a siker kulcsai.

Márpedig nem hatalommal vagy erőszakkal, vagy valamiféle más eszközzel jut előbbre Isten munkája, hanem Isten Szelleme által.

Az Úr az Őérte végzett igazi munka számára nélkülözhetetlen, mivel a szellemi harcot nem testi fegyverekkel vívjuk, hanem imádsággal, hittel és Isten Igéjével.

Január 5.

„Sok ez a nép, amely veled van.” Bírák 7,2

Mindegyikünkben megvan tudat alatt a vágy a „nagy számok” iránt, és a hajlam arra, hogy a sikert statisztikaszzerűen mérjük. Van bennünk bizonyos lenézés a kicsiny csoportok iránt, míg a nagy tömegek figyelmet és tiszteletet ébresztenek mindenkiben. Milyen legyen a magatartásunk ezen a téren?

Ne vessük meg a nagy számokat, ha azok a tiszta Ige munkálkodásának gyümölcsei. Ilyen volt például az az eset pünkösdkor, amikor egyszerre több, mint háromezren kerültek be Isten országába.

Örüljünk a nagy számoknak, hogyha azok Isten dicsőségére és az emberek áldására vannak. Tulajdonképpen egészen természetesnek kellene számunkra lennie annak, hogy vágyakozunk nagy tömegek után, amelyek fölemelik szívüket és hangjukat Isten imádására, és elmennek szerte a világba hirdetni a megváltás evangéliumát.

Másfelől azonban kifejezetten károsak a nagy számok, ha büszkeséghez vezetnek. Isten kénytelen volt Gedeon seregének létszámát erőteljesen lecsökkenteni, nehogy Izrael ezt mondja: „Az én kezem szabadított meg engem!” (Bír 7,2). E. Stanley Jones (1884–1973, amerikai indiai misszionárius és író) mondta egyszer, hogy milyen utálatosnak tartja „a ma jellemző futkosásunkat a számok után”, mivel az csak „kollektív önzéshez vezet”.

Károsak a nagy számok, ha azok emberi erőtlől, nem pedig az Úrtól való függéshez vezetnek. Valószínűleg ez volt a baj Dávid népszámlálásával is (2Sám 24,2-4). Jóáb érezte, hogy királyának nem tiszták az indokai, és tiltakozott ellene – de hiába.

Nem kívánatosak a nagy számok akkor sem, ha elérésük érdekében lejjebb eresztjük a mércét, megalkuszunk a biblikus alapelvekkel, „felvizezzük” az evangéliumot, vagy nem gyakoroljuk az Istentől való fegyelmet. Ez a kísértés mindannyiszor megjelenik, valahányszor szívünk nagy tömegekre néz az Úr helyett.

A nagy számok semmiképpen sem eszményiek, ha az egymással való szoros közösség elvesztéséhez vezetnek. Ha az egyén elvész a tömegben, ha eltűnhet anélkül, hogy bárki hiányát érezné, ha senki sem osztja meg vele örömet és bánatát, akkor feladták azt az igényt, hogy Krisztus Testeként éljenek.

Károsak a nagy számok, ha gátolják az „egy test tagjaiban” a kegyelmi ajándékok kifejlődését. Nem hiába választott az Úr Jézus maga mellé csak tizenkét tanítványt.

Kezdetől fogva Isten egy maradék bizonyágtétele által munkálkodik. Istent nem vonzza a nagy tömeg, viszont nem veti el magától a kicsiny csoportot sem.

Ne dicsekedjünk nagy számokkal, de ne is elégedjünk meg a kis számokkal, ha ezek saját lustaságunk és közönyünk eredményei.

Ha a fiatal hívő idejekorán megtanulja ezt a leckét, ezzel később sok problémától kíméli meg magát. A Biblia azt tanítja, hogy a mi régi, gonosz, újonnan nem született természetünkben SEMMI JÓ nincs. A test egyáltalán nem ér semmit. És megtérésünkkel sem javul meg. Nem nemesedik meg azáltal sem, ha életünket mindvégig, következetesen Krisztussal járjuk. Sőt, még Isten sem próbálja megjavítani. A kereszten halálra ítélte, és azt akarja, hogy mindvégig a halálban maradjon.

Ha ezt hitben valóban megragadom, akkor megóv engem sok hiábavaló kereséstől és törekvéstől. Nem keresek többé jót azon a helyen, amelyről Isten megmondta, hogy ott egyszerűen nincs jó.

Ez megóv a csalódástól. Nem érzem többé csalódottnak magamat, ha nem találok semmi jót önmagamban. Mert kezdettől fogva tudom, hogy az egyszerűen nincs.

Megóv az állandó „köldöknézéstől”. Abból indulok ki, hogy önmagamtól nem győzhetek. Ellenkezőleg – az önmagammal való foglalkozás szükségképpen vereséghez vezet.

Megóv a pszichológiai és pszichiátriai „lelkigondozástól”, amely fényoszóróját az „én”-re irányítja. Az efféle terápia csak még bonyolultabbá teszi a problémát, ahelyett, hogy megoldaná.

Megtanít arra, hogy szüntelenül az Úr Jézussal foglalkozzam. Robert Murray McCheyne (1813–1843, skót lelkész és író) mondja: „Valahányszor önmagadra nézel, utána nézz tisztes Jézusra.” Helyes az arány! Valaki más egyszer azt mondta, hogy még a megszentelt „én” is csak nyomorúságos pótlék a megdicsőült Krisztus helyett. Az énekszerző írja: „Mily édes elmenekülni az éntől, és az Üdvözítőben elrejtőzni.”

A mai igehirdetésekből, és számtalan „keresztyén” könyvből is sok minden biztatja az embert önmagával való foglalkozásra, és valósággal kényszeríti temperamentumával, önértékelésével, komplexusaival és kisebbségi érzéseivel. Ez az egész irányzat az egyoldalúság tragédiája, és emberi roncok halmazát hagyja maga után.

„Túlságosan rossz vagyok ahhoz, hogy akárcsak egyetlen gondolatot is megérmélnék; ehelyett szeretnék önmagamról megfélemleni, és Istenre tekinteni, aki valóban méltó minden gondolatomra.”

Január 7.

„Hitben járunk, nem látásban.” 2Korintus 5,7

Elgondolkoztunk-e már azon, miért van az, hogy a legtöbb ember számára egy labdarúgó-mérkőzés érdekesebb, mint egy imaközösség? A mindenkori látogatottsági statisztika ugyanis egyértelműen erről tanúskodik.

Vagy megkérdézhetjük magunkat: „Miért vonzóbb egy elnöki szék, mint egy gyülekezeti szolgálat?” A szülők általában nem azzal biztatják fiaikat, hogy „Egyél meg mindent, és egyszer talán még gyülekezeti munkás is lehet belőled”, hanem így: „Egyél meg mindent, ami a tányérodon van, és ha majd nagy és erős leszel, még elnök is lehet belőled.”

Miért van az, hogy a sikeres üzleti karrier vonzóbb, mint a misszionárius élete? Gyakran még keresztyén szülők is lebeszélnek gyermeküket arról, hogy missziói mezőkre menjen, és szívesebben látják, ha valamely világi vállalkozásban jó álláshoz jut.

Miért köti le egy dokumentumfilm jobban a figyelmet, mint Isten Igéjének a tanulmányozása? Gondoljunk csak a képernyő előtt eltöltött számtalan órára, és a nyitott Biblia előtti futó pillanatainkra.

Miért tesznek meg az emberek pénzért olyasmit, amit az Úr Jézus iránti szeretetből nem tennének meg? Sokan fáradhatatlanul küzdenek cégükért, ugyanakkor közönyösek, ha az Üdvözítő hívja őket.

Végül: miért tűnik nagyobbak és jelentősebbnek számunkra gyakran az államunk, mint Isten Gyülekezete? A politika változatos és izgalmas. A gyülekezeti életet pedig olykor unalmasnak és erőtlennek látjuk.

Mindennek oka az, hogy nem hitben járunk, hanem látásban. Látásunk pedig torz. Nem olyanak látjuk a dolgokat, amilyenek azok valójában. Többre becsljük az időlegest az örökkévalónál. Többre becsljük az emberi vélekedést Isten ítéleténél.

Ha hitben járunk, minden megváltozik. Világos szellemi látást kapunk. Úgy látjuk a dolgokat, ahogyan Isten látja őket. Az imádságot úgy értékeljük, mint leírhatatlan kiváltságot arra, hogy állandóan megjelenhessünk magánkihallgatáson az egész világ-mindenség uralkodója előtt. Fölismerjük, hogy a gyülekezeti munkás Isten előtt többet jelent, mint egy államfő. Spurgeonnal együtt úgy látjuk, hogy ha Isten valakit misszionáriusnak hív el, akkor kész tragédia lenne, ha „királyá alacsonyodna le”. A médiában a valótlanságok fészket ismerjük fel, míg a Bibliában megtaláljuk a kiteljesedett élet kulcsát. Készek vagyunk magunkat elhasználni (és engedni elhasználni) az Úrért úgy, ahogy azt valamiféle személytelen cégért soha nem tennénk. És felismerjük, hogy helyi gyülekezetünk Isten számára és az Ő népe számára fontosabb, mint akár a legnagyobb világbirodalom.

A nagy különbséget hit által látjuk meg!

Az Úr dolga oly fontos, sürgős, magasztos és tiszteletet parancsoló, hogy átok van mindazokon, akik azt hanyagul végzik. Isten a legjobbat akarja, és ez meg is illeti Őt, nem tűrheti el a restséget, habozást, félszívűséget és a felületes módszereket. S ha arra gondolunk, hogy milyen végtelenül fontos dolgokról van szó, akkor ezen nem is csodálkozunk.

1968 őszén Prágában egy fiatal keresztyén bizonyosságot tett egy másik cseh fiatal-embernek, Jan Palachnak. Jan őszinte érdeklődést tanúsított, mire a fiatal keresztyén megígérte, hogy visz neki egy Újszövetséget. Telve volt jó szándékkal, mégis hetek múltak el addig, míg egyáltalán beszerezte az Újszövetséget. Azután is egyre halogatta, hogy elvigye azt ismerősenek.

1969. január 16-án Jan Pallach kiállt a Vencel térre, leöntötte magát benzinnel, és elégett. Nem érthette meg, hogy akár csak meglássa a neki megígért Újszövetséget.

A jó szándék tehát nem elég. Gyakran mondják, hogy a pokolba vezető út jó szándékkal van kiköveztve. Ezt azonban tettekre kell váltani! A következőkben lássunk néhány lehetőséget arra, hogyan:

Először: Sohase tiltakozzunk, ha az Úr világosan megmutatja, hogy valamiféle szolgálatot, cselekedetet vár tőlünk. Ha Úrnak mondjuk Őt, akkor nincs helye a kifogásoknak.

Másodszor: Sohase halasztgassuk a dolgot. A halogatás halálos. Másokat foszt meg segítségtől és áldástól, minket magunkat pedig büntudattal és lelkiismeret-furdalással tölt el.

Harmadszor: Végezzük gondosan! „Tedd meg mindazt, ami kezed ügyébe esik, és amihez erőd van” (Préd 9,10). Ha valamit érdemes megtennünk, akkor azt érdemes jól megtennünk.

Végül: Tegyük azt Isten dicsőségére. „Akár esztek... akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek” (1Kor 10,31).

Amy Carmichael (1867–1951, indiai angol misszionáriusnő és költő) érzületével kellene telve lennünk, aki azt írta: „Isten ígéretei vesznek körül. Nem állhatok le, hogy árnyékokkal játsszam, vagy földi virágokat szedjek, míg el nem végeztem a dolgom, és számot nem adtam róla.”

„...elsősorban a saját házuk népét becsüljék meg...” *1Timóteus 5,3*

Talán ismerjük a mondást: „Otthon ördög, kifelé szent.” Azt jelenti, hogy valaki a kívülállókkal szemben jóságos és közlékeny, otthon azonban durva és barátságtalan.

Ez a hiba nemcsak bizonyos embercsoport sajátossága. Különösen a fiataloknak kell óvakodniuk tőle. Olyan egyszerű a kortársak között a sztárt játszani, otthon pedig a szülők rémének lenni. Férjek üzleti partnerükkel szemben mosolygós álarcot viselnek, de ha hazajönnek, levetik azt, és kimutatják közönséges, ingerlékeny énjüket. A szószéken tündöklök az a prédikátor, aki otthon szeszélyes és mogorva.

Bukott természetünk egyik legvisszataszítóbb vonása, hogy olykor a legcsúnyábban azokkal szemben viselkedünk, akik hozzánk a legközelebb állnak, akik a legtöbbet teszik értünk, akiket – józan percekben – a legjobban szeretünk. Ezt írja Ella Wheeler Wilcox:

Nagy igazság az a nyugati világban,
az udvariasság birodalmában:
azokat sértjük meg,
akiket szeretünk,
és hízelgünk annak,
akit nem ismerünk.
A futó vendégre jobban gondolunk,
mint arra, akivel közös az otthonunk!

Egy másik költő így fejezte ki ugyanezt: „Köszöntjük az idegeneket, mosolygunk a vendégekre, és gyakran csak keserű szavaink vannak a mieink számára, akiket a legjobban szeretünk.”

„Nagyon egyszerű dolog egy »templomvallást«, egy »imaórvallást« vagy egy »Úrért fáradozó vallást« felmutatni, de egészen más a »hétköznapi hitet« gyakorolni. A keresztyénség egyik életfontosságú eleme az, hogy az ember »becsülje meg a saját háza népét«, de sajnos, elég ritka is. Egyáltalán nem szokatlan, hogy a keresztyén ember a maga megigazult életét kifelé, az emberek előtt éli meg, hogy lássák őt, ugyanakkor nyomorultul csődöt mond saját háza népével szemben. Ismerek egy családapát, aki a heti imaórákon oly erővel imádkozott, és akinek az intései oly mély benyomást keltek, hogy az egész gyülekezet épült a kegyessége által; de amikor a gyülekezeti összejövetelről hazament, oly mogorva és utálatos volt, hogy családja szinte egy szót se mert szólni jelenlétében.”

Samuel Johnson (1709–1784, híres angol esszéíró és lexikonszerkesztő) mondja: „Minden élőlény azokon tölti ki bosszúját, akik véletlenül a közelében tartózkodnak.” Ellen kellene állnunk ezeknek a természetes hajlamainknak!

Otthoni magatartásunk világosabb tanúságtétel keresztyénségünkről, mint az, amit a nyilvánosság előtt mutatunk.

Sokaknak túl eszményi nézetük van a keresztyén életről. Úgy gondolják, hogy az élmények sorozatából áll. Keresztyén könyveket és folyóiratokat olvasnak, személyes bizonyosságtételeket hallanak különböző drámai megtapasztalásokról. Mindebből arra következtetnek, hogy az egész élet ilyenekből áll. Ott nem léteznek problémák, fájdalmak, megpróbáltatások és tanácsalanságok. Nincs helye a kemény munkának, a napi taposómalomnak, egyhangú küzdelemnek. Ha azután életük nem egyezik ezzel az elképzeléssel, akkor elcsüggednek, illúziójukat veszítik és elvonási tünetektől szenvednek.

A valóság azonban a következő: a keresztyén élet túlnyomó része „a látszólag kicsiny dolgoknak szívós állhatatossággal végzése”. Pontosan ezt tapasztaltam meg én is. Hatalmas tömegű kellemetlen aprómunka, fegyelmezett tanulmányozás hosszú órái, szolgálata nyilvánvaló eredmények nélkül. Olykor felmerült a kérdés: „El tudok-e érni egyáltalán valamit?” És éppen akkor ajándékozott meg az Úr bátorító jellel, csodálatos imameghallgatással, vezetésének világos Igéjével. És ekkor megerősödtem, és ismét tovább tudtam menni egy darabig.

A keresztyén ember élete nem 50 méteres vágtazás, hanem hosszútávfutás, és kitartásra van szükségünk, hogy végigfussuk. Fontos a jó rajt, de legfontosabb – amin az egész múlik – a kitartás, amelynek segítségével átfutunk a dicsőség tündöklő célján.

Énóknak mindörökre kitüntetett helye van az állhatatosság évkönyveiben. Képzeljük csak el! – Istennel járt 300 éven át (1Móz 5,22). De ne gondoljuk, hogy ezek a zavartalan öröm és zavartalan lelkesezés évei voltak, ő is elviselte a maga részét próbatételekben, tanácsalanságban, sőt üldöztetésben is. De nem fáradt bele a jó cselekvésébe. Állhatatos maradt mindvégig.

Ha olykor az a kísértés környékezik, hogy hagyjuk abba, emlékezzünk meg a Zsidók 10,36-ról: „Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.”

A nemes élet nem fénykoszorú,
nem villámgyorsan megnyert győzelem,
hanem, hogy napok egymásutján
az Isten akaratát megtegyem!

Január 11.

„...*hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást.*” *Máté 18,16*

A Biblia szerint minden kijelentést két vagy három tanúnak kell megerősítenie, hogy valaki érvényes ítéletet hozhasson. Ha ezt az alapelvet követnénk, problémák egész tengerét kerülhetnénk el.

Természetes hajlamunk oda vezet, hogy csak az egyik felet hallgatjuk meg, és mindjárt ítélkezünk. Oly meggyőzően hangzik, hogy azonnal elnyeri rokonszenvünket. Később tudjuk csak meg, hogy az illető a dolognak csak egyik oldalát mondta el. Ha meghalljuk a másik oldalt is, világossá válik előttünk, hogy az első személy a tényeket eltorzította vagy legalábbis a maga javára kiszínezve adta elő. Itt ismerjük fel igazán a Példabeszédek 18,17 igazságát: „Igaznak látszik az, aki először szól a perben, de sorra kerül ellenfele is, és megcáfolja.” Ha ítélünk anélkül, hogy az ügy valamennyi tényezőjével megismerkedhetnénk, igazságtalanabban cselekszünk, mint a világ jogrendszere, és érvényes ránk a Példabeszédek 18,13: „Aki arra felel, amit meg sem hallgatott, azt bolondnak tartják és megpirongatják.”

Amikor Cibá azt közölte Dáviddal, hogy Mefibóset a trónjára tör, azt Dávid minden további nélkül elhitte, és Cibának adta Mefibóset minden vagyonát (2Sám 16,1-4). Később azonban Mefibósetnek megadatott a lehetőség, hogy a királynak elmondja a valóságot. Ekkor Dávid belátta, hogy döntését a kellő bizonyítékok nélkül hozta.

Az Úr is elismerte ezt az alapelvet. Azt mondta: az Ő önmagáról szóló tanúságtétele nem elég (Jn 5,31). Ezért eladott négy további tanúbizonytságot: Keresztelő Jánost (5,32-5), az Ő cselekedeteit (36. v.), az Atya Istent (37-38. v.) és a Szentfrást (39-40. v.).

Ha nem igyekszünk elegendő és megfelelő tanúbizonytságról gondoskodni, akkor szívüket törhetünk össze, emberek jó hírét tehetjük tönkre, gyülekezetekben kelthetünk meghasonlást, és megronthatunk barátságokat. Kövessük Isten Igéjét, mert így az igazságtalanságok és lelki sebek okozását kerülhetjük ki.

Ez jó kérdés, mert leszálíft bennünket igazi nagyságunkra. – Ugyanis egyáltalán semmink nincs, amit ne kaptunk volna.

Külső és belső adottságainkat születésünkkor kaptuk. Külső megjelenésünket és értelmi képességeinket távolról se tudjuk befolyásolni, így nem is büszkélkedhetünk ezekkel.

Mindaz, amit tudunk, tanulásunknak köszönhető. Mások töltöttek be bennünket információval. Gyakran hisszük, hogy önállóan valami egészen új gondolatunk támadt, aztán rájövünk, hogy már vagy húsz éve olvastuk egy könyvben. Emerson (1803–1882, amerikai szerző és költő) mondta öngúnyjal: „Legjobb gondolataimat a klasszikusok ellopták.”

És hogy állunk a talentumokkal? Némelyik talentum biztosan benne van a családban. Mi felkészülés és gyakorlat által kifejlesztettük. De a döntő az, hogy nem önmagunkból származnak, ajándékba kaptuk őket.

Pilátust felfuvalkodottá tette hatalma, de az Úr figyelmeztette: „Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha nem felülről adatott volna neked” (Jn 19,11).

Végső soron minden lélegzetvételünk Isten ajándéka. Ezért folytatja így Pál apostol a korintusiakhoz intézett kérdését: „Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7).

Például Harriet Beecher Stowe (1811–1896) elutasított minden elismerést a „Tamás bátya kunyhója” megírásáért: „Hogy én lennék a »Tamás bátya kunyhója« szerzője? Nem, semmi hatalmam nem volt a történet fölött! Az Úr írta, én pedig egyszerű eszköz voltam kezében. Az egész történet megjelent előttem a gondolataimban, egyik kép a másik után, és én szavakba foglaltam őket. Egyedül Istené a dicsőség.”

Ha állandóan szemünk előtt van, hogy semmink sincs, amit nem kaptunk volna, akkor védve vagyunk a dicsekvéstől és az öntömjénezéstől, és eljutunk odáig, hogy Istennek adjuk a dicsőséget mindazért a jóért, ami bennünk van, vagy amit véghezvittünk.

Ezért hát: „Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag! Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az ÚR, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem – így szól az ÚR!” (Jer 9,22-23).

Január 13.

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” Filippi 4,13

Az ilyen igeverset könnyen félreérthetjük. Elolvassuk, és azonnal eszünkbe jut százféle dolog, amit képtelenek vagyunk megtenni. Pl. valami fizikai erőfeszítés, amely emberfölötti erőt igényel. Vagy gondolunk valamilyen nagy szellemi teljesítményre, amely messze felülhaladja képességünket. Így azután ezek a szavak gyötrelmévé lesznek számunkra vigasztalás helyett.

Valójában ez az igevers valami mást jelent, mégpedig azt, hogy az Úr erőt ad nekünk mindannak elvégzésére, amit Ő kíván tőlünk. Az Ő akaratának körén belül nincs lehetetlenség.

Péter ismerte ezt a titkot. Tudta, hogy – egyedül önmagára hagyatkozva – képtelen lenne a víz tetején járni. De azt is tudta, hogy megteheti, ha azt az Úr parancsolja. Mihelyt Jézus Krisztus kimondta: „Jöjj!”, Péter kiszállt a csónakból és elindult a víz tetején az Úr felé.

Normális körülmények között parancsomra egyetlen hegy sem ugrik a tengerbe. De ha ez a hegy akadályt képez köztem és az Isten akaratának teljesítése között, akkor elmondhatom: „Hegy, állj félre!”, és megtörténik.

Végső soron tehát kimondhatjuk, hogy amit Isten parancsol, arra képessé is tesz! Ezért ad erőt nekünk mindenféle próbatétel elviselésére. Képessé tesz arra, hogy minden kísértésnek ellenálljak, és minden terhet elhordozzak. Megerősít, tisztává teszi gondolatvilágomat, tiszta indítékokkal ajándékoz meg, hogy mindig azt tegyem, ami az Ő szívének kedves.

Ha pedig nem kapok erőt, hogy valamit véghezvigyek, ha fenyeget a fizikai, vagy belső összeomlás, akkor föl kell tennem magamnak a kérdést, nem tértem-e el valahol az Isten útjáról, nem mentem-e a magam vágyai után? Lehetséges Istenért munkálkodni anélkül, hogy az Isten műve lenne. Az ilyen munkálkodást nem kíséri az Ő erőt adó ígérete.

Fontos tehát tudnunk, hogy Isten elvégzett akaratának folyamában haladunk-e előre. Ha igen, akkor örvendezhetünk és bízhatunk abban, hogy az Ő kegyelme megtart és megerősít.

A korintusi „szentek” emberi vezető személyiségek fölött vitáztak a gyülekezetben. Voltak, akik Pált tartották eszményképüknek, másoknak Apollós volt a kedvencük. Ismét mások úgy gondolták, hogy Kéfás az, aki mindezek fölött áll. Pál tisztázza előttük, milyen nevetséges az, hogy választásukat egy emberre korlátozzák, holott minden az övék. Tehát ahelyett, hogy azt mondanák: „Apollós az enyém”, inkább mondják azt, hogy „Pál, Apollós és Kéfás, mind az enyéme”.

Kiváltképpen érvényes ez az Ige ma. Tévelygünk, ha Luther, Kálvin, Wesley, Booth, Darby vagy valaki más nagy személyiség kizárólagos követőinek mondjuk magunkat. Mindezek a férfiak a mieink, és mi örvendezhetünk annak a világhoz, amely valamennyiükből árad felénk. De sohase legyünk csupán egyetlen ember követői.

De nemcsak az Úr szolgálói a mieink. A világ is a mienk. Isten örökösei és Krisztus örökösársai vagyunk. Egy napon visszatérünk majd, és az Úr Jézussal együtt uralkodunk a világ fölött. A közbelső időben itt a földön meg nem tért emberek uralkodnak, mintha a világ az övék lenne. De ez nem így van. Ők egyszerűen a világ ügyvezetői, akik igazgatják mindama napig, amikor majd mi birtokba vesszük.

Az élet a mienk! Ez nem egyszerűen azt jelenti, hogy életünk van, inkább azt jelenti, hogy mienk a minden mértéken túlradó örök élet, magának Krisztusnak az élete. Életünk nem semmiség, hanem: értelmes, célratörő és csodálatosan hasznos.

És mienk a halál is. Nem vagyunk egész életünkön át a szolgaság halálfélelmének alávetve. A halál számunkra Isten követe, aki lelkünket a mennybe viszi. Ezért „a meghalás nyereség” (Pál). És mindezekon felül mi Krisztuséi vagyunk, Krisztus pedig az Istené. Ha mindezt végiggondolom, emlékezmem kell Guy King sajátos megjegyzésére: „Milyen dúsgazdag koldusok vagyunk!”

Január 15.

„Mert ti, testvéreim, szabadságra vagytok elhíva; csak a szabadság nehogy üriügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáltatok egymásnak.” Galata 5,13

A szabadság Isten gyermekének egyik felbecsülhetetlenül értékes tulajdona. Akit a Fiú megszabadított, az valósággal szabad. Csakhogy felelős szabadságra vagyunk elhíva, nem pedig féltelenségre.

A gyermekek szabadok akarnak lenni az otthoni élet korlátaitól. A felnőttek szabadok akarnak lenni házastársuktól. Sokan hadakoznak az ellen, hogy rendszeres munka korlátozza életüket. Mindez azonban nem az a szabadság, amelyre mi elhivattunk.

A csillagoknak nem áll szabadságukban, hogy elhagyják pályájukat és a világűrben kószáljanak. A vonatnak sem, hogy elhagyja a síneket, és keresztül-kasul kóborolja a vidéket. A repülőgépnek sem, hogy elhagyja előre megállapított légi folyosóját; biztonsága attól függ, hogy a pilóta engedelmeskedik-e az előírásoknak.

Jowett (John Henry, 1864–1923, angol, egy ideig New Yorkban munkálkodó igehirdető) mondja erről: „Nincs olyan terület, ahol a törvénytelenység szabadságot jelentene. Akármilyen irányba indulunk is, el kell fogadnunk bizonyos köztételt, ha szabadságot akarunk. A zenésznek meg kell hajolnia az összhangzat törvényei előtt, ha azt akarja, hogy muzsikája szép legyen. Az építésznek alá kell vetnie magát a nehézségi erő törvényeinek, mert különben fáradozásának nem ház, hanem romhalmaz lesz az eredménye. És ugyan, miféle szabadságot élvez az az ember, aki szüntelen vétkezik az egészség törvényei ellen? Mindezekben a területeken a törvényszegés elnyomorodást jelent, az engedelmeskedés azonban szabadságot.”

Való igaz, hogy a hívő ember szabad a törvénytől (Róm 7,3). Ez azonban nem jelenti azt, hogy törvénytelen lehet. Most törvény szerint össze van kötve Krisztussal, a szeretet kötelékei által, és köteles engedelmeskedni az Újszövetségben található isteni parancsoknak.

A hívő ember egyrészt szabad a bűn rabszolgaságától (Róm 6,7.18.22), másrészt azonban Isten és az igazságosság rabszolgája.

A hívő ember szabad minden embertől (1Kor 9,19), másrészt azonban minden ember szolgája legyen, hogy minél többeket megnyerjen.

De – nem szabad arra, hogy a szabadságát a gonoszság eltakarására használja (1Pt 2,16). Nem szabad arra, hogy a test vágyait kielégítse (Gal 5,13); hogy másokban megütközést keltsen (1Kor 8,9); hogy az Úr Jézus nevére gyalázatot hozzon (Róm 2,23-24)! Nem szabad arra, hogy szeresse a világot (1Jn 2,15-17); és, hogy a benne lakó Szent Szellemet megszorítsa (1Kor 6,19).

Nem talál az ember beteljesedést és békét, ha a boldogságról alkotott saját elképzeléseit igyekszik megvalósítani. Csak akkor, ha magára veszi Krisztus igáját, és Tőle kezd el tanulni. „Az Ő szolgálata tökéletes szabadság.”

Ebből az üzenetből reménység és ígéret sugárzik. Ha valaki csődöt mond, ez Isten számára még nem ok arra, hogy most egyszerűen leírja őt.

Az Ige kíméletlen realizmussal írja le Dávid vétkeit. Amikor olvassuk, vele együtt porba ülünk, és szégyen borít el bennünket. Dávid azonban teljesen összetört az Úr előtt, és megtanulta gyökeresen megbánni bűneit. Az Úr pedig megbocsátott neki, nem vetette el magától, és helyreállította, hogy újra tudjon gyümölcsöt teremni.

Jónás nem volt hajlandó teljesíteni az Úrtól való missziói küldetését, és végül egy nagy cet gyomrába került. Ebben az élő tengeralattjáróban tanult meg engedelmeskedni. Amikor Isten másodszor is megszólította, elment Ninivébe, hirdette a közvetlenül bekövetkező ítéletet, és megélte, hogy az egész város mély bűnbánatot tartott.

János Márk szépen kezdett Pállal és Barnabással, de azután hirtelen kiszállt a munkából és hazament. Isten azonban nem hagyta cserben. Márk ismét visszatért a küzdelembe, visszanyerte Pál bizalmát, és Isten elhívta arra, hogy megírja a soha csődöt nem mondó Szolga evangéliumát.

Péter, miután rendfihetetlen hűségéről biztosította az Urat, mégis megtagadta Őt. Emberek leírták volna azzal, hogy a törött szárnyú madár a jövőben nem fog magasan repülni. Isten azonban nem írta le, és Péter ennekutána magasabban szárnyalt, mint valaha. Pünkösdkor egyszerre több, mint 3000 ember előtt nyitotta meg Isten országának ajtaját. Fáradhatatlanul dolgozott, és többször szenvedett üldözeteiéseket. Megírta a nevét viselő két levelet, és végül az Úr szolgálatában eltöltött életét mártírhálál koronázta meg.

Ami tehát a szolgálatot illeti, Isten (sokszor) második lehetőséget is ad. Nem végez valakivel csak azért, mert az illető csődöt mondott. Valahányszor megtört szívű, bánkodó embert talál, lehajlik hozzá, hogy bukott harcosának a fejét újra fölemelje.

Ezzel természetesen semmiképpen nem akarjuk igazolni a bűnt vagy a csődöt. Az összetörettetés és a lelkiismeret-furdalás legyen elég az elrettentéshez.

Nem akarjuk azt sem mondani, hogy Isten a bűneit meg nem bánó bűnösnek is ad második lehetőséget. A halál félelmetes véglegességet jelent. Aki bűneiben hal meg, annak szól a rettenetes mondat: „Ha ledől a fa..., ugyanazon a helyen marad, ahová ledől” (Préd 11,3).

Január 17.

„Jóakarattal szolgáljatok, mint az Úrnak, és nem mint embereknek.” Efézus 6,7

Pálnak a rabszolgákhoz szóló utasításai (5–8. v.) rendkívül jelentőségteljesek mind azok számára, akik Jézus Krisztus szolgálói akarnak lenni.

Először is megmutatják, hogy még a legalantasabb munkát is végezhetjük Isten dicsőségére. Azok a rabszolgák, akiknek Pál ezeket írta, talán padlót súroltak, ebédet főztek, mosogattak, gondozták a háziállatokat, vagy a mezőn dolgoztak. Az apostol mégis azt mondja, hogy ezeket a mindennapos kötelességeiket mint a „Krisztusnak” végezhetik (5. v.), hogy a rabszolgák e munkáknál „Krisztus szolgálóiként cselekedjék Isten akaratát” (6. v.), hogy ők ilyenkor „az Úrnak szolgálnak” (7. v.), és hogy végül „ha valaki valami jót tesz, visszakapja az Úrtól” (8. v.).

Túl könnyen elkövetjük azt a hibát, hogy különbséget teszünk „világi” és „lelki-szellemi” munka között. A hét munkanapjai során végzett munkánkat „világinak” mondjuk, míg az igehirdetést, bizonyoságtételt és bibliai tanítást „szellemi-lelki” munkának tartjuk. Pedig Igénk arra tanít, hogy a keresztyén ember számára nem létezik ilyen különbségtétel. Ennek tudatában erősítette fel egy prédikátor felesége a konyha falára, közvetlenül a mosogató fölé a következő mondást: „Itt naponta háromszor istentisztelet.”

Egy szolgálja ilyen magatartással
a robotmunkát megszentelheti.
Néked söpri tisztára szobáját,
és nemesek lesznek tettei!

(George Herbert, 1593–1633, anglikán lelkész és költő)

És még egy további drága igazságot is megtanulunk ebből, ugyanis azt, hogy legyen bár valaki nagyon alacsony társadalmi helyzetben, a keresztyén élet dicsőséges áldásaiból és jutalmaiból nincs kizárva. Talán egész életében soha nincs alkalma munkaruháját mérték utáni öltönyre fölcserélni, de ha a munkája jó minőségű, és ezzel Krisztust dicsőíti, akkor teljes és gazdag jutalmat nyer. „Mert tudjátok, hogy ha valaki valami jót tesz, visszakapja az Úrtól, akár szolgál, akár szabad” (8. v.).

Ha ebben hiszünk, elmondhatjuk George Herberttel együtt az imát:

Istenem, Királyom, taníts meg arra,
hogy mindenben Téged lássalak!
Ha bárkinek bármit is teszek meg,
abban is csak Téged áldjalak!

„Az én országom nem e világból való; ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálóm harcolnának...” János 18,36

Önmagában az a tény, hogy Krisztus országa nem e világból való, elegendő ahhoz, hogy engem távol tartson e világtól. Ha politikai tevékenységet folytatok, azzal kifejezem bizalmamat a politikai rendszer iránt, hogy az meg tudja oldani a világ problémáit. De – őszintén szólva – nincs meg bennem ez a bizalom, mert tudom, hogy „az egész világ a gonosz hatalmában van” (1Jn 5,19).

A politika kétséget kizáróan bebizonyította azt, hogy képtelen a társadalmi problémák megoldására. Intézkedései nem mások, mint ragtapaszok a gennyező sebekre: nem hatolnak le a fertőzés gyökeréig. Tudjuk, hogy beteg társadalmunk alapvető baja a bűn. Ezért nem is tekinthető komoly gyógyszernek az, ami nem tud magával a bűnnel leszámolni.

Ez tehát a sorrendiség kérdése. Politikai tevékenységbe fektessem be az időmet, vagy pedig ugyanezt az időt az evangélium terjesztésére fordítom? Az Úr Jézus válaszolt erre a kérdésre, amikor azt mondta: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát” (Lk 9,60). Krisztus ismertté tétele a legfontosabb, mivel Ő a válasz e világ problémáira.

„Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására” (2Kor 10,4). S mivel ez valóban így van, arra a belátásra jutunk, hogy a nemzeti és nemzetközi történelemre nagyobb befolyással lehetünk imádsággal és Isten Igéjének hirdetésével, mint bármilyen politikai tevékenységgel.

Egy közéleti személyiség mondotta egyszer, hogy a politika már lényénél fogva romlott. És figyelmeztetésként hozzátette: „A gyülekezet ne feledkezze el tulajdonképpeni feladatáról, és ne lépjen az emberi erőfeszítések területére, ahol szükségszerűen nyomorúságos figurát mutat... Ha ilyesmibe keveredik, elveszíti létalapjának tisztaságát.”

Ebben az üdvkorszakban Istennek terve az, hogy a nemzetek közül kihív egy népet az ő nevéért (vö. Csel 15,14). Ahelyett, hogy ezt a romlott világot az emberek számára lehetőleg elhordozhatóvá és kényelmessé tegye, arra törekszik, hogy embereket mentsen ki ebből a világból. Én pedig azzal legyek elfoglalva, hogy Istennek ebben a dicsőséges szabadító vállalkozásában Vele együtt munkálkodjam.

Amikor megkérdezték az Úr Jézust, hogyan cselekedhetnek Istennek tetsző dolgokat, azt válaszolta, hogy az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyenek abban, akit Ő elküldött (Jn 6,28-29). A mi feladatunk tehát az, hogy embereket hitre vezessünk!

Január 19.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszágtól.” 1János 1,9

Ennek az Igének a biztatása nélkül lehetetlen volna keresztyén életünkben előrehaladnunk. Minél inkább növekedünk a kegyelemben, annál mélyebb tudatára ébredünk mindenestől bűnös voltunknak. Szükségünk van arra, hogy azonnal megtisztuljunk bűneinktől, különben szüntelen büntudatra és állandó levertségre volnánk ítélve.

János azt mondja itt, hogy a megoldás a bűnök megvallásában van. A hitetlen ember elnyeri a bűneiért járó büntetés bírói elengedését a Jézus Krisztusban való hit által. A hívő ember pedig elnyeri az Atya bocsánatát a bűnvallás után.

A bűn Isten gyermekeinek az életében megszakítja a közösséget Istennel, és ez a szakadás meg is marad mindaddig, amíg a bűnös ember be nem vallja és el nem hagyja bűneit. Ha megvalljuk, akkor Isten hűséges marad Igéjéhez: megígérte, hogy megbocsát. És igazságos marad mégis, mert Krisztus váltságműve a kereszten megteremtette az alapot erre.

Ez a vers tehát azt jelenti, hogy ha megvalljuk bűneinket, minden följegyzés kitöröltetik a nyilvántartásból, teljesen megtisztulunk, helyreáll az Istennel való közösség csodálatos légköre.

Mihelyt tudatára ébredünk annak, hogy bűn van az életünkben, azonnal Isten színe elé járulhatunk, néven nevezhetjük azt, elítélhetjük, és teljes bizonyossággal tudhatjuk, hogy az megbocsátatott.

De hogyan lehetünk bizonyosak ebben? Ha érezzük a bűnbocsánatot? Nem, egyáltalán nem érzés kérdése. Tudjuk, hogy Isten nekünk megbocsátott, mert Igéjében megmondta. Az érzések megbízhatatlanok, Isten Igéje azonban megbízható.

Tegyük fel azonban, hogy valaki azt mondja: „Tudom, hogy Isten megbocsátott nekem, de én nem tudok magamnak megbocsátani.” Ez igen kegyesen hangzik, valójában azonban Istent gyalázza meg vele az ember. Ha Isten megbocsátott, akkor azt akarja, hogy ezt a bűnbocsánatot hit által elfogadjam: örüljek neki, és mint megtisztított edény szolgáljak Neki.

A Szentírás egyik legdrágább és legmegnyugtatóbb igazsága az, hogy a Krisztus vére által befedezett bűnöket Isten elfelejti.

Mérhetetlen csoda, amikor olvassuk: „Amilyen messze van napkelet napnyugtától, olyan messzire veti el vétkeinket” (Zsolt 103,12). Elmondhatjuk Ezékiással: „Hátad mögé dobtad minden vétkemet” (Ézs 38,17). Lélegzetünk is eláll, ahogy halljuk az Urat: „Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt” (Ézs 44,22). De még ennél is csodálatosabb, amit a Zsidók 10,17-ben olvasunk: „Bűneikről és gonoszságaikról pedig többé nem emlékezem meg.”

Ha megvalljuk bűneinket, Isten nemcsak megbocsátja, hanem azonnal el is felejti azokat. Nem túlozzuk el az igazságot, ha azt mondjuk, hogy bűneinket azonnal beleveti az Ő feledése tengerének mélyébe. Szolgáljon illusztrációképpen egy hívő ember tapasztalata, aki ide-oda hullámozó küzdelmet folytatott egy szokássá vált bűnével. Egyik gyöngye pillanatában újra engedett a kísértésnek. Azonnal az Úr színe elé sietett és kifakadt: „Uram, már megint megtettem azt.” És akkor mintha hallotta volna, hogy az Úr ezt mondta: „Mit tettél meg újra?” – Amit a történet ezzel mondani akar, az világos: Isten a bűnvalláskor a másodperc tört része alatt már mindent el is felejtett.

Drága ellentmondás az, hogy a mindentudó Isten tud felejtani. Egyfelől Ő mindent tud. Megszámálja a csillagokat, és mindegyiket a nevének nevezi. Számon tartja küzdelmeinket és könnycseppeinket. Számon tart minden verebecskét, fejünk minden hajszálát. És mégis elfelejti azokat a bűnöket, amelyeket megvallunk és elhagyunk. David Seamands mondotta: „Nem tudom, hogyan képes Isten mindentudása felejtani, de azt tudom, hogy bűneimet elfelejti.”

És még egy utolsó gondolat! Joggal emlegetik azt a mondást, hogy amikor Isten valamit megbocsát és elfelejt, akkor a tenger partján, amelynek mélyére bűneinket vetette, felállít egy táblát ilyen felirattal: „Halászni tilos!” Nem szabad kihalásznom a magam bűneit, vagy a mások bűneit, amelyeket Isten elfelejtett.

Január 21.

„Saultól viszont eltávozott az Úr Szelleme, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az Úr küldött.” ISámuel 16,14

Vannak olyan versek a Bibliában, amelyek látszólag rossz cselekedeteket tulajdonítanak Istennek. Mikor például Abimelek három évig uralkodott Izráelben, akkor „Isten egy gonosz szellemet küldött Abimelek és Sikem polgárai közé” (Bír 9,23). Aháb király idejében Mika így szólt az istentelen királyhoz: „Íme, így adott az Úr hazug szellemet valamennyi prófétád szájába” (1Kir 22,23). Jób pedig az Úrnak tulajdonította valamennyi veszteségét, amikor ezt mondta: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk” (Jób 2,10). És az Úr maga is így szól az Ézsaiás 45,7-ben: „...én szerzek békességet, én teremtek bajt.”

Másfelől tudjuk, hogy Isten, éppen mert szent, nem cselekedhet gonoszt, és nem is hagyhatja büntetlenül azt. Semmiféle bűn, betegség, szenvedés vagy halál nem az Úrtól származik. Ő világosság, és nincs benne semmi sötétség (1Jn 1,5). Elképzelhetetlen, hogy olyasminek az okozója legyen, ami ellentmond tökéletességének.

Egyéb igehelyekből kiderül, hogy a Sátán a betegség, szenvedés, szerencsétlenség és rombolás okozója. Jób veszteségeit és rettenetes fájdalmait a Sátán okozta. Az Úr Jézus mondta, hogy a meggyörnyedt asszonyt tizennyolc éven át a Sátán kötözte meg (Lk 13,16). Pál úgy beszélt a testébe adatott tövisről, mint „a Sátán angyalá”-ról (2Kor 12,7). Az emberiség minden szenvedése mögött a Sátán a mozgató erő.

De hogyan egyeztethetjük össze mindezt azokkal az igeversekkel, amelyek Istenről, mint a gonosz okozójáról beszélnek? A magyarázat egyszerű: a Biblia gyakran Isten cselekedetének mondja azt, amit Isten megtörténni enged. Különbőség van Isten „direkt” (cselekvő) és „permissziós” (megengedő) akarata között. Gyakran megengedi, hogy az Ővéi olyan tapasztalásokat éljenek át, amelyeket önmagától sohasem rendelt volna számukra. Megengedte, hogy Izráel negyven évig vándoroljon ide-oda a pusztában, holott direktív akarata az volt, hogy – ha engedelmeskednek neki – sokkal hamarabb érkezzenek az ígért földjére.

De még ha Isten meg is engedi a démonok és emberek munkálkodását, az utolsó szó mégis mindig az övé. Mindent úgy irányít, hogy az az Ő dicsőségére és azoknak áldásul szolgáljon, akiknek azt az eseményt át kell élniük.

**„Nem vett észre Jákóbban hamisságot, nem látott gonoszságot Izráelben.”
4Mózes 23,21 (Károli ford.)**

Bálám, a megvásárolt próféta, hatalmas igazságot mondott ki, amikor azt mondta, hogy a mindent látó Isten nem lát bünt Izráel népében. Ami akkor Izráelre nézve érvényes volt, az csodálatosképpen érvényes a mai hívő ember számára is. Amikor Isten rátekint, egyetlenegy bünt sem fedez föl benne, ami miatt örök halállal kellene büntetnie őt. A hívő ember „Krisztusban” van. Ez azt jelenti, hogy Krisztus teljes érdemében és tökéletességében áll Isten előtt. Isten pontosan úgy fogadja, mint egyetlen szeretett Fiát. Ez különleges jóindulat és kedvezés helyzete, amelyen nem lehet javíthatni, és ami sohasem ér véget. Isten, egyetlen bünt sem talál abban, aki a Krisztusban van!

Hadd illusztráljuk ezt azzal, amit egy angol a Rolls-Royce-ával kapcsolatban átélt. Szabadságon volt Franciaországban, amikor a hátsó tengely eltört. A helybeli műhelyben nem tudták pótolni a tengelyt, ezért telefonáltak Angliába. A vállalat pedig nemcsak új hátsó tengelyt küldött, hanem két szerelőt is, akik gondoskodtak a tengely gondos és szakszerű beépítéséről. Az angol férfi folytatta szabadságos körútját, azután visszatért Angliába. Várta a cég számláját, de hónapok teltek el, és nem küldtek semmit. Végül írt a vállalatnak, pontosan leírta az egész esetet, és kérte, hogy küldjék el a számlát. Hamarosan megkapta a választ a Rolls-Royce-tól a következő tartalommal: „Gondosan átvizsgáltuk irattárunkat, és sehol egyetlen utalást nem találtunk arra, hogy egy Rolls-Royce-nak valaha is eltört volna a hátsó tengelye.” (Ti. ennek az autónak örökös garanciája van.)

Isten is gondosan átvizsgálhatja irattárát, és a hívőknél egyetlen olyan bűn említését sem találja, amely miatt az ítéletre kellene küldenie őket. A hívő ember elfogadhatóvá vált Isten számára „ama Szeretettben”. Tökéletes lett a Krisztusban! Felöltözött Isten igazságosságába, az abszolút tökéletes Isten előtt.

Január 23.

„És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek!” Jeremiás 45,5

Még az Úrért való munkának is van egy igen alattomos kísértése: „Naggyá lenni” – nevünket az újságban látni vagy a rádióban hallani. Ez igen veszélyes csapda. Megfosztja Krisztust a dicsőségtől, minket pedig a békességtől és az örömtől.

C. H. Mackintosh mondotta: „Mindig rendkívül nagy veszélyt jelent, ha egy ember vagy a műve ismertté lesz. Bizonyos lehet benne, hogy a Sátán elérte célját, ha a figyelem bárkire vagy bármire irányul, és nem az Úr Jézusra magára. Talán a munkát a legegyszerűbben kezdték, de ha nem volt a munkásban szent éberség és lelkület, s ő, vagy munkája gyümölcse fölkeltette az általános érdeklődést, akkor könnyen az ördög csapdájába esik. A Sátán állandó célja, hogy az Úr Jézust megfossza dicsőségtől. És ha ezt a célját valamilyen, látszólag keresztyén munka által éri el, akkor – átmenetileg – még nagyobb győzelmet aratott.” Jól fejezte ki ezt Denney (James 1856–1917. skót teológus) is: „Senki se állíthatja egyidejűleg, hogy ő maga nagy, és hogy Krisztus dicsőséges.”

Önmagunkat fosztjuk így ki. Valaki egyszer azt mondta: „Nem ismertem meg addig az igazi békességet és valóságos örömet az Úr szolgálatában, amíg már nem akartam nagy lenni.”

Ha arra törekszünk, hogy naggyá legyünk, ezzel a Sátán támadásainak óriási cél-táblájává tesszük magunkat. Ismert személyiség bukása sokkal nagyobb szégyent hoz Krisztus ügyére.

Keresztelő János minduntalan elutasította magától a nagyságnak még a gondolatát is. Jellegéje ez volt: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem” (Jn 3,30).

Mi is ülünk le a legelső helyre, míg az Úr maga nem hív, hogy üljünk följebb. Mindnyájunk számára ajánlatos az alábbi imádság: „Hadd legyek én kicsiny és ismeretlen, akit csak egyedül Krisztus szeret és értékelt.”

Oly sok mindenféle akad, amiért aggódhatnánk – ilyenek a rák, szívinfarktus és egy sereg más betegség veszélye; állítólag káros ételmiszer, hirtelen halálos baleset, infláció, bizonytalan jövő, atomháború, gyermekeink sötét jövője, akiknek majd ilyen világban kell felnőniük. A lehetőségek határtalanok.

És mégis azt mondja nekünk Isten Igéje: „Semmiért ne aggódjatok.” Isten azt szeretné, hogy gondtalan életet éljünk, és erre okunk is van!

Mindenféle aggodalom felesleges. Az Úr törődik velünk. Kezébe elrejtve tart minket. Semmi nem történhet velünk, csak az, amit Ő megenged. Nem vagyunk kiszolgáltatva a vak önkénynek, a véletlennek vagy a sorsnak. Életünket Isten tervezte el, Ő rendezi és Ő vezeti.

Az aggodalmaskodásnak semmi haszna. Soha, egyetlen problémát nem tudtak megoldani, egyetlen válságot elkerülni aggodalmaskodással. Valaki egyszer ezt mondta: „Az aggodás sohasem szünteti meg a holnap fájdalmait, de megfosztja a márt az erejétől.”

Az aggodalmak károsak. Az orvosok egyetértenek abban, hogy számos betegséget a gondok, feszültségek és idegeskedések okoznak, mint pl. a gyomorfekélyt.

Az aggodalmaskodás bűn. Aki aggodalmaskodik, „kétségbe vonja Isten bölcsességét, föltételezi Róla, hogy nem tudja, mit csinál. Kétségbe vonja Isten szeretetét; azt állítja, hogy Isten nem törődik velünk. Kétségbe vonja Isten erejét, azt állítva, hogy Isten sem tud megbirkózni azokkal a körülményekkel, amelyek a gondokat okozzák.”

Gyakran még pozitív hatást is tulajdonítunk gondjainknak. Amikor egy férj megpróbálta lebeszélni feleségét szüntelen aggodalmaskodásáról, az asszony így felelt: „Ha nem aggodalmaskodnék szüntelen, akkor nyilvánvalóan nem intéződne el semmi.” Aggodásunktól csakis úgy szabadulhatunk meg, ha azt mint bűnt valljuk meg, és elítéljük. És akkor bizalommal mondhatjuk:

Nem aggaszt az, hogy mit hoz a holnap,
Meváltóm azt kezében tartja,
ha gond és bánat súlya nyomna is,
segít hordozni az Ő szent karja.
Nem aggaszt hát, hogy mit hoz a holnap,
mért cipelném már most annak terhét,
mért okoznék bánatot az Úrnak,
Aki adja erejét s kegyelmét!

Január 25.

„Isten szeretet.” *IJános 4,8*

Amikor Krisztus eljött, a szeretet új szavával ajándékozta meg a görög nyelvet: „agapé”. A görögöknek már volt szava a barátságra („filia”) és az érzéki szerelemre („erosz”), de nem volt szava annak a szeretetnek a kifejezésére, amelyet Isten mutatott meg akkor, amikor egyszülött Fiát adta, és amelyről kívánja, hogy az övéi is ezzel a szeretettel szeressék egymást.

Ez egy másik világnak a szeretete: szeretet új dimenziókkal! Isten szeretetének nem volt kezdete, és nem lehet vége sem. Olyan szeretet ez, amelynek nincsenek határai, amelyet senki nem tud megérteni. Abszolút tiszta, a testi vágyak minden szennyétől mentes. Önfeláldozó, semmi árat nem talál magasnak. Ez a szeretet az adásban fejlődik ki, mert „Úgy szerette Isten a világot, hogy... *adta...*” (Jn 3,16) és „...ahogyan a Krisztus is szeretett minket és önmagát *adta* értünk” (1Jn 5,2).

A szeretet szüntelenül a másik ember javát akarja. Kinyújtja kezét a visszataszító ember felé éppúgy, mint a szeretetre méltó felé. Az ellenség felé éppúgy, mint a jóbarát felé. Ezt a szeretetet az ajándékozó jósága hívja elő. Abszolút önzetlen, sohasem vár ellenszolgáltatást, és sohasem zsákmányol ki senkit önmaga hasznára. Nem vezet könyvet az elszenvedett igazságtalanságokról, hanem fátylat borít bántásokra és sérelmekre. A szeretet minden udvariatságot kedvességgel viszonz, és imádkozik jövőendő gyilkosaiért. A szeretet mindig másokra gondol.

A szeretet azonban következetes is. Isten megfegyelmezi azokat, akiket szeret. A szeretet nem tudja elviselni a bűnt, mert a bűn káros és pusztító; de a bűnöst meg akarja menteni a pusztulástól.

Isten szereitének legnagyobb megnyilvánulása egyszülött Fiának odaadása volt, aki értünk meghalt a Golgota keresztyén.

Ki mérhetné föl, hogy szeret az Isten,
Aki miattunk Önmagát zúzta szét,
értünk adta egyszülött Fiát:
bűnösökért a legkedvesebbjét!

„Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást.” 1János 4,11

A szeretetet nem szabad úgy elképzelnünk, mint valami ellenőrizhetetlen és kiszámíthatatlan érzést. Isten parancsolja nekünk, hogy szeressünk, és ez teljesen lehetetlen volna, ha a szeretet valami nehezen megfogható alkalmi hangulat lenne, amely jön és megy, mint pl. egy meghűlés. A szeretet kiterjed érzelmeinkre is, de sokkal inkább az akarat dolga, mint az érzéseké.

Attól az elképzeléstől is őrizkednünk kell, hogy a szeretet a légvárak világához tartozik, és nincs sok köze a mindennapok küzdelmeihez. Minden rózsaillesztés, holdfényes óra után a portörölő és az elmosandó edény hetei következnek.

Más szavakkal: a szeretet igencsak gyakorlati! Ha pl. az asztalnál körbekínálnak egy tál banánt, amelyek közül az egyikben fekete foltok vannak, akkor a szeretet azt választja. A szeretet kimossa a mosdót és a fürdőkadát használat után. A szeretet eloltja a villanyt, ha már nincs rá szüksége. Fölszedi az eldobott papírzsebkendőt, és nem lép át rajta közönyösen. A kölcsönkért autót feltölti olajjal és benzinnel, mielőtt visszaadja. A szeretet kiürti a szeméttárolót anélkül, hogy erre kérni kellene. Nem várát meg senkit. Először másokat szolgál ki, csak azután önmagát. Fölveszi a nyugtós csecsemőt és kiviszi, hogy ne zavarja a gyülekezetet. A szeretet hangosan beszél, hogy a nagyothallók is meghallják. És a szeretet dolgozik, hogy legyen mit adnia másoknak.

A szeretetköpeny szegélye
beleír egészen a porba,
utak, utcák szemetét érinti,
s ha rátapad, türelemmel hordja...
Nem siet föl pihenni a hegyre,
amíg völgyön át vezet az út,
nem önmagának keres nyugalmat,
azt segíti, aki csődbe jut!

Január 27.

„Kihasználva az alkalmas időt.” Efézus 5,16

Ebben a mostani világban, amelyben az emberek egyre allergiásabbak lesznek a munkára, a keresztyéneknek minden pillanatot ki kell használniuk. Az időt eltékozolni: bűn.

Minden kor emberei hangsúlyozzák a gondos és kitartó munka fontosságát. Üdvözlőnk maga is azt mondja: „Nekünk – amíg nappal van – annak cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodik” (Jn 9,4).

Kempis Tamás írja: „Soha ne légy tétlen és rest: foglalatoskodjál mindig olvasással, írással, imádkozással, gondolkodással, vagy másmilyen hasznos munkával a közösség javára.”

Amikor G. Campbell Morgant megkérdezték, mi a titka annak, hogy oly eredményesen tudja magyarázni Isten Igéjét, azt válaszolta: „Munka – kemény munka – és ismét csak munka!”

Sohase feledjük, hogy az Úr Jézus, amikor emberként élt, ácsmesterként dolgozott. Életének legnagyobb részét a názáreti ácsműhelyben töltötte.

Pál sátorkészítő volt. Szakmáját kenyérkeresetnek fogta föl.

Téved az, aki a munkát a bűn következményének tekinti. Már a bűneset előtt Isten azért helyezte Ádámot az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt (1Móz 2,15). Az átok csak a fáradtságot és a verejtéket tartalmazza, amely a munkával össze van kötve (1Móz 3,19). Még a mennyben is lesz munka, hiszen „szolgái szolgálnak neki” (Jel 22,3).

A munka – áldás. Általa elégtűjük ki a kreativitás iránti szükségletünket. Szellemünk és testünk akkor működik a legjobban, ha szorgalmasan és lelkiismeretesen dolgozunk. A bűntől is az őriz meg leginkább, ha valami hasznos foglalatosságot végzünk, mert „a tétlen kezek számára a Sátán mindig talál valami gonosz tennivalót!” (Isaac Watts, 1674–1748, angol énekköltő és nevelő). Thomas Watson pedig ezt mondta: „A restség megkísérti az ördögöt, hogy minket megkísértsen.” A becsületes, szorgalmas, lelkiismeretes munka életfontosságú része Krisztusról való bizonyágtételünknek. És munkánk gyümölcsei talán túlélnek bennünket. William James (1842–1910, amerikai filozófus) pedig ezt mondta: „Az élet legnagyobb haszna, ha olyasmire fordítjuk, ami tovább tart, mint maga az élet!”

A hangsebességnél gyorsabb utazások, a telekommunikáció korszakában, olyan korban, amelyben a jelszó: gyorsan, gyorsan – mint derült égből a villámcsapás, úgy ér bennünket annak tudata, hogy a Bibliában a sietséget igen ritkán hagyja jóvá az Isten. Azért mondom, hogy „ritkán”, mert olyan példáink is vannak, mint a tékozló fiú apja, aki elébe futott hazatérő tékozló fiának, hogy világossá tegye, Isten siet megbocsátani a megtérő bűnösnek.

Mikor Dávid ezt mondta: „Sürgős volt a király parancsa” (1Sám 21,9), akkor családrdság bűnében lett vétkes. Az ő szavaival nem igazolhatjuk saját lázas rohangálásunkat.

A tiszta igazság, amit Igénkből világosan kiolvashatunk, az, hogy ha valóban az Úrban bízunk, akkor semmi szükség nincs a sietségre. Még a legsürgősebb feladatainkat is jobban tudjuk elvégezni nyugodt szellemben, mint testi aktivitás megszállottsága által.

Itt van előttünk annak a fiatalembernek a példája, aki nagyon sietett megházasodni. Ha nem siet cselekedni – így gondolkodott –, akkor másvalaki kapja meg a leányt. Az igazság azonban az, hogy ha Isten valóban számára rendelte azt a leányt, akkor senki más nem kaphatja meg őt. De ha nem Isten választotta számára azt a leányt, akkor keservesen tapasztalja meg majd annak a mondásnak az igazságát: „Házasodj sietve – bánd meg nyugalomban.”

Másvalaki nagyon siet, hogy ún. teljes idejű evangéliumi szolgálatba lépjen. Azzal érvel, hogy ez a világ tönkre megy, és nem tud várni. Az Úr Jézus viszont nem így érvelt názáreti évei alatt. Megvárta, amíg Isten hívja el a nyilvános szolgálatra.

Túl gyakran sietünk a személyes evangélizációkban is. Annyira igyekszünk minél több megtérést felmutatni, hogy gyakran leszedjük a gyümölcsöt, még mielőtt megérett volna. Nem engedjük meg a Szent Szellemnek, hogy meggyőzze az illetőt bűneiről. Az ilyen módszerek eredménye a hamis bűnvallások rommezője. Megszívlelendő a Jakab 1,4: „Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet.”

Életünk valódi tevékenysége nem a magunk csinálta misszió lázas sietségében áll, hanem az Isten vezérelte aktivitásban, amit az Úrra való nyugodt várakozás erősít meg.

Január 29.

„Igen, Atyám, mert így látod jónak.” Máté 11,26

Csaknem minden ember életében vannak dolgok, amelyeket ő maga sohasem keresett volna, amelyektől szívesen megszabadulna, de amelyeken egyszerűen nem tud változtatni. Ilyenek pl. a testi fogyatékoságok, vagy egy krónikus betegség, amely egyszerűen nem hagy nyugton. Esetleg újra meg újra fellépő idegi zavar vagy kedélybetegség.

Oly sok ember él keserűen és leverten, aki csak arról álmodik, hogy: mi lenne, ha... Ha nagyobb lenne. Ha csinosabb lenne. Ha egy másik családba, másik fajba született volna, vagy más lenne a neme. Ha olyan lenne a testi felépítettsége, hogy a sportban vihetné valamire. Tökéletes egészségnek örvendhetne...

Az a lecke, amit ezeknek az embereknek meg kell tanulniuk, a következő: az igazi békesség titka abban rejlik, hogy amin nem tudunk változtatni, azt fogadjuk el. Isten kegyelme által vagyunk, akik vagyunk. Isten végtelen szeretettel és bölcsességgel tervezte el életünket. Ha mindent olyan tökéletesen meg tudnánk ítélni, ahogyan Ő, akkor mi is pontosan így rendeznék el a dolgokat. Ezért kellene nekünk is elmondanunk: „Igen, Atyám, mert így látod jónak.”

De még egy lépéssel tovább is kell mennünk. Nem szabad mindezeket a dolgokat szelíd beletörődéssel elfogadnunk. Miközben tudjuk, hogy mindezt a Szeretet Istene engedi meg, akkor ezekért hálát szabad adnunk! Pál háromszor is könyörgött azért, hogy Isten távolítsa el a tövist a testéből. Mikor azután az Úr elég kegyelmet adott neki, hogy el tudja viselni a tövist, akkor így kiáltott az apostol: „Legszívesebben tehát az erőtlenségemmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem” (2Kor 12,9).

A szellemi érettség jele, ha az élet látszólag viasz körülményei közepette örvendezünk, és azokat Isten nevelő eszközeinek tudjuk tekinteni. Fanny Crosby (1823–1915, amerikai ismert evangéliumi énekszerző) életében nagyon korán megtanulta ezt a leckét. Mindössze nyolcéves volt a hathetes korától fogva vak költőnő, amikor az alábbi verset írta:

Milyen boldog gyermek vagyok én,
jóllehet, semmit sem látok.
Eihatároztam, hogy magamban
szemlélem majd a világot!

Milyen sok áldást élvezek én,
amilyen másnak nem jutott!
Vakságom miatt sóhajtozni

A világ egyik legnagyobb hegedűművésze, Fritz Kreisler mondta: „Mikor megszülettem, a zene már benne volt szervezetemben. Ösztönösen ismertem a partitúrát, még mielőtt az ábécét megtanultam volna. A Gondviselés ajándéka volt ez, nem én dolgoztam meg érte. Ezért tulajdonképpen még köszönetet sem érdemlek a zenéért... A zene túlságosan szent ahhoz, hogy áruba bocsássuk. És azok az örült fellépti díjak, amelyeket ma híres muzsikusok követelnek, gaztett a társadalom ellen.”

Szfvükre kellene vennünk ezeket a szavakat mindazoknak, akik az Úr ügyében fáradoznak. A Krisztusért való szolgálat az adás szolgálata, nem pedig a kapásé. A kérdés nem az: „Mi hasznom lehet belőle!”, hanem sokkal inkább: „Hogyan adhatom tovább az evangélium üzenetét az embereknek a lehető legjobban!” Az Úr szolgálataiban sokkal jobb, ha én hozok áldozatot, mintha hasznom van belőlük.

Igaz, hogy „méltó a munkás a maga bérére” (Lk 10,7), és hogy „akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek” (1Kor 9,14). Ez azonban még senkit nem jogosít fel arra, hogy azért, amit ad, bizonyos árat követeljen, arra sem, hogy hatalmas jogdíjat számítson fel valaki egy-egy ének előadásáért. Nem jogosít fel arra, hogy bárki is nagy honoráriumot kérjen egy-egy munkájáért!

Simon mágus pénzért akarta megvásárolni azt a hatalmat, hogy másokkal a Szent Szellemet közölni tudja (Csel 8,19). Valamiféle új jövedelmi forrást látott benne. Emiatt az ő nevét használják mindmáig a vallási kiváltságok pénzért történő adásárvételére (szimónia). Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy a vallásos-világ ma szimóniával van átitatva.

Ha a pénzt ma kivonnák az úgynevezett keresztyén munkából, akkor a munka nagy része azonnal leállna. De még mindig maradnának az Úrnak hűséges szolgálói, akik tovább szolgálnának, erejük fogytáig.

Ingyen kaptuk; ingyen kellene adnunk is. Minél többet adunk, annál nagyobb az áldás, a jutalom – jó, megtetézett mértékkel.

Január 31.

„Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek.” Máté 7,1

Vannak, akik egyébként alig tudnak valamit a Bibliáról, mégis jól ismerik ezt a verset, és a legkülönbözőbb módokon alkalmazzák. Még ha valakit kifejezett gonosz-ságáért bírálnak is, ők jámbor szemforgatással mondják: „Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek”. Más szavakkal: arra használják fel ezt az Igét, hogy vele elhárítsák gonosz-ságuk megítélését.

Nos, tény az, hogy vannak területek, ahol valóban nem szabad ítélkeznünk, ugyanakkor vannak olyan területek, ahol szükséges ítéletet mondanunk.

Lássunk néhány példát, amikor nem ítélkezhünk. Nem ítélhetjük meg egy-egy ember indokait, tettének mozgató erőit; mivel nem tudhatjuk, hogy amit tesz, miért teszi. Nem ítélkezhünk egy hívő testvérünk szolgálata fölött; ő a maga Urának áll vagy bukik. Nem ítélhetjük meg azokat, akiknek lelkiismeretüktől indítva kétségeik vannak bizonyos dolgokkal kapcsolatban, amelyek erkölcsileg semlegesek; helytelen volna lelkiismeretüket megsérteni. Nem ítélkezhünk a külső megjelenés alapján, ami a szívben van, az számít. És teljesen világosan kerülnünk kell a kemény, kritikus, vádaskodó magatartást. Aki megszokásból bírál, az rossz cégér a keresztyének számára.

Léteznek azonban olyan területek, ahol meg kell ítélnünk a dolgokat és ítélkeznünk kell. Meg kell ítélnünk minden tanítást, vajon egybehangzik-e a Bibliával. Hogy elkerüljük a felemás igát, világosan meg kell ítélnünk, hogy a másik ember valóban hívő-e vagy sem. Keresztyén emberek ítélkezzenek a hívők között felmerülő minden vitás kérdésben, ahelyett, hogy a bíróság elé mennének. A helyi gyülekezetnek ítélkeznie kell kiáltó bűnök esetében, és a megtérni nem hajlandó vétkest ki kell zárnia a közösségből. A gyülekezet tagjainak meg kell ítélniük, fel kell ismernünk kik azok a férfiak, akik alkalmasak a különböző szolgálatokra.

Isten nem várja el tőlünk, hogy ítélőképességünket a sutba vágjuk, vagy minden erkölcsi és szellemi mértéket feladjunk. Amit Ő megkíván tőlünk, az, hogy ne ítélkezzünk akkor, ha Ő megtiltja az ítélkezést, és hogy igazságosan ítélkezzünk, amikor Ő parancsolja.

Soha ne feledjük el, hogy az evangélium Krisztus dicsőségéről szóló örömhír. Természetesen Arról szól, Akit megfeszítettek és Akit eltemettek. De már nincs a kereszten, már nincs a sírban. Feltámadott, fölment a mennybe, és most mint megdicsőült Ember, Isten jobbján ül.

Mint embert, nem úgy ábrázoljuk Őt, mint egyszerű názáreti ácsot, nem is úgy, mint Isten szenvedő szolgáját, vagy mint a Galileából származó ismeretlent. És főként nem úgy, ahogyan a modern vallásos művészet teszi: elpuhult humanista apostolként.

Úgy hirdetjük Őt, mint az élet és a dicsőség Urát. Ő az, Akit Isten felmagasztalt, és Akinek olyan nevet adott, amely minden név fölött való. Az Ő nevére egyszer majd minden térd meghajlik, és minden nyelv vallja, hogy Ő az Úr az Atyaisten dicsőségére. Dicsőséggel és tisztességgel megkoronázott Fejedelem és Szabadító Ő.

Még azzal is gyalázatot hozhatunk Rá, ahogy hirdetjük Őt. Az embert dicsőítjük talentumaival együtt, és azt a benyomást keltjük, mintha Istennek tulajdonképpen hálnak kellene lennie azért, hogy ilyen ember szolgálja Őt. Azt az elképzelést támasztjuk, mintha az ember mutatna jóakaratot Istennel szemben akkor, amikor bízik benne. Ez nem az az evangélium, amelyet az apostolok hirdettek! Ők azt mondták: „Ti vétkesek vagytok az Úr Jézus Krisztus meggyilkolásában. Ti megragadtátok Őt, és istentelen kezeitekkel keresztre szegeztétek! Isten azonban feltámasztotta Őt a halottaiból, és a maga jobbján megdicsőítette Őt a mennyben. Ő ott van most megdicsőült testben. Szögekkel megjelölt kezében tartja az egész világmindenség királyi pálcáját. És egyszer visszajön majd, és igazságban megítéli a földkerekséget. Ezért tartsatok bűnbánatot, és forduljatok Hozzá hittel. Nincs más lehetőség a megmenekülésetekre. »Nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének«” (Csel 4,12).

Bárcsak ilyen látást nyernénk a megdicsőült Emberfiáról! És olyan nyelvet, amely hirdetné a dicsőségek milliárdjait, amelyek homlokát koronázzák! Mert akkor a bűnösök nyilván remegnének, és úgy kiáltanának, mint egykor pünkösdkor: „Mit tegyünk, testvérek, férfiak?” (Csel 2,37).

Február 2.

„Isten ugyanis, Aki ezt monda: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, Ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.» 2Korintus 4,6

Szó szerint ez áll itt: „Ő gyújtott világosságot a szívünkben, hogy azt tovább sugározzuk...”. Megtudjuk itt, hogy Isten gondolatai szerint mi nem az Ő áldásainak végállomásai, hanem csatornái vagyunk. Az a kifejezés, hogy „Ő gyújtott világosságot szívünkben”, a megtérésünkre vonatkozik. Ő, Aki a teremtéskor világosságot parancsolt, az új teremtéskor Maga gyújtott világosságot a szívünkben.

Ezt azonban nem azért tette, hogy áldásait önző módon önmagunkban felhalmozzuk. Szándéka inkább az volt, hogy az Ő Krisztus arcán felragyogó dicsőségét rajtunk keresztül másoknak is tudtul adja.

Hasonló módon beszél Pál arról, hogy Isten úgy látta jónak, „hogy kinyilatkoztassa Fiát én bennem, hogy hirdessem Őt a pogányok között” (Gal 1,16). Isten kinyilatkoztatja bennünk Fiát, hogy mi másoknak nyilatkoztassuk ki Őt. (Mikor évekkel ezelőtt ez az igazság világossá lett előttem, ezt írtam Bibliám fedőlapjára:

Ha te voltál az egyetlen, akiben egy ember Jézus Krisztusból valamit megláthat, mond, MacDonald, mit látna akkor?)

Teljesen igaza van Ian MacPhersonnak: „Igét hirdetni nagyszerű, magasztos, tiszteletet parancsoló dolog – természetfölötti cselekedet, egy SZEMÉLY közvetítése egy személy által egy csoport személynek, miközben ez a közvetítendő SZEMÉLY az örök Jézus Krisztus.”

Csatornáid vagyunk csupán, áldott Mesterünk,
de ha csodás erőd után képesek leszünk,
rajtunk keresztül áramlik szent akarod:
életünk, míg ki nem alszik, felhasználhatod!

„Egy másik angyal is odajött, és megállt az oltárnál, kezében aranyfüstölő, és adatott neki sok füstölőszer, hogy a szentek imádságaihoz tegye az aranyoltárra, mely a trónus előtt van.” Jelenések 8,3

Hisszük, hogy ennek az igeversnek az angyala nem más, mint maga az Úr Jézus. És itteni szolgálata teljes vigaszt és bátorítást jelent számunkra.

Mit csinál? Vesz valamennyi szent imádságát, hozzáteszi a maga drága füstölőszerreit, és így viszi azokat az Atya elé.

Imádságaink és dicséreteink rendkívül tökéletlenek. Nem tudunk úgy imádkozni, ahogyan kellene. Amit csak teszünk, az mind bűnnel, hazug indítékokkal, önzéssel szennyezett.

„A legszentebb órákért, amelyeket térden állva imádsággal töltünk,

Azokért az időkért, amikor a leginkább gondoljuk, hogy dicsérod énekeink tetszenek Neked, Ó, szívek Vizsgálója, áraszd reánk bűnbocsánatodat.”

Mielőtt imádatunk eljutna Isten színe elé, az Úr Jézus elé kerül. Ő eltávolít belőle minden tökéletlenséget, úgyhogy az makulátlan. amikor eljut az Atyához. És még valami csodálatos dolog is történik ilyenkor. A szentek imádságával egy időben Ő maga füstölőszerrel áldoz. Ez a füstölőszer az Ő személyének és váltságművének jó illatot árasztó tökéletességéről beszél. Ez az, ami imádságainkat végűi is elfogadhatóvá teszi.

Bátorító ez számunkra! Tudatában vagyunk annak, milyen fogyatékosok imádságaink. Mellőzzük a nyelvtan szabályait, nem fejezzük ki választékosan *magunkat*, és olykor tanításbeli képtelenségeket mondunk. Mindez azonban ne vegye el kedvünket az imádságtól. Van egy nagy Főpapunk, Aki mindazt, amit az Atyával akarunk közölni, átdolgozza és megtisztítja.

Mary Bowley költői formába önti ezt az igazságot:

Sok füstölőszer illata száll
föl az örök trónus felé,
Isten kegyelme azt megérzi,
a sóhaj is eljut Elé.
Imáinkat, dicséretünket
Krisztus illata járja át,
azért ne féljünk eldadogni
minden szívből jövő imát!

Február 4.

„Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiai nemzetségét.” Zsoltár 73,15

A zsoltáros Aszáf nehéz időknél ment át. Láta, hogy e világban az istentelenekek jól megy dolguk, míg az ő élete csupa szenvedés és nyomorúság. Már-már kételkedni kezdett Isten igazságában, szeretetében és bölcsességében. Úgy látta, mintha Isten megjutalmazná az istentelenséget és megbüntetné a kegyességet.

Aszáf azonban példászerű döntésre jutott. Elhatározta, hogy kételyeit nem mutatja ki, nehogy ezáltal Isten gyermekei megbotoľjanak, sőt elessenek.

Valószínű, hogy olykor mindnyájunkban feltámadnak a kételyek, a kérdések. Különösen olyankor, amikor úgy látjuk, nem bírjuk tovább az egészet, amikor a hullámok összecsapnak fölöttünk, és akkor könnyen eljutunk odáig, hogy még Isten gondviselését is megkérdőjelezzük. Mi a helyes magatartás ilyenkor?

Nyilván megtehetjük, hogy kétségeinket közöljük olyasvalakivel, akiben megvan a szellemi képesség, hogy rajtunk segítsen. Olykor egyszerűen annyira belezavarodunk problémáinkba, hogy mi magunk nem látjuk a világosságot az alagút végén, amely más számára talán fénylik, úgylgyogy minket is el tud oda vezetni.

Alapvetően ne kételkedjünk a sötétségben abban, ami a világosságban kijelentett számunkra. Isten Igéjét ne a körülmények által értelmezzük, akármilyen sötétek is azok. Ehelyett magyarázzuk körülményeinket Isten Igéjének világosságánál, és legyünk tisztában azzal, hogy Isten terveit soha semmi nem akadályozhatja, és az Ő ígéreiteit semmi nem hiúsíthatja meg.

Soha ne tegyük közszemlére kételyeinket. Fennáll ti. az a veszély, hogy Isten gyöngé gyermekeit elbuktatjuk, a „kicsinyeket”, akikről az Úr azt mondta: „Aki pedig meghotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik” (Mt 18,6).

Bizonyosságaink számtalanok; kétségeink, ha egyáltalán vannak, kevesek. Közöljük tehát egymással bizonyosságainkat.

„Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékod, amit meg ne valósíthatnál.” Jób 42,2

Isten semmilyen szándékát nem lehet megakadályozni. Hiába istentelen az ember, Isten útját nem befolyásolja. Az embernek talán sok a mondanivalója, de Istené az utolsó szó. Salamon emlékeztet minket arra, hogy „nem használ a bölcsesség és értelem, sem a tanács az Úrral szemben” (Péld 21,30). Jeremiás pedig tanúságot tesz arról, hogy „beteljesednek... az ÚR szándékai” (Jer 51,29).

József testvérei úgy gondolták, hogy megszabadulnak tőle, ha eladják őt egy csoport midjanitának. De mindazzal, amit tettek, valójában Isten akaratát teljesítették. A midjaniták gondoskodtak arról, hogy József (útiköltség nélkül) Egyiptomba jusson, ahol alkirályi tisztségre emelkedett, és népének megmentője lett.

Amikor a vakon született férfi elnyerte Jézustól szeme világát és hitt az Úrban, a zsidók kizárták a zsinagógából. Valami nagy győzelem volt ez a zsidók számára? Nem, mert az Úr Jézus amúgy is kivezette volna a zsinagóga közösségéből, hiszen a Jó Pásztor „a maga juhait nevéükön szólítja és kivezeti” (Jn 10,3).

Az emberek istentelensége tetőpontját érte el akkor, amikor az Úr Jézust megölték, keresztre feszítették. Péter azonban megmagyarázta nekik, hogy Jézus Krisztus „Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda” (Csel 2,23). Isten jósága túltett az emberek borzalmas vétkén, miközben Krisztust Úrrá és Üdvözítővé magasztalta fel.

Donald Grey Barnhouse (1895–1960, amerikai lelkész, rádiópédikátor és teológiai tanár) mondott el egy történetet egy gazdag földbirtokosról, akinek nagyon szép fái nőttek a birtokán. Volt azonban egy ellensége, aki azt mondta: »Kivágom az egyik fáját, és ezzel okozok neki fájdalmat.« Az éjszaka sötétjében ez az ellensége átmászott a kerítésen, odament a legszebb fához, fűrészsel, fejszével, és nekilátott a munkának. Hajnalban megpillantott a távolból két férfit lóháton feléje közeledni, és megdöbbent, hogy egyikük éppen a földbirtokos. Gyorsan kiütötte az ékeket, úgyhogy a fa ledőlt, de az egyik ága rácsapódott a férfira, és a földhöz szögezte, úgyhogy az a súlyos sérülés következtében meghalt. Halála előtt még így kiáltott: »Kivágtam a szép fát.« De a földbirtokos részvétellel tekintett rá, és azt mondta: »Itt van velem az építés. Házat akarok építtetni, és egy fát ki kell vágatnom, hogy helyet csináljak a háznak. Éppen ez az a fa, amelynek kivágásán egész éjszaka dolgoztál.«

Február 6.

„Legyetek az Igének cselekvői, ne csupán hallgatói.” Jakab 1,22

Gyakran azzal árnítjuk magunkat, hogy a gyülekezeti összejövetelek, konferenciák látogatásával már Isten akaratát cselekedjük. Hallgatjuk az igehirdetéseket, és megbeszéljük, hogy mi az, amit tulajdonképpen cselekednünk kellene, és lassan az az illúzióknak támad, hogy ezzel már Isten akaratát teljesítettük. Amit azonban valójában csinálunk, az nem más, mint felelősségünk fokozása és önmagunk megcsalása. Már azzal is, hogy komoly embereknek tartjuk magunkat, holott valójában talán mindeztől testiek vagyunk. Úgy véljük, növekedünk, holott valójában egy helyben topogunk. Magunkat bölcsnek tartjuk, holott valójában elképesztően ostobák vagyunk.

Az Úr Jézus azt mondja, az a bölcs ember, aki nemcsak hallja szavát, hanem meg is cselekszi azt. A bolond is hallja a szavát, de nem váltja cselekedetekre.

Egyszerűen nem elég meghallgatni egy prédikációt, és utána azzal elmenni: „Milyen csodálatos üzenet!” Döntő az, hogy hazatérés után azt mondjuk: „Amit ma hallottam, azt most cselekedetre váltom.” Valaki azt mondta egyszer, hogy a jó igehirdetés nemcsak szellemünket tángítja, szívünket melegíti és bűneinket ostorozza, hanem akaratunkat cselekvésre indítja.

Egy igehirdető egyszer prédikációja közben megkérdezte a hallgatóságtól, mi volt a kezdő ének. Senki sem tudta. Majd a felolvasott Ige után érdeklődött. Ezt sem tudta senki. Azután megkérdezte, milyen hirdetések hangzottak el. Erre sem emlékezett senki. Ezek az emberek gyülekezetesdit játszottak.

Jó, ha minden összejövetel előtt fölteszük a következő kérdéseket: Miért jöttem ide? Kész vagyok-e elfogadni, hogy Isten most személyesen hozzám fog szólni? Akarok-e engedelmessé válni annak, amit nekem mond?

Életünkben megreked a tanítás, és nem jut el a gyakorlati megvalósításig. Az Úr kérdése pedig fülünkben cseng: „Miért mondjátok nekem: Uram! Uram!, ha nem teszitek azt, amit mondok?”

Amikor az Úr Jézus a kereszten meghalt, nemcsak hogy értem halt meg, hanem mint az én személyem! Amikor meghalt, valójában én is meghaltam. Mindaz, ami Ádám fiaként voltam, egész régi, gonosz, újonnan nem született énem a keresztre lett szögezve. Isten gondolatai szerint ezzel vége lett az én ömberi történetemnek.

De ez még nem minden! Mikor Üdvözítőmet eltemették, vele együtt én is eltemettek. Ez a régi én félretételét jelenti mindörökre Isten szeme elől.

És amikor az Úr Jézus halottaiból feltámadt, vele együtt én is feltámadtam. De itt változik a kép. Nem ugyanaz támadt fel, aki eltemettetett, nem a régi én, hanem az új ember – a bennem élő Krisztus. Krisztussal együtt feltámadtam, hogy új életben járjak.

Isten minderre úgy tekint, mint elvégzett tényre. Most azt akarja, hogy ez életem gyakorlatában valósággá váljék. Azt akarja, hogy fölismerjem, mégpedig tényként, hogy átmentem a halálon, eltemettetésén és feltámadáson. De hogyan valósíthatom meg mindezt?

Ha kísértés tör rám, akkor éppúgy reagáljak rá, mint a holttest, amely sehogy sem reagál! Egész gyakorlati módon azt kell feleljem: „Meghaltam a bűnnek. Te nem uralkodsz többé rajtam. Számodra én már halott vagyok.”

Nap mint nap el kell ismernem, hogy régi, megromlott énemnek vége lett Jézus sírjában. Ez azt jelenti, hogy nem foglalkozom vele szüntelen! Többé nem várok semmi jót tőle, és romlottsága miatt már nem vagyok csalódott.

Végül másfelől minden pillanatban úgy élek, mint aki Krisztussal új életre támadt – új célokkal, új kívánságokkal, új indítékokkal, új szabadsággal és új erővel.

A bristoli Müller György* elmondja, hogyan döbönt rá először a Krisztussal való egygylétel igazságára.

„Egy napon meghaltam. Müller György meghalt. Meghalt a vélekedéseinek, a kedvteléseinek, a hajlamainak, az akaratának, a világnak, a világ tetszésének és megvetésének, sőt testvéreim és barátaim dicséretének vagy szidalmazásának is, és azóta csak egyre törekszem: magamat »Isten rendelkezésére bocsátani.«”

* Életrajza megjelent az Evangéliumi Kiadó gondozásában.

Február 8.

„Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem velem gyűjt, tékozol.” Máté 12,30

Az Úr Jézus ezt a farizeusokkal kapcsolatban mondta. Azok éppen akkor az Úr Jézus csodáit Belzebubnak, a démonok fejedelmének tulajdonították, holott azok valójában Isten ereje által mentek végbe. Nyilvánvalóvá lett immár, hogy nem fogadják el Őt Izráel Messiásának. S mivel nem álltak Krisztus oldalára, szükségképpen szembe kerültek Vele. Mivel nem az Ő oldalán szolgáltak, ellene dolgoztak.

Krisztus személyével és váltságművével kapcsolatban az ember nem lehet semleges. Ebben a kérdésben lehetetlen határozatlannak maradni. Vagy Krisztus mellett van valaki, vagy ellene. Aki azt mondja, hogy nem tud dönteni, az tulajdonképpen már döntött.

Ha a Krisztussal kapcsolatos igazságról van szó, nincs megalkuvás. A biblikus keresztyénségben akadhatnak olyan területek, amelyeken bizonyos határok között helye lehet a véleménykülönségnek, de ez nem azok közé tartozik. Bizonyos dolgok egyszerűen elidegeníthetetlenek. Szilárdan ragaszkodnunk kell az Úr Jézus abszolút Istenségéhez, a szűztől születéséhez, valóságos ember voltához, büntelen természetéhez, a bűnösökért való helyettes halálához, test szerinti feltámadásához, mennybemeneteléhez, megdicsőítéséhez Isten jobbján és visszajöveteléhez! Ha elkezdünk ezekből az alapvető tételekből engedményeket tenni, akkor csak „fél megváltónk” marad, aki voltaképpen már egyáltalán nem az. Jól fejezte ki ezt a költő:

Mit mondasz Krisztusról? – ez a kérdés,
ez dönti el jelened és jövődet.
Itt nincs helye a tétovázásnak,
mivel egyszer itt hagyod a földet!
Ha Felőle nincs meggyőződésed,
lehet-e bármiről egyáltalán?
Hogy te szereted vagy megveted Őt,
azt kapod vissza egyszer igazán!

Első pillantásra ez a vers a tegnapiak ellentmondani látszik, de természetesen nem ez a helyzet. A Máté 12,30-ban (és a Lukács 11,23-ban) az Úr a farizeusokhoz szól, akik nem akarnak hinni, és világossá teszi előttük: „Ha nem vagytok velem, akkor ellenem vagytok.” Itt azonban valami másról van szó. A tanítványok éppen el akartak tiltani valakit, aki az Úr Jézus nevében démonokat űzött ki. Egyetlen vádjuk vele szemben az volt, hogy nem csatlakozott hozzájuk. Ebben az összefüggésben mondja az Úr Jézus: „Ne tiltsátok meg! Aki nincs ellenetek, veletek van.”

Amikor a szabadításról van szó, akkor mindazok, akik nem Krisztus mellett vannak, ellene vannak. Amikor azonban szolgálatról van szó, akkor mindazok vele vannak, akik nincsenek ellene.

Nem az a dolgunk, hogy mások útjába akadályokat gördítsünk, ha azok az Urat szolgálják. Nagy és tágas a világ, van benne elég hely mindnyájunknak, akik az Urat akarjuk szolgálni, anélkül, hogy egymás lábára taposnánk. Vegyük azért szívünkre az Úr szavait: „Ne tiltsátok meg!”

Vegyük azonban észre azt is, hogy az Úr nem azt mondta Jánosnak és a többieknek, hogy most csatlakozzanak ahhoz az emberhez. Egyesek olyan módszereket használnak, amelyeket mások nem fogadhatnak el. Vannak, akik az igehirdetésükben más-hová helyezik a hangsúlyt. Egyeseknek több világosságuk van, mint másoknak. És egyeseknek megadatott a szabadság, hogy olyan dolgokat cselekedjenek, amilyenek másoknál rossz lelkiismeretet okoznak. Nem várhatjuk el minden hívőtől, hogy ugyanolyan módon szolgáljon, ahogyan mi helyesnek látjuk. De szívből örvendezhetünk, valahányszor az evangélium győzedelmeskedik, ahogyan Pál is tette. Ő így vélekedett: „Némelyek ugyan irigységből és versengésből, de mások jóakaratból hirdetik a Krisztust. Ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltetem, azok pedig számfításból, nem tiszta lélekkel hirdetik a Krisztust, mert azt hiszik, hogy gyötrelmet okoznak nekem fogságomban. Mert miről van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok” (Fil 1,15-18).

Sam Shoemaker (1893–1963, amerikai lelkész és író) föltette a sürgős kérdést: „Mikor tanuljuk meg már végre, hogy korunk nagy háborújában, amelyben a világosság harcol a sötétség ellen, támogatnunk kell a szövetségeseinket, még ha azok nem is felelnek meg mindenben a mi személyes fzlésünknek? Mikor tanuljuk meg, hogy minden keresztyénnek össze kell dolgoznia és együtt kell harcolnia, hogy szembe szállhassunk az Antikrisztus áradatával?”

Február 10.

„Intelek titeket: a Szellem szerint éljétek.” Galata 5,16

Mit is jelent gyakorlatilag az, hogy „Szellem szerint éljünk”? Egyáltalában nem olyan elméleti és bonyolult dolog ez, mint ahogy némelyek gondolják. Következzék most néhány utalás arra, milyen a hétköznapi élet a Szent Szellem szerinti élet:

Először is imádsággal kezdjük a napot. Megvalljuk minden bűnünket, amelyről tudunk; ez tiszta edénnyé teszi életünket, amelyet ezért Isten felhasználhat. Hagyunk időt Isten dicsőítésére és imádsására; ez lelkünket üdíti fel. Tudatosan átadjuk az életünk fölötti uralmat Őneki; ezzel lehetővé tesszük, hogy Ő az életét általunk élje. A megújított odaadással óvjuk magunkat a haszontalan tervezgetéstől, és átengedjük az Úrnak, hogy Ő tervezze meg életünket.

Azután időt szánunk arra, hogy Isten Igéjével táplálkozzunk. Ezáltal általános bepillantást nyerünk Isten akaratába életünk számára. Talán különleges utalást is kapunk az Ő akaratára jelenlegi helyzetünkkel kapcsolatban.

Csendes időnk után nekilátunk aznapi dolgainknak. Ezek rendszerint józan, száraz, mindennapi kötelességek. Ezen a téren sokaknak igencsak visszás elképzeléseik vannak. Úgy gondolják, hogy a „Szellem szerinti élet”-nek semmi köze a kötények és a munkaruhák világához. Pedig az nagyrészt a mindennapi munkánk hűségese és gondos elvégzésében áll.

A nap során megvalljuk és elítéljük minden egyes bűnünket, mielőtt tudatára ébredünk annak. Magasztaljuk az Urat, valahányszor áldásaira gondolunk. Engedelmeskedünk a jó cselekedetre való ösztönzésnek, és ellenállunk a rosszra való kísértésnek.

Mindazt, ami a nap folyamán velünk történik, elfogadjuk, mint Isten akaratát számunkra. A megpróbáltatások a bizonyágtétel alkalmává lesznek. Csalódásainkat megbeszélhetjük Istennel. (A telefonhívások, levelek, látogatók Isten tervének részei.)

Harold Wildisch a következő összefoglalást adja egyik könyvében:

„Ahogyan bűneid terhét leteszed, és rábírod magadat Krisztus elvégzett áldozatára, ugyanúgy tedd le életed és szolgálatod minden terhét, és hagyatkozz a benned munkálkodó Szent Szellemre.”

„Minden újabb reggelen rendeld alá magadat a Szent Szellem vezetésének, és Istent dicsérve, békességgel indulj el munkádba, miközben önmagad és napi munkád fölötti ellenőrzést átengeded Őneki. Legyen egész napon át szokásoddá, hogy örömmel bízod Őrá magadat, és neki engedelmeskedsz, várván, hogy Ő vezet, megvilágít, rendreutasít, tanít, használ téged, és megcselekszi benned és általad, amit akar. Számolj tényként az Ő munkálkodásával, látásodtól és érzéseidről függetlenül. Bízd magadat a Szent Szellem vezetésére, és engedelmeskedj neki, mint életed vezérének, és állj el a kísérelteztől, hogy életed irányítását a magad kezébe vedd; és akkor az Ő akaratára szerint megjelenik majd benned a Szellem gyümölcse, Isten dicsőségére.”

Amikor a Biblia az ember lényének hármasságáról beszél, akkor a sorrend mindig szellem, lélek és test. De ha ezt a hármast az ember említi együtt, akkor a felsorolás csaknem mindig test, lélek és szellem. A bűn visszajára fordította Isten rendjét. Most az ember a testet helyezi az első helyre, azután jön a lélek, és csak egészen a végén a szellem.

Az ember lényének két nem anyagi alkotórésze a szelleme és a lelke. A szellem képessé teszi az Istennel való közösségre. A lélek az érzéseivel és szenvedélyeivel kapcsolatos. Noha mi nem tudjuk a szellemet és lelket részleteiben megkülönböztetni, meg kell tanulnunk a megkülönböztetést a szellemi és a lelki dolgok között.

Mi tehát szellemi? A Krisztust dicsőítő igehirdetés. Az Istenhez forduló imádság Jézus Krisztus által, a Szellem erejében. Az Úr iránti szeretetből végzett, és a Szent Szellem ereje által hordozott szolgálat. A szellemben és igazságban való imádás!

És mi lelki? Igehirdetés, amely az érdeklődést az emberre irányítja, szónoki képességére, személyiségére, talpraesettségére. A gépies imádság, amelyben a szív nem vesz részt, és amely kizárólag másokban akar valamilyen benyomást kelteni. A szolgálat, amelyre az ember maga hívta el önmagát, amelyben közrejátszanak az anyagi érdekek is.

Mi köze Isten Gyülekezetének a felszentelt épületekhez, tarka üvegablakokhoz, palástokhoz, tiszteleti címekhez és rangokhoz, gyertyákhoz, tömjénhez és más külsőségekhez? Vagy – hogy világosabban fejezzük ki magunkat – mi köze a gyülekezetnek a hollywoodi stílusú toborzóhadjáratokhoz, adománygyűjtő szervezetekhez, evangéliumi reklámtrükkökhöz, személyi kultuszhoz, zenei különcködéshez?

Egy átlagos evangéliumi folyóiratban megjelenő reklámok elegendőek annak bizonyítására, hogy milyen lelkiek lettünk.

Pál világosan különbséget tesz az aranyhoz, ezüsthöz és drágakövhöz hasonlítható szolgálatok között, és azok között, amelyek nem mások, mint fa, széna és pozdörja (1Kor 3,12). Mindaz, ami szellemi, ki fogja állni Isten ítéletének tűzpróbáját. Ami azonban lelki, az lángokban ég el.

Február 12.

„...nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben.” János 4,21

A szamaritánusok istenimádásának központja a Garizim hegyén volt. A zsidók számára viszont az egész földkerekségen Jeruzsálem volt az az egyetlen hely, ahol Isten neve lakozott. Az Úr Jézus azonban egészen új rendet hirdetett a szamáriai asszonyoknak: „...eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának” (Jn 4,23).

Ma már nincs a földön egyetlen olyan különleges hely sem, amely arra rendeltetett, hogy ott imádják Istent. A mi üdvkorszakunkban a szent helyet felváltotta egy szent Személy. Most az Úr Jézus Krisztus az Ő népe Gyülekezetének a középpontja! Beteljesedtek Jákób szavai: „Neki engednek (hozzá csatlakoznak) a népek” (1Móz 49,10).

Mi Őhozzá gyülekezünk. Nem fölszentelt, színes üveglakos, orgonaszótól hangos épület vonz és gyűjt össze bennünket. Nem is egy emberhez gyülekezünk, legyen az bármilyen tehetség-és ékesszóló. Az Úr Jézus az isteni mágnus.

A hely a földön nem fontos; összejöhetünk egy gyülekezeti teremben, vagy magánházban, szabad ég alatt vagy egy barlangban is. Valódi imádatkor hitben lépünk be a mennyei szentélybe. Jelen van itt Isten, az Atya. Jelen van az Úr Jézus. Jelen vannak az angyalok mint ünneplő gyülekezet. Jelen vannak az ószövetségi idők szentjei. És jelen vannak a gyülekezet üdvkorszakának hazaköltözött szentjei. És ilyen magasztos közösségben az a kiváltságunk, hogy kiönthetjük szívünket az Atya Isten imádásra, az Úr Jézus Krisztus által, a Szent Szellem erejében. Míg tehát testünk még a földön van, szellemünk messze a nyugtalan, küzdő világ fölé emelkedik.

Ellentmondana az Urunk szavainak: „...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20)? Nem, mivel ez éppúgy igaz. Ő ki-váltképpen jelen van akkor, amikor az Ő népe az Ő nevében összegyűlekezik. Átveszi imádságainkat és imádásunkat, és az Atya elé viszi!

Nem szabad ezt az igeverset úgy felfognunk, mint ami eltilt mindenféle tartozástól. Társadalmunkban egyszerűen kikerülhetetlen a telefon-, gáz-, villany- és vízdíjszámla. Bizonyos körülmények között a tanítványi magatartásnak jobban megfelelni, ha vásárolunk egy házat banki kölcsönre, s ezzel (földi) maradandó értéket szerzünk, mint az, hogy a havi törlesztőrészletnek megfelelő lakbért fizetünk. Napjainkban szinte lehetetlen egy vállalkozást úgy vezetni, hogy közben kölcsönhöz ne folyamodnánk.

Ez a vers bizonyára egészen más dolgokat tilt meg. Megtiltja az adósságcsinálást, amikor eleve tudjuk, kevés a kilátásunk a visszafizetésre. Megtiltja, hogy hitelbe vásároljunk olyan árut, amely értékét veszíti; hogy elmaradjunk a részletek fizetésével; hogy kölcsönt vegyünk fel szükségtelen dolgok vásárlásához; hogy meggondolatlanul dősségbe verjük magunkat és engedjünk a kísértésnek, hogy túllépjük a hitelkártyánlevő összeget. Megtiltja, hogy eltékozzoljunk az Úr pénzét, amikor fölemelt kamatot fizetünk a banki követelésünk túllépése miatt.

Az Úr meg akar óvni bennünket a kölcsönzés hiénáitól, azoktól a problémáktól, amelyek a túlzott kiadások okoznak, és a csődeljárásoktól. Mindezek megrontják keresztyén bizonyágtételünket.

Általánosságban felelősen kell intéznünk pénzügyeinket, és szerényen meg kell maradnunk anyagi lehetőségeinken belül. Mindig arra kell gondolnunk, hogy az adós a kölcsönadó rabszolgája lesz (Péld 22,7).

Az az egy tartozás, amely a keresztyén embernek mindig dolga, az, hogy egymást szeressük! Szeretni a nem megtérteket, és velük az evangéliumot közölni (Róm 1,14). Szeretni testvéreinket, és életünket adni értük (1Jn 3,16). Az effajta tartozás sohasem juttat bennünket konfliktusba a törvénnyel. Inkább a törvény betöltését jelenti, ahogyan Pál is mondja.

Február 14.

„Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék Igédet.” Cselekedetek 4,29

Amikor az első keresztyének üldöztetéseket szenvedtek, nem várták a körülmények megváltozását. Dicsőítették Istent az adott körülmények között.

Sajnos, mi gyakran nem követjük az ő példájukat. Cselekedeteinket inkább későbbre halasztjuk, amikor majd a feltételek kedvezőbbek lesznek. Az utca köveit akadályoknak tekintjük. Visszavonulásunkat azzal mentegetjük, hogy a körülmények nem kedvezők.

Az egyetemi hallgató nem óhajt keresztyén szolgálatot végezni mindaddig, amíg záróvizsgáját háta mögött nem tudja. Azután pedig teljesen lefoglalják a barátságok és a házassága. Majd hivatásának és családi életének terhei tartják vissza a keresztyén munkától. Elhatározza, hogy megvárja a nyugdíjaztatását, amikor szabad lesz, és életének hátralevő részét teljesen az Úr rendelkezésére bocsátja. Mikor azután végre nyugdíjba megy, addigra teljesen elpárolog belőle az energia és a szellemi látás, és elpihen a kényelmes életben.

Vagy talán megállapítjuk, hogy olyan emberekkel vagyunk kénytelenek együtt dolgozni, akik nem fogadnak bennünket elég gyöngéden. Talán ezeknek az embereknek szavuk van a gyülekezetben. És noha hűségesek és keményen dolgoznak, mi problémátikusnak találjuk őket. És mit teszünk ilyenkor? Duzzogva félrevonulunk, és várunk néhány kiváló személy temetésére. De ez nem válik be. Az ilyen emberek többnyire bámulatosan hosszú életűek. Temetésekre vámi meglehetősen meddő dolog.

József nem várta meg, amíg kiszabadul a börtönből, hogy majd akkor odaszánja valaminek az életét. Szolgálatra volt Isten számára a börtönben is. Dániel is a babiloni fogság során tett erőteljes bizonyosságot Istenről. Ha megvárta volna a száműzetés végét, akkor már késő lett volna! Pál börtönből írta leveleit Efézusba, Filippibe, Kolosséba és Filemonnak. Nem várt arra, hogy majd megváltoznak a körülményei.

Itt a földön körülményeink sohasem eszményiek. És nincs a keresztyének számára ígéret, hogy azok valaha is megjavulnak. Ezért azután a szolgálatra ugyanaz érvényes, mint az üdvösség elnyerésére: „Íme, most van a kellemetes idő” (2Kor 6,2 – Károli ford.).

Luther azt mondta: „Aki addig akar várni, míg a munkájához az idő teljesen kedvező lesz, az sohasem fogja megtalálni.” Salamon pedig így figyelmeztet bennünket: „Aki mindig csak a szelet figyeli, nem vet, és aki csak a fellegetek lesi, nem arat” (Préd 11,4).

„Vesd a te kenyeredet a víz felszínére, mert sok nap múlva megtalálod azt.” (Károli ford.) Prédikátor 11,1

A „kenyér” szó itt valószínűleg a gabonát jelképezi, amelyből készítik. Egyiptomban a gabonát az elárasztott földekre vetették. Mikor azután a víz fokozatosan visszahúzódott, akkor megjelent a termés. De nem azonnal, hanem „sok nap múlva”.

Ma „instant” (azonnal)-társadalomban élünk, és „instant”-eredményeket akarunk, amelyek azonnal láthatók. Van azonnal elkészülő burgonyapürénk, azonnal oldódó kávénk, teánk, kakaóknk és levesporunk. A bankban van azonnali hitel.

A keresztyén életben és szolgálatban azonban nem ez a helyzet. Kedvességünk és jószágunk nem talál azonnal viszonzásra. Imádságaink nem mindig hallgattatnak meg azonnal. És szolgálatunk általában nem jár azonnal eredménnyel.

A Biblia ismételten a földművelés éves körforgásához hasonlítja a szellemi-lelki munkát: „Íme, kiment a magvető vetni...” (Mt 13,3). „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést Isten adta...” (1Kor 3,6), „először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán...” (Mk 4,28). Lassú, hosszú időt igénylő folyamat ez. A tők gyorsabban nő, mint a tölgy, de azért neki is időre van szüksége a növekedéshez.

Ezért reális hatásaiban ki nem számítható jó cselekedeteink nyomán azonnali eredményeket ne várjunk! Azonnali imameghallgatást várni éretlen dolog. Ugyanígy nem bölcs dolog az Úr Jézus mellett való döntésre felszólítani azt, aki életében először hallja az evangéliumot. Az általános tapasztalat az, hogy hosszú időn át adni, imádkozni és táradhatatlanul szolgálni kell. Ezt azzal a bizalommal tesszük, hogy fáradozásunk nem hiábavaló az Úrban. Egy idő után látunk majd (talán) eredményeket. Nem annyit, hogy felfuvalkodjunk, ám ahhoz mégis eleget, hogy bátorságot öntsön belénk a munka folytatására. A teljes eredményről csak akkor értesülünk majd, hogyha a mennybe érkezünk – amely végső soron a legjobb és legbiztosabb hely, hogy munkánk gyümölcsét megtapasztaljuk.

Február 16.

„Nevetés közben is fájhat a szív.” Példabeszédek 14,13

Ebben az életben semmi nem tökéletes. Minden nevetés fájdalommal kevert. Minden gyémánt hibás valahol. Minden embernek van valamilyen jellembeli gyöngesége.

Isten belénk plántálta a tökéletesség utáni vágyat. De jó, ha gyakorlatiak vagyunk: soha, sehol nem találunk tökéletességet a nap alatt.

A fiatalok könnyen jutnak arra a gondolatra, hogy az ő családjuk az egyetlen, amelyben viszályok vannak. Vagy azt gondolják, hogy csak nekik vannak olyan szülei, akik nem valami ragyogó személyiségek.

Könnyen megesik, hogy csalódunk a magunk gyülekezetében, és állandóan azt gondoljuk, hogy a másik gyülekezetben minden kitűnően megy.

Vagy egész életünk során mindig tökéletes barátokat keresünk. Elvárjuk tőlük, hogy tökéletesek legyenek, holott mi magunk nyilván nem vagyunk azok.

Ezért jó, ha nyíltan szembenézünk azzal a ténnyel, hogy mindenkinek megvannak a maga hibái és gyöngeségei: az egyik feltűnőbb, a másik kevésbé az. Minél kimagaslóbb valamely személyiség, annál jobban látszanak a hibái. Ezért jól tesszük, ha hívő testvéreink jó tulajdonságait hangsúlyozzuk ahelyett, hogy hibáik miatt csalódnánk bennük. Mert mindenkinek vannak jó tulajdonságai is. De Egyetlen, akiben együtt megvan minden jó tulajdonság – az Úr Jézus!

Gyakran gondolok arra, hogy az Úr azért hagyott itt lent bennünket a tökéletesség utáni kielégíthetetlen vágyakozással, hogy Őrá tekintsünk föl, Akiben semmi hiba, semmi folt nincs. Benne találjuk meg valamennyi erkölcsi szépség együttesét. Benne senki nem csalódik!

Igaz a mondás, hogy „a mindig csöndes tengeren még sohasem lett senki igazán jó tengerésszé.” A szorongatás által fejlődik ki bennünk a türelem. Az élet nyomasztó eseményei által kapunk szabad teret és jutunk előre.

Még e világ emberei is fölismerték, hogy a nehézségek nevelnek és előbbre juttatnak bennünket. Charles Kettering mondotta: „A problémák a haladás zálogai. Ne adjatok nekem mást, csak problémákat. A jó hírek elgyöngítenek.”

Kiváltképpen azonban a keresztyének világában találunk bizonyágtételeket arról, milyen nagy haszna van a szorongatásnak.

Ezt olvassuk például: „A szenvedés elmúlik, de hatása mindörökké megmarad.”

A költő így erősíti meg ezt:

A világosság fiai közül nem egy
legszebb zenéjét éjszaka tanulta,
és az atyai ház dicső himnuszát
volt, aki a sötétben gyakorolta.

Spurgeon írta a maga utánozhatatlan módján:

„Attól félek, hogy mindaz a kegyelem, amelyet kellemes és könnyű pillanataimban és boldog óráimban kaptam, elérne egy pennyn (legkisebb angol pénzdarab). De az a jó, amelyet fájdalmaim, szenvedéseim és törődéseim útján nyertem, a maga egészében felmérhetetlen. Mi az, amit nem a kalapácsnak és reszelőnek köszönhetek? A nyomorúság házam legjobb bútordarabja.”

És tulajdonképpen miért is lepne meg ez bennünket? Hát nem ezt mondja a Zsidókhoz írt levél névtelen szerzője: „Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa” (Zsid 12,11).

Február 18.

„Vajon az egész föld bírója nem tenne-e igaz ítéletet.” IMózes 18,25

Vannak az életben titkok, amelyek túl mélyek számunkra ahhoz, hogy megértsük őket. De amiben biztosak lehetünk az, hogy az egész föld Bírója az abszolút igazságos Isten!

Itt van pl. az a kérdés, mi történik azokkal a gyermekekkel, akik meghalnak, mielőtt erkölcsi ítélőképességük kifejlődhetnék. Sokunk számára elegendő, ha tudjuk: „Ilyeneké a mennyek országa”. Hisszük, hogy az Úr Jézus vére által ők is üdvözülnek. De akik nem elégszenek meg ezzel a magyarázattal, azok érzék be Igénk szavaival. Nyugodtan ráhagyatkozhatunk arra, hogy Isten mindig azt teszi, ami igaz és helyes.

Itt van azután az állandó probléma: hogyan állunk a kiválasztással és eleve elrendeléssel. Vajon kiválaszt-e Isten egyeseket az üdvösségre anélkül, hogy ugyanakkor másokat kárhozatra rendelne? Miután az igehirdetők valamennyi érvüket felsorakoztatták, mi megnyugodhatunk abban a bizonyosságban, hogy Istennél nincsen igazságtalanság!

Az igazságtalanság látszatát kelti az, hogy a gonoszoknak gyakran jól megy a soruk, míg az igazak mély nyomorúságokon mennek keresztül. Azután itt van a szüntelenül visszatérő kérdés: Mi lesz a sorsa azoknak a pogányoknak, akik sohasem hallották az evangéliumot? Sokan törik a fejüket azon, miért engedte meg egyáltalán Isten, hogy a bűn behatoljon a világba? Sokszor kábultan és szótlánul állunk katasztrófák, szegénység és éhség, iszonyatos testi és szellemi fogyatékoságok előtt. A kételkedés állandóan zúgolódik: „Ha Isten valóban mindent a kezében tart, miért engedi meg mindezt?”

A hit válasza: „Várj, míg meg nincs írva az utolsó fejezet. Isten még nem vétett hibát. Ha majd egyszer abban a helyzetben leszünk, hogy világosan lássuk a dolgokat, fel fogjuk ismerni, hogy az egész föld Bírója helyesen cselekedett.”

Isten számunkra túl nagy betűkkel ír,
nem tudjuk olvasni, sem megérteni,
ha egy-egy vonalat fölismerünk,
már meg akarjuk a titkát fejteni
a viszályoknak, hosszú háborúknak,
tört reményeknek – életünknek itt lent...
De egykor majd meglátjuk: az a legjobb,
ahogyan Ő rendezett el mindent!

John Oxenham

Nincs pszichológiai szakkönyv, mely olyan mélyen feltárná az emberi magatartást, mint a Biblia. Ez az igehely például bemutat egy olyan embert, aki saját ostobaságával teszi tönkre életét, de aki ahelyett, hogy vállalná érte a felelősséget, Istent vádolja, mintha Ő okozta volna baját.

És milyen igaz ez az életben! Ismerünk olyan embereket, akik egykor keresztyéneknek vallották magukat, de visszataszító szexuális erkölcstelenségekbe bonyolódtak, és ez szégyent, megvetést és anyagi romlást hozott rájuk. Vajon bűnbánatot tartottak? Nem, hanem Krisztus ellen fordultak, megtagadták hitüket, és harcos ateisták lettek.

A hittől való elszakadás oka – gyakrabban, mint gondolnánk – az erkölcsi csődbejutás. A. J. Pollack (1864–1957, angol evangélista és bibliatanfító) mondja el, hogy egyszer találkozott egy fiatalemberrel, aki minden elképzelhető kifogást és istentagadó vádaskodást felhozott a Szentírással szemben. Mikor Pollack megkérdezte: „Melyik bűnnek hódoltál?“, a fiatalember összetört, és csak úgy ömlött belőle bűnnel és erkölcstelenséggel teli sötét története.

Kiáltóan igazságtalan az ember, amikor perverz módon az Úr ellen támad saját bűnének következményei miatt. W. F. Adeney mondta: „Förtelmes dolog, ha az isteni gondviselést vádolja az ember olyan tettének következményeiért, amelyet Isten megtiltott.”

És igaz, hogy „aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei” (Jn 3,20)! Péter apostol is emlékeztet arra, hogy vannak csúfolódók, „akik saját kívánságaik szerint élnek” (2Pt 3,3). Pollack ezt írja ehhez: „Ez magyarázza azt a rendkívül fontos igazságot, hogy sokan azért nem akarják és nem tudják elfogadni Isten igazságát, mert ennek erkölcsi okai vannak. Az ember gyakran egyszerűen tovább akar kéjelegni a bűnében, vagy pedig a testnek van természetes ellenszenvé Istennel szemben. Talán lázad a mindent leleplező világosság, vagy pedig a Bibliának a gonoszt megakadályozó befolyása ellen. Ez nem annyira a fej, mint inkább a szfv eltévelyedése.”

Február 20.

„Nem eszem, amíg el nem mondom a mondanivalómat!” *IMÓZES 24,33*

Amilyen sürgősnek látta Ábrahám szolgálja a maga küldetését, olyan jelentősnek kell látnunk nekünk is a magunk feladatát. Ez nem azt jelenti, hogy azonnal futkosnunk kell minden irányba. Nem is azt, hogy mindent ideges kapkodással kell tennünk, hanem azt jelenti, hogy az előttünk álló kötelességnek elsőbbséggel és sürgősséggel szánjuk oda magunkat.

Át kellene vennünk azt a magatartást, amelyet Robert Frost verse fejez ki:

Kedvesek az erdők, homályosak, mélyek.
De be kell tartanom ígéretemet,
És még mérföldeket kell megtennem,
Mielőtt aludni térhetek.

Amy Carmichael ezekkel a szavakkal fejezi ki ugyanezt: „Istennek tett fogadalmaim köteleznek. Nem időzhetnek el, hogy árnyékkal játszadozzam vagy virágot szedjek, míg el nem végeztem munkámat, és számadást nem adtam.”

Egy másik helyen így ír:

Csak tizenkét rövid óra, Uram,
Jó Pásztorom, kérlek, azt ne engedd,
hogy elfeledkezzem arról, ami sürgős,
hanem átkutassam a dombokat Veled!

Mondják, hogy Charles Simeonnak (1759–1836, cambridge-i lelkész, evangéliumi vezető személyiség, három missziói társaság társalapítója) dolgozószobájában volt egy kép Henry Martynról (1781–1812, indiai és perzsiai úttörő-misszionárius és bibliafordító). Akárhol tartózkodott is a dolgozószobájában, Henry Martyn mintha rá nézett volna, és azt mondta volna: „Légy szorgalmas! Ne pepecselj!”. És Simeon ilyenkor azt felelte: „Igen, én szorgalmas akarok lenni, nem akarok pepecselni, mert lelkek mennek vesztükbe, és az Úr Jézust meg kell dicsőíteni.”

Figyeljünk csak, milyen sürgetőek Pál apostolnak a szavai: „De egyet teszek... nekifeszülve futok a cél felé egyenest, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3,14).

És a mi Urunk nem a sürgősségnek ebben a tudatában élt? Azt mondta: „Keresztiséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy” (Lk 12,50).

Nincs mentségük a keresztyéneknek, ha ölbe tett kézzel tétlenkednek.

Egy Sunémben élő jómódú asszony vendégül látta Elizeust, valahányszor a próféta arra járt. Végül megbeszélte férjével, hogy építsenek egy külön szobát a próféta számára, hogy legyen saját helyisége, amikor náluk megpihen. Vendéglátójának nagylelkűségét mintegy elismervé, Elizeus megkérdezte, mit tehetne érte – talán miben lehetne ő is segítségére valamilyen ügyben a királynál vagy a hadsereg parancsnokánál? Az asszony egyszerű válasza az volt: „Én saját népem körében lakom.” Más szavakkal: „Teljesen meg vagyok elégedve életemmel. Szeretem azokat az egyszerű embereket, akik között élek. Nem vágyom a »feiső tízezer« társaságára. Számomra nem elérendő cél a híres emberekkel való érintkezés.”

Bölcs volt ez az asszony! Azoknak, akik nem nyugosznak addig, amíg a híresek, a gazdagok és az arisztokraták társaságába be nem kerülnek, gyakran meg kell tanulniuk, hogy az igazán értékes emberek a földön sohasem azok, akik az újságok első oldalán, ill. azok pletykarovatában szerepelnek.

Volt már néhány kapcsolatom az evangéliumi világ nagy neveivel, de meg kell vallanom, hogy többnyire kiábrándító tapasztalatokat szereztem. És minél inkább élttem meg személyesen azt, amivel kapcsolatban a keresztyén sajtó nagy felhajtást csinál, annál jobban elveszítettem az illuziómat. Ha választhatok, szívesebben vagyok közösségben az egyszerű, alázatos, istenfélő és megbízható polgárokkal, akiknek a világban nincs ismert nevük, a mennyben azonban ismerik őket.

Ugyanezt az érzést tükrözi vissza A. W. Tozer, amikor ezt írja: „Én a Krisztus követőket keresem. Találkoztam komikusokkal, vásári kikiáltókkal, megismerkedtem alapítókkal, akik az épület homlokzatára írták fel nevüket, hogy az emberek tudják, ki alapította azt. Találkoztam megtért cowboyokkal, akik nem voltak igazán megtértek. Találkoztam mindenféle az USA-ban és Kanadában egészen különböző és különleges keresztyénekkal, szívem azonban mindig a Krisztus követőket kereste. Azokkal szerettem megismerkedni, akik az Úr Jézus Krisztust tükrözték vissza... Amire ugyanis valóban vágyunk és vágynunk is kell, az a mi Urunk Istenünk szépsége az emberekben. Egyetlen megnyerő és vonzó szent többet ér, mint sok reklámszakember, keresztyén mesterkedő és vallásos mérnök.”

Hasonló gondolatai vannak Charles Simeonnak: „Kezdetől fogva mindmáig arra törekedtem..., hogy a föld szentjeivel és dicsőségeseivel legyek kapcsolatban; mind egyikük teljes erejével azon fáradozott, hogy felém jószágosságot tanúsítson az Úrért.”

Február 22.

„Hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére.” Efézus 4,12

Forradalmi fölismerés! Az Efézus 4-ben felsorolt kegyelmi ajándékok arra valók, hogy fölkészítsék a szenteket a szolgálat végzésére. Mihelyt a szentek a szolgálatot önállóan is végezni tudják, a kegyelmi ajándék tovább vonulhat.

Ez azt jelenti, hogy az Úrért való szolgálat akkor eredményes, ha az ember a lehető legrövidebb idő alatt „kidolgozza” magát belőle, azaz fölöslegessé válik, és új munkamező után néz.

Pontosan ezt tette Pál. Elment pl. Tessalonikába, három szombaton hirdette az Igét a zsidóknak, és működőképes gyülekezetet hagyott hátra. Az ugyan kivételes eset, ha egy munka ilyen gyorsan megalapozódik. A leghosszabb idő, amelyet Pál egyházamban egy helyen eltöltött, két esztendő volt, mégpedig Efézusban.

Isten szándéka sohasem volt az, hogy szentjei szüntelenül csak egyetlen kegyelmi ajándéktól függjenek. Az ajándékok nélkülözhetők. Ha a hívők főfoglalkozású prédikációfogyasztók maradnak, és nem engedik magukat behelyezni a szolgálatba, akkor szellemileg sohasem fejlődhetnek úgy, ahogy kellene, és a világot sohasem evangélizálják úgy, ahogyan az Isten eredeti szándéka volt.

William Dillon mondta, hogy egy eredményes külföldi misszionáriusnak sosincs külföldi utódja. Így kellene lennie a saját hazájukban is a munkásokkal – ha munkájuk befejeződött, akkor maguknak a szenteknek kellene a munkát átvenniük, és nem kellene egy új igehirdetőt keresniük.

Mi igehirdetők gyakran gondoljuk helyzetünket élethosszig tartónak. Úgy véljük, hogy senki más nem tudná munkánkat oly jól elvégezni, mint mi. És az egy helyen maradásunkat azzal indokoljuk, hogy a látogatók létszáma csökkenne, ha elmennénk. Felpanaszoljuk, hogy mások nem jól végzik a dolgokat, és hogy nem megbízhatók. Pedig az a valóság, hogy azoknak először tanulniuk kell! Hogy tanulhassanak, ahhoz lehetőséget kell adni nekik. A tanulás folyamatához hozzátartozik a gyakorlat, a felelősség átvétele és a fejlődés megállapítása.

Ha a szentek elérkeznek a ponthoz, hogy úgy látják, meg tudnak lenni egy bizonyos prédikátor vagy tanító nélkül is, akkor annak semmi oka a duzzogásra vagy megsértődésre. Sőt, örülnie kell. A munkás most szabad, hogy oda menjen, ahol sürgősebb szükség van rá.

Mindig nagy baj az, ha Isten műve tartósan egyetlen emberre épül, függetlenül attól, hogy az milyen tehetséges. Fő célja az legyen, hogy a szenteket úgy készítse és építse föl, hogy ne függjenek többé tőle! Ebben a világban nincs oka félni attól, hogy más helyen nem találna munkát!

A Példabeszédek könyve szerint a bölcs és a bolond között az alapvető különbség az, hogy a bölcs kész (a jó tanácsot) meghallani, a bolond azonban nem.

Itt egyáltalán nem a bolond értelmi felfogóképességéről van szó. Lehet akár rendkívüli intelligenciája is. Csak éppen senkitől nem fogad el tanácsot. Abban a tévedésben szenved, hogy tudása határtalan, ítélete pedig tévedhetetlen. Ha barátai tanácsot akarnak adni neki, csak gúnyt és haragot aratnak fáradozásukért. Látják, hogyan igyekszik szabadulni bűnös és ostoba cselekedeteinek következményeitől, de nem tudják megakadályozni a szerencsétlenséget. És így támolyog az egyik káoszról a másikba. Hol pénzügyi katasztrófa sújtja. Hol személyes életében támad zűrzavar. Hol az üzlete került a csőd szélére. Ő azonban bebeszéli magának, hogy az élet „rossz kártyákat” osztott neki. Soha eszébe sem jut, hogy önmagának ő a leggonoszabb ellensége. Nagyvonalúan osztogatja tanácsait másoknak, és teljesen elfelejti közben, hogy a saját életét nem tudja rendezni.

A bölcs embert más fából faragták. Tisztában van azzal, hogy minden ember gyvelejének vezetőkei a bűneset által összekuszálódtak. Tudja, hogy mások egy problémánál néha olya szempontokat látnak, amely az ő figyelmét elkerülte. Készségesen elismeri, hogy olykor emlékezete is kihagy, és összezavarja a dolgokat. Tanítható, és készséggel elfogad minden olyan információt, amelyek segíthetnek neki a helyes döntésben. Sőt, igyekszik minél többektől tanácsot kérni, mert tudja, hogy „segítséget jelent, ha sok a tanácsadó” (Péld 11,14). Mint minden ember, úgy ő is elkövet hibákat alkalmanként. De megvan benne az az egészséges tulajdonság, hogy tanul saját hibáiból, és minden csődje ugródeszkául szolgál a következő sikerhez. Hálás a megérdemelt dorgálásért, és készségesen mondja: „Helytelenül cselekedtem. Bocsánatot kérek.” A bölcs gyermekek alávetik magukat a szülői nevelésnek, a bolondok pedig lázadnak ellene. A bölcs fiatalok engedelmeskednek az erkölcsi tisztaságra vonatkozó bibliai előírásoknak: a bolondok vakon követik vágyaikat. A bölcs felnőttek mindent aszerint ítélnék meg, hogy kedves-e az Úrnak; a bolondok tulajdon jótetszésük szerint cselekszenek.

Így van aztán, hogy a bölcsök egyre bölcsőbbek lesznek, míg a bolondok saját bolondságuk foglyaivá válnak.

Február 24.

„Ádám... fiút nemzett, magához hasonlót, a maga képmására.” IMózes 5,3

Természetes életünk ténye, hogy gyermeket nemzünk a magunk hasonlatosságára, a magunk képére. Ádám is fiat nemzett a maga hasonlatosságára, és elnevezte Sétnek.

Keresztyén életünknek is kijózanító ténye, hogy a magunk hasonlatosságára nemzünk gyermekeket. Ha az a vágyunk, hogy másoknak az Úr Jézust mutassuk be, akkor ők is – öntudatlanul – a mienkéhez hasonló jellemvonásokat vesznek föl. Ez nem átöröklés, hanem utánzás. Úgy tekintenek ránk, mint a keresztyén ember eszményi megtestesítőjére, és öntudatlanul is a mi példánk után formálják magatartásukat. Azután hamarosan kiütköznek rajtuk a tipikus családi vonások.

Ez azt jelenti, hogy amilyen helyet adok a Bibliának az életemben, az lesz hitbeli gyermekeimre nézve is a mértékadó. Azt jelenti, hogy ha én fontosnak tartom az imádságot, ők is fontosnak fogják tartani. Ha imádom Istent, akkor valószínűleg az imádat fogja az ő jellemvonásukat is színezn.

Ha következetesen alávetem magam a tanítványság kívánalmainak, akkor ők is átveszik tőlem ezt. De ha – másfelől – felhígítom az Üdvözítő Igéit, és csak a gádzagságnak, hírnévnek és gyönyörűségnek élek, akkor számítanom kell arra, hogy ebben is az én vezetésemet követik.

Akik örömet találnak a Szentírás egyes részleteinek kívülről való tanulásában, továbbadják ezt az örömet szellemi gyermekeiknek is.

Ha csak rendszertelenül látogatom a gyülekezeti összejöveteleket, aligha számíthatok másféle magatartásra védeniceim részéről. Ha rendszeresen elkésem, valószínűleg ők is rendszeresen elkésnek majd. Ha mindig a leghátsó sorba ülök, példámra ők is ugyanezt teszik.

Ha azonban fegyelmezett, megbízható, pontos és szorgalmas munkás vagyok, akkor nyilván az én „Timóteusom” is hitem példáját követi majd.

A kérdés tehát mindnyájunkhoz így szól: „Megelégedhetem-e azzal, hogy gyermekeket nemzek a magam képére?” Pál apostol ajánlhatta: „Legyetek az én követőim” (1Kor 4,16). Elmondhatjuk-e ugyanezt mi is?

Amikor az Úr Jézus megkérdezte a két vakot, hiszik-e, hogy Ő vissza tudja adni szemük világát, azok „igen”-nel válaszoltak. Mikor megérintette a szemüket, azt mondta: „Legyen a ti hitetek szerint” – és a vakok szemei megnyíltak.

Mindebből csak felszínesen következtethetünk arra, hogy csupán elegendő hitre van szükségünk, és mindazt megkaphatjuk, amit csak akarunk, gazdagságot, egészséget vagy bármit. A hitnek mindig az Úr szaván, Isten ígéletén, a Szentírás valamelyik parancsán kell alapulnia! Különben nem más, mint könnyelmű játszadozás a kívánságokkal.

Amit ebből az Igéből megtanulunk, az az igazság, hogy Isten ígéreteinek gyakorlati beteljesedése a mi hitünk mértékétől függ. Mikor Elizeus megígérte Jóás királynak, hogy győzni fog az arámok fölött, megparancsolta neki, hogy lölje nyilait a földbe. Jóás háromszor lött a földbe, és azután abbahagyta. Elizeus pedig haragosan közölte a királlyal, hogy az arámokat csak háromszor fogja legyőzni, holott öt vagy hat győzelem is lehetett volna (2Kir 13,14-19). Győzelmének nagysága hitének mértékétől függött.

Így van ez a tanítványok életében is. Arra hivatunk el, hogy hitben járjunk! Mennyire merünk ennek a parancsnak engedelmessé válni? Adjuk fel életbiztosításunkat, betegbiztosításunkat, takarékokban levő pénzünket, értékpapírjainkat, részvényeinket? A válasz: „Legyen a ti hitetek szerint.”

Ha hitben el tudjuk mondani: „Keményen meg fogok dolgozni magam és családom jelenlegi szükségleteiért, de ezen felül mindent az Úr ügyébe fogok befektetni, a jövőt illetően pedig Istenben bízom”, akkor bizonyosan lehetünk benne, hogy a jövőnkkel az Úr törődni fog. Ő megmondta, hogy nem hagy el bennünket, és az Ő szava megmásíthatatlan. Ha azonban úgy véljük, hogy „emberi bölcsességgel” kell eljárni, és valamennyit félre kell tennünk a nehéz időkre, akkor Isten ennek ellenére szeret minket, és hitünk mértéke szerint fog felhasználni.

A hit élete olyan, mint a víz, amely Ezékiel 47 szerint a templomból kifolyik. Belemehetünk bokáig, térdig, derékig – vagy, és ez a legjobb –, úszhatunk is benne.

Isten legrágább áldásait természetesen csak azok tapasztalhatják meg, akik feltétel nélkül bíznak Benne. Ha hűségét és gondoskodását egyszer már kipróbáltuk és megtapasztaltuk, akkor többé nem lesz szükségünk az „egészséges emberi értelem” mankójára, botjára és párnájára. Valaki azt mondta: „Ha egyszer már a vízen jártál, soha többé nem akarsz majd csónakkal közlekedni.”

Február 26.

„Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?” János 5,44

Ezekkel a szavakkal az Úr arra utal, hogy nem lehet egy időben az emberek tetszését keresni, és Istennek is kedvében járni. Azt is világossá teszi, hogyha már egyszer az emberek elismerésére törekedtünk, akkor a hitéletre nagy ütést mértünk.

Hasonló módon fejezi ki Pál apostol azt, hogy erkölcsileg mennyire összeegyeztethetetlen az emberektől való dicséretre törekvés az Istentől való elismeréssel: „Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója” (Gal 1,10b).

Hadd illusztráljam ezt egy gyakorlati példával. Tegyük fel, hogy van egy hívő fiatalember, aki a tudomány valamely ágából tudományos fokozatot akar elérni. De szeretné ezt a fokozatot egy igazán híres és elismert egyetemen megszerezni. Sajnos azonban mindazok a híres és elismert egyetemek, amelyeken ezt el lehet érni, olyanok, hogy tagadják a hit alapvető igazságait. Ahhoz azonban, hogy a mi fiatal hívőnk neve mellé illeszthesse a tudományos fokozatot, szükséges az a készség, hogy azt olyan emberek kezéből vegye át, akik – jóllehet kiváló tudósok –, Krisztus keresztségének ellenségei. Csaknem elkerülhetetlen, hogy a felkészülés során ez a hívő fiatalember meg ne gyengüljön. Megnyeri a címet, de soha többé nem beszél azzal a meggyőződéssel, mint azelőtt...

Ha valaki ebben a világban ismert tudós akar lenni, nagy kockázatot vállal. Fenyegeti az az alattomos veszély, hogy megalkuszik, feladja a bibliai alapelveket a liberális szemlélet kedvéért, és végül jobban bírálja a fundamentalistákat, mint a modernistákat.

A keresztyén iskolák gyötrelmes választás előtt állnak – dönteniük kell: törekedjenek-e iskolájuk és tanítási módszerük hivatalos elismerésére, vagy ne arra törekedjenek. A hivatalos „elismerés” utáni vágy nagyon gyakran azzal jár együtt, hogy felhígtják a bibliai alapelveket, és átvesznek olyan elveket, amelyeket a Szent Szellemmel teljes emberek állapítottak meg.

Amire teljes erőnkben törekednünk kell, az, hogy életünk Isten előtt próbált Általa „elismert” legyen. A más megoldás túl drága, mivel „a pénzen, amelyet az elárult igazságért kapunk, mindig – ha nem is jól láthatóan – rajta van az Antikrisztus képe” (F. W. Grant).

„Azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erőseket.” 1Korintus 1,27

Ha egy asztalos szemétre való hulladékfából nagyszerű bútort tud készíteni, akkor ezzel nagyobb becsületet szerez magának, mintha a legjobb anyagot használta volna fel. Ha Isten hasonló módon a bolondokat, a nem előkelőket és gyöngéket használja föl, hogy belőlük nagyszerű mesterművet formáljon, ez még jobban dicsőíti Őt. Az emberek nem tulajdoníthatják a sikert a nyersanyagnak; kénytelenek elismerni, hogy csak az Úr lehet az, akit ezért tisztelet illet.

A Bírák könyve ismételten kiabrázolja azt a tényt, hogy Isten e világ gyöngéit használja fel arra, hogy az erőseket megszégyenítse. Éhud pl. balkezes benjámini volt. A bal kéz a Szentírásban gyöngeségről beszél. És Éhud mégis megölte Eglónt, Móáb királyát, és így harcolt ki Izráel számára nyolcvan évig tartó nyugalmi időszakot (Bír 3,12-30).

Samgár ökörösztokével ment csatába, és mégis leverte 600 filiszteust ezzel a sajátos fegyverrel, és megszabadította Izráelt (Bír 3,31). Debóra az ún. „gyöngébb nem”-hez tartozott, és mégis Isten erejével hatalmas győzelmet aratott a kanáániták fölött (Bír 4,4; 5,31). Bárák 10 000 gyalogos katonájával, emberileg nézve nyomorúságosan szegény haderőt képviselt Sisera 900 vas harci szekereivel szemben, és mégis legyőzte az ellenséges sereget (Bír 4,10.13). Jáél, a „gyöngébb nem” egy másik tagja megölte Siserát, olyan lehetetlen fegyverrel, mint a sátorcövek. Gedeon a midjániták ellen olyan sereggel vonult fel, amelyet Isten 32 000-ről 300 főre csökkentett le (7,1-7). Serege egy midjánita katona álmában árpakenyér formájában jelent meg. Mivel az árpa a szegények eledele volt, azért ez a szegénység és a gyöngeség képe volt (7,13). Gedeon seregének szokatlan fegyverei cserépfazék, fáklya és kürt voltak (7,16). S mintha még ez sem lett volna elég ahhoz, hogy – emberileg szólva – a vereséget biztosítsák, a fazekakat még össze is kellett tömiük (7,19). Abimelek asszony kezétől halt meg, aki egy nagy követ ejtett a fejére (9,53). Tólá neve azt jelentette: féreg, ami igazán nem valami dicsőséges név egy katonai szabadító számára (10,1). Sámson anyja névtelen, meddő asszony volt. (13,2). Végül azonban Sámson ezer filiszteust ölt meg, méghozzá nem is valami veszedelmes, halált hozó fegyverrel: szamarállcsonttal (15,15).

Február 28.

„Ő pusztítja el őket... te pedig küzdöd és hamarosan kipusztítod őket.” 5Mózes 9,3

Isten valamennyi – az emberiséggel kapcsolatos – cselekedeténél sajátos kapcsolatot találunk az isteni és az emberi között.

Vegyük pl. a Bibliát. Szerzője Isten, és mégis emberek voltak, akik leírták azt, amire a Szent Szellem indította őket.

A szabadítás kezdettől fogva az Úrtól indul ki. Az ember semmit sem tehet annak érdekében, hogy azt kiérdemelje. És mégis hitben el kell fogadnia! Isten embereket kiválaszt az üdvösségre, de az is szükséges, hogy azok átmenjenek a szoros kapun! Ezért ír Pál Titusznak az Isten választottainak hitéről (Tit 1,1).

Isten oldaláról nézve, minket „Isten hatalma őriz.” Ennek megvan azonban az emberi oldala is: „hit által”. „Titeket pedig Isten hatalma őriz *hit által* az üdvösségre” (1Pt 1,5).

Csak Isten tud engem megszentelni. De nem szentel meg engem az én közreműködésem nélkül. Nekem kell a hitemben megmutatni az igaz emberiséget, ismeretet, önuralmat, állhatatosságot, kegyességet, testvéri és minden ember iránti szeretetet (2Pt 1,5-7). Nekem kell magamra öltönnem Isten teljes fegyverzetét (Ef 6,13-18), az óbembert levetköznöm, és az új embert felöltönnem (Ef 4,22-24). Nekem kell az Ige szerint élnem (Gal 5,16).

Az isteni és az emberi elem kapcsolatát megtaláljuk a keresztyén szolgálat minden területén. Pál ültet, Apollós öntöz, de Isten adja a növekedést (1Kor 3,6).

Ami a helyi gyülekezetek felelős elöljáróit illeti, tudjuk, hogy csak Isten választhat ki bárkit is erre a szolgálatra. Pál emlékeztette az efézusi gyülekezet véneit arra, hogy a Szent Szellem tette őket őrizőkké (Csel 20,28). És mégis, ennél a szolgálatnál is szerepe van az emberi igyekezetnek. Az embernek törekednie kell az Újszövetség szerinti püspökségre (1Tim 3,1). (Az Újszövetség szerint a püspök felvigyázót jelent.)

Végül mai elmélkedésünk vezérigéjében látjuk, hogy Isten győzi le ellenségeinket, de nekünk kell kiűznünk őket (5Móz 9,3). Ahhoz, hogy olyan keresztyének lehessünk, akik egyidejűleg engedjük magunkat vezetni és cselekszünk is, föl kell ismernünk az isteni és az emberi oldalnak ezt az összhangját. Úgy kell imádkoznunk, hogy tudatában legyünk annak, hogy minden Istentől függ, és úgy kell dolgoznunk, mintha minden tőlünk függne. Valaki ezt úgy fejezte ki, hogy imádkozzunk a jó aratásért, ugyanakkor azonban szorgalmasan irtanunk kell a gyomot.

• Az Újszövetség egyik fő témája Jézus Krisztus Úr volta. Újra meg újra emlékeztet minket, hogy Ő Úr, és nekünk is ezt a helyet kell biztosítanunk számára a magunk életében.

Ha elismerjük Jézust Urunknak, ez azt jelenti, hogy életünket mindenestől átadjuk Neki. Azt jelenti, hogy az Ő akaratát követjük, és nem a magunkét. Azt a készséget jelenti, hogy oda megyünk, ahová Ő kívánja; hogy mindazt mondjuk és megteesszük, amit Ő kíván.

Amikor Józsué megkérdezte az Úr seregének vezéréől: „Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez?”, akkor a vezér ezt válaszolta: „Nem azért jöttem, hogy segítsék nektek, sem nem azért, hogy akadályozzalak titeket. Azért jöttem, hogy átvegyem a parancsnokságot” (lásd Józsué 5,14). Ugyanígy az Úr Jézus sem azért jön hozzánk, hogy dicsőséges segítőtársunk legyen, hanem azért, hogy életünk fölött átvegye a teljes parancsnokságot.

Jézus Úr voltának fontossága abból is kitűnik, hogy az Újszövetségben mindössze 24-szer olvassuk ezt a szót: „Üdvözítő”, míg az „Úr” szó 522-szer fordul elő. Érdekes tény, hogy mi, emberek csaknem mindig „Üdvözítő” és „Úr” sorrendben beszélünk Róla, míg a Szentírás mindig „Úr és Üdvözítő”-ről beszél.

Jézust gyakorlatilag is Urunkká tenni – ez tulajdonképpen az egyetlen értelmes és logikus dolog, amit tehetünk. Ő meghalt értünk, a legkedvesebb, amit Ő érte tehetünk azt, hogy Őneki élünk. Megvásárolt minket: többé nem vagyunk a magunkéi. „Ez a hatalmas isteni szeretet kívánja lelkemet, életemet, mindenemet.”

Ha örök üdvösségünkre nézve bízunk Benne, akkor nem tudunk bízni Benne földi életünk vezetését illetően? „Egyszerűen becstelenség, hogyha örök lelkünket Istenre bízuk, de halandó életünket önmagunknak tartjuk meg – ha beismerjük, hogy a fontosabbat átadjuk Őneki, de a kevésbé fontoson önmagunknak visszatartjuk” (R. A. Laidlaw).

Hogyan helyezhetjük bele tehát Jézust mint Urat, a magunk életébe? Szükségszerűen döntő élmény az, amikor első ízben adjuk át Neki a kormányrudat, amikor életünk minden területét az Ő ellenőrzése alá helyezzük. Ez teljes átadás, fenntartás, visszatartás és megbánás nélkül.

Ettől kezdve mindennap újra meg újra alávétjük magunkat az Ő vezetésénck, úgy-hogy Ő az életét általunk élheti meg. A döntő tapasztalat folyamattá válik.

És ez abszolút értelmes dolog! Bölcsességével, szeretetével és hatalmával sokkal jobban kezébe veheti életünket, mint mi magunk.

Március 1.

„Nem tizenkét órája van-e a nappalnak?” János 11,9

Amikor az Úr Jézus ismét vissza szándékozott menni Júdeába, tanítványai meglepettek. Csak az imént akarták megkövezni a zsidók, és Ő mégis újabb látogatásról beszél. A tanítványok aggodalmaskodó és gondterhelt szavaira azt felelte az Úr: „Nem tizenkét órája van-e a nappalnak?” Első pillantásra úgy látszik, hogy ennek a válasznak semmi köze nincs a megelőző beszélgetéshez. Az Úr azonban ezzel azt akarta hangsúlyozni: a munkanap tizenkét órából áll. Ha valaki átadta életét Istennek, akkor számára minden egyes napnak megvan a maga határozott programja. És ennek az Isten által előírt programnak végrehajtását semmi sem akadályozhatja meg. Ha tehát az Úr Jézus visszatér Jeruzsálembé, még ha a zsidók ismét meg akarják is ölni, akkor sem sikerül az nekik. Munkáját még nem végezte el.

Isten minden gyermekére nézve érvényes, hogy „halhatatlan mindaddig, amíg el nem végezte munkáját”. Ez nagy békességet és állhatatosságot ajándékoz életünknek. Ha Isten akarata szerint élünk, akkor egy szempillantással sem fogunk korábban meghalni, mint ahogy Isten akarja. Semmi nem érhet minket Isten akarata ellenére!

Sok keresztyén ember betegé teszi magát aggodalmában az élelem miatt, amit megeszik, a víz miatt, amit megiszik, és a levegő miatt, amit beszív. Társadalmunkban, amely annyira tudatában van a környezetszennyezésnek, mindig akad valami, ami azt hiteti el velünk, hogy a halál már az ajtónkon kopogtat. Pedig szükségtelen ez a félelem. „Nem tizenkét órája van-e a nappalnak?” Hát nem húzott fel Isten védőfalat a hívők köré, amelyet még az ördög sem tud áttörni? (Jób 1,10).

Ha ezt hisszük, ez megóv minket sok utólagos szemrehányástól. Akkor nem mondjuk többé: „Ha az ügyeletes orvos egy kicsit hamarabb jött volna”, vagy „ha az orvos csak néhány héttel korábban fedezte volna fel a daganatot”, vagy „ha a férjem egy másik repülőgépen jött volna”. Isten végtelen bölcsességével és hatalmával tervezi életünket. Időben is tökéletes terve van mindnyájunk számára, és az Ő vonata tökéletes menetrend szerint közlekedik.

A „Szellem gyümölcse” kifejezés már eleve arra tanít minket, hogy a következőkben felsorolt tulajdonságokat csakis a Szent Szellem hozhatja elő belőlünk. A meg nem tért ember nincs abban a helyzetben, hogy ezek közül csak egyet is felmutasson. De még az igazán hívő ember sem képes ezeket a maga erejéből kifejleszteni. Ha tehát ezekre a tulajdonságokra gondolunk, szem előtt kell tartanunk, hogy mind természetfölötti adományok, és egy másik világból származnak.

Például az a szeretet, amelyről az Ige beszél, nem az „erosz” (görög) szenvedélye, nem is a „filia” baráti szeretete, és még csak nem is a „sztorgé” rokonszenve. Ez az „agapé” szeretete – tehát az a szeretet, amit Isten mutatott ki irántunk, és amit az Ő akarata szerint nekünk is kell élnünk másokkal szemben.

Lássunk erre talán egy példát. Dr. T. E. McCully apja volt Ed McCullynak, az öt fiatal misszionárius közül az egyiknek, akik Ecuadorban, az auka-indiánok keze által mártírhalált szenvedtek. Amikor egy este dr. McCullyval együtt az Oak Parkban (Illinois) térdén állva imádkoztunk, gondolatai visszaszálltak Ecuadorba a Curaray folyóhoz, amelyben valahol még mindig ott rejtőztek Ed fiának földi maradványai. Apja így imádkozott: „Uram, add, hogy elég sokáig éljek ahhoz, hogy megérjem azoknak az indiánoknak a megtérését, akik a fiainkat megölték, hogy átölhessem őket, és elmondhassam nekik, hogy szeretem őket, mert ők is szeretik az én Krisztusomat.” Mikor fölkeltek térdünkéről, észrevettem, hogy könnyes az arca.

Isten meghallgatta a szeretetnek ezt az imádságát. Később néhány auka-indián hitre jutott Krisztusban. Dr. McCully elment Ecuadorba, találkozott ezekkel a férfiakkal, akik fiát meggyilkolták, átölelte őket és elmondta nekik, hogy szereti őket, mert ők szeretik az Ő Krisztusát.

Ez az „agapé”-szeretet. Pártatlan, és mindenkinek a legjobbat akarja – a szeretetteknek, az ellenségeknek és a barátoknak. Föltétel nélküli, nem kíván hálát. Önfeláldozó, és nem törődik azzal, milyen árat kell fizetnie. Önzetlen, többet törődik mások nyomorúságával és szükségleteivel, mint a magáéval. Tiszta, türelmetlenségnek, irigységnek, büszkeségnek, bosszúváagnak és neheztelésnek még a nyoma sincs benne.

A szeretet a keresztyén élet legfőbb erénye. Nélküle még a legnemesebb vállalkozásunk is értéktelen.

Március 3.

„A Szellem gyümölcse pedig: ...öröm...” Galata 5,22

Senki nem talál igazi örömet mindaddig, amíg az Urat meg nem ismerte. De akkor megtapasztalja azt, amit Péter „kimondhatatlan dicsőült öröm”-nek nevez (1Pt 1,8).

Ha a körülmények kedvezők, mindenki örvendezhet, de az az öröm, amely a Szent Szellem egyik gyümölcse, nem a földi körülmények terméke. Forrása az Úrral való kapcsolatunk, és az Ő sok drága ígérete. Ahhoz, hogy a Gyülekezetet meg lehessen fosztani ettől az örömtől, Krisztust kellene megfosztani uralmától.

A keresztyén öröm megfér a szenvedésekkel. Pál összeköti a kettőt, amikor az örömmel viselt hosszútúrrásról beszél (Kol 1,11). A tesszalónikai hívők sok zaklatás ellenére a Szent Szellem örömevel fogadták be az Igét (1Tesz 1,6). Szentek, akiknek szenvedniük kellett; minden században bizonyoságot tettek arról, hogyan adott nekik az Úr „éneket az éjszakában”.

Az öröm összefér a fájdalommal is. A hívő ember is könnyeket ejt kedves ismerőse vagy rokona sírjánál, ugyanakkor ott lehet benne az öröm annak tudatában, hogy a szeretett valeki már az Úr színe előtt van.

De nem fér meg az öröm a bűnnel. Valahányszor vétkezik a keresztyén ember, elveszíti az örömét. Csak ha megvallja és elhagyja bűnét, akkor tér vissza az üdvösség örömeletébe.

Az Úr Jézus azt mondta tanítványainak, hogy örüljenek, amikor gyalázzák és üldözik őket, és mindenféle rosszat hazudnak róluk (Mt 5,11-12). És a tanítványok így is tettek! Azt olvassuk róluk, hogy alig néhány év elteltével „örömmel távoztak” a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az Ő nevéért” (Csel 5,41).

Ahogy gyarapodunk az Úr ismeretében, úgy növekszik az örömünk. Először talán csak abban a helyzetben vagyunk, hogy kis bosszúságok, krónikus betegségek és mindennapos kényelmetlenségek közepette örvendezzünk. Isten Szelleme azonban el akar vinni addig, hogy még akkor is lássuk Istent, amikor a körülményeink szinte elviselhetetlenek, és tudjunk örvendezni abban a tudatban, hogy Isten útjai tökéletesek. Akkor jutunk el teljes szellemi érettségre, amikor meg tudjuk érteni Habakuk prófétát: „Mert a fügefák nem fognak virágozni, a szőlőtőkéken nem lesz gyümölcs. Hiányozni fog az olajfák termése, a kertek sem teremnek ennivalót. Kivész a juh az akolból, és nem lesz marha az istállóban. De én vigadozni fogok az Úr előtt, örvendezem szabadító Istenem előtt” (Hab 3,17-18).

„Mihelyt megigazulunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5,1). Ez azt jelenti, hogy vége az ellenségeskedésnek közöttünk és Isten között, mivel az ellenségeskedés okát – a bűnt – Krisztus tökéletesen eltávolította.

Ezért van békesség lelkiismeretünkben is, mert tudjuk, hogy a mű elvégzetett, Krisztus magára vette a bűneinkért járó büntetést, és Isten elfelejtette bűneinket.

A Szent Szellem azonban még azt is munkálja, hogy Isten békessége szívünkben teljes legyen. Ez a nyugalom annak tudatából fakad, hogy időnk és sorsunk Isten kezében van, és semmi nem történhet velünk az Ő jóváhagyása nélkül.

Ezért megőrizhetjük nyugalmunkat akkor is, ha a zsúfolt autópályán hirtelen durdefektet kapunk, vagy ha közlekedési dugóba kerülünk, és lekéssük a repülőgépet. Ez a békesség azt is jelenti, hogy nem mondják fel a szolgálatot idegeink egy balesetnél, vagy amikor odaég a sült a konyhában.

A Szellemnek ez a gyümölcse tette képessé Pétert arra, hogy még a börtönben is mélyen tudjon aludni, és István vértanút arra, hogy gyilkosaiért imádkozzék; ez tette lehetővé Pálnak, hogy hajótörés közepette másokat vigasztaljon.

Amikor a repülőgép erős légörvénybe kerül, és a vihar mint valami pelyhet ide-oda hánnya, amikor a legtöbb utas jajveszékkel, miközben a gép hánykolódik, hol fölemelkedik, hol zuhan egyet, akkor ez a békesség teszi képessé a hívő embert arra, hogy fejét meghajtva lelkét Istennek ajánlja, és dicsérje Istent, bármi történik is vele.

Isten Szelleme békességgel tölthet el akkor is, ha az orvosi rendelőben ülünk, és halljuk az orvost: „Rendkívül sajnálom, de közölnöm kell önnel, hogy daganata – sajnos – rosszindulatú.” És erőt ad arra, hogy így válaszoljak: „Doktor úr, készen vagyok az elmenetelre. Isten kegyelme megmentett engem, és számomra a halál azt jelenti, hogy nemsokára e testemből megszabadulva otthon leszek az én Uramnál.”

Ezért mondhatjuk el Bickerstet csodálatos énekének szavaival – „Békesség, tökéletes békesség van szívünkben a bűn e sötét világában, még ha szorongatnak is sürgős kötelességeink, még ha magasra csapnak is körülöttünk a szenvedés hullámai, még ha távol vannak is szeretteink, és a jövőnk teljes homályba burkolódzik... mert ismerjük az Úr Jézust, Aki a trónuson ül.”

Március 5.

„A Szellem gyümölcse pedig: ...türelem...” Galata 5,22

A türelem az az erény, amely az élet nyomorúságait béketűréssel elhordozza, és bátran szembenéz velük. Vonatkozhat ez türelmes magatartásra nehéz körülmények között, általában azonban más emberek részéről ért támadások és provokációk békeséges elviselését jelenti.

Isten türelmes az emberekkel. Gondoljuk csak végig a mai emberiség borzalmas bűneit – a prostitúció legalizálását, a homoszexualitás népszerűsítését, törvényeket, amelyek megengedik a magzatelhajtást, házasságok és családok összeomlását, az erkölcsi értékek teljes elvetését, és természetesen az ember mindent felülhaladó bűnét – az Isten Fiának mint egyetlen Úrnak és Üdvözítőnek elvetését. Senki nem tehetne szemrehányást Istennek, ha az egész emberiséget egy csapásra elpusztítaná. De Ő nem teszi. Jósága megtérésre szeretné indítani az embereket. Nem akarja, hogy egy is elveszen közülük.

És azt akarja, hogy ez a türelem visszatükröződjék az övéi életében is, miután kiszolgáltatták magukat a Szent Szellemnek. Ez azt jelenti, hogy ne legyünk indulatosak. Ne háborodjunk fel mindenben. Ne akarjunk megfizetni azoknak, akik ártottak nekünk. Ehelyett mutassunk „befogadó türelmet”, ahogy ezt valaki kifejezte.

Amikor Corrie és Betsie ten Boom mérhetetlen szenvedéseket hordoztak el a koncentrációs táborban, Betsie gyakran mondogatta, hogy ha megszabadul, akkor szeretne segíteni azokon az embereken. Meg kell találniuk a módot, hogyan segítsenek nekik. Corrie azt hitte, hogy testvére arra gondol: állítsanak fel egy intézményt a náciizmus áldozatainak megsegítésére. Csak később lett világossá előtte, hogy Betsie a kínzóikra gondol. Meg akarta találni a módot, hogyan lehetne megtanítani őket arra, hogy szeressenek. Ezzel kapcsolatban Corrie ezt írta a „Menedék”-ben: „És akkor – nem először – föltettem magamban a kérdést: ugyan, miféle ember az én testvérem..., milyen úton jár, miközben én mellette csak az igen biztos földön topogok nagy nehezen.”

Az az út, amelyen Betsie járt, a türelem útja volt. És Corrie is ezen járt – amikor megszabadulása után bizonyágtételével bejárta a világot.

A szívesség szelíd, jóságos, adakozó belső magatartás, amely kifelé nagyobb vagy kisebb mértékű előzékenységekben, jó cselekedetekben és segítőkészségekben mutatkozik meg. A szívés ember nem goromba; könyörületes és nem közömbös; segítőkész, telve részvétellel. Tapintatos, együttérző és elnéző.

Létezik természetes szívesség, amelyet a világ emberei tanúsítanak egymás iránt. A Szent Szellem által munkált szívesség azonban természetfölötti. Messze meghaladja azt, amennyi az embertől telik. Képesé teszi a hívőt arra, hogy kölcsönadjon, és ne várjon vissza semmit; hogy vendégszerető legyen olyanokkal szemben, akik nem tudják viszonzni. Erőt ad ahhoz, hogy a sértésre udvariassággal válaszoljon.

Az egyik keresztyén egyetemi hallgató ilyen természetfölötti szívességet gyakorolt egy másik hallgatóval szemben, aki iszákos volt. Ez utóbbi magatartása végül is olyan undorítóvá vált, hogy társai hátat fordítottak neki, és még a szobáját is felmondták a kollégiumban. A keresztyén hallgatónak a szobájában volt egy másik ágy, és meghívta ezt az iszákos fiút, hogy lakjék nála. Számos éjszakán volt kénytelen a hívő fiatal-ember lakótársa hányadékát eltakarítani, őt magát levetkőztetni, megfürdetni és ágyba tenni. A keresztyén szívesség csodálatos bemutatása volt ez.

És – hogy befejezzem a történetet – megérte. Egy józan pillanatában ingerülten kérdezte meg tőle lezúllott szobátársa: „Mondd már, miért teszed meg mindezt velem? Mire megy ki az egész?” A keresztyén válasza az volt: „A lelkedre” – és valóban, a fiú lelke megmenekült.

Amikor dr. Ironside egyszer kitakarította a pincéjét, hívott egy ószerest, hogy megkérje, vigye el a régi újságokat, folyóiratokat, rongyokat és ócskaságokat. Dr. Ironside úgy tett, mintha az ócskaságokért jó árat akart volna kapni, de természetesen az ócskás győzött. Mikor az utolsó csomagot is kivitte a teherautójába, Ironside kedvesen visszahívta, és azt mondta: „Még valamit elfelejtettem. Ezt szeretném önnek adni az Úr Jézus nevében” – és átadott neki egy kisebb összeget.

Az ószeres ezekkel a szavakkal búcsúzott tőle: „Eddig még soha senki nem adott nekem semmit Jézus nevében.”

„A Szellem gyümölcse pedig: ...szívesség...”

Március 7.

„A Szellem gyümölcse pedig: ...jóság...” Galata 5,22

A jóság jellembeli kiválóságot jelent. Valaki egyszer azt mondta a jóságról, hogy az „minden tartozékkal ellátott erény”, akinek ez birtokában van, az az élet minden területén szívélyes, jószándékú és becsületes.

A jóság a gonoszság ellentéte. A gonosz ember lehet csaló, erkölcstelen, áruló, igazságtalan, kegyetlen, önző, gyűlölködő, utálatos, kapzsi és féktelen. A jó ember azonban – még ha nem tökéletes is – igazságot, igazságosságot, tisztaságot, és más hasonló kívánatos jellemvonásokat mutat fel.

A Róma 5,7-ben Pál apostol különbséget tesz az igaz és a jó ember között. Az igaz ember őszinte, egyenes és becsületes minden cselekedetében, de meglehet, hogy másokkal szemben hideg és közönyös. A jó ember ezzel szemben meleg szívű és szeretetre méltó.

De nem szabad elfelejtenünk, hogy a jóság tud következetes is lenni. Nem jó dolog figyelembe nem venni, vagy eltűnni a bűnt. Ezért tud az igazi jóság dorgálni, rendretasítani és fegyelmezni is. Világosan látjuk ezt abban, hogy az Úr Jézus – aki személyében maga a megtestesült jóság – megtisztítja a templomot.

A jóság sajátos vonása, hogy le tudja győzni a gonoszt. Pál azt írja a római hívőknek: „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval” (Róm 12,21). Ha megengedjük, hogy másvalaki gyűlölete megrontsa belső magatartásunkat, akkor legyőzött minket a gonosz. De ha nem engedjük magunkat általa befolyásolni, és kegyelmet, irgalmat és szeretetet tanúsítunk, akkor mi győztük le a gonoszt jóval.

Murdoch Campbell számol be egy, a Skót Felföldön élő istenfélő lelkésről, akinek életét a felesége mindenféle módon tönkre akarta tenni. Mikor egyszer ez a lelkész a Bibliáját olvasta, a felesége kiragadta a kezéből és a tűzbe dobta. Erre a lelkész nyugodtan ránézett és azt mondta: „Soha még ennél melegebb tűz mellett nem ültem.” Jósága legyőzte a gonoszt. Felesége végül jóságos, szeretetreméltó asszonnyá lett. Campbell így kommentálta az eseményt: „Jézabelből Lídia lett! Tövisből lilium! Győzött a jóság.”

Itt arról van szó, milyen gondosan ápoljuk az Úrral és egymással való kapcsolatainkat. Valaki úgy határozta meg, hogy „önmagunkhoz, lényünkhöz, minden adott ígéretünkhöz, minden ránk bízott feladatunkhoz hűségességek lenni”.

Ha az „embere a szavának” kifejezést használjuk, akkor ezen azt értjük, hogy az illetőnél nincs szükség írásos szerződésre. Ha megígért valamit, ráhagyatkozhatunk, hogy valóban meg is teszi!

A hűséges ember pontosan betartja a megállapodásokat, idejében kifizeti számláit. Rendszeresen látogatja a helyi gyülekezet összejöveteleit, és véghezviszi a rábízott feladatokat, anélkül, hogy állandóan emlékeztetni kellene rá. Rendíthetetlenül hűséges házastársához, és megbízható családi kötelességeinek teljesítésében. Lelkiismeretesen félreteszi a pénzt az Úr ügyére, és gondosan osztja be idejét is gazdálkodik talentumaival.

A hűség azt jelenti, hogy az ember betartja szavát, még ha drága árat is kell fizetnie érte. A hűséges ember „esküjét nem vonja vissza, ha kárt valí is” (Zsolt 15,4). A rábízott munkát nem teszi félre, hogy elutazzon szabadságra (hacsak nem gondoskodott helyettesről, aki elvégzi). A házat a megegyezés szerinti árban adja el, még akkor is, ha valaki más rögtön utána többet ígért érte...

A hűségnek kétségkívül legmagasabb formája a készség, hogy inkább meghalunk, de az Úrral való közösségünket nem adjuk fel. Amikor egy király egy hűséges keresztyéntől azt követelte, hogy vonja vissza Krisztusról szóló vallástételét, azt felelte: „A szív elgondolta, a száj kimondta, a kéz aláírta, és – ha kell – Isten kegyelme által a vér megpecsételi.” Mikor Polikarposznak az Úr megtagadása fejében felkínálták az életet, úgy döntött, hogy inkább elszenvedi a máglyahalált, és azt mondta: „Immár nyolcvanhat éve szolgálom az én Uramat. Ő mindig jó volt hozzám, ezért most nem tagadhatom meg Uramat és Mesteremet.”

A mártírok hűek voltak mindhalálig, és ők elnyerik az élet koszorúját (Jel 2,10).

Március 9.

„A Szellem gyümölcse pedig: ...szelídség...” Galata 5,22

Ha a „szelídség” szót használjuk, hajlamosak vagyunk arra, hogy kapcsolatba hozzuk a gyöngeséggel, lágysággal, féltékenységgel. Pedig a szelídség, mint a Szellem gyümölcse, valami egészen mást jelent: természetfölötti erőt.

Először is arra vonatkozik, hogy a hívő ember készségesen aláveti magát mindannak, amit Isten vele cselekszik. A szelíd ember ellentmondás, kérdezés és panaszkodás nélkül meghajlik Isten akarata előtt. Tudja, hogy „Isten túlságosan bölcs ahhoz, hogy tévedjen, és túlságosan szeretetteljes ahhoz, hogy irgalmatlan legyen”. Annak tudatában, hogy nincs vak véletlen, hiszi, Isten úgy munkálkodik az ő életében, hogy végül minden a javára válik!

A szelídség a hívő embernek másokkal való kapcsolatára is vonatkozik. A szelíd ember önzetlenül cselekszik, nem öntudatosan, alázatos, és nem fennhéjázó. Gyakorlatilag összetöröttségben él. Ha valami helytelent mondott, vagy cselekedett, legyőzi büszkeségét, és azt mondja: „Sajnálom! Kérlek, bocsáss meg!” Inkább elveszti arcát, mint önbecslését. Ha a jó cselekedete miatt szenved, azt türelmesen elviseli, és egy gondolatot sem fordít arra, hogy miként védje magát. Ha igaztalanul vádolják, lemond a védekezésről. Trench (Richard Chevenix, 1807–1886, angol–ír érsek és tudós) mondja, hogy a szelíd ember a másoktól elszenvedett sérelmeket Isten kezéből mint nevelő és tisztító eszközöket fogadja el.

Dr. Ironside azt tapasztalta, hogy előadásai után gyakran hevesen szembeszálltak vele hallgatói, egyik-másik tanítási részletet illetően. Támadásaik élet egyszerű szavakkal vette el: „Nos, testvérem, ha majd egyszer a mennybe érünk, ki fog derülni, hogy valamelyikünknek nem volt igaza – talán én leszek az.” Rendkívül nehéz vitatkozni azzal, aki elég szelíd ahhoz, hogy elismerje: talán neki magának nincs igaza.

Az Ige felhív minket, hogy vegyük fel az Úr Jézus igáját, Aki szelíd és alázatos szívű! Ha ezt tesszük, megnyugvást találunk lelkünknek, és végül örököljük a földet.

A Szellemnek ezt a legutoljára felsorolt gyümölcset gyakran „önuralom”-nak is fordítják. „Önmeztartóztatás”-on többnyire csak az alkoholtartalmú italok élvezetétől való lemondást értik. Az önuralom azonban mértékletességet, fegyelmezettséget és lemondást jelent, mégpedig az élet minden területén.

A Szent Szellem ereje által a hívő ember fegyelmezni tudja gondolatvilágát, evés-ét-ivását, beszédét, nemi ösztöneit, temperamentumát, és minden egyéb természetes képességét, amelyeket Isten adott neki. Nem kell semmiféle szenvedély és kívánság rabjává lennie.

Pál emlékezteti a korintusiakat arra, hogy egy versenyző mindenben önmeztartóztató (1Kor 9,25). Ő maga is erősen elhatározta, hogy semmi sem győzi le és teszi rabszolgává (1Kor 6,12), és ezért keményen megfegyelmezi testét, hogy míg másoknak prédikál, önmaga alkalmatlanná ne legyen (1Kor 9,27).

A fegyelmezett keresztyén ember kerüli a mértéktelen evést. Ha úgy látja, hogy szenvedélyévé válik a kávé-, tea- vagy kóla fogyasztás, inkább lemond róluk. Gondosan kerüli a nyugtatók, altatók és más drogok használatát, hacsak az orvos kifejezetten elő nem írja számára. Arra is vigyáz, hogy ne aludjon túl sokat. Ha küzdenie kell szexuális vágyaival, megtanulja tisztátalan gondolatait háttérbe szorítani és tiszta gondolatvilágra összpontosítani és alkotó tevékenységet folytatni. Számára minden függőség és bűnös szokás egy-egy Góliát, akit le kell győznie.

Gyakran halljuk, amint a keresztyének panaszkodnak, hogy bizonyos szokásokat nem tudnak elhagyni. Az efféle pesszimista magatartás biztos garanciája a szüntelen vereségnek. Ezzel ugyanis azt állítjuk, hogy a Szent Szellem képtelen megadni nekünk a szükséges győzelmet. Tény, hogy meg nem tért emberek, akikben nincs Isten Szelleme, abba tudják hagyni a dohányzást, italozást, szerencsejátékokat és a káromkodást. Mennyivel inkább képesnek kell lenniük erre a keresztyén embereknek, a bennük lakó Szent Szellem által.

Az önuralom is, mint a Szent Szellem gyümölcse, valami természetfölötti dolog. Képesse teszi a hívő embert arra, hogy olyan módon uralkodjék saját élete fölött, amiről mások csak álmodnak.

Március 11.

„Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és így börtönbe kerülj.” Máté 5,25

Ennek az Igének egyik nyilvánvaló tanítása az, hogy a keresztyén ember ne is gondoljon arra, hogy bírósági eljárást kezdeményezzen. Az ember természetes reakciója, hogy jóvátételt nyerjen, amikor valamilyen kár éri. A hívő embert azonban magasabb alapelvek vezetik, s nem természetes reakciók.

Bíróságaink napjainkban túl vannak terhelve baleseti kártérítési igényekkel, ha-nyagság és orvosi műhiba miatti panaszokkal, válási és örökösödési ügyekkel. Sok esetben az emberek azért rohannak az ügyvédhez, mert felcsillan előttük a gyors meggazdagodás reménye. A keresztyén embernek azonban mindezeket a dolgokat a szeretet ereje által kell rendbe hoznia, nem pedig polgári vagy büntető perek útján.

(Az egyetlen ember, aki a perekben valóban nyertes, az ügyvéd: az ő honoráriuma biztos. Világosan mutatja ezt egy karikatúra: egy tehenet ábrázol, amint azt a felperes a szarvánál fogva húzza, az alperes pedig a farkánál fogva vonja, miközben az ügyvéd középen vidáman feji.)

Az I Korintus 6 kifejezetten megtiltja a hívőknek, hogy más keresztyénnel a bíróság előtt pereskedjenek. A vitás ügyeket először gyülekezeti testvérek elé kell tární. De ezen túl is inkább viseljék el a sérelmet és a kárt, mintsem egymást világi bíróság elé vonják. Ez – mellékesen megjegyezve – kizárja a válást hívő házastársak esetében.

Hogyan áll azonban a dolog, ha hívő embernek hittelennel akad ügye? Nem kell-e akkor a keresztyén embernek a jogaihoz ragaszkodnia? Erre a válasz az, hogy ilyenkor is sokkal jobb, ha lemond a maga igazáról, hogy ezzel is világosan megmutassa, mit jelent Krisztus az ember életében. Mert nem szükséges Istentől való új élet ahhoz, hogy valakit feljelentünk, aki igazságtalanul bánt velünk. De igenis Istentől való élet kell ahhoz, hogy az ember Istennek ajánlja az ügyét, és az esetet alkalmként használja arra, hogy ezzel is bizonyóságot tegyen Krisztus mentő, életünket megváltoztató erejéről. Amennyire lehetséges, éljünk békességben minden emberrel (Róm 12,18)!

„Egy ember kerítést kezdett építeni saját telke és a szomszédé között. A szomszéd átjött hozzá és azt mondta: »Ha maga ezt a kerítést felhúzza, beperelem. A kerítés ugyanis két méterrel belóg az én telkemre.« Emberünk így felelt: »Mindig tudtam, hogy kedves ember lesz a szomszédom. A következőt ajánlom: építse meg maga a kerítést oda, ahol gondolja, hogy megfelel az igazságnak, és azután küldje el nekem a számlát, és én kifizetem az egészet.« – A kerítést sohasem építették fel. Felesleges volt!”

„Amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.” Máté 25,40

Itt egyszerű biztatást, ugyanakkor azonban komoly figyelmeztetést is olvasunk, amelynek fel kellene ébresztenie bennünket. Amit a Krisztusban testvérünkkel cselekszünk, azt az Úr Jézus úgy tekinti, mintha vele tettük volna.

Naponta lehetünk kedvesek Krisztushoz, amikor kedvesek vagyunk egy hívő testvérünkhöz. Ha vendégül látjuk Isten gyermekeit, az olyan, mintha Őt Magát láttuk volna vendégül otthonunkban. Ha átadjuk neki legjobb szobánkat, olyan, mintha Neki adtuk volna át.

Mindenki buzgólkodna, hogy a tőle telhetőt megtegye, ha Ő, mint a királyok Királya, az Uraknak Ura jönne el hozzánk. Általában azonban igen szerény külsővel jelenik meg ajtónk előtt, éppen azért hogy próbára tegyen bennünket. Mert ahogyan az Ő *legkisebb* testvérel cselekszünk, úgy cselekszünk Ővele.

Egy istenfélő öreg prédikátor meglátogatott egy gyülekezetet abban a reményben, hogy az ottani szentekkel közölhet valamit Isten Igéjéből. Nem volt semmiféle különleges kisugárzása a személyiségének, és talán a prédikációstílus is volt dinamikus. De Isten szolgálója volt, és volt üzenete az Úrtól. A gyülekezet vénei azt mondták: nem tudják rendelkezésére bocsátani a gyülekezeti termet, hogy ott előadásokat tartson, és azt javasolták neki, hogy prédikáljon a négermegyedben. Az idős prédikátor ezt is tette, és ott a lehető legmelegebben fogadták. Igehirdetés-sorozata közben szívrohamot kapott, és meghalt. Mintha az Úr azt mondta volna az igényes gyülekezeti testvéreknek: „Ti talán nem akartátok őt, de én akartam őt. Amikor elutasítottátok, engem utasítottatok el.”

Edwin Markham „Hogyan jött a nagy vendég” című versében beszél egy szegény cipészről, akinek az Úr álmában megjelentette, hogy meg fogja látogatni, és aki gondosan készült a találkozásra. Az Úr azonban nem jött. De jött egy koldus, akit a suszter megajándékozott egy pár cipővel. Aztán jött egy idős asszony, akinek enni adott, és segített a csomagját vinni. Egy másik alkalommal jött egy eltévedt gyermek, akit visszakísért anyjához.

És akkor a csöndben halk hangot hallott:

Szíveddel láhattad: szavam megtartottam,
meglátogattalak: a vendéged voltam!
...mint öreg koldusnak, sebes volt a lábam,
és te cipőt adtál, igen, ott van nálam!
Az öregasszony és az eltévedt gyermek
ármékaik voltak: küszöbödre estek!

Március 13.

„Vigyázzatok, hogy mit hallotok!” Márk 4,24

Az Úr Jézus figyelmeztetett minket, hogy gondosan figyeljünk arra, amit hallunk. Felelősek vagyunk azért, hogy ellenőrizzük azt, ami füleinken bemegegy, és felelősek vagyunk azért is, hogy amit hallunk, azt hasznosan alkalmazzuk.

Ne hallgassunk arra, ami nyilvánvalóan hamis. A szekták óriási hangerővel harsogják propagandájukat. Szüntelenül figyelik, ki az, aki figyel rájuk. János apostol figyelmeztet, hogy szektásokat ne fogadjunk házukba, sőt még csak ne is köszöntsük őket. Ezek Krisztus ellenségei.

Ne hallgassunk arra, ami veszélyes módon aláaknázza hitünket. A főiskolákon és az egyetemeken a fiatalok gyakran ki vannak téve az Isten Igéjével kapcsolatos kételemek és tagadások naponkénti pergőtüzének. Hallják, hogyan értelmezik át a csodákat, hogyan utasítják el – alkalmanként kényszerű elismeréssel – az Úr Jézust, és hogyan hígítják fel a Szentírás világos kijelentéseit. Lehetetlen, hogy akik ezeknek a romboló tanításoknak ki vannak téve, azok érintetlenek maradjanak tőlük. És ha nem is fosztja meg a fiatalokat a hitüktől, beszennyezi gondolkodásukat. „Vihet-e valaki tüzet a keblében úgy, hogy meg ne gyulladjon a ruhája? Vagy járhat-e valaki parázson úgy, hogy a lába meg ne égjen?” (Péld 6,27-28). A válasz természetesen: „Nem!”

Ne hallgassunk tehát arra, ami tisztátalan és kétértelmű. Mai társadalmunkban a környezetszennyezés legrosszabb fajtája a gondolatok beszennyezése. Az a szó, amely legjobban jellemzi a legtöbb folyóiratot, könyvet, rádió- és tévéadást, filmet és beszélgetést, az a „szenny”. Ha a keresztyén ember állandóan ki van téve ezeknek a dolgoknak, akkor az a veszély fenyegeti, hogy elveszíti a bűn iránti érzékét. És nem ez az egyetlen veszély! Ha szennyes és kétértelmű történetek hatolnak be gondolatvilágunkba, akkor gyakran ezek a legszentebb pillanatokban ismét előjönnek, megzavarnak és meggyötörnek.

Ne töltjük meg gondolatvilágunkat értéktelen és haszontalan dolgokkal! Az élet túl rövid, és a feladataink túl sürgetőek. „Olyan világban, mint amilyen a mienk, mindent szent komolyságnak kell jellemeznie.”

Pozitív oldalról viszont gondosan fáradozzunk azért, hogy meghalljuk Isten Igéjét. Minél alaposabban tápláljuk gondolkodásunkat Isten Igéjével, és engedelmeskedünk Isten szent parancsainak, annál jobban végre tudjuk hajtani az Ő szándékait, annál inkább átformálódunk Krisztus képére, és annál védettebbek vagyunk környezetünk erkölcsi szennyezetttségétől.

Keresztyén életünkben nemcsak arról van szó, hogy *mit* hallunk, hanem arról is, *hogyan* hallgatjuk azt.

Lehet Isten Igéjét közömbös magatartással hallgatni. Olvashatjuk a Bibliát mint minden más könyvet, s közben nem gondolunk arra, hogy benne a mindenható Isten szól hozzánk.

Lehet kritikus magatartással hallgatni. Ítéletet mondunk a Biblia fölött, ahelyett, hogy engednénk magunkat általa megfáltetni.

Hallgathatjuk lázadó magatartással. Ha olyan igehelyekre akadunk, amelyek a tanítványság szigorú követelményeivel foglalkoznak, vagy az asszonyok alárendeltségével, fölháborodunk és megtagadunk minden engedelmisséget.

Lehetünk feledékeny hallgatók, mint az ember Jakab levelében, „aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt” (1,23-24).

A legtöbben vannak talán az eltompult hallgatók. Ezek már gyakran hallották az Igét, de érzéketlenné és keménnyé váltak. Gépiesen hallgatnak meg egy igehirdetést. Rutinná lett náluk. Fülük eltompult. Magatartásukban az van: „Ugyan, mit tudsz nekem még mondani, amit már rég nem hallottam volna?”

Minél többet hallgatjuk Isten Igéjét anélkül, hogy követnénk, amit hallottunk, annál jobban eldugul a fülünk. Ha nem akarunk hallani, lassanként elveszítjük a képességet a hallásra!

A legjobb mód tisztelettel, engedelmesen és komolyan hallgatni. Azzal az elhatározással nyúlunk a Bibliához, hogy megcselekszük azt, amit mond, még ha senki sem tesz is úgy. Bölcs az az ember, aki nemcsak hallgat, hanem cselekszik is. Isten olyan embereket keres, akik tisztelik az Ő Igéjét (Ézs 66,2).

Pál dicséri a tesszaloniakaiakat, hogy amikor hallgatták Isten Igéjét, azt „nem emberi beszédként fogadták be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az” (1Tesz 2,13). Ugyanígy ügyeljünk mi is arra: *hogyan* hallgatunk.

Március 15.

„Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszíti, aki pedig elveszíti az életét érterem, megmenti azt.” Lukács 9,24

Mi hívők kétféle alapvető magatartást tanúsíthatunk a saját életünkkel szemben. Megkísérelhetjük megmenteni, vagy tudatosan elveszítetjük Krisztusért.

A természetes az, hogy megpróbáljuk megmenteni. Életünk énközpontú életet, és megkímélhetjük magunkat minden erőfeszítéstől és kellemetlenségtől. Gondosan megtervezhetjük, hogyan tartózkodjunk a hirtelen felindulástól, veszteségtől és minden fajta kényelmetlenségtől. Otthonunkat magántulajdonná tehetjük, amelyet minden oldalról körülvesznek a „Belépni tilos” táblák. Az otthon csakis a családjunk legyen, amelyben a vendégszeretetet a minimumra csökkentjük.

Döntéseinket jó közérzetünk alapján hozzuk. Ha a dolgok összezavarják terveinket, túl sok munkát igényelnek, vagy szükségessé teszik mások anyagi támogatását, akkor azt már nem vállaljuk. Testi egészségünkre túl nagy figyelmet fordítunk, és vonakodunk mindazoktól a szolgálatoktól, amelyek esetleg álmatlan éjszakákat okoznának, vagy amelyek során betegséggel, halállal kerülnénk kapcsolatba, vagy amelyek egyéb testi kockázattal járnak. Személyes jólétünket többre értékeljük, mint a körülöttünk élők szükségét. Röviden szólva: kényeztetjük testünket, amelyet pedig – ha az Úr előbb el nem jön – néhány év múlva férgek esznek meg.

Miközben életünket akarjuk megtartani, elveszítjük azt. Megtapasztaljuk az önző életmód minden nyomorúságát, és elveszítjük a másokért való élet valamennyi áldását.

A másik lehetőségünk, hogy életünket Krisztusért elveszítjük. Ez a szolgálat és az áldozathozatal életét jelenti. Nem vállalunk fölösleges kockázatot, nem keressük a vértanúságot, de nem vonjuk ki magunkat kötelességeink teljesítése alól azzal az ürüggyel, hogy mindenáron élnünk kell. Bizonyos értelemben „lelkünket és testünket Istennek adjuk, hogy Ő használja”! Nagy örömmel tartjuk, hogy Érte mindent eltékozunk. Házunk nyitva, vagyionunk rendelkezésére áll, időnk azoknak szenteljük, akik nyomorúságban vannak.

Ha ily módon kiöntjük életünket Krisztusért és másokért, akkor megtaláljuk az igazi életet.

„Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van.” Lukács 19,26

Az „akinek van” kifejezés ennek a versnek az elején többet jelent, mint birtokolni valamit. Ez a kifejezés magában foglalja azt a gondolatot is, hogy engedelmeskedünk annak, amire tanítottak, és felhasználjuk azt, amit ránk bízta. Más szavakkal, nemcsak arról van szó, ami a tulajdonunk, hanem arról is, mit teszünk azzal, amink van.

Itt a bibliatanulmányozás fontosságával van dolgunk. Ha követjük a világosságot, amit nyertünk, akkor Isten több világosságot ajándékoz nekünk. Keresztyén életünkben a legjobban azok fejlődnek, akik szilárdan elhatározták, hogy mindent megtesznek, amit a Biblia mond, még ha körülöttük senki sem cselekszik is ugyanúgy. Ez tehát nem az intelligenciáhányadosunk kérdése. Ami valóban számít, az az „engedelmes-ségihányados”. A Szentírás az engedelmes szív előtt nyitja meg kincsesházát. Így fejezte ezt ki Hóseás: „Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat” (6,3). Minél inkább átvisszük a gyakorlatba azt, amit tanultunk, annál teljesebben jelenti ki magát az Úr nekünk. Információ plusz engedelmesség sokszorozódást eredményez. Információ alkalmazás nélkül megtorpanáshoz vezet.

Ez érvényes képességeinkre és talentumainkra nézve is. Az az ember, akinek minája tíz minát nyert, tíz város fölött kapott hatalmat, és az, akinek a minája ötöt nyert, öt város fölött uralkodhatott (Lk 19,16-19).

Mindez azt mutatja, ha a ránk bízott dolgokat helyesen kezeljük, akkor jutalomként nagyobb kiváltságokat és nagyobb felelősséget kapunk. Az az ember, aki a maga minájával semmit nem kezdett, elveszítette azt az egyet is. Aki tehát nem hajlandó az Úr számára felhasználni azt, amije van, végül elveszíti erre a képességét, még ha később akarná is. „Ha nem használod fel, elveszted.”

Tudjuk, hogy ha valamelyik testrészünket nem használjuk, izomzata elsovad. A test normális fejlődése a testrészek állandó használata által megy végbe. A szellemi életben ugyanez a helyzet. Ha kegyelmi ajándékainkat akár félelemből, akár lustaságból elássuk, hamarosan megtapasztaljuk, hogy Isten félreállít, és másokat használ fel helyettünk.

Ezért rendkívül fontos, hogy engedelmeskedjünk a Szentírás előírásainak, hittel vegyük igénybe az ígéreteit, és azokat a képességeinket, amelyeket Istentől kaptunk, szorgalmasan és rendszeresen használjuk.

Március 17.

„Ne legyetek olyan oktalanok, mint a ló vagy az öszvér!” Zsoltár 32,9

Úgy tűnik számomra, hogy a ló és az öszvér azt a kétféle magatartást jellemzi, amit az Úr vezetésével szemben tanúsíthatunk. A ló előre akar törni, az öszvér szeretne lassan mögötte ballagni. A ló általában türelmetlen, eleven és ösztönös. Az öszvér ezzel szemben csökönyös, önféjű és lusta. A zsoltáros szerint mindkét állat oktalan. Mindkettőt kantárral és zablával kell megfékezni, különben nem közelítenek gazdájukhoz.

Isten kívánsága, hogy értelmesen és érvényesen reagáljunk vezetésére, azaz ne törjünk előre a saját fejünk szerint, de ne is maradjunk tétlenek, ha egyszer világosan közölte velünk akaratát.

Kérjük Istent, hogy vezetését támassza alá két vagy három tanú által. Egy bibliai tanító mondta: „Két vagy három tanú lehet egy igevers, egy keresztyén testvér tanácsa, vagy körülmények csodálatos egybeesése”. Ha két vagy három világos utalást kapunk Isten akaratára nézve, akkor nem lehet bennünk kétség vagy félelem.

Ha Isten vezetését keressük, és nem kapunk választ, akkor Isten vezetése az, hogy maradjunk ott, ahol vagyunk. Még mindig érvényes: „Az indulással kapcsolatos homály világos útmutatás a maradásra!”

Várjunk, amíg a vezetés oly világos lesz, hogy a vonakodás engedetlenség lenne! Izráel fiai a pusztában nem mehettek tovább, míg a felhő- vagy tűzoszlop nem mozgott. Semmiféle, mégoly bölcs megfontolásuk sem szolgálhatott volna mentségül az Istentől független cselekedetre. Izráel dolga az volt, hogy induljon tovább, amikor a felhő elindult – nem előbb és nem később!

Engedjük végül, hogy az Isten békessége legyen a döntőbíró! Ez a Kolossé 3,15 egy másik lehetséges fordítása. Azt jelenti, hogy Isten, ha valóban vezet minket, akkor értelmünket és érzelmiünket annyira befolyásolja, hogy a helyes úton találunk békességet, semmilyen más úton azonban nem.

Ha arra vágyunk, hogy Isten akaratát fölismerjük, és rögtön engedelmeskedjünk is, akkor sohasem fogjuk érezni Isten nevelésének „kantáriját és zabláját”.

A Filippi 2 kulcsszava: „a mások”. Az Úr Jézus másokért élt. Pál másokért élt. Timóteus másokért élt. Epafroditus másokért élt. Mi is élünk másokért.

Nemcsak azért, mert ez a helyes, hanem azért, mert ez nekünk is jó! Sokszor nagy árat kell fizetnünk azért, hogy másokért éljünk, de még nagyobbat azért, ha nem másokért élünk!

Társadalmunk tele van olyan emberekkel, akik csak saját érdekeikért élnek. Saját problémáikon töprengve ülnek otthon. Elgondolkodnak minden őket ért kicsiny sérelem fölött, és hamarosan hiphonderek lesznek. Magányukban azon siránkoznak, hogy senki sem törődik velük, és nemsokára az önsajnálóban merülnek el. Minél több idejük van az önmagukkal való törődésre, annál lehangoltabbak lesznek. Az élet egyetlen belső rémlátássá alakul át. Hamarosan orvoshoz fordulnak, és tabletták tömegét szedik be, amelyek sohasem gyógyítják ki őket énközpontúságukból. Azután törzsvendégek lesznek a pszichiáterek heverőjén, hogy megszabadulhassanak életuntságukból.

Az ilyen emberek számára a legjobb gyógymód a másokért való szolgálat. Vannak fekvő betegek, akiket meg kell látogatni! Idős emberek, akiknek szükségük van barátra. Kórházak, amelyekben örömmel fogadnak minden önkéntes segítőt. Vannak, akiket egy levelezőlappal vagy levéllel föl lehet vidámítani. Misszionáriusok, akik örülnek a hazuról kapott híreknek (és minden csekélységnek, amely otthonukat meg-eleveníti és megszépíti). Lelkeket kell megmenteni! Röviden: nincs mentségük az unatkozóknak. Bőségesen van tennivaló, hogy megtöltse életünket hasznos cselekedetekkel. S miközben másokért élünk, kitágul baráti körünk, érdekesebb lesz az életünk, kiteljesedik, és békességet találunk. P. M. Derham mondotta: „Az együttérzéssel teli szív nem fenyegeti a gondterheltség és önsajnálát veszélye.”

Igen, Uram: a többiekért élni!
Add, hogy ez legyen életem jelszava!
Segíts, hogy a mások terhére hordva
éljek Érted, s majd úgy menjek haza!

Március 19.

„Átkozzátok Mérózt – mondta az Úr angyala –, átkozva átkozzátok lakóit, mivel nem jöttek el segíteni az Úrnak, segíteni az Úrnak a hősök közt!” Bírák 5,23

Debóra énekében azért átkozza Mérózt, mert lakói közönyösen nézték, hogyan harcol Izráel a kánaánitákkal. Ruben törzsét is keserűen gúnyolja: jó szándékúak voltak ugyan, de nem akkor hagyták ott nyájaikat, amikor kellett volna. Gileádot, Ásért és Dánt is bírálja tétlenségéért.

Dante azt mondta: „A pokol legforróbb helye azoknak van fenntartva, akik a nagy erkölcsi válságok idején semlegesek maradtak.”

Ugyanezzel a gondolattal találkozunk a Példabeszédek könyvében, ahol ezt olvassuk: „Mentsd meg azokat, akiket halálra visznek, és ne fordulj el azoktól, akiket a vesztőhelyre hurcolnak! Ha azt mondanád, hogy erről nem tudunk, az, aki a szíveket vizsgálja, beléd lát, és aki a lelkedet őrzi, ismer, ő megfizet az embernek cselekedete szerint” (24,11-12). Ezzel kapcsolatban Kidner a következőket mondja: „Béres, és nem jó pásztor az, aki a súlyos körülményekre (11), reménytelen feladatokra (11) és megbocsátható tudatlanságra (12) hivatkozik; a szeretet nem nyugszik meg olyan könnyen – és a szerefét Istene sem.”

Mit tennénk ma, ha nagy antiszemita hullám söpörne végig országunkon, ha a zsidókat, Isten választott népét, újra koncentrációs táborba, gázkamrákba, krematóriumokba hurcolnák? Kockára tennénk-e életünket, hogy nekik menedéket biztosítsunk?

Vagy ha keresztyén testvéreinket üldöznék, és halálbüntetés terhe mellett meg lenne tiltva, hogy őket befogadja bárki is: védelmet nyújtanánk neki otthonunkban? Mit tennénk?

Vagy lássunk valami kevésbé hősiés, és talán valószínűbb esetet. Tegyük fel, hogy egy keresztyén szervezet vezetője vagy, ahonnet el akarnak bocsátani egy hűséges alkalmazottat, egy másik befolyásos vezető kívánságára, hogy az ő emberét alkalmazzák. Mikor döntésre kerül a sor ebben a kérdésben, néma maradsz?

„Hallgatni nem mindig arany. Olykor csupán piszkossárga.”

Az apa csak akkor szaladt a tékozló fiú elébe, és csak akkor borult a nyakába és csókolta meg, amikor az bűnbánó szívvel hazatért. Nem lett volna helyes bocsánattal ajándékozni meg őt anélkül, hogy előzőleg igaz bűnbánatot mutatott volna. A bibliai alapelv így hangzik: „...ha megbánja, bocsáss meg neki” (Lk 17,3).

A példázat nem szól arról, hogy az apa támogatta volna tékozló fiát mindaddig, amíg a messzi országban élt. Ha ezt tette volna, ezzel csak akadályozta volna Isten munkáját lázadó fia életében. Az Úr célja az volt, hogy a lázadó fiút eljuttassa egészen a disznók vályújáig. Tudta, hogy a tékozló fiúnak teljesen csődbe kell jutnia, hogy nem fog föltekinteni mindaddig, amíg mélyen el nem merül a mocskokban.

Minél hamarabb jut el a tévelygő ember a disznók eledeléhez, annál hamarább kész arra, hogy megadja magát.

Ez talán a legnehezebb dolog, különösen az édesanyák számára. Természetünkénél fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy lázadó fiainkat és leányainkat kiszabadítsuk mindazokból a szükséghelyzetekből, amelyekbe az Úr beleengedi őket. De ha ezt teszik a szülők, akkor hátráltatják az Úr művét, és csak meghosszabbítják gyermekük szenvedését.

Spurgeon mondta egyszer: „Az eltévelyedettekkel szemben való igazi szeretet nem abban nyilvánul meg, hogy testvériesülünk velük a tévelygésükben, hanem abban, hogy az Úr Jézushoz mindenekben hűségesek maradjunk.” Nem igazi szeretet az, amely megértést mutat a bűnös ember gonoszságával szemben. Az igazi szeretet az Úrnak ajánlja az illetőt, és így imádkozik: „Uram, hozd vissza őt, kerüljön, amibe kerül.”

Dávid életében akkor követte el az egyik legnagyobb hibát, amikor Absolont visszahozatta anélkül, hogy az a bűnbánatnak a legcsekélyebb jelét is mutatta volna. Röviddel ezután Absolon meglopta a nép szívét, és összeesküvést szervezett apja ellen. Végül kiűzte apját Jeruzsálemből, és magát emelte királynak helyette. Dávid azonban – még akkor is, amikor fia sereggel vonult ellene, hogy apját megsemmisítse – megparancsolta embereinek, hogy kíméljék Absolon életét. Jóáb azonban megölte Absolont.

Ha a szülők készek arra, hogy elhordozzák a szenvedést, amikor látják, hogy fiukat vagy lányukat Isten egy disznóólban folytatott életig engedi lezúllni, ezzel sokszor egy még nagyobb szenvedést segítenek neki elkerülni.

Március 21.

„Mert az emberek haragja megdicsőít téged, haragjuk maradékával felővezed magadat.” Zsoltár 76,11

Az emberiség történetének egyik legizgalmasabb vonása az, ahogyan Isten az emberek haragját a maga dicsőítésére változtatja. A bűneset óta az ember szüntelenül Isten ellen, Isten ügye ellen és Isten népe ellen szorítja ökölbe a kezét. Isten azonban ahelyett, hogy ezt a haragot azonnal megbüntetné, engedi, hogy kifejlődjék, aztán felhasználja Önmaga dicsőségére és népe áldására.

Néhány ember gonosz tervet szőtt testvérük, József ellen, és eladták őt egy nomád bandának, amely azután Egyiptomba vitte. Isten azonban Egyiptom második leghatalmasabb férfiává magasztalta föl, és népének megmentőjévé tette őt. Később József meg is magyarázta testvéreinek: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt” (1Móz 50,20).

Hámán haragja a zsidók ellen végül saját pusztulásához vezetett, és azok felmagasztaltatásához, akiket meg akart semmisíteni (Eszter könyve).

Három ifjú zsidót tüzes kemencébe vezetettek, amely olyan forró volt, hogy még azok is megégték, akik őket beledobták. Az ifjak azonban sértetlenül kerültek ki belőle, anélkül, hogy a tűznek akárcsak a szaga megéreződött volna rajtuk. Erre a pogány király törvényt bocsátott ki, amely szerint halállal bünhődik, aki csak egy szót is szól a zsidók Istene elle. (Dániel könyve)

Dánielt az oroszlánok vermébe vetették, mert a menny Isténéhez imádkozott. Csodálatos megmenekülésének következményeként a király új rendeletet adott ki, amely szerint tisztelni kell Dániel Istent! (Dániel könyve)

Ha most az újszövetségi korba érkezünk, megállapíthatjuk, hogy a Gyülekezet üldöztetésének következménye az evangélium gyorsabb elterjedése. István vértanúhalála adta az első indítékot Saul megtéréséhez. Pál bebörtönzésének eredménye négy levél, amelyek ma is benne vannak a Szentírásban.

Amikor évszázadokkal később Husz János hamvait a folyóba szórták, ezt hamarosan követte az evangéliumok folyamként áradó terjedése minden helyen. Emberek széttépték a Bibliát és a szélbe szórták lapjait, de valaki valahol megtalált egyetlen kettészakadt lapot belőle, és annak nyomán csodálatosképpen hitre jutott.

Az emberek csúfolódva beszélnek ma Jézus Krisztus visszatéréséről, és ezzel betöltik a próféciát, amely szerint az utolsó napokban csúfolódók támadnak (2Pt 3,3-4).

Így munkálja Isten, hogy az emberek haragja Őt dicsőítse.

Dávid szívének leghőbb vágya az volt, hogy az Úrnak Jeruzsálemben templomot építsen. Az Úr megígizte neki, hogy ő maga nem építhet templomot, mert hadakozó ember, de hozzátette ezeket a szavakat: „...jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezted”. Ebből világosan kitűnik, hogy Isten a kívánságot egyenlőnek tartotta a cselekedettel, és így van ez velünk is, ha nem vagyunk abban a helyzetben, hogy végrehajtsuk Őerte való terveinket.

Ez természetesen nem érvényes akkor, ha tehetetlenségünket saját mulasztásunkra és restségünkre kell visszavezetnünk. Ebben az esetben a pusztá kívánság nem elegendő. Gyakran halljuk, hogy „a pokolba vezető út jó szándékkal van kiköveve”.

Sok azonban az olyan eset keresztyén életünkben, amikor szeretnénk valamit tenni az Úrért, de olyan körülmények akadályoznak meg, amelyekre nincs befolyásunk. Egy hívő fiatal pl. szeretne megkeresztelkedni, de hitetlen szülei megtiltják neki. Az ilyen esetben Isten úgy tekinti, mintha megkeresztelkedett volna, mindaddig, amíg el nem hagyja a szülői házat, és engedelmeskedhet az Úrnak anélkül, hogy szüleivel szemben engedetlen volna.

Egy hívő asszony pl. szeretne a helyi gyülekezet minden egyes összejövetelén részt venni, de részeg férje ragaszkodik hozzá, hogy otthon maradjon. Az Úr megjutalmazza férje iránti engedelmességét, és azt a vágyát is, hogy másokkal összejöjjön az Úr Jézus nevében.

Egy idős nőtestvér sírva nézte, ahogy a többiek egy bibliai konferencián osztották az ebédet. Ezt a szolgálatot sok éven át ő végezte nagy örömmel, de testi állapota miatt most már nem volt képes rá. Isten ennek az asszonynak a könnyeit éppoly gazdagon megjutalmazza, mint a többiek szorgos munkáját.

És ki tudná, hányan vannak olyanok, akik magukat szívesen feláldoznának a misszió szolgálatában, de sohasem voltak abban a helyzetben, hogy akárcsak a városuk határán is túljussanak. Isten ismeri őket – és valamennyi szent vágyuk elnyeri jutalmát Krisztus ítélőszéke előtt.

Ez érvényes az adakozásra is. Azokra, akik már idáig is bőven adakoztak – nagy személyes áldozatok árán – az Úr ügyéért, de vágnak arra, hogy bárcsak még többet adhatnának. Isten úgy tekinti őket, hogy valóban többet adtak.

A betegek, fogyatékosok, ágyhoz kötöttek, hajlott korúak nincsenek eleve kizárva a legmagasabb értékelésből, mert „Isten a maga irgalmában nem sikereink, hanem óhajaink szerint ítél meg minket”.

Március 23.

*„Nem akarok ingyen kapott áldozatot bemutatni Istenemnek, az Úrnak.”
2Sámuel 24,24*

Amikor Dávid parancsot kapott, hogy áldozatot mutasson be azon a helyen, ahol az Úr véget vetett a dögvésznek, Arauná önként, ajándékképpen föl kínálta neki szőrűjét, az áldozati marhákat és a tűzifát. Dávid azonban ragaszkodott hozzá, hogy fizessen mindezekért a dolgokért. Nem akart olyasmit áldozni az Úrnak, ami semmibe sem került neki.

Tudjuk, hogy semmibe nem kerül keresztyénné lennünk, de azt is tudnunk kell, hogy az igazi tanítványi élet bizony sokba kerül. „Az ami semmibe sem kerül nekünk, semmit sem ér.”

Odaadásunk mértékét gyakran bizonyos megfontolások határozzák meg, a kényelmesség és a ráfordítandó költség. Persze, hogy elmegyünk az imaórára, ha nem vagyunk éppen fáradtak, vagy nem fáj éppen a fejük. Igen, szívesen vezetjük a bibliáórákat, hacsak nem jön közbe egy hétféle a hegyekben.

Annak gondolata, hogy nyilvánosan és hangosan imádkozunk, bizonyosságot tegyünk vagy az evangéliumot hirdessük, elbizonytalanít és szorongást kelt bennünk – ezért inkább csöndben maradunk. Semmi kedvünk részt venni a hajléktalan-misszió munkájában, mert attól tartunk, hogy tetveket vagy bolhákat szedünk össze. A missziói mezők minden gondolatát elutasítjuk, mert félünk a kigyóktól és pókoktól.

Adományunk gyakran inkább borra való, mintsem áldozat. Azt adjuk, amit különben sem nélkülözünk – szemben az özvegyasszonnyal, aki mindenét odaadta. Vendégszeretetünk mértékét a költségek, a háztartásunkban okozott kényelmetlenség és rendetlenség határozza meg – ellentétben azzal a lelkigondozóval, aki elmondta, hogy lakásának minden szőnyege tele van már foltokkal, az ott tartózkodó részek hányadéknak nyomaival. A szükségben lévő embertársainkkal szemben segítőkészségünk azonnal megszűnik, mihelyt lepihenünk – ellentétben azzal a gyülekezeti elöljáróval, aki kész volt bármilyen órában ágyából is felkelni, hogy valakinek szellemi vagy anyagi téren segíthessen.

Ha Krisztus hívása elérkezik hozzánk, gyakran azt kérdezzük: „Mi hasznom van belőle?” vagy „Kifizetődik ez?” Pedig inkább azt kellene kérdeznünk: „Olyan áldozat ez, amely valóban kerül valamibe nekünk?” Találón mondta valaki: „Szellemi-lelki életünkben jobb, ha a dolgok kerülnek nekünk valamibe, mintha a dolgok kifizetődnek.”

„A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adott.” *Efézus 4,7*

Ha az Úr valamit parancsol nekünk, mindig megadja a hozzá való erőt is. Valamennyi parancsolatában benne rejlik az általa adott képesség is, még ha ezek a parancsolatok lehetetlennek látszanak is.

Jethró azt mondta Mózesnek: „Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni” (2Móz 18,23). „Alapelv az, hogy Isten teljes felelősséget vállal azért, hogy emberét alkalmassá tegye a feladat elvégzésére, amelyre rendelte” (J. O. Sanders).

Az Úr Jézus szolgálata során legalább két béma emberrel találkozott (Mt 9,6; Jn 5,9). Mindkét alkalommal felszólította őket, hogy keljenek fel, és vigyék magukkal az ágyukat. Mikor ezek a bémák arra az akarati döntésre jutottak, hogy engedelmessé válnak, erő áradt tehetetlen tagjaikba.

Péter tudta, hogyha az Úr Jézus azt mondta neki, hogy a vizen járva menjen hozzá, akkor tud is járni a vizen. Mihelyt Jézus azt mondta: „Jöjj!” – Péter kilépett a hajóból és járt a vizen.

A száradt kezű ember nem tudta volna kinyújtani kezét, de amikor az Úr Jézus parancsolta neki, akkor megtette. A keze meggyógyult.

Az a gondolat, hogy 5000 embert jóllakassanak néhány darab kenyérral és hallal, teljes képtelenség volt. De amikor az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: „Adjatok nekik ti enniük”, megszűnt a lehetetlenség.

Lázár már négy napja volt a sírban, amikor az Úr Jézus megparancsolta: „Lázár, jöjj ki!” A parancsot a végrehajtásához szükséges erő kísérte. Lázár kijött a sírjából.

Ezt az igazságot a gyakorlatban kell élnünk! Mikor Isten úgy vezet minket, hogy végezzünk el egy dolgot, sohase bújunk ki alóla azzal, hogy képtelenek vagyunk rá! Ha Ő valamit megparancsol, akkor megadja a teljesítéshez szükséges erőt is. Találón mondta egyszer valaki: „Isten akarata sohasem vezet téged olyan helyre, ahol ne tartana meg az Ő kegyelme.”

Ugyanúgy igaz az is, hogy ha Isten megbízatást ad, akkor Ő gondoskodik a költségeiről is. Ha bizonyosak vagyunk az Ő vezetésében, nem kell aggódnunk a pénzügyi dolgok miatt. Ő majd gondoskodik azokról is.

Isten, aki kettéválasztotta a Vörös-tengert és a Jordánt, hogy népe átkelhessen a vizen, ma is ugyanaz, Aki akkor volt. Ma is kész minden akadály és nehézség elhárítására, ha az Ővéi engedelmessé válnak akaratainak. És még mindig készen áll a segítségre teljes kegyelmével, amely lehetővé teszi annak véghezvitelét, amit parancsolt. Ma is „munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően” (Fil 2,13).

Március 25.

„Kezdetben teremtette Isten...” 1Mózes 1,1

Ha az 1Mózes 1,1 első három szavát elvlasztjuk a vers többi részétől, akkor mintegy egész életünkre érvényes jelszót kapunk: „Először Isten!”

Ugyanerre a mottóra találunk utalást már az első parancsolatban: „Ne legyen más istened rajtam kívül” (2Móz 20,3). Senki és semmi nem foglalhatja el az igaz és élő Isten helyét!

Ugyanezt találjuk Illés és a sareptai özvegy történetében. Az asszonynak már csak annyi olaja és lisztje volt, amennyiből egy lepényt süthetett magának és a fiának (1Kir 17,12). Meglepő módon azt mondta neki Illés: „Készíts először nekem egy kis lepényt belőle.” Ez talán elképesztő önzésnek tűnik, ha nem tudjuk, hogy Illés Isten képviselője volt. Kérésével azt fejezte ki: „Tedd egyszerűen Istent az első helyre, és akkor sohasem fogsz szükségét látni!”

Századokkal később ugyanezt tanította az Úr Jézus a Hegyi Beszédben, amikor azt mondta: „Keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak néktek” (Mt 6,33). Életünkben az első hely Isten országát és az Ő igazságát illeti meg.

Az Úrnak ezt a kijelentését támasztja alá a Lukács 14,26: „Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” Krisztusnak kell elfoglalnia az első helyet!

De hogyan helyezzük Istent az első helyre? Végül is gondoskodnunk kell családkról. Gondolnunk kell munkánkra. Számptalan kötelességünk van, amelyek igénybe veszik időnket és erőnket. Nos, úgy tesszük Istent az első helyre, hogy olyan szeretettel szeretjük Őt, amihez képest minden más szeretet gyűlöletként hat. Úgy, hogy ennek a világnak dolgait csak Tőle ránk bízott javaknak tekintjük, és csak azokhoz a dolgokhoz ragaszkodunk, amelyek az Ő országával kapcsolatban használhatók fel. Úgy, hogy az örökkévalóságra vonatkozó dolgokat tesszük az első helyre, és arra gondolunk, hogy olykor még maguk a jó dolgok is ellenségei lehetnek a legjobbnak.

A helyes kapcsolat Istennel az ember legfőbb érdeke. És ez abban áll, hogy Ő lesz az első helyen. Ha Istennek adjuk az első helyet, akkor nem lesz ugyan problémamentes az életünk, de teljes életet tudunk élni. Ha azonban Istennek a második helyet utaljuk ki, akkor csak problémáink lesznek – s ráadásul nyomorúságos vegetálás lesz az életünk.

Csak az imént mondta az Úr Jézus Péternek, hogy magas kort fog elérni, és a végén mártírhalált hal. Péter azonnal Jánosra tekintett, és megkérdezte, hogy János talán kivételezett bánásmódban részesül? Az Úr válasza ez: „Mit tartozik ez rád? Te kövess engem!”

Péter magatartására emlékeztet Dag Hammarskjöld: „Mindenek ellenére keserűség van benned, hogy mások élvezik azt, amit tőled megtagad az élet, és ez a keserűség újra meg újra fellángol benned. Legjobb esetben talán elcsitul életed néhány napsugaras napján. De azért ott van, még ezen a kimondhatatlanul nyomorúságos szinten, a halál valóságos keserűségének kifejezése – neked pedig fáj, hogy mások tovább élhetnek.”

Ha szívünkre vennénk az Úr szavait, akkor nem egy probléma simán megoldódna Isten népe között.

Könnyű elkeserednünk, ha látjuk, hogy másoknak jobban megy a dolguk, mint nekünk. Az Úr megengedi, hogy új házuk legyen, új kocsit vásároljanak.

Mások, akik – szerintünk – kevésbé élnek odaadó életet, a legjobb egészségnek örvendenek, míg mi két-három betegséggel is küszködünk.

A szomszéd család gyermekei jó külsejűek, kiválóak a tanulásban és sportban egyaránt. A mieink viszont középszerűek.

Látjuk, hogy mások olyan dolgokat tehetnek meg, amelyek megtételére nekünk nincs szabadságunk. Még ha ezek a dolgok nem bűnösök is önmagukban, akkor is keserűek vagyunk mások szabadsága miatt.

És ami még ennél is szomorúbb: bizonyos hivatásbeli féltékenység létezik még az Úr ügyében munkálkodók között is. Az egyik prédikátor megsértődik, mert a másik népszerűbb, közismertebb és több barátja van. Egy másik amiatt van megbántva, hogy testvére olyan módszereket alkalmaz, amelyekkel ő nem ért egyet.

S mindezeket a méltatlan magatartásokat határozottan és erőteljesen elítéli az Úr: „Mit tartozik rád? Te kövess engem!” Valóban nem tartozik ránk, hogyan bánik az Úr más hívőkkel. A mi felelősségünk az, hogy kövessük Őt az úton, amelyet számunkra kijelöl – akármilyen legyen is az.

Március 27.

„A szél arra fúj, amerre akar.” János 3,8

Isten Szelleme szuverén. Arra hat, amerre neki tetszik. Megkísérelhetjük Őt a mi saját kereteinkbe kényszeríteni, kísérleteink azonban eleve kudarcra vannak ítélve.

Isten Szellemének legtöbb jelképe mozgékony dolog: – szél, tűz, olaj és víz. Mind-ezeket megkísérelhetjük kezünkkel megragadni, de világgossá teszik számunkra: „Ne akarj nekem határokat szabni!”

A Szent Szellem sohasem cselekszik erkölcsileg visszás dolgokat, másfelől azonban fenntartja magának a jogot, hogy rendkívüli és szokatlan módon cselekedjék. Így például Isten a férfira bízta a vezetést teremtési rendjében, de nem mondhatjuk azt, hogy a Szent Szellem nem támaszthat pl. egy Debórát, hogy vezesse az Ő népét, ha úgy látja jónak.

Vészes időkben a Szent Szellem olykor megenged olyan magatartásokat, amelyek általánosságban tilosak. Dávidnak és társainak megengedte, hogy egyenek a szent kenyerekből, amelyek pedig kizárólag a papok számára voltak fenntartva. És a tanítványoknak is megengedte, hogy szombatnapon kalászatokat tépjenek.

Egyesek szerint a Cselekedetek könyvében az evangélizáció pontosan meghatározott mintáját látjuk, márpedig az egyetlen minta, amelyet fel tudok fedezni benne, az a Szent Szellem szuverén volta.

Az apostolok és más hívők nem követtek semmiféle tankönyvet, hanem egyedül az Ő vezetését. Ez gyakran különbözött attól, amit mi egészséges emberi ésszel tanácsoltunk volna.

Látjuk például, ahogyan Fülöpöt vezeti a Szellem, hogy hagyja ott a sikeres származási ébredést azért, hogy egy magányos embernek, az etiópiai kincstartónak bizonyosságot tegyen a gázai úton (Csel 8,26 kk).

Ma is óvakodnunk kell attól, hogy a Szent Szellemnek valamit is előírjunk arra nézve, hogy mit tegyen és mit ne tegyen. Tudjuk, hogy Ő sohasem tenne semmiféle bűnös dolgot. Másfelől viszont számolhatunk azzal, hogy esetleg szokatlan módon munkálkodik. Nem köti magát a mi hagyományos munkamódszereinkhez. Gyakran tiltakozik minden formalizmus, szertartásosság és megmerevedés ellen, miközben új mozgalmakat tölt el megelevenítő erővel. Ezért legyünk nyitottak a Szent Szellem szuverén munkája iránt, és ne vonuljunk félre tele kritikával.

„Nagyobb lett a gyűlölete, amellyel gyűlölte, annál a szerelemnél, amellyel szerette.”
2Sámuel 13,15

Amnón égő vágyakozással kívánta féltestvérét, Támárt. A leány szép volt, és Amnón elhatározta, hogy magáévá teszi, mégpedig azonnal. Noha tudta, hogy szándékát Isten törvénye egyértelműen tiltja, olyan nagy sóvárgás emésztette, amely minden megfontolást elsöpört. Betegnek tette magát, becsalta a leányt a szobájába, és megérszakolta. Kész volt szenvedélye egyetlen pillanatáért mindent feláldozni.

A kéjes gyönyörűség azonban gyűlöletté változott. Miután önző módon visszaélt vele, megvetette a leányt, és valószínűleg azt kívánta, hogy bárcsak sohase látta volna őt. Kidobatta az utcára, és bezáratta utána az ajtót.

A történelemnek ez a kicsiny szakasza ma naponta megismétlődik. A mi úgynevezett szabad társadalmunkban teljesen leépítették az erkölcsi értékmérőket. A házasság előtti szexuális kapcsolatot teljesen normálisnak tekintik. Sokan együtt élnek házasságkötés nélkül. A prostitúciót megengedi a törvény. A homoszexualitás általánosan elfogadott alternatív életmód lett.

Akár idős, akár fiatal valaki – megismer és megkedvel valakit, s azzal minden el van intézve. Nincs ennél magasabb törvény. Nem köt semmiféle parancsolat. Az ember elhatározta, hogy mindazt megszerzi, amit csak akar. Így elfojtja magában az igazság és az igazságtalanság minden gondolatát, és elhitei magával, hogy semmilyen más módon nem lehet normális életet élni. Így tehát – Amnónhoz hasonlóan – fejjel ugrik bele valamibe, és azt hiszi, hogy ily módon kiteljesedik az élete.

Csakhogy ami előzőleg oly szépnek látszott, arról utólag gyakran kiderül, hogy katasztrofális. Elkerülhetetlenül következik a büntudat, akármilyen szenvedélyesen tagadják is sokan. Az önértékelés kölcsönös elvesztése megkeseredéshez vezet, azután viszálykodáshoz, végül pedig nyílt gyűlölködéshez. Az a személy, aki azelőtt oly nélkülözhetetlennek látszott, most egyenesen visszataszítóvá válik. Innen azután már csak egy kicsiny lépés vezet a bántalmazáshoz, pereskedéshez, sőt gyilkossághoz.

A szexuális vágy túlságosan ingatag alap ahhoz, hogy tartós kapcsolatot építsünk rá. Ha az ember megveti Istennek az erkölcsi tisztaságra vonatkozó alapelveit, azt saját kárára és vesztére teszi. Csak Isten kegyelme adhat bocsánatot, gyógyulást és helyreállítást.

Március 29.

„Egy harcos sem elegeedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak tetszését, aki harcosává fogadta.” 2Timóteus 2,4

A keresztyén embert Krisztus fogadta zsoldjába, és az Ő szolgálatában tevékenykedik. Nem elegeyedik bele a mindennapi élet dolgaiba. Itt a hangsúly a *beleelegedik* szón van. Természetesen nem teheti magát teljesen függetlenné a földi tevékenységtől. Dolgoznia kell, hogy családjá számára megszerezze a mindennapi kenyeret. A napi dolgokkal való foglalkozásnak van bizonyos mértéke, amely egyszerűen elkerülhetetlen, mert különben ki kellene mennünk a világból, ahogyan azt Pál világosan megmondta az 1Korintus 5,10-ben.

A keresztyén ember azonban nem elegeyedik bele ezekbe a dolgokba. Következésképpen az Úr számára végzett szolgálatnak kell elsőbbséget adnia. Az önmagukban jó dolgok is gyakran ellenségeivé válnak a legjobbnak.

William Kelly mondja: „Hogyha beleelegyünk az élet dolgaival való foglalatosságba, akkor tulajdonképpen feladtuk a világtól való elkülönülésünket, és mint teljes értékű üzleti partnerek foglaljuk el helyünket a földi dolgokban.”

Beleelegytem a világ dolgaiba akkor is, amikor politikával foglalkozom, mint eszközzel e világ problémáinak megoldására. Ez olyasmi, mintha a süllyedő Titanicon a fedélzeti fekvőszékeket kezdeném rendbe rakni.

Akkor is beleelegytem, ha a világ minden nyomorúságára gyógyszerként a szociális munkára tenném a hangsúlyt inkább, mint az evangéliumra.

Beleelegytem a világ dolgaiba akkor is, ha az üzleti élet annyira leköt, hogy legjobb erőimet a pénzszerzésnek szentelem. Így miközben valamit csinálni akarok az életemből, a valóságban elveszíttem azt.

Beleelegytem akkor, ha nem Isten országának és az Ő igazságának adom meg az első helyet az életemben.

Beleelegytem, ha olyan dolgok rabjává válok, amelyek túl jelentéktelenek az örökkévalóság gyermeke számára: pl. az autóm teljesítménye, a részvényeim árfolyama, a házi számítógépem teljesítménye, a magam sült korpás kenyér tápértéke, vagy a macskaeledel hatása cicáim selymes szőrére... Ilyesmik a mindennapi életben egy pillanatra fontosak lehetnek, de az Úr szolgájához méltatlan az, ha gondolatainkat kitöltő szenvedélyé válnak.

„Az pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” Róma 8,28

Ez olyan igevers, amely a legtöbb nehézséget akkor okozza, amikor legnehezebb az életünk. Amíg lágy szellő lengedez, addig problémamentesen elmondhatjuk: „Hiszek, Uram.” De amikor jönnek az élet viharai, akkor így kiáltunk: „Segíts a hitetlenségemen.”

És mégis tudjuk, hogy ez a vers igaz. Isten javunkra fordítja a dolgokat. Tudjuk, mert ezt mondja a Biblia. Hittel elfogadjuk, még ha nem is látjuk, és nem is értjük.

Tudjuk, hogy igaz – Isten jelleme alapján. Ha Ő a végtelen szeretet, a végtelen bölcsesség és a végtelen hatalom, akkor ebből az következik, hogy mindent javunkra tervez és javunkra fordít.

Tudjuk, hogy igaz – Isten népének tapasztalata alapján. Egy áhitatos könyv elmondja egy hajótörött történetét, aki egymaga menekült meg és vergődött el egy lakatlan szigetre. Fölépített magának egy kunyhót, amelyben mindazt el tudta helyezni, amit a hajóroncsról megmentett. Könyörgött Istenhez szabadulásért, és aggódva kémlelte a látóhatárt, hogy egy esetleg arra haladó hajóval észrevetesse magát. Egy napon rémülten látta, hogy kunyhója kigyulladt, mindene a lángok martaléka lett. Csakhogy az, amit az elképzelhető legrosszabbnak látott, valójában a lehető legjobb lett, ami csak történhetett vele. „Észrevettük a füstjelzést” – mondta a hajó kapitánya, aki mentésére sietett.

Gondoljunk mindig arra, hogy ha életünk Isten kezében van, akkor valóban „minden a javunkra szolgál”.

El kell ismerni, vannak idők, amikor megrendül a hitünk, amikor a teher nyomasztónak, a homály elviselhetetlennek tűnik. Ilyenkor kétségbeesetten kérdezzük: „Hogyan támadhat ebből a helyzetből valaha is jó?” Erre csak egy válasz van. Az a jó, amit Isten munkál ebből, a 29. versben található: „hogyan hasonlatossá legyenek Fia képéhez”. Olyan ez, mint a véső, amelyet a szobrász használ, hogy a márványból előhozza az ember képét. Miközben az élet csapásai minden alkalmatlan vonást levésnek rólunk, átváltozunk Krisztus dicsőséges képére. És még ha az élet nyomorúságai között semmi jót nem találhatunk – akkor is ez a legjobb: átváltozunk Krisztus képére.

Március 31.

„Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék.” 1Timóteus 3,6

Amikor Pál felsorolja egy gyülekezeti előljáró tulajdonságait, óv attól, hogy olyan valaki vegye át ezt a munkát, aki még fiatal a hitben. Az előljáró szolgálata megköveteli azt a bölcsességet és egészséges ítélőképességet, amit csak a szellemi érés és az istenfélő élet tapasztalatai által lehet megszerezni. De milyen gyakran megsértik ezt az alapelvet! Ha például sikeres, fiatal üzletember, politikus vagy diplomás ember kerül kapcsolatba a gyülekezettel. Ilyenkor azt gondoljuk, hogy a szolgálatokban előnybe kell részesítenünk. Pedig jobban tennénk, ha megfogadnánk Pál tanácsát a szolgálattevőkkel kapcsolatban: „Legyenek ezek kipróbált emberek.”

Még szembetűnőbb tévedés az a mód, ahogyan az újonnan megtért sztárokat az evangéliumi mennybe emelik, és úgy dicsőítik és reklámozzák. Talán egy labdarúgóhőst, aki éppen most jutott megmentő hitre Jézus Krisztusban. Őt egy vallási reklámügynök veszi gondjaiba, és szerepelteti minden vallásos összejevetelen, „Dántól Beérsebéig”. S mihielyt kiszivárogo, hogy egy hollywoodi filmszínész nő újonnan született, máris ott szerepel az újságok címlapján. Megkérdezik véleményét mindenről – a halálbüntetéstől kezdve a házasság előtti szexuális kapcsolatig –, mintha a megterés által egyszerre bölcsé lett volna minden témában. Vagy ha az egykori gengszter találja meg az Urat. Ilyenkor vigyázni kell, nehogy magukat keresztyének nevező pénzsovár ügynökök kezébe kerüljön, akik visszaélnék a megtéréssel, akiknek egyetlen céljuk gyorsan pénzt keresni általa.

Dr. Paul van Gorder mondja ezzel kapcsolatban: „Sohasem voltam amellet, hogy egy bűnöst felrántsunk a térdeiről, és mutogassuk a tömeg előtt. Helyrehozhatatlan kárt okoznak Krisztus ügyének, amikor a társaság, a sport vagy a politika ismert alakjait evangéliumi pódiumon közszemlére teszik, még mielőtt elég idő telt volna el ahhoz, hogy kiderüljön: Isten Igéjének a magva valóban behatolt-e és gyökeret vert-e benne.”

Valószínűleg egyes keresztyének vallásos énjét erősíti, ha megtudják, hogy egy volt kábítószer-élvező, vagy egy híres politikus gyarapítja a hívők seregét. Ezek talán bizonytalansági vagy kisebbségi érzésben szenvednek, és minden megtért híresség segít ingadozó önbizalmuk megerősítésében.

Ezek a hősök és hősnők, akikkel visszaélték, gyakran lesznek az ördög zsákmányává. Mivel még nem ismerik annak alávaló és közönséges csapdáit, bűnbe esnek, és hatalmas szégyent hoznak az Úr Jézus Krisztusról szóló bizonyágtételre.

Hálások lehetünk mindazokért, akik valóban megtértek, akár híres emberek, akár ismeretlen személyek! De melléfogunk, ha azt gondoljuk, hogy Krisztus ügyének leginkább azzal teszünk szolgálatot, ha az újoncokat a szószékre állítjuk, vagy a nyilvánosság előtt szerepeltetjük.

Szemben a közfelfogással, a menny számára való alkalmasságnak nincsenek fokozatai. Az ember vagy teljesen alkalmas rá, vagy egyáltalán nem. Ez természetesen ellentétben áll azzal a felfogással, hogy a mérőlécz tetején találhatók a tiszta életű jó emberek, legalján a bűnözők és a gengszterek, közepén pedig az átlagemberek, akik különböző mértékben alkalmasak a Menny számára. Ez tévedés! Vagy alkalmasak vagyunk rá, vagy nem. Nincs közbeeső, átmeneti zóna.

Valójában önmagában senki sem alkalmas a Menny számára. Mindnyájan bűnösök vagyunk, akik megérdemljük az örök kárhozatot. Mindnyájan vétkeztünk, és híjával vagyunk Isten dicsőségének! Mindnyájan tévelyegtünk, és jártuk a magunk útját. Tisztátalanok vagyunk, és még a legigazabb cselekedeteink is csak szennyes rongyokhoz hasonlók.

De nemcsak hogy alkalmatlanok vagyunk a Menny számára, hanem még csak nem is tehetünk semmit magunktól alkalmasságunkért. Legjobb szándékaink és legnemesebb fáradozásaink is hatástalanok, ha arról van szó, hogy bűneinket eltöröljék, vagy olyan igazzá tegyenek bennünket, amilyent Isten megkövetel. A jó hír azonban az, hogy Isten szeretete elkészítette, amit igazságossága kíván, és ingyen nekünk ajándékozta azt! „Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Ef 2,8-9).

A Menny számára való alkalmasságot Krisztusban adta nekünk. Ha a bűnös újonnan született, befogadja Krisztust. Isten többé nem mint bűnöst látja őt, hanem Krisztusban, és ezen az alapon elfogadja. Isten Krisztust, „aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Öbenne” (2Kor 5,21).

Másfelől, ha Krisztus nem a mienk, akkor teljes mértékben elvesztettek vagyunk. Ha Ő nem a mienk, az halálos hiányt jelent, és meghatározza egész örök életünket. Ezt a mindent eldöntő hiányt semmi sem pótolhatja.

Azt is világosan kell látnunk, hogy egyetlen hívő sem alkalmasabb a Menny számára (még egy árnyalattal sem), mint a másik. Minden hívő ugyanolyan mértékben jogosult a dicsőségre. Ez a jogosultság pedig maga Krisztus!

Április 2.

„Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett, akár jót, akár gonoszat.” 2Korintus 5,10

Igaz az, hogy a menny számára való alkalmasságnak nincsenek különböző fokozatai, ám igaz az is, hogy a jutalmazásnak különböző fokozatai lesznek. Krisztus ítélőszéke a visszatekintés és a jutalmazás helye, ahol egyesek több jutalmat kapnak, mint mások.

És lesznek a mennyi dicsőségnek különböző fokozatai. Mindenki tökéletesen boldog lesz ott, de lesznek, akik nagyobb mértékben kapják ezt a boldogságot. Mindenkinek csordultig lesz a pohara, de lesznek, akiknek a pohara nagyobb lesz, mint másoké.

Bűcsút kell mondanunk annak a gondolatnak, hogy mindnyájan egyformák leszünk, amikor elérjük a megdicsőült állapotot. A Biblia sehol nem tanít az arctalan egyformaságról. Ezzel szemben azt tanítja, hogy a hűséges és odaadó élet koszorít nyer, és azt is, hogy míg egyesek jutalmat nyernek, mások kárt szenvednek.

Vegyünk példának két fiatalembert, akik egyidősek, és ugyanakkor tértek meg. Az egyik életének következő negyven évében abszolút előnyt biztosít Isten országának és az Ő igazságának. A másik életének legjobb erőit pénzszerzésre használja föl. Az első szívesen beszél az Úr dolgairól, a másik a piaci lehetőségekről. Az elsőnek már most megvan a nagyobb képessége, hogy örüljön az Úrnak, és ezt a képességét magával viszi a Mennybe is. A másik viszont – jóllehet Krisztus váltságműve által éppúgy alkalmas a menny számára – szellemileg törpe maradt, s ezt a csekély felfogó képességet viszi magával a Mennybe.

Nap mint nap döntünk a jutalom felől, amelyet kapni fogunk, és afelől is, hogy milyen mértékben élvezzük majd örök hazánkat. Döntünk felőle bibliaismeretünk, és az Úr iránt tanúsított engedelmesség által, imaéletünkkel, Isten népével való közösségünk, és az Úrnak végzett szolgálatunk által, és azáltal, ahogy mindazzal gazdálkodunk, amit Isten ránk bízott. Mihelyt fölismerjük, hogy mindennap az örökkévalóság egy darabja felől is döntünk, hasson az mélyen életünk folyamán egész érték-
főletünkre!

A. P. Gibbs szokta mondogatni: „Nem az vagy, akinek gondolod magad, hanem amit *gondolsz* – az vagy.” A gondolkodás az a forrás, amelyből magatartásunk fakad. Ellenőrizd a forrást – gondolataidat, és ezzel ellenőrzöd a folyamatot is, amely belőle ered!

Gondolataink fölött uralkodnunk kell! Ezért mondta Salamon is: „Minden féltett dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet” (Péld 4,23). Ebben a mondásban a szív a gondolkodást jelenti.

Jakab apostol emlékeztet arra, hogy a bűn a gondolatainkban kezdődik (Jak 1,14-15). Ha valami fölött sokat gondolkodunk, akkor végül azt meg is fogjuk tenni.

Vess el egy gondolatot, és cselekedetet aratsz.

Vess el egy cselekedetet, és szokást aratsz.

Vess el egy szokást, és jellemet aratsz.

Vess el egy jellemet, és sorsot aratsz.

Az Úr Jézus hangsúlyozza a gondolkodás jelentőségét, amennyiben a haragot azonosnak tartja a gyilkossággal (Mt 5,21-22), és az érzéki tekintetet azonosnak a házasságtöréssel (Mt 5,28). Azt is tanítja, hogy nem attól lesz tisztátalan az ember, amit eszik, hanem attól, amit gondol (Mk 7,14-23).

Felelősek vagyunk azért, amit gondolunk, mert hatalmunkban áll, hogy ellenőrizzük gondolatainkat. Gondolkodhatunk illetlen, kétértelmű dolgokon, vagy olyanokon, amelyek tiszták, és Krisztussal vannak kapcsolatban. Mindannyian királyok vagyunk. A tartomány, amelyen uralkodunk, gondolataink birodalma. Ennek nagy lehetőségei vannak mind a jóra, mind a rosszra. Mi magunk döntünk afelől, hogy gondolatainkat egyikre vagy a másikra használjuk.

Íme, néhány javaslat a tiszta, ellenőrzött gondolkodás számára. Először is az egész ügyet az Úr elé kell vinnünk: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős szellemet újítsd meg bennem” (Zsolt 51,12). Másodszor, mi magunk ítéljük meg minden gondolatunkat, milyennek tűnik a Krisztus jelenlétében (2Kor 10,5). Harmadszor, minden gonosz gondolatunkat azonnal meg kell vallanunk, és gondolatvilágunkból száműznünk (Péld 28,13). Negyedszer, óvakodnunk kell az üres fejtől. Ehelyett meg kell töltenünk jó, Istennek kedves gondolatokkal (Fil 4,8). Ötödször, föltétlenül fegyelmeznünk kell magunkat abban, hogy mit olvasunk, látunk és hallunk. Nem várhatjuk, hogy gondolatvilágunk tiszta legyen, ha szennyes dolgokkal foglalkozunk. Végül el kell foglalnunk magunkat az Úrral és az Úrért.

Ha gondolatvilágunkat „üresjáratra” kapcsoljuk, akkor hamarosan bebocsátást nyernek a tisztátalan fantáziaképek.

Április 4.

„Hit által értjük meg...” Zsidók 11,3

„Hit által értjük meg...” Ezek a szavak szellemi életünk egyik legfontosabb alapelvét tartalmazzák. Először hiszünk Isten Igéjének, azután megértjük! A világ azt mondja: „Hiszem, ha látom.” Isten azt mondja: „Először hinni, azután látni.” Az Úr Jézus ezt mondta Mártának: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?” (Jn 11,40). Később pedig így szólt Tamáshoz: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20,29). János apostol így ír levelében: „Ezeket írtam nektek, akik hisztek..., hogy tudjátok...” (1Jn 5,13). A hit a tudás előfeltétele.

Billy Graham elmondta, hogyan vált valósággá ez az ő életében: „1949-ben igen sok kétség volt bennem a Bibliával kapcsolatban. Úgy hittem, nyilvánvaló ellentmondásokat fedeztem fel benne. Egyes dolgokat egyszerűen nem tudtam összeegyeztetni Istenről való korlátolt elképzeléseimmel. Amikor felálltam prédikálni, hiányzott belőlem az a tekintély és teljhatalom, amely oly jellemző volt a múlt minden nagy igehirdetőjére. Ahogy a teológiai szeminárium sok más hallgatója, én is vívtam intellektuális életem harcát. Annak kimenetele nyilván döntő módon meghatározza majd eljövendő szolgálatomat – gondoltam.

Annak az évnek az augusztusában meghívtak a Forest Home-ba, a presbiteriánus konferenciaközpontba, amely magasan a hegyek között, Los Angelesen kívül feküdt. Emlékszem, ahogyan lefelé ballagtam egy ösvényen, és beértem az erdőbe, s közben Istennel küzdöttem. Harcba álltam kétségeimmel, és lelkem fogva volt a gondolatok keresztútjében. Végül kétségbeesésemben kiszolgáltattam akaratomat a Szentírásban kijelentett élő Istennek. Letérdeltem nyitott Bibliám elé, és azt mondtam: »Uram, sok mindent nem értek ebben a könyvben. De Te mondtad: az igaz ember hitből fog élni. Mindazt, amit idáig Tőled kaptam, hitből fogadtam el. Itt és most elfogadom hitből a Bibliát, mint a Te Igédet. Elfogadom elejétől végéig, minden fenntartás nélkül! Ha olyan dolgokra bukkanok benne, amelyeket nem értek, várak az ítéletemmel addig, amíg több világosságot kapok. S ha Neked is úgy tetszik, adj nekem teljhatalmat, győzz meg embereket bűneik felől, és vezesd őket az Üdvözítőhöz!«

Hat héttel később megkezdtük evangélizációs kampányunkat Los Angelesben, amely időközben történelmi eseménnyé vált. E kampány alatt fedeztem föl a titkot, amely szolgálatomat megváltoztatta. Nem igyekeztem többé bizonygatni, hogy a Biblia igaz. Ezt én a magam számára hitben elfogadtam, és ezt a hitet adtam át hallgatóimnak.”

„Legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.” Efézus 4,32

Az Írás szerint a megbocsátással kapcsolatban van egy meghatározott sorrend, amelyre ügyelnünk kell! Ha követnénk ezt a sorrendet, sok fej- és gyomorfájástól kímélnénk meg magunkat.

Ha igazságtalanság ér bennünket, az első lépésünk az, hogy az illetőnek szívből megbocsátunk. Még nem mondjuk meg neki, hogy megbocsátottunk, de ha szívből megbocsátottunk, akkor leteesszük a dolgot a kezünkől, hogy az már csak az ő és az Úr dolga lesz. Ezzel elejét vesszük annak, hogy gyomormedvünk kénsavvá alakuljon, és megkíméljük magunkat sok más gonosz testi és érzelmi zavartól.

Azután elmegyünk az illető testvérhez, és négy szemközt figyelmeztetjük (Lk 17,3). Ahelyett, hogy másoknak továbbmondanánk, milyen igazságtalanság esett meg velünk, az Írás világosan mondja: „Intsd meg őt négy szemközt” (Mt 18,15). Meg kell kísérelnünk a problémát lehetőleg egymás között elintézni.

Ha nem hajlandó bűnbánatra, és nem kér bocsánatot, akkor egy vagy két tanúval menjünk el hozzá (Mt 18,16). A Szentírás szerint ez elegendő alap ahhoz, hogy az igazságtalanságot elkövető ember magatartásáról megbízható bizonyíték legyen.

Ha még erre sem hajlik meg, akkor a tanúkkal együtt vigyük az ügyet a gyülekezet elé. És ha a gyülekezet ítéletére sem akar hallgatni az illető, akkor természetesen ki kell zárni a közösségből (Mt 18,17).

De ha a történesek folyamán az illető megbánja, amit tett, akkor bocsássunk meg neki (Lk 17,3). Szívünkben már rég megbocsátottunk, de most ezt a bűnbocsánatot átvisszük a gyakorlatba is. Fontos itt, hogy ne intézzük el egy könnyed legyintéssel a dolgot, tehát ne mondjuk: „Jó, rendben van minden. Alapjában véve nem is vétettél ellenem.” Inkább mondjuk azt: „Szívesen megbocsátok neked. Ezzel az egész ügy le van zárva. Térdeljünk le és imádkozzunk együtt.”

A bűnvallás és bűnbánat szégyene talán visszatartja majd az illetőt, hogy újra ártsen nekünk. De még ha megismétli is a bűnét, és újra megbánja, akkor megint meg kell bocsátanunk neki. És ha naponta hétszer vét ellenünk, és hétszer megbánja, akkor hétszer kell megbocsátanunk neki – függetlenül attól, hogy hiszünk-e bűnbánatának őszinteségében (Lk 17,4).

Sohasem feledhetjük el, hogy nekünk mérhetetlenül sok bűn bocsáttatott meg! Ezért nem szabad haboznunk, hogy másoknak ellenünk elkövetett jelentéktelen bűnét megbocsássuk, ahogyan azt az Úr nekünk a példázatban parancsolja (Mt 18,23-25).

Április 6.

„Ha valaki kész cselekedni az Ő akaratát, felismeri erről a tanúásról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok.” János 7,17

Ennek a versnek az első része reménységet nyújt mindenki számára: „Ha valaki kész cselekedni Isten akaratát, az fölismeri...”. Csodálatos ez az ígélet, hogy ha valaki igazán és őszintén meg akarja ismerni Istent, annak Isten kijelenti magát.

Ha egy bűnös ember teljesen megcsömörlött önmagától, és mély nyomorúságban így könyörög: „Ó Istenem, mutasd meg magad nekem!” – akkor Isten mindig eszerint cselekszik. Olyan imádság ez, amely sohasem marad meghallgatás nélkül.

Egy hippí, aki az USA déli részén egy barlangban élt, véget akart vetni mindennek. Alkoholban, kábítószerben, szexben és okkultizmusban keresett kielégülést. Élete azonban még mindig üres volt. Nem látott kiutat a nyomorúságból. Egy napon ösz-szekuporodva ült barlangjában, és Istenhez kiáltott: „Ó Isten – ha egyáltalában vagy –, jelentsd ki magad nekem, mert különben véget vetek az életemnek.”

Tíz perc múlva „véletlenül” arra járt egy keresztyén fiatalember, bedugta fejét a barlang bejáratába, megpillantotta a hippí remetét, és azt mondta: „Halló – van-e kifogásod az ellen, hogy beszélgessek veled az Úr Jézusról?”

És képzeljük el, mi történt: a hippí meghallgatta a jó hírt az Úr Jézus Krisztusban való hit által történő szabadulásról. Megtalálta az Urat, bűnbocsánatot kapott és új életet.

Még soha nem hallottam, hogyha valaki így imádkozott, az Úr ne jelentette volna ki magát neki!

Ez az ígélet természetesen a hívő keresztyénekhez is szól. Ha valaki igazán meg akarja ismerni Isten akaratát élete számára, annak Isten kijelenti. Ha meg akarja találni a gyülekezetbe vezető utat, akkor Isten odavezeti őt. Ha Isten akaratát tesszük az első helyre, akkor Isten teljesíti, bármit is kérünk Tőle. Gyakran akadályozza meg az őszinte vágyakozás hiánya Isten gondolatainak valóságos megismerését.

„Átvettem mindent és bővülködöm: el vagyok látva, miután megkaptam Epafroditosztól, ami töletek jött, olyan kellemes illatként és kedves áldozatként, amely tetszik Istennek.” Filippi 4,18

Pál filippiekhez frott levele tulajdonképpen nyugtázása azoknak az adományoknak, amelyeket a filippibeli hívőktől kapott, és köszönetmondás értük. Valószínű, hogy pénzadományról volt szó. A bámulatos csak az, ahogy az apostol ezt az adományt dicséri. Kellemes illatnak és kedves, Istennek tetsző áldozatnak nevezi. Hasonló kifejezést használ az Efézus 5,2-ben arra, hogy leírja Krisztus nagy ajándékát azzal, hogy feláldozta magát a Golgotán. Ott ezt írja: „...áldozati ajándékul, az Istennek kedves illatként.” Szinte eláll a lélegzetünk, ha arra gondolunk, hogy az Úr szolgájának adott adományt a Biblia hasonló szavakkal írja le, mint amilyenekkel Isten ajándékát dicsőíti.

J. H. Jowett (1864–1923, angol prédikátor, egy ideig New Yorkban, majd Campbell Morgan utóda a Westminster Chapelben) nagyon találóan így ír erről: „Mily nagy hordereje is lehet egy látszólag helyhez és időhöz kötött jószágos cselekedetnek! Azt gondoltuk, hogy segítünk egy szegénynek, valójában pedig magával a Királlyal találkoztunk. Azt gondoltuk, hogy a jó illat csak jelentéktelen környékre korlátozódik, és lám, a kedves illat betölti az egész világmindenséget. Azt hittük, hogy csak Pállal van dolgunk, és megállapítjuk, Pál Urát és Megváltóját szolgáltuk.” Ha megértjük a keresztyén adakozás valódi szellemi természetét és messzeható befolyását, akkor egyszer s mindenkorra megszabadulunk a kényszeredetten történő adakozástól. De egyszer s mindenkorra immunisak vagyunk a hivatásos „adományfelhajtók” trükkjeivel szemben, akik hízelkedéssel és színpadias módszerekkel igyekeznek minél többet kisorsolni a hívőkből. Az adakozás a papi szolgálat egyik formája, nem pedig törvény által előírt kötelesség. Adunk, mert szeretünk, és szeretünk adni.

Annak az igazságnak, hogy az én csekély adományom illata betölti a nagy Isten tróntermét, a világmindenséget, alázatos imádásra és jókedvű adakozásra kell indítania engem. Az adományom eszköz lehet arra, hogy közvetlenül és személyesen Jézus Krisztusnak adjak valamit, éppúgy, mintha Ő test szerint jelen volna.

Április 8.

„Mert Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál.” Zsidók 4,12

Egy hívő egyetemista egyszer bizonyrágot tett egy liberális teológiai hallgatónak. Mikor egy igeverset idézett, a teológus ezt felelte: „Nem hiszek a Bibliában.” A hívő fiatalember idézett egy másik verset, de erre is csak ezt a választ kapta: „Mondtam már neked, hogy nem hiszek a Bibliában.” Amikor a keresztyén diák a harmadik bibliai verset idézte, a teológus a következő szavakban tört ki: „Nem akarok több bibliai idézetet hallani tőled. Már megmondtam, hogy nem hiszek benne.” Ezen a ponton a hívő fiatalember úgy érezte, csődöt mondott, és le van győzve. Úgy látta, teljes kudarcot vallott a lelkek megmentése terén.

Éppen aznap este azonban a családjánál látogatóban volt dr. H. A. Ironside. Vacsoránál a diák elmondta neki kiábrándító élményét a teológiai hallgatóval. Azután megkérdezte dr. Ironside-től: „Ha ön bizonyrágot tesz valaki előtt, és az azt feleli: »Nem hiszek a Bibliában«, ön mit felel?” Dr. Ironside boldog mosollyal azt felelte: „Egyszerűen még többet idézek neki belőle.”

Ez minden jövődő bizonyrágtevő számára kitűnő tanács. Ha azt mondják neked az emberek, hogy nem hisznek a Bibliában, akkor egyszerűen csak idézz belőle tovább. Isten Igéje élő és ható. Soha nem téveszti el hatását az emberekre, még ha azok nem is hiszik ezt.

Képzeld el, hogy két ember vív egymással. Egyszer csak az egyik azt mondja a másiknak: „Nem hiszem el, hogy kardod valóban acélból van.” Mi történik akkor? A másik eldobja a kardját és megadja magát? Vagy tudományos előadást tart a fém széntartalmáról és rugalmasságáról? Ez nevetséges lenne! Nem, hanem gyors, ügyes vágással odavág az ellenfelének, és így érezteti meg vele, mennyire valószínűleg acél a kardja. Így vagyunk a Bibliával is. Isten Igéje a Szellem kardja. Használni kell, nem pedig megvédeni. Ő meg tudja védeni magát.

Ezzel nem vitatom azt, hogy a Szentírás Istentől ihletett voltának bizonyítékaira szükség van. Az ilyen bizonyítékok még azt a fontos célt is szolgálják, hogy megerősítsék a már megmentett emberek hitét. És néhány esetben segít az embereknek, hogy élő hitre jussanak. Csakhogy nagy általánosságban az emberek nem győzhetők meg emberi érvekkel és következtetésekkel. „Ha valakit akarata ellenére meggyőznek, az többnyire még mindig ragaszkodik régi véleményéhez.” Az embereket szembe kell állítani Isten erőteljes Igéjével. Gyakran egyetlen igeverst többet ér, mint ezernyi érv.

Ez azt is világossá teszi, miért olyan fontos az igeversek kívülről való megtanulása. Ha az emlékezetemre egyetlen igeverset sem bízom, hogyan hozzon elő Igét a Szent Szellem a döntő pillanatban? A legfontosabb pont azonban az, hogy Isten sehol nem ígérte, hogy az én szavaimat becsüli meg, hanem az övéit. Ezért tehát, ha hitetlenekkel van dolgom, szabadon használhatom a Szellem kardját, és láthatom, hogyan győz meg valakit a kegyelem csodája által.

Láttam egyszer egy bárányt kimúlni. Megrendítő, ugyanakkor borzalmas látvány volt.

Amikor a levágás helyére vitték, különösképpen szeretetre méltónak tűnt, a gyerekek szívesen megcirógatták és dédelgették volna. Minden állatfajta kicsinyei kedvesek – kiscicák, kölyökkutyák, kiscsibék, borjak és csikók –, de a kisbárány különösen vonzó.

Ahogy ott állt, maga volt a megtestesült ártatlanság. Makulátlan fehér bundája a tisztaságról beszélt. Szelíd volt, tehetetlen és védtelen. Különösen a szeme volt kifejezésteljes; félelemtől, fájdalomról, gyötrelmről beszélt. Teljesen indokolatlannak látszott, hogy ilyen fiatal, szép teremtményt levágjanak.

Azután összekötözték a lábát, és a szenvedő bárány az oldalán feküdt, zihálva, mintha sejtené közeli végét. A mészáros egyetlen gyors mozdulattal elvágta a torkát, a vér a földre ömlött. A kicsiny test néhányat vonaglott, azután nem mozdult többé. A szelíd bárány kimúlt.

Az egyik néző félrefordult; túlságosan szomorú volt a látvány. Mások könnyet töröltek ki szemükből. Senki nem szólt egy szót sem.

Hitben látok egy másik Bárányt meghalni – Isten Bárányát. Áldott, s egyúttal borzalmas látvány.

Ezen a Bárányon minden kedves: kiválik mindenki közül, a szépek között a legszebb, és mikor a vágóhídra vitték, a legszebb éveiben volt.

Nemcsak ártatlan – hanem szent, makulátlan, elkülönülve a bűntől, szeplő és folt nélkül. Teljesen indokolatlannak tűnik halálba vinni valakit, aki ilyen tiszta.

A hóhérok azonban fogták és keresztre feszítették, kezét és lábát átszőgezték. És ott a pokol minden reá összpontosított gyötrelmét elszenvedte, mint a bűnösök helyetես elégtéveje. S eközben szeme tele volt szeretettel és megbocsátással.

Azután véget ért szenvedésének ideje. Szellemét Istennek ajánlotta, teste élettelenül függött a kereszten. Az egyik katona átdöfte oldalát, amelyből vér és víz folyt ki. Isten Báránya meghalt.

Szívem tele van. Szememből forró könnyek folynak. Térdre esem, hálát adok Neki és dicsőítem Őt! Értem halt meg!

Április 10.

„...nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket.” IJános 2,27

Ez az Ige első pillantásra problémát állít elénk. Ha nincs szükségünk arra, hogy valaki tanítson bennünket, akkor miért adott a megdicsőült Úr tanítókat, „hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére” (Ef 4,11-12)?

Ahhoz, hogy János szándékát jobban megértsük, talán segít egy kissé, ha ismerjük a levél háttérét. Amikor a levél keletkezett, a gyülekezetben hamis tanítók jártak, az úgynevezett gnosztikusok. Ezek a tévtanítók valamikor komoly hívőknek adták ki magukat, és közösségre jutottak a helyi gyülekezetekkel. De azután különváltak tőlük, hogy téves nézeteiket Krisztus Istenségéről és ember voltáról tovább terjesszék.

Azt állították magukról, hogy magasabb rendű ismereteik vannak, ezért a „gnosztikus” kifejezés is (a görög „gnózis” – „ismeret, megismerés, tudás” szóból). Valószínűleg valami effélel mondták a keresztyéneknek: „Amitek van, az jó, de nekünk van még kiegészítő igazságunk is. Ki tudunk vezetni titeket ebből az egyszerű tanításból, s új és mélyebb titokba avatunk. Ha felnőttek akartok lenni, akkor szükségetek van a mi tanításunkra...”

János azonban figyelmezteti a hívőket, hogy mindez csalás. Semmi szükségük nincs ezeknek a szélhámosoknak a tanításaira! Mert elnyerték a Szent Szellemet. Ővék az igazság Igéje. Egyszer s mindenkorra a keresztyénekre bízott a hit (Júd 3), és bármi, amit ehhez még hozzá akarunk tenni, hazugság. Keresztyén tanítókra van szükség, hogy az Írást magyarázzák és alkalmazzák, de sohasem szabad abba a bűnbe esniük, hogy a Szentírásen túlmenjenek.

János nem vitatja, hogy a gyülekezetben szükség van tanítókra! Ő maga is ilyen kiváló tanító volt. Viszont ragaszkodik ahhoz az igazsághoz, hogy a legfőbb tekintély a Szent Szellem, Aki Isten népét a Szentírás lapjain keresztül elvezeti a teljes igazsághoz. Minden tanítást a Biblia alapján kell megvizsgálnunk és értékelnünk. Ha egy tanítás valamit hozzá akar tenni a Bibliához, vagy ha nem egyezik meg tanításával, akkor azt el kell vetnünk.

„Azok pedig összegyűltek a vénekkel, és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak, és így szóltak: »Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt, amíg mi aludtunk.«” Máté 28,12-13

Alighogy feltámadt az Úr Jézus, ellenségei is akcióba léptek annak érdekében, hogy ezt a csodát félremagyarázzák. A legjobb hazugság, amelyet az idő tájt ki tudtak találni, az volt, hogy a tanítványok éjszaka odajöttek a sírhoz, és ellopták Jézus testét. Az „ellopás-elmélet” sorsa azonban az – mint minden más ilyen elméleté –, hogy több kérdést vet fel, mint ahányat megválaszol. Például:

Miért nem vonták kétségbe a főpapok és vének a katonáknak az üres sírral kapcsolatos jelentését? Elfogadták igaznak, és sietve kitaláltak rá valamilyen magyarázatot, hogy miként történt az egész.

Miért aludtak volna a katonák, amikor őrködniük kellett volna? A római hadseregben halállal büntették azt a katonát, aki elaludt az őrhelyén. És a főpapok mégis büntetéstől ~~valé~~ mentességet biztosítottak számukra. Miért?

Hogy volt lehetséges, hogy valamennyi katona egyszerre aludt el? Túlmegy a szavahihatóság határán az az elképzelés, hogy mindnyájan egyidejűleg kockáztatták a halálbüntetést, csak azért, hogy egy kis alváshoz jussanak.

Hogyan tudhatták a tanítványok elgörgetni a követ anélkül, hogy az őrséget felébresztették volna? A kő súlyos volt, és csak nagy zajjal lehetett elmozdítani.

Hogyan tudták a tanítványok egyáltalán megmozdítani a követ? A heródesi korban a sírkövet egy vájatban görgették, míg nem egy mélyedésben megállt. Sokkal könnyebb volt tehát egy ilyen sírt lezárni, mint ismét felnyitni. Azonfelül a sírt a római hatóságok a lehető legjobban „biztosították”.

Valószínű-e, hogy a tanítványok, akik félve csak az imént futottak el, hogy az életüket mentsék – hirtelen olyan bátorságot nyertek, amellyel fölvettek a harcot a római őrséggel, és kirabolták a sírt? Nyilván tudták, hogy az ilyen cselekmény milyen súlyos büntetést von maga után.

Ha a katonák mindnyájan aludtak, honnét tudhatták, hogy a tanítványok ellopták Jézus testét?

Ha a tanítványok lopták el a testet, miért vesztegettek még időt arra is, hogy a leplet eltávolítsák a halottról, sőt a fejkendőt külön szépen összehajtogassák (Lk 24.12; Jn 20.6-7)?

Egyáltalán, miért akarták volna a tanítványok ellopni Jézus testét? Erre nincs sem ok, sem indíték. Ellenkezőleg, ők maguk is meg voltak lepve, és hitetlenkedtek, amikor megtudták, hogy Jézus feltámadt.

Hogyan indulhattak a tanítványok, ezek az emberek széles e világra, életüket is kockára téve, hirdetni a feltámadást, ha tudták, hogy ez hazugság? P. Little mondja: „Senki sem hal meg olyasmért, amiről tudja, hogy hazugság.” A tanítványok tehát tökéletesen meg voltak győződve arról, hogy az Úr Jézus feltámadt.

Április 12.

„Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit?”

Lukács 16,11

A „hamis mammon” itt a földi kincsekre, az anyagi gazdagságra vonatkozik. Nincs még illúzió, amely jobban el lenne terjedve, mint az, hogy akinek sok anyagi java van, az gazdag. Beszélünk házról és földbirtokról mint ingatlanokról, mivel azt hisszük, hogy „megingathatatlanok”, mozdíthatatlanok és akaratunk ellenére senki sem veheti el tőlünk. Beszélünk „biztonságot” nyújtó részvényekről és értékpapírokról, mert azt hisszük, hogy ezek valóban biztonságot nyújthatnak.

A Lukács 16,11-ben azonban az Úr Jézus különbséget tesz „hamis mammon” és „igazi gazdagság” között. Azok a dolgok, amelyeket az emberek gazdagságnak neveznek, csak látszatra azok.

János istenfélő keresztyén ember volt, aki házmesterként dolgozott egy gazdag embernél. Egy napon az a gondolat töltötte el, hogy a környék leggazdagabb embere még a következő éjjel előtt meg fog halni. Mikor János másnap reggel találkozott a munkaadójával, elmondta neki a gondolatát. A milliomos eleinte közönyösen fogadta a dolgot, hiszen oly egészségesnek érezte magát, mint még soha. És különben sem hitt a mások gondolataiban.

Mihelyt azonban János elment, a gazdag ember hívta a sofőrjét, és elvitette magát az orvosához. Megkérte, hogy vizsgálja ki alaposan. A vizsgálat – mint számított is rá – kimutatta, hogy kitűnő egészségnek örvend. S ennek ellenére gondolatai még mindig János szavai körül jártak, és ezért, mielőtt a rendeléből eltávozott volna, így szólt: „Egyébként, doktor úr, el tudna hozzám jönni ma este vacsorára?” Az orvos elfogadta a meghívást.

A vacsora a megszokott módon folyt le, és szóba került mindenféle téma. Az orvos többször is felállt, hogy távozik, de a vendéglátója mindannyiszor arra kérte, hogy maradjon még egy keveset.

Mikor azután az óra éjfélét ütött, az istentelen gazdag ember megkönnyebbülten kívánt az orvosnak jó éjt.

Néhány perc múlva csöngettek. Amikor a gazdag ember ajtót nyitott, ott állt az öreg János felnőtt lánya, aki így szólt: „Bocsásson meg, Uram, de anyám tudatni akarta önnel, hogy apámnak szívrohama volt, és éppen az imént meghalt.”

A környék leggazdagabb embere az istenfélő házmester volt!

„Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!” 1Korintus 10,31

A keresztyén magatartás egyik nagy kérdése, hogy az valóban Istent dicsőíti-e? Magatartásunkat általában annak a kérdésnek az alapján szoktuk megvizsgálni: „Vajon nem ártalmas-e az valamiképpen?” Pedig nem erről van szó. A kérdésnek így kell szólnia: „Isten dicsőségére való?”

Mielőtt bármibe belefognánk, hajtuk meg fejünket, és kérjük az Urat, hogy dicsőítse meg magát abban, amit most tenni készülünk. S ha ez nem dicsőítheti Istent, akkor inkább hagyjuk el.

Más vallások talán beérik olyan magatartással, amely nem árt senkinek. Csakhogy a keresztyénség túlmegy a negatívum elkerülésén az egyértelmű pozitívumhoz. Keith L. Brooks mondta: „Ha határozott keresztyén ember akarsz lenni, akkor hagyd abba a kérdezősködést az után, hogy okozol-e kárt bizonyos dolgokkal, és keresd a jót. Ha igazán boldog életet akarsz élni, akkor keresd a keresztyének társaságát, akik mindenkor a jót tudakozzák egy dologban, s nem a károsat.”

Sok minden van, ami önmagában véve nem okoz kárt, és mégis elhordozhatatlan terhet jelent keresztyén életünk futópályáján. Semmiféle szabály nem tiltja, hogy az 1500-as versenyfutó az olimpián egy zsák burgonyát vigyen a vállán. Természetesen megteheti, de azzal együtt a versenyt semmiképpen nem nyerheti meg. Éppen így van ez a keresztyénekkal. Bizonyos dolgok talán ártalmatlanok, mégis akadályt jelentenek.

Ám ha azt kérdezzük: „Ártalmas ez valamiképpen?” – akkor kérdésünk általában burkolt kételyről árulkodik. Nem teszünk fel efféle kérdéseket olyan tevékenységekkel kapcsolatban, amelyek nyilvánvalóan megengedettek – mint amilyen az imádság, bibliatanulmányozás, istentisztelet, bizonyoságtétel vagy a mindennapi munkánk.

Egyébként minden tisztességes munkát végezhetünk Isten dicsőségére. Ezért némely háziasszony ezt a feliratot helyezi a mosogató fölé: „Itt naponta háromszor istentisztelet.”

Ha pedig mégis kételyeink vannak, kövessük John Wesley édesanyjának tanácsát: „Ha meg akarod tudni, hogy valamilyen időtöltésed helyes-e, kövesd ezt a szabályt: ami gyöngíti az értelemet, ami eltompítja érzékeny lelkiismeretedet, ami megrontja Istennel való kapcsolatodat, vagy elveszi a szellemi dolgok fölötti örömet, és bármi, aminek következtében tested jut uralomra a szellemed fölött: mindaz bűn.”

Április 14.

„...aki nagyvá akar lenni közületek, legyen a szolgátok, és aki közületek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.” Máté 20,26-27

Mi az igazi nagyság?

Ebben a világban az a nagy, aki gazdagsággal és hatalommal járó tisztséget küzdött ki magának. Egész sereg beosztottja van, akik mind arra várnak, hogy parancsát teljesítsék. Bárhová megy, kivételes bánásmódban részesül. Állásánál fogva tisztelettel tekintenek rá az emberek. Sohasem kell lehajolnia, hogy valamiféle alantas munkát végezzen; mindig akadnak mások, akik ezt elvégzik helyette.

A mi Urunk országában azonban egészen másként vannak a dolgok. Itt a nagyságot azzal a mértékkel mérik, amellyel mi szolgálunk másoknak. Az a nagy, aki lehajlik, hogy rabszolga legyen mások számára. Nincs olyan szolgálat, amelyet túl alacsonynak tartana. Nem vár különleges bánásmódot, sem hálát. Amikor egyszer George Washington egyik embere meglátta, hogy a tábornok alantas szolgálai munkát végez, ezekkel a szavakkal fordult hozzá: „Tábornok úr, ön túlságosan is nagy ember ahhoz, hogy ilyesmit végezzen.” Washington így felelt: „Ő nem, éppen a megfelelő magasságom van meg hozzá.”

A Lukács 17,7-10 alapján Roy Hession emlékeztet arra, hogy a rabszolgának öt ismertetőjele van:

1. Késznek kell lennie arra, hogy egyik terhet a másik után tesz ki a vállára anélkül, hogy órára tekintettel lennének.
2. Nem várhat köszönetet.
3. Ha mindezt megtette, akkor sem vádolhatja önzéssel az urát.
4. Meg kell vallania, hogy alapjában haszontalan szolga.
5. El kell ismernie, hogy ha alázatosan és szelíden megteszi mindazt, amit ráterheltek, akkor sem tett többet, mint amennyi a kötelessége.

Amikor Urunk elhagyta a menny dicsőségét, hogy ezen a bolygón emberré legyen, akkor „szolgai formát vett föl” (Fil 2,7). Olyan volt köztünk, mint aki szolgál (Lk 22,27). Azt mondta: „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mt 20,28). Körülkötötte magát a rabszolgák kötélyével, és megmosta a tanítványok lábát (Jn 13,1-17).

„A szolga nem nagyobb az uránál” (Jn 13,18). Ha Ő ilyen mélyre hajolt alá, hogy nekünk szolgáljon, mi miért tartjuk méltóságon alulinak, hogy másoknak szolgáljunk?

Valaki azt mondta: „Az önzés nagyinak tartja, és kiszolgáltatja magát. A szeretet szolgál – és nagy.”

Egy ismert keresztyén énekes egy étteremben bizonyosságot tett asztalszomszédjának, és megadatott neki az az öröm, hogy az Úrhoz vezethette. A következő hetekben pedig folytatta az újonnan megtért vezetését a tanítványság útján. A fiatal hívőt rák támadta meg, és mint gyógyíthatatlant, kórházba vitték. Itt az ellátás és a gondozás sajnos elégtelen volt. Az énekes – híresség volt a rádióban – hűségesen látogatta őt, ágyhuzatot cserélt, fürdette és etette „Timóteusát”, és még sok mindent megcsinált, ami tulajdonképpen a személyzet dolga lett volna. Azon az éjszakán, amikor Fred meghalt, a híres énekes karjaiban tartotta, és vigasztaló igéket sutogott a fülébe. „...szeretetlenben szolgáljatok egymásnak.”

Egy bibliaiskola egyik legmagasabb rangú tanára a férfiak mosdóhelyiségét gyakran találta piszkosnak a reggeli tisztálkodás után. Türelmesen megtisztította a berendezéseket és letérdelt, hogy a padozatot is szárazra törölje. Legjobb előadásait nem kizárólag a tanteremben tartotta. Tisztelt tanáruk példája nyomán – aki feltörölte utánuk a mosdót – a hallgatók megaláztattak, és indíttatást kaptak: „...szeretetlenben szolgáljatok egymásnak.”

Ugyanabban a bibliaiskolában a kosárlabdacsapat egyik tagjának igazi szolgáló szíve volt. Mérkőzés után, mikor mindenki rohant, hogy elsőként érjen a zuhany alá, ő ott maradt a tornateremben, és gondoskodott arról, hogy másnapra minden rendben legyen. Mások önzését arra használta fel, hogy hasonlítson az Urára, mint mindenki szolgáljára. „...szeretetlenben szolgáljatok egymásnak.”

Törökország egyik falujából egy hívő asszonyt felhoztak Londonba, hogy az egyik veséjét beteg fiának ajándékozza. Az asszony azt hitte, hogy veséjének odaajándékozása életébe fog kerülni. Mikor az angol orvos megkérdezte tőle, valóban kész-e egyik veséjét a fiáért feláldozni, azt felelte: „Kész vagyok mind a két vesémet feláldozni.” „...szeretetlenben szolgáljatok egymásnak.”

Ebben az önző világban nem sokan tolonganak az önzetlen, áldozatos élet útján. De mindennap új lehetőség nyílik kicsiny és nagy áldozatokkal való szolgálatra.

Április 16.

„...mint halálra váltak és íme, élők.” 2Korintus 6,9

A Biblia tele van paradoxonokkal, azaz olyan igazságokkal, amelyek éppen ellentétesek azzal, amit általában elvárnánk; vagy olyan igazságokkal, amelyek egymásnak látszólag ellentmondanak. G. K. Chesterton szerint „paradoxon az az igazság, amely a dolgokat a feje tetejére állítja, hogy ezzel felhívja magára a figyelmet”.

Ha megmentjük életünket, elveszítjük azt; ha elveszítjük életünket, megmentjük azt (Mk 8,35). Akkor vagyunk erősek, amikor gyöngéek vagyunk (2Kor 12,10), és erőtlene-
nek vagyunk saját erőnkben (Jn 15,5):

Tökéletesen szabadok vagyunk, mint Krisztus rabszolgái, de szolgaságot jelent, ha szabadok vagyunk az Ő igájától (Róm 6,17-20). Több örömet tapasztalunk meg, ha megosztjuk másokkal, amink van, mintha egyre többet szerzünk magunknak. Vagy az Úr szavaival: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (Csel 20,35).

Gyarápítjuk azt, amink van, ha szétesztogatjuk, viszont elszegényedünk, ha magunknak tartogatjuk mindenünket (Péld 11,24).

Új természetet kaptunk, amely nem vétkezhetik (1Jn 3,9), mégis mindaz, amit teszünk bűntől szennyezett (1Jn 1,8).

Győzünk, ha megadjuk magunkat (1Móz 32,24-29), de alulmaradunk, ha küzdünk (1Pt 5,5c).

Ha felmagasztaljuk magunkat, megaláztatunk, de ha megalázzuk magunkat, Ő felmagasztal minket (Lk 14,11).

Szorult helyzetben is kapunk kiutat (Zsolt 4,2), de jómód nem válik javunkra (Jer 48,11).

Mindenünk meglehet, és mégis sincs semmink; de lehetünk szegények és mégis sokakat gazdagítók (2Kor 6,10).

Ha bölcsek vagyunk (az emberek szemében), akkor bolondok vagyunk (Isten szemében), de ha Krisztusért bolondok vagyunk, akkor vagyunk igazán bölcsek (1Kor 1,20-21). A hitben való élet megszabadít a gondoktól és a félelemtől; a látásban való élet tele van félelemmel a moly, a rozsdás és a tolvajok által okozott veszteség miatt (Mt 6,19).

A költő a keresztyén ember életét elejétől végéig paradoxonnak látja:

Önmagát kormányozza az ember,
ösvényt keres, s bozótban veszhet el.
Reménye is félelemből támad,
élete az, ami halált ad...
Megsemmisülnek leghőbb vágyai,
legjobb tervei, legszebb álmai.
Nem szabadulhat addig teljesen.

míg meg nem látja: a veszedelem
nem más, mint saját, bűnnel telt szíve.
Irgalomért kell könyörögnie!
Ha megkapta a bűnbocsánatot,
és a békesség szívéig hatott,
akkor kezdődik a nagy küzdelem,
és harcok árán egy-egy győzelem!

„De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Ne hívassátok magatokat tanítóknak se (Károl: »doktoroknak«), mert egy a ti Tanítótok, a Krisztus.” Máté 23,8-10

Az Úr Jézus óva intette tanítványait a „cím- és rangkórságtól”, amelyek az „én”-nek hízelegnek. Isten a mi Atyánk, Krisztus a mi Mesterünk, a Szent Szellem a mi Tanítónk. Ne igényeljük magunknak ezeket a címeket a gyülekezetben! Természetesen ebben a világban van földi atyánk, a hivatásunkban van mesterünk vagy főnökünk, az iskolában van tanítónk. Szellemi értelemben azonban mindezeket a szerepeket az Istenség személyei töltik be, és egyedül őket tiszteljük ezekkel a címmel.

Isten a mi Atyánk abban az értelemben, hogy Ő adja nekünk az életet. Krisztus a mi Mesterünk, mert Hozzá tartozunk, és alá vagyunk vetve a vezetésének. A Szent Szellem a Tanítónk, mivel Ő a Szentírás szerzője és magyarázója; minden tanításunkat neki kell vezetnie.

Különös tehát, hogy az egyházak mind a mai napig úgy osztogatják ezeket a tiszteleti címeket, mintha Krisztus intése sohasem hangzott volna el. A papokat még mindig a legkülönbözőbb nyelveken „atyá”-nak, „pater”-nek nevezik. A lelkészek gyakran hívják magukat „nagyiszteletű”-nek, „főtisztelendő”-nek, „főtiszteletű”-nek, amely megszólításokat a Biblia voltaképpen egyedül Isten és a Bárány számára tartja fenn (Jel 4,11; 5,9.12). A „doktor” címzés a latin „docere” – „tanítani” szóból származik. A doktor tehát azt jelenti: „tanító”. Ezt a címet, akár tanulmányai alapján, akár tiszteletből kapja valaki, adományozhatja egy olyan intézmény is, amely sokkal inkább a hitetlenség fészke, mint a keresztyén hit fellegvára. És mégis, ha valakit dr. címmel mutatnak be a gyülekezetben, máris úgy vélik, hogy az illető szavainak nagyobb a súlya a doktori cím alapján. Egy púpos utcaseprő, aki teljes Isten Szellemével, inkább lehet Isten szócsöve, mint egy hitetlen férfi, még ha mindenféle címmel-ranggal van is kitüntetve.

Természetesen ezeknek a címeknek és rangoknak megvan a maguk helye a világban. Ezen a területen ez az Ige érvényes: „Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok..., akinek pedig tisztelettel, a tisztelettel” (Róm 13,7). Azt az alapelvet azonban, amelyet a gyülekezetben alkalmazni kell, az Úr határozta meg ezekkel a szavakkal: „...ti pedig mindnyájan testvérek vagytok” (Mt 23,8).

Április 18.

„Mert most tükör által homályosan látunk...” *IKorintus 13,12*

Keresztyén életünk során ritkán mutatkozik meg ez az igazság oly világosan, mint amikor az Úr asztalánál összejövünk, hogy Őröla és az Ő értünk szenvedett haláláról megemlékezzünk. „Tükör által homályosan látunk...”

Olyan ez, mint egy sűrű, áthatolhatatlan fátyol. Az egyik oldalon mi állunk a magunk korlátozottságával, a másik oldalon ott van megváltásunk egész hatalmas drámája – Betlehem, Gecsemáné, Gabbata, Golgota, az üres sír, a megdicsőült Krisztus Isten jobbján. Tudjuk, hogy itt valamilyen végtelenül nagy és hatalmas dologról van szó, és igyekszünk valamit megérteni belőle, de csak erőlködünk emberi korlátaink között.

Megkíséreljük felfogni az Úr szenvedéseit bűneinkért. Szellemünk erőlködik, hogy felfoghassa, mit jelent az Ő Istentől való borzalmas elhagyatottsága. Tudjuk, hogy elszenvedte a gyötrelmeket, amiket nekünk kellett volna örökkön-örökké elszenvednünk. És mégis, bizonyos módon megbénít az, hogy még oly sok mindent kellene megtapasztalnunk, kikutatnunk. Egy ki nem kutatott óceán partján állunk!

Gondolunk arra a szeretetre, amely a menny legjobbját elküldte a föld legrosszabbjáiért. Mélyen megrendít, ha arra gondolunk, hogy Isten az Ő egyszülött Fiát elküldte a bűn dzsungelébe, hogy itt megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Olyan szeretettel van dolgunk, amely minden ismeretet felülhalad. Csak rész szerint van bennünk az ismeret.

Énekelünk az Úr Jézus kegyelméről, aki gazdag lévén, szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. Olyan csoda ez, amelynek láttán az angyaloknak elakad a lélegzetük. Megerőltetjük szemünket, hogy meglássuk ennek a kegyelemnek végtelen dimenzióit. De hiába. Korlátoz minket emberi rövidlátásunk.

Tudjuk, hogy le kellene bennünket nyűgöznie, ha az Ő golgotai áldozatára nézünk, sajátos módon azonban gyakran csak kevésbé indít meg ez minket. Ha valóban belép-nénk abba, ami a fátyol másik oldalán van, könnyeink elborítanának minket. És mégis meg kell vallanunk:

Csodálkozom önmagamon is
Uram, Te vérező, haldokló Bárány,
Őrök titok, miért nem tudlak jobban
szeretni áldozatod láttán!

Valami azonban akadályozza látásunkat, akárcsak az emmausi tanítványokét. De égő vággyal várunk arra a pillanatra, amikor a fátyol félrehúzódik, és mi tisztán látjuk majd a megtört kenyér és a kitöltött bor minden elképzelést felülmúló jelentőségét.

„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok, örök életetek van, és hogy higgyetek Isten Fiának nevében.” 1János 5,13

Mindörökké hálásak lehetünk Istennek ezért az igeverserért, mert ez megtanít minket arra, hogy az üdvbizonyosság elsősorban és főként Isten Igéje által támad, nem pedig érzéseink által. A Bibliát azért is írták, hogy mindazok, akik hisznek Isten Fiának nevében, tudják meg, hogy örök életük van.

A bizonyosság nem érzéseink által keletkezik, hisz azok nap mint nap változnak. „Isten nem kívánja a lélektől, hogy ezt mondja: »Hála Istennek, oly jól érzem magam«, hanem tekintetünket más irányba tereli, az Úr Jézusra és az Ő Igéjére.” Mikor egyszer valaki megkérdezte Luther Mártont: „Érzed, hogy bűneid meg vannak bocsátva?” – azt felelte: „Nem, de olyan bizonyos vagyok benne, mint abban, hogy van Isten az égben. Mert az érzések jönnek és mennek, és az érzések csalárdak. Az én zálogom Isten Igéje, semmi másban nem érdemes hinnem.” C. I. Scofield emlékeztet minket arra, hogy „A megigazulás Isten gondolataiban van, s nem a hívő idegrendszerében.” H. A. Ironside szokta mondani: „Nem azért tudom, hogy üdvözülök, mivel boldognak érzem magam, de boldognak érzem magamat, mert tudom, hogy van üdvösségem.” Tudta, hogy üdvözül, és ezt az Isten frott Igéje alapján tudta.

Ha azt olvassuk, hogy a Szent Szellem a mi szellemünkkel együtt tesz bizonyosságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk (Róm 8,16), akkor meg kell gondolnunk, hogy a Szent Szellem főként a Szentírásón keresztül tesz bizonyosságot. Ezt olvassuk pl. a János 6,47-ben: „Aki hisz énbennem, annak örök élete van.” Tudjuk, hogy örök üdvösségünket illetőleg Krisztusra bíztuk magunkat; Ő a mi egyetlen reménységünk arra nézve, hogy a mennybe jutunk. A Szent Szellem tehát bizonyosságot tesz arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Természetesen vannak más eszközök is ennek a bizonyoságnak alátámasztására. Tudjuk, hogy üdvösségünk van, mert szeretjük testvéreinket, mert gyűlöljük a bűnt és szeretjük az igazságosságot, mivel szeretjük Isten Igéjét, s vágyunk imádkozni. De a bizonyosság első és alapvető eszköze: Isten Igéje. George Cutting írta ismert kis füzetében: „Védettség, biztonság, öröm”*-ben: „A vér meggyőz, az Ige bizonyossá tesz.”

* Magyarul is megjelent.

Április 20.

„Ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor nem volna kegyelem.” Róma 11,6

Ha valaki, miután hívő keresztyénné lett, hamarosan megszilárdul a kegyelemről szóló bibliai tanításban, ezáltal megkíméli magát későbbi életének számtalan problémájától. Alapvető fontosságú megértenünk azt, hogy az üdvösség Isten ingyen kegyelmének ajándéka, és hogy ezt olyanok kapják meg, akik éppen az ellenkezőjét érdemelnék. Nincs semmi, amit tehet vagy amivé lehet bárki is, hogy ezáltal kiérdemelhetné az örök életet. Az örök élet azoknak adatik, akik már feladtak a saját érdemükkel kapcsolatos minden elképzelést, és egyedül a Megváltó érdemében bíznak.

Ha felismertük, hogy az üdvösség kizárólag kegyelemből van, akkor tudhatjuk, hogy üdvösségünk van! Ha üdvösségünk bármily kicsiny részben is magunktól és nyomorúságos teljesítményunktől függne, akkor sohasem lehetnénk bizonyosak benne. Sohasem tudnánk, hogy eleget teljesítettünk-e, vagy azt tettük-e, amit kellett. De ha az üdvösség teljesen Krisztus művétől függ, akkor többé nincs helye a gyötrő kételkedésnek.

Ugyanez érvényes az örök üdvösség bizonyosságára. Ha üdvbizonyosságunk valamiképpen a kitartásunkon múlnék, akkor ma talán lenne üdvösségünk, de holnap ismét a kárhozatban lennénk.

Aki kegyelem által él, az nem válik a bűn tehetetlen sakkfigurájává. A bűn uralkodik a törvény alatt levőkön, mert bár igaz, hogy a törvény megmondja nekik, hogy mit tegyenek, de nem ad erőt ahhoz, hogy azt meg is valósítsák. Ezzel szemben a kegyelem tökéletes helyzetet ajándékoz az embernek Isten előtt, megtanítja, hogy elhivatásához méltóan járjon, képessé teszi erre a benne lakó Szent Szellem, és még meg is jutalmazza érte.

A kegyelem alatt a szolgálat boldog kiváltság, nem pedig törvény adta kényszer. A hívő embert a szeretet indítja, nem a félelem. Az üdvösséget nyert bűnös megemlékezik arról, mit szenvedett az Úr, hogy őt megváltsa, és mindez arra indítja, hogy életét odaadó szolgálatban töltsse el.

A kegyelem azzal is meggazdagítja életünket, hogy hálaadásra, dicséretre, imádásra indít. Annak tudata, hogy ki az Úr Jézus, és kik vagyunk mi természetből fogva és gyakorlati életünkben, és hogy mi mindent tett Ő értünk: szerető imádatban árad ki szívünkől feléje.

Semmi nincs, ami Isten kegyelméhez fogható lenne. Isten valamennyi tulajdonságának ez a koronagyémántja. Gyökerezz meg mélyen Isten kegyelmében, és ez egész életedet átalakítja!

„A tanítvány nem feljebb való a mesterénél; aki pedig teljesen felkészült, az lesz olyan, mint a mestere.” Lukács 6,40

Ebben az Igében az Úr Jézus megmagyarázza a tizenkettőnek, akiket kiküldött, hogy másokat tanítványokká tegyenek, hogy majdani tanítványaik szellemi fejlődésében nem várhatnak többet, mint amennyit ők maguk is megvalósítottak.

O. L. Clark mondotta:

„Nem tudsz mást megtanítani arra, amit magad se tudsz;
Nem vezethetsz mást olyan úton, amelyen magad nem jársz.”

Az Úr ezt a tanítást még ki is hangsúlyozta a szálla és gerenda példázatával. Valaki elmegy egy szérű mellett, és a szél egy piciny pelyvadarabkát a szemébe fúj. Emberrünk dörgöli a szemét, felhúzza alsó és felső szemhéját, és követi barátai jó szándékú tanácsait, hogy miként kell ezt az apró idegen testet eltávolítani a szemből. Erre jövök én az úton, egy „telefonpózna” áll ki a szememből, és azt mondom neki: „Egy pillanat, kedvesem, segítek neked ezt az atomot kivenni a szemedből.” A másik azonban kissé félrehajtott fejjel néz rám egészséges szemével, hitetlenkedve, és azt mondja: „Nem gondolod, hogy értelmesebb dolog lenne, ha előbb kivennéd a póznát a magad szemből?”

Természetesen! Képtelen vagyok segíteni valakin, aki egy makacs bűnnel harcol, ha én magam még jobban meg vagyok kötözve ebben a bűnös szokásban. Nem unszolhatok másokat, hogy tartsák be a Szentírás valamelyik egészen világos parancsát, ha én magam ugyanezen a ponton még engedetlen vagyok. Életem valamennyi szellemi csődje bezárja ajkamat a szóban forgó területen.

Ha tanítványom „teljesen felkészült”, azaz, ha befejeztem az edzést vele, akkor nem várhatom el tőle, hogy akár egy centiméterrel is felülhaladja az én szellemi helyzetemet. Talán elérheti ugyanezt a szintet, de azon túl nem tudom őt vezetni.

Mindez újra figyelmeztet arra, mennyire vigyáznunk kell önmagunkra. Mindenféle szolgálatunkon rajta van jellemünk bélyege. A benső az, ami számít. Talán jó a beszédkészségünk, értelmesen és gyorsan tudunk érvelni, de ha életünknek vannak sötét pontjai, amelyeket elhanyagoltunk, vagy amelyekben engedetlenek vagyunk, akkor tanítványaink vezetése nem más, mint amikor vak vezet világtalant.

Április 22.

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.” Róma 10,9

Ez az újszövetségi igehely két igazságra összpontosít, amelyeket a bukott ember oly nehezen fogad el: – az emberré lételre és a feltámadásra. De ha nem fogadjuk el ezt a két tanítást mindazzal együtt, amit jelentenek, akkor nincs üdvösségünk.

Először is szájjal kell vallást tennünk arról, hogy Jézus az Úr, azaz hogy a betlehemi istállóban született gyermek nem más, mint a testben megjelent Isten. Az üdvözítés tervének egészére nézve nélkülözhetetlen az Úr Jézus Istensége.

Másodszor, szívből hinnünk kell, hogy Isten Őt feltámasztotta a halottaiból. Ez azonban többet jelent, mint a feltámadás pusztá tényét. Magában foglalja azt is, hogy az Úr Jézus helyettünk halt meg a kereszten. Ő fizette meg a bűneinkért járó büntetést. Ő szenvedte el Isten haragját, amit nekünk kellett volna elszenvednünk. Azután Isten harmadnapon feltámasztotta, bizonyítékául annak, hogy elfogadta Krisztus áldozatát, mint tökéletes elégtételt a mi bűneinkért.

Ha Őt befogadjuk életünkbe mint Urat és Üdvözítőt – mondja a Biblia –, akkor üdvösséget nyertünk.

De talán azt kérdezi valaki: „Miért beszél itt az Ige először a vallástételről és csak azután a hitről? Hát nem úgy áll a dolog, hogy először hiszünk, és csak azután teszünk vallást?”

A 9. versben Pál az emberré lételt és a feltámadást hangsúlyozza, és utal a történeti sorrendre, amelyben a kettő történt: először az emberré létel, és 33 évvel később a feltámadás.

A következő versben a hitet a vallástétel elé helyezi: „Mert szívvel hiszünk, hogy megigazulunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.” Itt a sorrend megfelel az újjászületési történésnek. Először bízunk az Üdvözítőben, és megigazulunk. Azután elmegyünk, hogy vallást tegyünk az üdvösségről, amit elnyertünk.

Igeversünk az egyszerűséget és az időtlen frissességet fejezi ki.

Ebből az igeverseből elsőként azt tanuljuk meg, hogy Krisztus a központ, aki köré népe összegyülekezik, nem egy felekezethez, egy gyülekezethez, egy épülethez, egy nagy prédikátorhoz, hanem egyedül Krisztushoz! „Gyűljetek hozzám híveim, akik áldozattal kötöttetek szövetséget velem” (Zsolt 50,5).

A második lecke az, hogy ki kell Óhoz mennünk a táboron kívül. A tábort itt úgy határozhatjuk meg, hogy az a földi vallásos rendszerek összessége, amely megfelel a természeti embernek. Éppen a vallásos terület az, amelyben Krisztust gyalázzák és lábbal tapodják. A tábor a keresztyénségnek álcázott pogány szörny, amely „a kegyesség látszatát megőrzi ugyan, de annak erejét megtagadja” (2Tim 3,5). Krisztus azon kívül tartózkodik, és nekünk Óhoz kell kimennünk!

Harmadszor, megtapasztaljuk, hogy ha egyedül Krisztushoz gyülekezünk össze a táboron kívül, akkor ez gyalázatot hoz magával. Ritkán dereng fel a keresztyénekben, hogyha a gyülekezethez tartozás kérdésében az Úrnak kívánnak engedelmeskedni, akkor ez gyalázzal van összekötve. Egy bizonyos egyházhoz való tartozás gyakran társadalmi tekintélyt jelent. De minél inkább közelítünk az újszövetségi eszményhez, annál valószínűbb, hogy osztoznunk kell Krisztus gyalázatában. Készek vagyunk-e arra, hogy megfizessük érte ezt az árat?

A TÁBORON KÍVÜL

Ő hívott ki. Megismertem hangját,
véres köntösét, töviskoronáját,
megmutatta magát. Nem tehettem mást,
követnem kellett Őt, jární lábnyomát.

A világ ezt látva elfordult tőlem,
nem értette meg, hogy mi lett belőlem,
mért tartom Úrnak, Királyomnak Őt,
fölöttük állónak az Üdvözítőt.

S mert Ő a táboron kívül szenvedett,
ott szerezte meg üdvösségemet,
ott találtam én is Gyülekezetet!
Óvele vagyok „kívül a táboron”:
úgy vallom meg Őt, nevét úgy hordozom!

Április 24.

„Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.” 1Korintus 3,17

Ebben az ígeversben Isten temploma a helyi gyülekezetre vonatkozik. Pál itt nem az egyes keresztyénekhez szól, hanem a hívők összességéhez, amikor azt mondja: „Ti vagytok Isten temploma” (többes számban). A korintusi szentek Isten templomát alkották.

Természetesen az is éppoly igaz, hogy minden egyes hívő önmagában is a Szent Szellem temploma. Ezt az apostol az 1Korintus 6,19-ben így fejezi ki: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amelyet Istentől kaptatok, a bennetek lakó Szent Szellem temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?”

Mai ígénkben azonban a gyülekezet áll előtérben. Pál azt mondja, hogy aki megrontja a gyülekezetet, azt megrontja Isten! „A »megrontani« szó itt a helyi gyülekezet tönkretételét jelenti azáltal, hogy valaki kivezeti azt a szent élet és tiszta tanítás állapotából, amelyben meg kellene maradnia, és hogy Isten a megrontót megsemmisíti a bűne miatt” (W. E. Vine).

Ígénk tehát óva int mindenkit, hogy ne kontárokodjék bele egy helyi gyülekezet életébe. Végső soron ez az önpusztítás egyik formája. És mégis a keresztyének ezen a területen gyakran végtelenül félnek attól, hogy ilyen emberekkel szemben eljárjanak. Például valaki nem tudja keresztülvinni a maga akaratát a gyülekezetben. Vagy személyes vitába bonyolódik egy másik testvérrel. Ahelyett, hogy a dolgokat a Szentírásnak megfelelően rendezné el, embereket gyűjt maga köré, és külön pártot alakít a gyülekezetben. Az ellentét egyre mélyebb lesz, és hamarosan nyílt szakításra kerül sor.

Vagy talán egy testvér valóságos pletykahadjáratot vezet valaki ellen, és gonosz rágalmatokat mond rá. Éles nyelvvel addig harcol, míg a gyülekezet meg nem telik keserűséggel és viszályal. És nem is hagyja abba mindaddig, amíg az egykor élő és növekvő gyülekezetből romhalmaz nem lesz.

Csak hogy az ilyen emberek veszélyes játékot űznek, és nem maradnak büntetlenül. A világmindenség hatalmas Istene elhatározta, hogy megrontja azokat, akik megrontják a gyülekezetet. Komoly figyelmeztetés ez mindazoknak, akik hajlamosak a pártoskodásra.

„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.” 2Korintus 2,14

Pál itt egy hadvezér győzelmi bevonulásának képét használja, aki éppen visszatér egy hadjáratból. A tábornok vezeti a diadalmenetet, mögötte jönnek ujjongó csapatai. Őket követik a hadifogyók, akikre fogság és rabszolgaság, vagy halál vár. A bevonulás útja mentén véges-végig tömjénezők füstölnek, amelyek a levegőt jó illattal töltik be. Csakhogy ennek a jó illatnak a különböző emberek számára különböző a jelentése, attól függően, hogy melyik oldalon állnak. Akik hűségesen követték vezérüket, azoknak a győzelem jó illatát jelenti. A fogyók számára azonban a pusztulás és a megtorlás előjele.

Az Úr szolgájának útja több párhuzamot mutat fel ezzel a képpel. Az Úr diadalra viszi őt. Még ha ez nem is látszik mindig győzelemnek, akkor is vitathatatlan, hogy ő a győztes oldalán áll, és Isten ügye sohasem lehet vesztes.

Amerre csak jár, mindenüvé Krisztus jó illatát viszi magával. Ennek a jó illatnak azonban a különböző emberek számára más és más a jelentése. Azok számára, akik engedelmeskednek az Úr Jézusnak, az örök élet jó illatát jelenti. Akik azonban elutasítják maguktól az evangéliumot, azoknak a halál és a pusztulás illatát.

De mindkét esetben Istené a dicsőség! Isten dicsőül meg a bűnbánó bűnös megtérésében. De azok elutasításában is, akik elvesznek. Ha majd az ítéletkor megállnak Krisztus nagy fehér királyi széke előtt, a legkisebb szemrehányást sem tehetik Istennek borzalmas sorsukért. Volt lehetőségük arra, hogy üdvözljenek, ők azonban visszautasították ezt.

Általában a keresztyén szolgálatot aszerint ítélik meg, hogy annak nyomán hányan jutnak hitre. Ez a vers azonban talán arra is utal, hogy éppoly helyes lenne a szolgálatot aszerint értékelni, hogy hányan utasították vissza az evangéliumot – miután egyértelműen és világosan elébük tárták!

Április 26.

„Az én lábamat nem mosod meg soha!” János 13,8

Az Úr körülkötötte derekát egy vászonkendővel, és vizet öntött egy mosdótálba, hogy megmossa tanítványai lábát. Mikor Péterhez ért, heves és határozott ellenkezéssel találkozott: „Az én lábamat nem mosod meg soha!”

Miért? Miért nem akarta Péter elfogadni az Úrtól ezt a szeretetteljes szolgálatot? Először is érezhette méltatlan voltát: nem tartotta magát méltónak arra, hogy az Úr kiszolgálja őt. De fennáll az a lehetőség is, hogy Péter magatartására a büszkeség és függetlenség nyomta rá bélyegét. Nem akarta, hogy valaki gondoskodjék róla. Nem akart másokra utalt lenni.

Ugyanez tart vissza sok embert attól, hogy engedjék magukat üdvözíteni. Szeretnék kiérdemelni az üdvösséget, de méltóságukon alulinak tartják azt Isten kegyelméből, ingyen, ajándékként elfogadni. Nem akarnak Istennek adósai lenni. Márpedig „aki túlságosan büszke ahhoz, hogy örökre adósa maradjon Istennek, az sohasem lehet keresztyén” (James S. Stewart).

Tartalmaz azonban ez a vers azok számára is tanítást, akik már hívő keresztyének. Mindnyájan ismertünk olyan hívőket, akik szinte „kényszerű” adakozók. Mindig tesznek valamit másokért. Egész életük szinte kizárólag rokonaik és szomszédaik szolgálásából áll. Adakozásuk és szolgálatkészségük nagy dicséretet érdemel. És mégis „légy van a kenőcskészítő olajában” (Préd 10,1). Ők maguk sohasem akarnak segítséget elfogadni. Megtanultak nagylelkűen adakozni, de nem tanulták meg hálásan elfogadni a szolgálatot. Élvezik annak áldását és örömét, hogy embertársaiknak szolgálnak, de másoktól megtagadják ugyanezt az áldást.

Pál hálásan fogadta a filippibeliek adományait. S köszönetében kifejezésre juttatta velük szemben: „Nem mintha az ajándékot kívánám, hanem azt kívánom, hogy hűségesen kamatozzék az a ti javatokra” (Fil 4,17). Inkább azok megjutalmazására gondolt, mint saját szükségleteire.

„Wescott püspökről beszélük, amit élete végén mondott el, hogy egy nagy hibát követett el. Mert miközben mindig kész volt arra, hogy másoknak a lehetőségeihez képest segítsen, sohasem akarta megengedni, hogy mások tegyenek valamit érte, és ennek következtében hiányzott életéből a kedvességnek és a tökéletességnek egyik eleme. Elmulasztotta megtanulni, hogyan kell elfogadni azokat a jótéteményeket, amelyeket az ember nem tud viszonzni” (J. O. Sanders).

Egy ismeretlen költő találóan így foglalta ezt össze:

Igazán értékelem azokat,
akik szeretetből sokat tudnak adni,
ám még nagylelkűbbnek tartom azt,
aki jó adományt el is tud fogadni!

*„...bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úr-
ban” Cselekedetek 11,23*

Bizonyos keresztyén körökben riasztó irányzat figyelhető meg: körülrajongnak tudós embereket, de Krisztus személyét nem becsülik.

Itt van például egy briliáns író, az illusztrációk mestere, kiváló írásmagyarázó, szótanalumányai kimagaslóak, de tagadja Jézus szűztől születését. Félremagyarázza Urunk csodatételeit. Tagadja az Úr Jézus test szerinti feltámadását. Lekicsinylően beszél Jézusról, mint akinek az emberiség hőseinek minden képtárában ott a helye. Számára Jézus csupán az emberiség egyik hőse. Isten Fiát – bár álcázásul némi elismeréssel illeti –, alapjában véve megtagadja. Az ilyen ember nem az Úr.

Az azonban már egyenesen ijesztő, ahogyan keresztyének az ilyen embert káprázatos tudása miatt védelmükbe veszik. Dicsérik intellektuális képességeit, és könnyelműen mennek el Krisztusról vallott eretnek nézetei mellett. Szívesen idéznek tőle mint elismert tekintélytől, és előszeretettel forognak ilyen tudós körökben. S ha megkérdezzük tőlük, miért barátkoznak Krisztus keresztyének ellenségével, akkor kétértelmű magyarázatokkal igyekeznek vétküket elfogadhatóvá tenni. Nem ritkán meg is támadják a komoly, bibliahű keresztyéneket, mert azok szót merészelnek emelni egy ilyen nagy tekintélyű tudós ellen.

Itt az ideje annak, hogy a keresztyének érezzék jogos haragjukat akkor, amikor az Urat a tudósok csarnokában mutogatják. Nincs idő megalkuvásra. Az Ő személyével és váltságművével kapcsolatos igazságot nem lehet föladni!

A próféták sem használtak kétértelmű szavakat, amikor Isten igazsága forgott kockán. Bátor elszántsággal maradtak hívek az Úrhoz.

Az apostolok is haraggal fordultak szembe minden olyan kísérellettel, amely meg akarta fosztani az Urat a dicsőségtől.

A mártírok inkább meghaltak, semhogy hűtlenek legyenek Isten Fiához. Isten tettségét keresték, s nem az emberekét.

Mi felelősek vagyunk azért, hogy az Úrhoz minden dologban hívek legyünk, és mindent elvessünk, ami Krisztus keresztyének ellensége.

Április 28.

„Hallgassatok, fiaim, az atyai intésre, és figyeljétek az okos tudományra!”

Példabeszédek 4,1

A Példabeszédek könyve 4. fejezetének első négy versében Salamon elmondja, hogyan kell az egyik nemzedéknek átadnia a jó tanácsot a következő generációnak. Elmondja, hogyan tanította őt az apja, utána pedig inti fiát, hogy hallgasson a jó és egészséges tanításra.

Tanácsos, hogy a fiatalok minél több dolgot tanuljanak meg szüleiktől a gyakorlati életvitelt illetően. De szellemi téren éppoly fontos, hogy minden fiatal hívő keresztyénnek legyen szellemi atya – legyen valakije, akinek kérdéseket tehet fel, valaki, akiben bízhat, aki élettapasztalatokban gazdag, és aki problematikus helyzetekben továbbsegíti őt. Ha valamelyik szülő ezt a feladatot be tudja tölteni, annál jobb. De ha nem, akkor keresni kell valaki mást.

Istenfélő, érett hívőknek gyakorlati ismeretekből gazdag tárházuk van. Kétségkívül nekik is voltak bukásaik, de ők azokból értékes leckét tanultak meg, és azt is, hogyan lehet azokat legközelebb kikerülni. Idősebb keresztyének gyakran fölismerik a probléma olyan oldalát is, amelyre talán a fiatalok nem figyelnek. Az idősebbek megtanultak kiegyensúlyozottan gondolkodni és cselekedni.

Egy bölcs „Timóteus” gondosan ápolja „Pál”-lal a kapcsolatot, hogy haszna legyen annak bölcsességéből és tapasztalataiból. Megpróbálja kikerülni a vereségeket és tévedéseket azzal, hogy előzőleg tanácsot kér olyan testvéreitől, aki már tapasztalatot szerzett. Nem veti meg az idősebbeket, sőt tiszteli őket, akik megharcolták a maguk harcát, és jó bizonyosságot szereztek maguknak.

Az idősebb hívők általában nem erőltetik rá magukat a fiatalokra. Tudják, hogy a kéréstlen tanácsot nem szívesen fogadja senki. De ha hozzájuk fordulnak, mindig hálaadás azért, hogy továbbadhatják azokat a meglátásaikat, amelyek nekik segítségül szolgáltak útjukon.

Ha tehát egy fiatal szexuális problémákkal küszködik, vagy tudni akarja Isten akaratát a családalapítással kapcsolatban, vagy azt kérdezi önmagától, vajon nem hívja-e el őt Isten a misszióba, esetleg anyagi ügyeivel kapcsolatban van segítségre szüksége, és mélyebb imaéletre vágyik – mindig jól teszi, ha szellemi vezetőt keres, aki a Szentírás fényében megvilágíthatja a kérdést. Az ősz haj alatt gyakran a bölcsességnek egész aranybányája rejtőzik. – Miért tanuljunk keserves tapasztalataink árán, amikor hasznunk lehet mások tapasztalataiból és bölcsességéből?

„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” Zsidók 11,1

A hit föltétlen bizalom Isten Igéjében, Isten megbízhatóságában. Szilárd meggyőződés afelől, hogy amit Isten mond, az igaz, és amit Ő ígér, az valóban meg is történik. Főképpen a jövőendő területére (remélt dolgok) és a láthatatlanok (nem látható dolgok) területére irányul.

Whittier (John Greenleaf, 1807–1892, amerikai kvéker, a rabszolgaság ellenzője és költő) mondta, „hogyan az ember a hit lépéseit a látszólagos ürességbe teszi, és azután sziklát érez a lába alatt”. Csakhogy a hit nem ugrás a sötétbe. Megkívánja a bizonyítékot, és meg is találja Isten Igéjében!

Némelyeknek az az elképzelésük, hogy csak elég erősen kell hinni valamilyen dolgot, és az meg is történik. Ez azonban hiszékenység (vagy „pozitív gondolkodás”), de nem hit. A hitnek Isten kijelentésére van szüksége, amelyre támaszkodik, Isten ígéreterre, amelybe belekapaszkodik. Ha Isten valamit megígér, akkor az oly bizonyos, mintha már meg is történt volna. Ha mond valamit a jövő felől, akkor azt teljesíti is. Más szavakkal, a hit előrehozza a jövőt a jelenbe, és a láthatatlant láthatóvá teszi.

Ha Istenben hiszünk, nem vállalunk kockázatot. Isten nem hazudhat. Isten nem csal meg soha senkit, és Ő maga sem csalható meg. Istenben hinni a legértelmesebb, a legbiztosabb és leglogikusabb dolog, amit csak tehetünk.

A hit nem szorítkozik a lehetőségek területére, hanem átlépi annak határait. Valaki így fejezte ki ezt: „A hit ott kezdődik, ahol a lehetőségek véget érnek. Ha valami lehetséges, akkor ez nem jelent különösebb dicsőséget Istennek.”

A hit, mely erővel teli, látja az ígéretet,
És csak Istent tekinti;
Neveti a lehetetlent,
És így kiált: „Meg fog történni.”

El kell ismerni, hogy a hitből való életben vannak nehézségek és problémák is. Isten megpróbálja hitünket a szorongatások és kísértések olvasztókemencéjében, hogy meglássa: valódi-e az (1Pt 1,7)? Gyakran évekig kell várnunk, míg ígéretei beteljesednek, és olykor várnunk kell, amíg az Úrhoz érkezünk. De hát „a nehézségek jelentik azt az eledelt, amellyel a hit táplálkozik” (Müller György).

„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt” (Zsid 11,6). Ha vonakodunk Benne hinni, ezzel meghazudtoljuk Őt (1Jn 5,10), és hogyan lehetnének kedvesek Istennek azok, akik Őt hazugnak tartják?

Április 30.

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat.” János 14,15

Parancsolat? Az Újszövetségben? Valahányszor az ember meghallja a „parancsolat” szót, rögtön a *törvényeskedésre* gondol. Pedig a két kifejezés nem azonos jelentésű. Senki nem beszélt többet parancsolatról, mint az Úr Jézus, ugyanakkor senkitől nem állt távolabb a törvényeskedés, mint Tőle.

Mi a törvényeskedés? Noha maga a szó az Újszövetségben nem fordul elő, az embernek azt a szüntelen törekvését írja le, amellyel Isten tetszését igyekszik elnyerni. Alapjelentésében azt a kísérletet fejezi ki, hogy a törvények megtartása által megigazul vagy megszentelődik az ember. Ez a szó tulajdonképpeni jelentése.

Ma azonban más, sokkal tágabb jelentésében használják ezt a szót, mégpedig annak leírására, amit az ember merev, moralizáló szabályoknak tart. Minden kísérletet, amely bizonyos cselekvéseket vagy magatartásmódokat meg nem engedettnek akar besorolni, azonnal a törvényeskedés címkéjével látják el. Sőt, eközben a „törvényeskedés” szót csatabárdként forgatják, hogy vele ledöntsenek szinte minden olyan korlátot és tilalmat, amely a keresztyén magatartásra jellemző.

Mit kell tennie ilyenkor a keresztyén embernek, hogy a „törvényeskedés”-sel kapcsolatos új elképzelések veszélyeit kikerülje?

Először is: igaz az, hogy a keresztyén ember felszabadult a törvény alól, de (sietünk hozzátenni), azért nem törvény nélküli! *Krisztus törvénye alatt él.* Ne úgy cselekedjék, ahogyan neki tetszik, hanem ahog *Krisztusnak* tetszik.

Másodsor: gondoljuk csak meg, hogy az Újszövetség tele van parancsolatokkal, beleértve tekintélyes számú tilalmat is. A különbség az, hogy ezek a parancsolatok nem törvényként adtak, a velük kapcsolatos büntetéssel együtt, hanem Isten népe számára oktatásként az igazságosságban.

Továbbá: vannak dolgok, amelyek talán megengedettek a keresztyén ember számára, de ettől még nem hasznosak. Vagy pedig megvannak ugyan engedve, de foglyul ejthetik őt (1Kor 6,12).

Lehet az is, hogy a hívő ember olyat tesz, amivel más hívők kárát idézheti elő. Ebben az esetben jobb, ha nem teszi.

Csak azért, mert valaki egy tilalmat „törvényeskedés”-nek nevez, azért az még egyáltalán nem rossz.

Ha keresztyének az addig istenfélőnek és biblikusnak tartott életmódot és magatartást hirtelen „törvényeskedés”-nek bélyegzik, az gyakran annak a jele, hogy ők maguk tartásukat veszítették, belekerültek a korszellem sodrásába. Olyan naivak, hogy azt képzelik, jobban állnak itt, ha sarat dobálnak az ún. „törvényeskedőkre”.

A mi biztonságunk viszont abban van, hogy a lehető legszorosabban tartjuk magunkat a Szentíráshoz, és nem kísérletezünk állandóan azzal, hogy miként kerülhetünk közelebb a szakadék széléhez.

„Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, én megteszem.” János 14,14

Isten meghallgatja az imádságot. Éppúgy meghallgatja, ahogy mi is meghallgatnánk, ha végtelen bölcsességünk, szeretetünk és hatalmunk lenne. Olykor megadja azt, amit kérünk, máskor valami jobbat, de mindig azt adja, amire szükségünk van. Néha gyorsan meghallgatja imádságunkat; máskor megtanít türelmesen várni.

Isten meghallgatja imádságunkat, amikor szívének gyöngé,
megadja azokat az ajándékokat, amelyeket gyermekei Tőle kérnek.
A hitnek azonban gyakran meg kell ismernie a mélyebb nyugalmat,
és bízni Isten hallgatásában, amikor Ő nem beszélhet,
mert Ő, kinek neve Szeretet, a legjobbat küldi majd el.
Csillagok kiéghetnek, hegyláncok leomolhatnak,
de Isten hűséges, ígéretei bizonyosak,
azok számára, akik Hozzá fohászkodnak.

Az imádságnak vannak föltételei. Gyakran olyan, mint egy biankó csekk („ha valamit kértek”), föltételekhez van kötve („az én nevemben”). Az imádsággal kapcsolatos bizonyos ígéreteket más igehelyek fényében is meg kell vizsgálnunk, amelyek az imában kért dolgokra vonatkoznak.

Az imádságnak vannak titkai. Felmerülhet bennünk minden lehetséges „miért” és „mi végett” kérdés. Ezek a kérdések azonban nem építők. Sokkal jobb, ha imádkozunk, és közben megtapasztaljuk, hogyan munkálkodik Isten. Temple érsek (William, 1881–1944, canterburyi érsek) mondta: „Ha imádkozom, sajátos »véletlenek« történnek. Ha nem imádkozom, nem történnek meg”.

Ha az Úr Jézus nevében imádkozunk Istenhez, a kéréseket az Atya elé vesszük és ez ad jelentőséget imáinknak. Sohasem kerülünk annyira közel a mindenható hatalomhoz, mint amikor imádkozunk. Mi magunk természetesen sohasem leszünk mindenhatóak, még az örökkévalóságban sem! De ha az Úr Jézus nevében imádkozunk, akkor végtelen hatalommal kerülünk kapcsolatba.

A legjobb imádság erős belső szükségéből fakad. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy imaéletünk annál hatásosabb, minél inkább függünk az Úrtól.

Ha imádkozunk, olyan dolgok történnek, amelyek a véletlen és valószínűség törvényei szerint soha nem történnének meg. Életünk telve van a természetfölötti feszültségtől. „Rádióaktív sugárzás” hatja át életünket a Szent Szellemtől. És ha mások életével kapcsolatba kerülünk, akkor valami történik Isten számára.

Május 2.

„És bejárta (Jézus) egész Galileát, tanított a zsinagógáiban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében.” Máté 4,23

A keresztyének visszatérő problémája a prédikálás és a szociális munka közti helyes egyensúly megtalálása. Az evangéliumi keresztyéneket gyakran azért bírálják, hogy állítólag csak az emberek lelkével foglalkoznak, és túl keveset azok testi szükségleteivel. Más szavakkal: más fordítanak elég időt arra, hogy az éhezőknek enni adjanak, a mezíteleneket felruházzák, a betegeket meggyógyítsák. – Kétségtávol igaz, hogy az Úr Jézus törődött az emberek testi szükségleteivel, és arra tanította követőit, hogy ők is törődjenek vele. A történelemben mindig is a keresztyének voltak azok, akik szociális és karitatív szolgálat terén élen jártak és utakat törtek.

De itt felmerül a sorrendiség kérdése. Mi a fontosabb: az ideigvaló, vagy az örökkévaló? Ha e mérték szerint ítélünk, akkor egyértelműen az evangélium a fő dolog. Erre utalt az Úr Jézus, amikor azt mondta: „Az az Isten dolga, hogy ...higgyetek...” (Jn 6,29). A tanítás megelőzi a szociális segítséget.

(Az emberiség legnagyobb szociális problémái vallási tévelygésekből is fakadnak. Így pl. Indiában emberek sokasága hal éhen, mivel sohasem vágnak le egy tehenet, mert azt hiszik, hogy benne egyik rokonuk él a reinkarnáció (lélekvándorlás) következtében. Ha más népek hajórakományszámra küldik is a gabonát, annak több, mint a felét a patkányok falják fel, mivel senki sem öl meg egy patkányt.) Az emberek és problémáik számára Krisztus a megoldás.

Amikor fenn akarják tartani az egyensúlyt a prédikálás és a szociális munka között, mindig fennáll annak a veszélye, hogy elmerülnek a „kávés péksütemény” munkában, és az evangélium számára sem hely, sem idő nem marad. A keresztyén jótékonyági szervezetek története bőszesen szolgált példát arra, hogy a jó így a legjobb ellenségévé lett.

A szociális munka bizonyos fajtái meglehetősen kérdésesek, ha ugyan nem teljesen elképzelhetetlenek a keresztyének számára. Hívó keresztyén ember pl. sohasem vehet részt a kormányzat megdöntésére irányuló forradalomban. Az is kérdéses, vállalhat-e politikai feladatot, hogy a szociális viszonyokon javítson. Sem az Úr, sem az apostolok nem tették ezt. Az evangélium terjesztésével sokkal többet lehet elérni, mint a törvényadással.

Annak a keresztyén embernek, aki mindent elhagyott, hogy Krisztust kövesse, aki mindenét eladta, hogy szétossza a szegények között, aki megnyitja szívét és pénztárcáját, ha valódi nyomorúsággal találkozik, nem kell lelkiismeret-furdalást éreznie, ha szociális közönnel vádolják.

Senki nem vétkezhet úgy, hogy büntetlenül megússza. A bűn következményei nemcsak elháríthatatlanok, hanem rendkívül keservesek. A bűn tűnhet eleinte kedves kiscicának, végül azonban üvöltő oroszlánként marcangol szét bennünket.

A bűn állítólag varázslatos voltát lépten-nyomon reklámozzák. De nagyon keveset hallunk az érem másik oldaláról. Nagyon kevesen hagynak hátra leírást a hanyatlásukról és az azt követő nyomorúságról.

Írország egyik legragyogóbb tehetségű írója megtette. Természetellenes perverzióba bonyolódott. Egyik esetét a másik követte, míg végül bíróság elé került, és a börtönben kötött ki.

„Mindent megadtak nekem az istenek. Lángész voltam, nevem jól ismert lett, magas társadalmi állásban voltam. Megadatott az intellektuális ragyogás és bátorság. A művészetet filozófiává tettem, és a filozófiát művészetté. Megváltoztattam az emberek gondolkodását és a dolgok színét. Bármit mondtam vagy tettem, ámulatba ejtettem vele az embereket... A művészetet úgy kezeltem, mint a legfőbb valóságot, az életet pedig, mint a költészet egyik pusztá formáját: fölébresztettem korom képzelőerejét, úgyhogy valóságos mítosz és legenda szövődött körém. Minden rendszert egyetlen mondatban foglaltam össze, és minden létet egyetlen epigrammában.

De mindezek mellett más is akadt az életemben. Hosszú időszakokon át engedtem magam értelmetlen és érzéki élvezetekhez elcsábítani. Gyönyörűséget találtam abban, hogy igazi »világfi« képeben léptem fel. Gyöngé és középszerű jellemeikkel vettem körül magam. Eltékoztam lángeszemet, és valami sötét gyönyörűséggel töltött el, hogy örök ifjúságomat elvesztessem. S miután az élet magaslatain unatkoztam, tudatosan a mélybe szálltam, és új érzéki ingereket kerestem. Ami a gondolkodás mezején a paradoxon volt, az a szenvedély területén a perverzió lett. A vágyak végül betegséggé lettek, vagy örületté, vagy mindkettővé. Kíméletlenül tönkre tettem mások életét, leszakítottam a gyönyörűség virágát, aztán odébb álltam. Elfelejtettem, hogy minden hétköznapi kis cselekedet jellemet alakít és rombol, és azért mindazt, amit az ember titokban cselekszik, egy napon a háztetőkön fogják hirdetni... borzalmas színyben végeztem.”

Az esszének, amelyből a fenti idézet vettük, az a címe: „De profundis” – „A mélységből” (Zsolt 130).

Május 4.

*„Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet.”
Példabeszédek 14,12*

Kétszer is olvashatjuk a Példabeszédek könyvében (14,12 és 16,25), hogy a helyes utat illetően nem lehet a magunk döntésére hagyatkozni. Amit az ember helyesnek lát, nyomorúságban és ínségben végződik.

A második világháború idején az amerikai haditengerészet vezetősége találó példában mutatta be ezt a tényt a repülőszemélyzetnek. Megkísérelte tudatukba vésni azt, hogyha nagy magasságban repülnek és nem használnak oxigént, akkor már nem bízhatnak saját érzéseikben. Egy pilótát beültettek a kísérleti fülkébe egy asztal mellé, amelyen egy papírlap volt matematikai feladatokkal. Azután a nagy magasság utánzására oxigént vontak ki a kamrából. Amikor a levegő ritkább lett, jelezték a pilótának, hogy elkezdheti a feladatok megoldását. Előzőleg elmondták neki, hogy addig ez még senkinek nem sikerült.

A pilóta gyorsan megoldotta a feladatokat, és bizonyos volt abban, hogy ő lesz az első kivétel. A tételek könnyűnek látszottak, és úgy ítélte, hogy hibátlanul oldotta meg őket.

Amikor azonban ismét oxigént vezettek be a kamrába, a pilóta kijött, és a megoldott példákat kijavították, megdöbbenve látta, hogy a problémák megoldására való képessége veszélyesen csökkent, mert agya nem kapott elegendő oxigént. A lecke természetesen arra szolgált, hogy megmutassa a pilótának, nagy magasságban milyen fontos az oxigén pótlása, ami nélkül már nem bízhatnak saját ítélőképességükben, s így könnyen lezuhanhatnak.

A bűn veszélyesen korlátozza az ember ítélőképességét. Bizonyos afelől, hogy a mennybe vezető út abban áll, ha a legjobbat teszi, ami tőle telik. S ha azt mondják neki, hogy jó cselekedetei által még senki sem üdvözült, akkor bízik abban, hogy ő lesz az első kivétel!

Csak hogy ez nem így van, és ha továbbra is megmarad nála ez a szellemi „oxigénhiány”, akkor elvész. Biztonságának és üdvőségének egyetlen alapja az, hogy Isten Igéjében bízzék, s ne a saját ítélőképességében. Ha ezt teszi, akkor megbánja bűneit és elfogadja az Úr Jézus Krisztust Urának és Üdvözítőjének. Mivel Isten Igéje igazság, ezért akik Benne bíznak, azok a helyes úton járnak.

Gyakran mesélik, hogy az ember az élet legnagyobb és legkülönb értékeit a pillanatnyi testi kielégülésért eltékozolja.

Ezt tette Ézsau is. Fáradtan és éhesen jött haza a mezőről. Jákób éppen egy fazék lencsét főzött. Mikor Ézsau megkérte, hogy adjon neki „ebből a vörös ételből”. Jákób gyakorlati érzékkel azt felelte: „Add nekem érte azonnal elsőszülöttségi jogodat!” (1Móz 25,31).

Az elsőszülöttségi jog értékes kiváltság volt az Ószövetségben, amely a családban a legidősebb fiút illette meg. Ezáltal lett később a család vagy törzs feje, és ez biztosított neki az örökségből kettős részt.

Ezt az elsőszülöttségi jogot azonban Ézsau abban a pillanatban értéktelennek tekintette. Mit használ az elsőszülöttségi jog, ha egyszer ilyen éhes vagyok – gondolta. Annyira erőt vett rajta az éhség, hogy kész volt szinte mindent feláldozni azért, hogy pillanatnyi étvágyát kielégítse: maradandó értékről mondott le érte. És megkötötte a rettenetes csereügyletet.

Napjainkban majdnem naponta játszódnak le ehhez hasonló drámák. Nézzük például azt a férfit, akinek éveken át jó hírneve volt. Nagyszerű család szeretetét élvezte, és tisztelték a keresztyén gyülekezetben is. Szavának szellemi tekintélye volt, és szolgálatán nyilvánvalóan Isten áldása nyugodott.

De jött a vad szenvedély. Valósággal elemésztődött a szexuális kísértés tüzeiben. Hirtelen semmi sem látszott fontosabbnak, mint testi ösztönének kielégítése. Értelmes gondolatoknak nem volt már semmi hatalmuk fölötte. Kész volt egy romboló kapcsolattért mindent feláldozni.

És – gondolkodás nélkül – belevetette magát! A pillanattért feláldozta Isten dicsőségét, saját bizonyágtételét, családjának becsületét, barátainak tisztületét, és keresztyén jellemének befolyásoló erejét. Vagy ahogy Alexander MacLaren (1826–1910, skót prédikátor és bibliamagyarázó) mondotta: „Elfelejtí az igazságosság utáni vágyát; messzire hajítja magától az Istennel való közösség örömet; elsötétíti lelkét; véget vet jó lelkiismeretének; hátralevő éveiben zuhanórepüléssel közeledik a nyomorúság felé; nevét és hitét a gúnyolódók céltáblájává teszi.”

Az Írás klasszikus szavaival kifejezve, eladta elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért!

Május 6.

„Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem, és nem marad Izráel királya?” 1Sámuel 16,1

Elkövetkezik életünkben az az idő, amikor abba kell hagynunk az elmúlt dolgok fölötti bánkódást, és neki kell fogunk a jelen tennivalóinak.

Isten elvette Sault mint királyt. Ez végleges, visszafordíthatatlan tény volt. Sámuel azonban nehezen tudta ezt elfogadni. Szoros kapcsolatban volt Saullal, és siratta megghiúsult reményességét. Olyan veszteséget gyászolt, ami visszahozhatatlan volt. Ezért Isten azt mondta neki: „Hagyd abba a gyászolást. Menj, és kend fel Saul utódát! Tervem nem hiúsulhat meg. Saulnál jobb emberem van, aki hamarosan Izráel történetének színpadára lép majd.”

Föltételezhetjük, hogy Sámuel ezt a leckét nemcsak önmagára nézve tanulta meg, hanem Dávidnak is továbbadta, aki Saul helyébe lépett mint király. Mindenesetre Dávid megmutatta, hogy jól megtanulta ezt a leckét. Amíg kisfia haldoklott, bűjtölt és imádkozott abban a reményben, hogy Isten talán megmenti a gyermeket. De mikor a fiú meghalt, Dávid megfürdött, ruhát váltott, bement Isten házába, hogy leboruljon, majd ételt hozatott magának. Akik nem értették meg gyakorlatias magatartását, azoknak azt mondta: „De most, hogy meghalt, miért bűjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? *Én* megyek majd hozzá, de *ő* nem tér vissza hozzám (2Sám 12,23).

Ennek mondanivalója van a mi keresztyén szolgálatunkra és életünkre nézve is. Néha megtörténik, hogy Isten elvesz tőlünk egy szolgálatot, és másnak adja. Ilyenkor azután szomorkodunk, hogy számunkra megszűnt a szolgálat lehetősége.

Talán összetörik egy barátság vagy egy partnerkapcsolat, és ennek következtében életünk üresnek és sivárnak tűnik. Vagy borzalmasan csalódunk valakiben, aki nagyon közel állt hozzánk. Gyászoljuk egy nagyra értékelt kapcsolatunk elmúlását.

Vagy talán szertefoszlik egy életen át melengedett álmunk, vagy megsemmisül valamilyen nagyralátó becsvágyunk. Gyászoljuk vágyaink és törekvéseink végét.

A gyász önmagában véve nem visszás dolog, de nem tarthat oly sokáig, hogy elnyomorítsa képességünket, amellyel szembenézhetünk a jelen kihívásával. E. Stanley Jones mondta, hogy hozzá szoktatta magát: „az élet minden bajából és csapásából egy óra leforgása alatt gyógyuljon ki”. Egy óra valószerűleg túl kevés a legtöbbünk számára, de nem maradhatunk mindörökké vigasztalhatatlanok olyan dolgok és körülmények miatt, amelyeket nem lehet megváltoztatni.

A Biblia tele van példákkal arról, milyen csodálatosan gondoskodik Isten az Ő népéről. Izráel a negyvenévi pusztai vándorlása idején mennyei kenyeret evett (2Móz 16,4), kimeríthetetlen tartalékuk volt vízből (1Kor 10,4), és Isten ellátta őket elnyúlhatetlen saruval (5Móz 29,4).

Ugyanez a helyzet a mi pusztai vándorlásunkkal is. Ennek bizonyítására az Ūr világossá teszi számunkra, hogy sokkal inkább gondoskodik rólunk, mint a virágokról, madarokról és állatokról. Beszél pl. a verebekről. Gondoskodik azok eledeléről (Mt 6,26). Közülük egyről sem feledkezik meg (Lk 12,6). Isten akarata nélkül egy sem hullhat le a földre (Mt 10,29), vagy ahogyan H. A. Ironside kifejti: „Isten részt vesz minden veréb temetésén.” A kép jelentése természetesen az, hogy mi sokkal értékeesebbek vagyunk az Ő számára, mint sok veréb (Mt 10,31).

Ha a mezők liliomait pompásabban öltözteti, mint ahogy Salamon öltözött teljes dicsőségében, mennyivel inkább gondoskodik a mi ruházatunkról is (Mt 6,30). Ha gondoskodik az ökrökről, mennyivel inkább gondoskodik a mi szükségleteinkről (1Kor 9,9).

Jézus Krisztus, a mi nagy Főpapunk, nevünket a vállán, az erő helyén (2Móz 28,9-12) és a mellén, a szeretet helyén (2Móz 28,21) viseli. De tenyerébe vésve is hordozza nevünket (Ézs 49,16), és elkerülhetetlenül emlékeztet ez a szegek helyére, amelyeket a Golgotán éretünk szenvedett el.

Ismeri fejünk hajszálainak pontos számát (Mt 10,30). Számon tartja bolyongásunkat, és fel van írva könyvében minden egyes könnycseppünk (Zsolt 56,9).

Aki minket bánt, az Ő szemefényét bántja (Zak 2,12). Minden ellenünk kovácsolt fegyver célt téveszt (Ézs 54,17).

Míg a pogányoknak vállukon kell hordozniuk isteneiket (Ézs 46,7), addig bennünket a mi Istenünk hordoz (Ézs 46,4).

Még ha vízáradaton vagy tűzön megyünk is át, Ő velünk van (Ézs 43,2). Minden szenvedésünket Ő is szenvedte (Ézs 63,9).

Nem alszik és nem szunnyad a mi Őrizőnk (Zsolt 121,3-4). Istennek eme jellemvonását valaki egyszer „isteni álmatlanságnak” nevezte.

A jó Pásztor, aki életét adta értünk, nem tart vissza tőlünk semmi jót (Jn 10,11; Zsolt 84,12; Róm 8,32).

Gondoskodik rólunk az év elejétől az év végéig (5Móz 11,12). Ősz korunkig hordoz Ő bennünket (Ézs 46,4). Nem hagy el minket, sem el nem marad tőlünk (Zsid 13,5). *Isten valóban gondoskodik rólunk!*

Május 8.

„Neked adom a sötétség kincseit.” Ézsaiás 45,3

Amikor Isten Cirusnak ezt az ígéretet tette, a sötétség országainak anyagi értékeire gondolt, amelyeket Cirus meg fog hódítani. Mégsem követünk el erőszakot a versen, ha ezt szellemi értelemben is alkalmazzuk.

Vannak kincsek, amelyeket az élet sötét éjszakáiban fedez föl az ember, és amelyeket a zavartalan napfényben sohasem találna meg.

Így például Isten éneket adhat szánkba az éjszakában (Jób 35,10), olyan éneket, amelyet sohasem énekelnénk, ha nem volnának próbatételek az életünkben.

A világosság fiai közül nem egy
legszebb zenéjét éjszaka tanulta,
és az atyai ház dicső himnuszát
volt, aki a sötétben gyakorolta.

Léteznek sötétségek, amelyeket J. Stuart Holden úgy jellemez, mint „az élet megfejtethetlen titkai”-t – a balesetek, a katasztrófák, a hirtelen és nem várt események, amelyek behatoltak életünkbe, és amelyeket még a legkörülményesebb gondoskodással sem háríthattunk el; ezek teszik sötétté az életet – fájdalom, veszteség, csalódás, igazságtalanság, félreértés; rágalmozás. Ezek azok a dolgok, amelyek gyakran elsötétítik életünket.

Emberileg nézve senki nem kívánja magának ezt a sötétséget, pedig gyakran felbecsülhetetlen értékű, mivel sokféle haszonnal jár. Leslie Weatherhead írta: „Természetesen én is, mint minden más ember, szeretek az élet napfényes magaslatain járn, amikor jó egészség, boldogság és siker az osztályrészem, de Istenről, az életről és önmagamról sokkal többet tanultam a szorongások és csődök sötétségében, mint valaha is a napfényben.

Létezik olyasmi, mint »a sötétség kincsei«. A sötétség – Istennek hála! – elmúlik. De amit az ember a sötétségben megtanult, az örökké az övé marad.”

Nem kell valakinek név szerint ismertnek lennie ahhoz, hogy nagy tetteket vigyen véghez Isten ügyéért. Ellenkezőleg, a Bibliában találunk nem egy olyan személyt, aki halhatatlan hírnevet szerzett magának, holott még a nevét sem tudjuk.

Itt van például az a három férfi, akik Dávidnak vizet hoztak a betlehemi kútból (2Sám 23,13-17). Dávid ebben a cselekedetükben az odaadás oly kiváló példáját látta, hogy nem is akarta meginni a vizet, hanem italáldozatként a földre öntötte. A hősök neve azonban ismeretlen maradt.

Nem tudjuk annak a sunémi asszonynak a nevét (2Kir 4,8-17), akire mindenkor gondolni fognak, mert Elizeus prófétának szálláshelyet építtetett.

Egy ismeretlen nevű zsidó leányka volt az, akinek tanácsára Naámán Elizeushoz utazott, hogy ott a leprából meggyógyuljon (2Kir 5,3-14). Isten azonban ismeri a nevét, és egyedül ez a fontos.

Ki volt az az asszony, aki az Úr Jézus fejére drága kenetet öntött (Mt 26,6-13)? Máté nem nevezi meg, de az Úr Jézus megjövendölte, hogy megmarad a híre: „Bizony mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezésére” (Mt 26,13).

„Isten névtelenjei” között van az a szegény özvegyasszony is, aki utolsó két filléréjét bedobta a perselybe (Lk 21,2). Világító példája annak, mily csodálatosan sokat tehetünk Isten ügyéért, ha nem törődünk azzal, hogy kapunk-e érte elismerést.

Aztán itt van az a fiú, aki öt kenyere és két halát az Úrnak adta, és átélte, hogy azok megszorodtak, s általuk 5000 férfi, valamint asszonyaik és gyermekeik éhségét lehetett csillapítani (Jn 6,9). Nevét nem ismerjük, cselekedetét azonban sohasem felejtik el.

És egy utolsó illusztráció: Pál két testvért küldött el Titussal Korintusba, a jeruzsálemi szentek részére végzett gyűjtéssel kapcsolatban. Pál nem nevezi néven, de dicséri őket, mint a gyülekezetek köveit és *Krisztus dicsőségét* (2Kor 8,23).

Amikor Gray (James Martin, 1851–1935, amerikai író és bibliai tanító, a Scofield-Biblia egyik kiadója) egyszer egy falusi temetőben ismeretlen emberek sírköveit nézegette, azt írta:

Sok virág szépsége észrevétlen,
és illatát a puszta nyeli el...

Istennél azonban nincs semmilyen tékozlás. Ő ismeri mindazok nevét, akik névtelenül szolgálták Neki, és majd Őhöz méltó módon jutalmazza meg őket.

Május 10.

„Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.” 2Korintus 2,11

Fontos, hogy ismerjük ellenségünknek, az ördögnek a taktikáját.

Tudnunk kell, hogy hazug, kezdettől fogva. Sőt, ő a hazugság atyja (Jn 8,44). Megcsalta Évát, mivel hamis elképzelést közölt vele Istenről, és azóta is újra meg újra ezt teszi.

Ő a megtévesztő (Jel 20,10). Egy kevés igazságot kever a hazugságba. Utánoz és meghamisít mindent, ami Istentől való. A világosság angyalának alakját ölti magára, és kiküldi követeit – az igazság követéinek álcázva (2Kor 11.14-15). A hazugság nagy jelei és csodái által csalja meg az embert (2Tesz 2,9). Megrontja az emberek gondolkodását (2Kor 11,3).

A Sátán gyilkos és pusztító (Jn 8,44; 10,10). Mint ordító oroszlán jár szerte, és keresi, hogy kit nyelhet el (1Pt 5,8). Üldözi Isten népét (Jel 2,10), és tulajdon szolgálát is elpusztítja kábfőtiszerekkel, démonizmussal, alkohollal, erkölcsatlenséggel és hasonló mérgekkel.

A testvérek vádolója (Jel 12,10). Az „ördög” (görög = diabolos) szó azt jelenti: „vádaskodó” vagy „tagadó”, „rágalmazó”, „szétdobáló” és ő az is, aminek a neve mondja. Mindazok, akik a testvéreket rágalmazzák, az ördög munkáját végzik.

Szomorúságot és depressziót ültet el a lelkekbe. Pál figyelmezteti a korintusiakat arra a veszélyre, hogy az elbukott, de megbánásra kész testvért hatalmába kerítheti a Sátán, és megemésztheti a túlságosan nagy szomorúság, ezért bocsássanak meg neki (2Kor 2,7-11).

Ahogy egykor a Sátán Péter szája által az Úr Jézust vissza akarta tartani a kereszttől (Mk 8,31-33), ugyanígy kíséri meg most is, hogy a keresztyéneket lebeszélje a kereszthordozás szenvedéséről.

A gonosz egyik kedvenc taktikája, hogy viszálykodást és széthúzást igyekszik támasztani a szentek között, mivel tudja, hogy „egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával” (Mt 12,25). Sajnos, ezzel a taktikájával nagy sikere van.

Megvakítja „ezeknek a gondolkodását, mert hitetlenek, és így nem látják a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát” (2Kor 4,4). Megvakítja őket világi gyönyörűség, hamis vallások, a döntés halogatása, gőg és nagyravagyás által. Érzelmekkel tereli el figyelmüket tényekről, saját énjükkel Krisztusról.

Végül gyakran támad a Sátán közvetlenül nagy szellemi győzelmek vagy élmények után, amikor a legközelebb van hozzánk a büszkeség veszélye. Megkeresi szellemi fegyverzetünk leggyöngébb pontját, és pontosan azt veszi össze az alá.

Az ördög ellen a legjobb védekezés, ha szoros közösségben élünk az Úrral, a szent jellem védőruhájában.

„Gondtalan élt Móáb ifjúsága óta, és pihent mint seprőn a bor. Nem öntötték át egyik edényből a másikba, nem kellett fogságba sem mennie. Ezért maradt meg zamata, illata sem változott meg.” Jeremiás 48,11

Jeremiás a borkészítés területéről veszi a példát, hogy általa megtanítsa: a kényelmes élet nem vezet erős jellemhez.

Amikor a bor a tömlőkben vagy a hordókban forr, akkor a seprő lerakódik az edény fenekére. Ha a bort ebben az állapotában hagyjuk, élvezhetetlen lesz. Ezért a pincemesternek át kell öntenie egy másik edénybe, hogy a seprőt tisztátalanságaival együtt eltávolítsa belőle. E folyamat által nyer a bor erőt, aromát, színt és különleges zamatot.

Móáb zavartalan kényelemben élt. Nem kellett elszenvednie olyan fájdalmas élményeket, mint fogság és száműzetés. Sikerral elszigetelte magát nehézségektől, próbatételektől és nélkülözésektől. Ennek következtében élete áporodott, ízetlen lett. Nem volt aromája, fűszere.

Ami a borra érvényes, természetesen ránk is érvényes. Szükségünk van bajokra, ellenállásra, nehézségekre, hogy megszabaduljunk tisztátalanságainktól, és teret adjunk a Krisztussal teljes élet jellemvonásainak.

Természetes hajlandóságunk, hogy minden olyan dolog ellen védekezzünk, ami valamiképpen zavarhat bennünket. Szüntelenül arra törekszünk, hogy kényelmes fészket rendezzünk be magunknak.

Isten akarata azonban számunkra az, hogy életünk olykor válságban legyen, amely a Tőle való állandó függőséghez vezet. Szüntelenül felzavar bennünket a fészünkéből.

Howard Taylor felesége mondja el Hudson Taylorról írt életrajzában: „Ennek az életnek, amely áldássá lett mindenütt a világban, egész sajátos folyamaton kellett végigmennie (tehát máson, mint a kényelmes seprőn nyugvás), beleértve a kiürítést és az áttöltést egyik edényből a másikba, amely oly fájdalmas a régi természet számára, de amely által megtisztulunk.”

Ha tisztán látjuk, hogy az „isteni pincemester” mit akar munkálni életünkben, akkor ez megóv bennünket a felháborodástól és lázadástól, és megtanít alázatra és engedelmességre. Megtanuljuk elmondani:

Fogadd el Isten szuverén hatalmát
minden döntésben életed fölött,
és álmélkodva ismered föl útját,
hogy mindenben mily bölcsen őrködött:
Minden gondolatnál magasabbak
az Ő áldott tanácsvégzései,
ha elvégezte munkáját rajtad,
eltűnnek majd szíved félelmei!

Május 12.

„Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.” 1Korintus 1,21

Akadtak a korintusi gyülekezetben néhányan, akik az evangéliumot intellektuálisan vonzóvá akarták tenni. E világ bölcsességével való foglalatosságuk során megéreztek, melyek a keresztyén üzenet olyan vonásai, amelyek a filozófusokban megütközést keltenek.

Nem akarták hitüket feladni, csupán újra akarták fogalmazni, hogy a tudósok számára is megközelíthető legyen.

Pál azonban élesen szembeszállt ezzel a kísérlettel, amellyel a világ bölcsességét össze akarták keverni Isten bölcsességével. Nagyon jól tudta, hogy az értelmi tekintély megszerzése a szellemi erő elvesztésével jár együtt.

Legyünk egészen őszinték: a keresztyén üzenetben van olyan elem, amely a zsidóknak megütközés, a görögöknek pedig bolondság. És még egy: a legtöbb hívő keresztyén nem éppen azok közé tartozik, akiket ez a világ bölcseknek, hatalmasoknak vagy előkelőknek tartana. Előbb vagy utóbb szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy mi – ahelyett, hogy az értelmi elit közé számítanánk – bolondok, erőtlenekek, nem előkelőek és lenézettek vagyunk, sőt egyenesen „semmik” vagyunk a világ szemében.

De a csodálatos az, hogy Isten éppen ezt a látszólag bolond üzenetet használja fel arra, hogy üdvözítse azokat, akik hisznek. És Isten „semmiket” használ fel arra, hogy szándékait megvalósítsa. És miközben lehetetlen eszközöket használ, elítéli ennek a világnak minden elbizakodottságát és dölyfösségét, elveszi tőlünk az öntömjenezés minden lehetőségét, s így gondoskodik arról, hogy mindezért egyedül az övé legyen a dicsőség.

Ezzel nem akarjuk azt állítani, hogy nincs helye a tanultságnak. Ellenkezőleg. De ha a tanultság nem jár együtt mély szellemiséggel, akkor halálosan veszélyes dolog lesz belőle. Ha a tanultság ítéletet mond Isten Igéje fölött, és például olyanokat állít, hogy némely bibliai szerző megbízhatóbb forrásokra támaszkodik, mint mások, akkor már eltvelyedett Isten igazságától. És ha mi az ilyen tudósoknak teret engedünk, ezzel kitesszük magunkat tévtanításainknak.

Pál nem ékesszólással vagy bölcsességgel érkezett a korintusiakhoz. Elhatározta, hogy semmi másról nem akar tudni köztük, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről. Tudta, hogy az igazi erő az evangélium egyszerű, őszinte előadásában van, nem pedig csavaros problémákkal és haszontalan elméletekkel való foglalkozásban, vagy az tudományosság dicsőítésében.

„Aki pedig megbotránkozott egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tenger mélyébe vetik.” Máté 18,6

Nehéz ennél hathatósbab és biztosabb módszert elképzelni a vízbe fojtásra. Itt nem a kicsiny, kézzel hajtott malomkőről van szó, hanem a nagyról, amelyet egy számár forgatott. S ha valakinek egy ekkora követ kötnek a nyakába, és úgy dobják vízbe; az gyorsan és bizonyosan megfullad.

Először talán megdöbbsent minket Urunk szavainak látszólagos brutalitása. Nyilvánvaló, hogy szokatlanul élesen ostromozza a kicsinyek megbotránkoztatásának bűnét. Mi idézi elő ezt a haragot?

Lássunk egy illusztrációt. Képzeld el az evangélium egyik szolgáját, akihez rendszeresen jönnek az emberek lelkipogondozásra. Köztük egy fiatal, aki szexuális bűnnek a rabja. Ez a fiatal személy kétségbeesetten keres segítséget. Úgy tekint föl a lelkipogondozóra, mint akiben meg lehet bízni, és aki segít megtalálnia a szabadulás útját. Ehelyett azonban magában a lelkipogondozóban is fellángol a szenvedély, tisztességtelen ajánlatot tesz a fiatalnak, és ezzel a tanácsot keresőt visszavezeti az erkölcstelenségbe. Ez a visszaélés a bizalommal erkölcsideg teljesen tönkreteszi a fiatal, aki végképpen csalódik a „vallásos világban”. Meglehet, hogy egész életére szelleml nyomorék marad.

Vagy lássuk azt az egyetemi tanárt, aki fáradhatatlanul dolgozik azon, hogy hallgatóit megfossa hitüktől. Kétséget és tévhitet támaszt szívünkben, aláaknázza a Szentírás tekintélyét, és támadja Urunk személyét.

Vagy szó van arról a keresztyén emberről, akinek magatartása bukásba sodor egy fiatal hívőt. Átlépi a szabadság és féltelenség közti keskeny határvonalat, és megkérdőjelezhető tevékenységeket enged meg magának. A fiatal keresztyén pedig ebből azt a következtetést vonja le, hogy mindez megengedhető a keresztyének számára, és elhagyja a biblikus elkülönülés ösvényét, hogy belevesse magát a világiasságba és az állandóan megalkuvó életbe.

Szolgáljanak az Úr szavai nekünk is komoly intéstől, milyen borzalmas és félelmetes bűn a gyöngék és kicsinyek – akik az övéi – erkölcsideg vagy szelleml megrontása. Szó szerint véve jobb a vízbe fulladni, mint a bűn, a szégyen és a lelkiismeret-furdalás tengerébe azért, mert az Ő kicsinyei közül egynek a bűnbeesését okoztuk.

Május 14.

„Se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség, ami nem illik...”

Efézus 5,4

Kerüljük a laza viselkedést, mert ez a szellemi erőnk veszteségét okozza.

A prédikátor hatalmas és komoly témákat taglal, mint amilyen az élet és a halál, az idő és az örökkévalóság, de ha ez túl sok humort is tartalmaz, akkor hallgatói többnyire csak a viccekre emlékeznek, és elfelejtik a többi.

Az igehirdetés áttűző erejét gyakran elveszi az utána folytatott felületes csevegés. A megtérésre való ünnepélyes felhívás azt munkálhatja, hogy az utána következő csendben az örökkévalóság ízeit érezze meg a gyülekezet. De ha a látogatók felállnak, és kifelé indulnak, a mindennapos dolgokról való beszéd hangzavara hallatszik. Az emberek beszélgetnek a futballmérkőzésről vagy a napi politikáról. Nem csoda, ha ezzel megszorították a Szent Szellemet, és nem történik semmi Isten ügyéért.

A gyülekezet véncinek, akik sokat viccelődnek, csak kevés valódi szellemi befolyásuk van a fiatalokra, akik őket példaképüknek tekintik. Talán azt gondolják, hogy a humoruk imponál a fiataloknak, csak hogy ezeknek finom érzékük van az ilyen dolgokhoz, és ezért gyakran csalódtak és kiábrándultak.

Különösen nagy kárt okoz az az otrombaság, ha a Bibliát viccek számára használják fel, miközben igehelyeket vesznek elő, hogy nevetésre ingereljenek valakit. Valahányszor a Bibliáról viccelődünk, meggyöngítjük tekintélyét a magunk és mások életében!

Ez nem jelenti azt, hogy a hívő embernek nem lehet humorérzéke. Egyszerűen azt jelenti, hogy a humorát tartsa a megfelelő határok között, hogy ne gyöngítse és ne hamisítsa meg a bizonyásgtételét.

Kierkegaard mondja el annak a bohócnak az esetét, aki keresztül-kasul rohant a városban, és úgy kiabálta, hogy a cirkuszi sátor lángokban áll a város szélén. Az emberek hallották segélykiáltásait, és csak úgy dőltek a nevetéstől. Senki nem hitt neki.

Charles Simeon felakasztotta a szobájában Henry Martyn képmását. Akárhon is tartózkodott dolgozószobájában, úgy érezte, hogy Martyn követi őt tekintetével, és azt mondja: „Légy komoly; ne pepecselj.” És Simeon ilyenkor mindig azt felelte: „Igen, komoly akarok lenni, nem akarok pepecselni, mert lelkek mennek vesztükbe, és az Úr Jézust kell megdícsőíteni.”

„De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elvesztette őket a pusztító angyal.” 1Korintus 10.10

Az izráeliták zúgolódók voltak a pusztai vándorlás alatt. Panaszkodtak a vízre, a táplálékra. Panaszkodtak a vezetőikre. Mikor Isten mannát adott nekik az égből, hamarosan megunták azt is, és siránkoztak az egyiptomi hagymák, uborkák és fokhagymák után. És noha a pusztában nem volt semmiféle áruháza, Isten mégis mindig gondoskodott számukra 40 éven át élelmiszerről és saruikat nem kellett újjal pótolniuk. Mégis ahelyett, hogy hálások lettek volna a csodálatos gondoskodásért, gyakran panaszkodtak.

Az idők azóta sem változtak. Az emberek panaszkodnak az időjárás miatt: túl meleg, vagy túl hideg, túl nedves vagy túl száraz. Panaszkodnak az éledele: a mártás csomós, a pirtós megégett. Panaszkodnak a munkájukra, a keresetükre vagy a munkanélküliségre. Panaszkodnak a kormányzatra, az adókra, és egyre több szolgáltatást és kedvezményt követelnek. Bosszankodnak más emberek miatt, autójuk miatt, az éttermi kiszolgálás miatt. Panaszkodnak egészen apró dolgok miatt, szeretnének magasabbak, karcsúbbak, csinosabbak lenni. Akármilyen jó is volt hozzájuk Isten, mégis azt mondják: „Ugyan, mit tett értem az utóbbi időben?”

Hogyan is tud Isten elviselni olyan embereket, mint amilyenek mi vagyunk? Hiszen Ő olyan jó hozzánk, nemcsak a legfontosabb életszükségleteket elégíti ki, hanem még olyan kényelmet is nyújt, amelyben az Ő Fiának nem volt része, amikor itt a földön járt. Jó ételeket eszünk, friss vizet iszunk, nagy házakban lakunk, bőségesen van ruházatunk. Van látásunk, hallásunk, étvágyunk, emlékezőtehetségünk, és még sok más ajándékunk, amiket természetesen tartunk. Mind ez idáig megtartott, vezetett minket, és gondoskodott rólunk. És ami a legtöbb: örök életet ajándékozott nekünk az Ő Fiába, a Jézus Krisztusba vetett hit által. És milyen hálát kap mindezért tőlünk? Többnyire nem hall mást, mint siránkozást és sóhajtozást.

Évekkel ezelőtt volt egy barátom Chicagóban, aki arra a kérdésre: „Hogy vagy?” – tudott egy nagyon jó választ: „Bűn volna, ha panaszkodnék.” Mindig rá kell gondolnom, ha kísértésbe esem, hogy zúgolódjam. A panaszkodás: bűn. Ellenszere pedig: a hálaadás. Ha végiggondoljuk, hogy mi mindent tett értünk az Úr, akkor világos lesz előttünk: semmi okunk nincs a panaszra!

Május 16.

„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.” 1János 2,15

Ez a világ az Újszövetségben mint istenellenes birodalom mutatkozik be. Uralkodója a Sátán, akinek alattvalói a hitetlenek. Ez az ország „a test kívánsága, a szemek kívánsága és az étellel való kérkedés” által gyakorolja vonzerejét az emberekre. Olyan társadalom ez, amelyben az ember Isten nélkül akar boldog lenni, és amelyben Krisztus neve nem kedves. Dr. Gleason L. Archer mondja, hogy a világ a lázadás, az önzés és az Isten iránti ellenségeskedés szervezett rendszere, amelyben az emberi nemet az Istennel szemben való ellenszegülés jellemzi.

A világnak megvannak a maga gyönyörűségei, a maga politikája, művészete, zenéje, vallása, megvan a maga gondolkodási formája és életstílusa. Megkísérel mindent magába olvasztani, és gyűlöli azokat, akik erre nem hajlandók. Ez magyarázza Jézus Krisztus iránti gyűlöletét.

Krisztus azért halt meg, hogy megszabadítson minket a világból. Most már ez a világ megfeszítettett számunkra, mint ahogy mi is a világ számára. Ámulás, ha a hívő ember bármely formában is szereti a világot. Sőt, János apostol szerint mindazok, akik szeretik a világot, Istennek ellenségei.

A hívők nem e világból valók, de elküldettek ebbe a világba, hogy tanúságot tegyenek ellene, és hogy hirdessék az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által való üdvösséget.

A keresztyének arra hívtak el, hogy e világtól elkülönülve járjanak. A múltban mindezt talán kizárólag a táncra, színházlátogatásra, dohányzásra, italozásra, kártyázásra és szerencsejátékokra korlátozták. De ma sok minden más is szintén a szemek kívánságát és a test kívánságát szolgáltja meg. Világi a büszkeség is, akár rangra, doktori fokozatra, a jövedelemre, ösökre vonatkozzék. Világi a fényűzés, a palotaszerű házakban, ínycsok étkezéskor, feltűnő ruházatkodásban és ékszerekben vagy luxusautóban. Ugyanígy világi az az élet, amely csupa szórakozás és kényelem, s amelynek fő eseményei a bevásárlóközpontok, és az utazgatások. Világiak lehetnek becsvágyaink, miközben mi magunk istenfélő embereknek látszunk.

Minél inkább átadjuk és kiszolgáltatjuk magunkat az Úrnak, annál kevesebb időnk marad a világi gyönyörűségekre és kétes értékű időtöltésekre. C. Stacey Woods mondotta: „Amilyen mértékben átadjuk magunkat Krisztusnak, oly mértékben különítjük el magunkat a világtól.”

Idegenek vagyunk ezen a földön,
– Néked, Urunk, csak egy sírt adott.
Oda vágyunk, a dicső világba,
ahol Te vársz: az a Te otthonod!

„Bármelyik módon, akár színelésből, akár meggyőződésből Krisztust hirdetik, én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok.” Filippi 1,18

Az emberek között széles körben elterjedt az a nyomorúság, hogy a saját szűk látókörén kívül nem hajlandó elismerni semmit jónak. Mintha az ő képességei és teljesítményei számítanának egyedül, és képtelen elismerni, hogy másvalaki is lehet hozzá hasonló. Az ilyen emberek emlékeztetnek bennünket némely autóra ragasztott címkére: „Én 1A vagyok, de azért te is vagy valami...”. Ám egyesek még ezt is csak fogcsikorgatva ismernek el.

Még hívők között is vannak ilyen nézetűek: az ő gyülekezetük az egyetlen igazi gyülekezet. Az ő szolgálatuk az egyetlen, ami számít. Csak az ő véleményük az érvényes... Ők azok az emberek, akikkel kihal a bölcsesség.

Pál nem ezek közé tartozott. Elismerte, hogy mások is hirdethetik az evangéliumot. Tudta, hogy vannak, akik irigységből teszik, csak azért, hogy neki bosszúságot okozzanak. És mégis tudta dicsérni őket az evangélium hirdetéséért, és tudott örülni annak, hogy a Krisztust prédikálják.

Donald Guthrie írta a pásztori levelekhez írt kommentárjában: „Az önálló gondolkodóknak nagyon sok kegyelemre van szükségük, hogy elismerjék: az igazság az övéken kívül más csatornákon át is áradhat.”

A szekták jellemző ismertetője, hogy vezetőik azt állítják: a hit és erkölcs valamennyi kérdésében övék az igazi nézet. Minden követelésükkel szemben föltétlen engedelmisséget követelnek híveiktől, és megkísérik őket minden másként vélekedőtől elszigetelni.

A King James (régi angol) bibliafordítás ritkán olvasott előszavában írnak a fordítók „beképzelt testvérekről, akik a maguk útján járnak, és semmire sem becsülik azt, amit nem ők gondoltak el, és amit nem az ő üllőjükön kovácsoltak”. Meg kell tanulnunk tágszívnűnek lenni, és minden jót elismerni, bárhol is találjuk azt! Be kell látnunk továbbá, hogy ha hiszünk a keresztyén közösségben, sohasem állíthatjuk azt, hogy „mi” vagyunk egyedül igaziak, és mi nem tévedhetünk.

Május 18.

„...és meggondolatlanul beszélt.” Zsoltár 106,33

Amikor Izráel Kádésban zúgolódott a vízhiány miatt, Isten azt mondta Mózesnek, hogy ha szól a sziklához, víz fog ömleni abból. Közben azonban Mózesnek elege lett a népből, úgyhogy ezekkel a szavakkal ostromozta őket: „Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából?” Azután botjával kétszer ráütött a sziklára. Haragos szavaival és engedetlen cselekedetével rosszul képviselte Istent a nép előtt. Ezáltal eljátszotta előjogát ahhoz, hogy Izráel gyermekeit az ígéret földjére bevezesse (4Móz 20,1-13).

A buzgóságtól égő ember könnyen elveszíti más hívőkkel szemben az önuralmát. Ő maga hitben felnőtt már, miközben azok még mindig gyermekbetegségekkel küszködnek. Neki magának már oly sok ismerete van, amazok pedig még mindig olyan keveset értenek meg.

Amit azonban még kell tanulnia, az, hogy emezek mindennek ellenére Isten gyermekei, és az Úr nem engedi, hogy hirtelen haragját kitöltse rajtuk. Más dolog Isten Igéjét teljhatalommal hirdetni, hogy az embereket meggyőzze és bensejükben össze-törje. És egészen más dolog a személyes harag kifejezéséeként őket kemény szavakkal megsérteni. Ezzel sokat eljátszhat az ember az Istentől való dicsőséges jutalomból.

Amikor a 2Sámuel 23 felsorolja Dávid hőseit, hiányzik közülük egy jól ismert név: Jóábé, Dávid fővezéréé. Ugyan, miért hiányzik a neve? Egyesek úgy vélik, mert Jóáb Dávid némely barátja ellen is fölemelte kardját.

Amikor a mennyörgés fiai, Jakab és János, tüzet akartak lehozni az égből a szamaritánusokra, azt mondta nekik az Úr Jézus: „Nem tudjátok, milyen szellem van bennetek” (Lk 9,55). Mennyivel inkább vonatkozik ez a rendreutasítás reánk, amikor meggondolatlanul azok ellen szólunk, akik nemcsak a teremtés alapján az Úréi (mint a szamaritánusok), hanem a megváltás alapján is.

Az egész világmindenségben egyedül Istennek van joga tökéletessége alapján arra, hogy ítélkezzék. Mindörökkre hálásak lehetünk azért, hogy az utolsó ítéletet nem ránk bízta. Gondoljunk csak mindarra, ami egy földi bírót korlátoz. Lehetetlen, hogy teljesen tárgyilagos legyen. Lehet, hogy a vádlott rossz híre, vagy akár külső megjelenése is befolyásolja. Hatással lehet rá az ügyvédek csavaros érvelése. Azt sem tudja mindig, hogy a tanú nem hazudik-e. Az is lehet, hogy őszinte, csak éppen pontatlan megfigyelő.

A bíró nem ismerheti mindig azok indítékait, akikről tárgyal – pedig számos esetben rendkívül fontos a mindenkori indokokat felderíteni.

Még a hazugságjelző készüléket is be lehet csapni. A megrögzött bűnözők értenek a saját lélektani reakcióik és büntudatuk szabályozásához.

Isten azonban tökéletes bíró. Feltétlen tudása van minden cselekedet, gondolat és indíték fölül. Meg tudja ítélni az emberi szív elrejtett titkait is. Isten az igazság; semmit nem lehet előle eltitkolni. Nem személyválogató, elfogulatlanul ítél mindenki fölött. Ismeri mindenkinek a szellemi képességeit; ismeri teremtményeinek különböző erkölcsi erejét; vannak, akik könnyebben ellen tudnak állni a kísértéseknek, mint mások. A mulasztási bűnöket éppoly könnyen fölfedezi, mint a cselekedeti bűnöket, a titkos bűnöket éppúgy, mint a nyilvánvalókat.

Ezért nem kell aggódnunk amiatt, hogy a pogány ember, aki sohasem hallotta az evangéliumot, igaztalan bánásmódban részesül. Afelől sem, hogy Isten nem áll bosszút azokért, akik egész életükben mások igazságtalansága miatt szenvedtek. Vagy hogy az istentelen zsarnokok, akik ebben az életükben büntetlenül megúszták, nem nyerik el méltó büntetésüket.

A királyi székben ülő Bíró tökéletes bíró, és ítélete igazság szerint való!

Május 20.

„És senki sem tölt új bort régi tömlőbe, mert az új bor szétrepesztené a tömlőt, és elfolyna, sőt a tömlő is tönkremenne. Hanem az új bort új tömlőbe kell tölteni, és a kettő együtt megmarad.” Lukács 5,37-38

Az itt említett tömlők állatbőrökből készültek. Amíg ezek a tömlők újak voltak, tágultak, rugalmasak maradtak. De amikor előregedtek, merevvé és hajlíthatatlanná lettek. S ha új bort töltöttek a régi tömlőkbe, akkor az erjedési folyamat oly nagy nyomást gyakorolt a tömlő falára, amit az nem bírt el, és szétrepedt.

Itt, a Lukács 5-ben az Úr Jézus arra használja fel ezt a képet, hogy általa mutassa be Izráel és a keresztyénség összeütközését. Azt mondja vele, hogy Izráel szertartásai, hagyományai és rituáléja túlságosan is merevek voltak ahhoz, hogy befogadják az új üdvkorszak túlradó örömét és energiáját.

Ez a fejezet drámai illusztrációkat tartalmaz. A 18–21. versekben látjuk, ahogy négy férfi megbontja a ház tetőzetét, hogy egy béna embert az Úr Jézus elé juttassanak. Ez az új, szokatlan módszer is illusztrálja az új bort. A 21. versben az írástudók és farizeusok vádolják az Úr Jézust: ők a régi tömlő. Azután a 27–29. versekben olvassuk, hogy Lévi lelkesen fogadta az Úr hívását, és lakomát rendezett, hogy Jézust a barátaival is megismertesse. A 30. vers pedig ismét csak a farizeusok és írástudók zúgolódásáról beszél. Ők a régi tömlők.

Ezzel újra meg újra találkozunk az életben. Az emberek megszokták a hagyományos viselkedést és cselekvésmódot, és nehezen tudnak alkalmazkodni a változáshoz. Minden háziasszonynak megvan a maga módszere pl. a mosogatáshoz, és ideges lesz, ha valaki másként áll oda a mosogatóhoz. A férjnek megvan az elképzelése a helyes autózetről, és ingerült lesz, ha felesége vagy gyermeke ül a kormánynál.

A legfontosabb lecke azonban mindnyájunk számára szellemi téren található. Elég rugalmasoknak kell lennünk, hogy ne ítéljük el az olyan keresztyén gyakorlatot, amely néha szokatlan módon nyilatkozik meg. Kerülnünk kell a farizeusok nehézkességét és hideg formalizmusát, és ne álljunk félre zúgolódva, ha Isten mások által munkálkodik.

„Bizony, bizony mondon nektek: ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.” János 12,24

Egy napon görögök keresték fel Fülöpöt ezzel a kívánsággal: „Uram, Jézust szeretnénk látni.” De miért akarták őt látni? Talán magukkal akarták vinni Athénbe, mint népszerű, új filozófust. Talán meg akarták menteni a kereszthaláltól, amely ekkor már kikerülhetetlennek látszott.

Az Úr Jézus az aratás egyik nagy alaptételével válaszolt: A gabonamagnak a földbe kell esnie és meg kell halnia ahhoz, hogy termést hozzon. Ha Ő most elmenekülne a halál elől, akkor magára maradna. Nem volnának megmentett bűnösök, akikkel megoszthatná dicsőségét. De azzal, hogy kész a halálra, utat készít mások számára az üdvösséghez, és sokan juthatnak el az örök életre.

T. G. Ragland mondotta egyszer: „Minden terv között a legbizonyosabb volt Krisztus tulajdon terve, amely abban állt, hogy búzaszemmé lett, amely a földbe hullott és meghalt. Ha mi nem vagyunk hajlandók búzaszemmé válni..., ha nem vagyunk készek jövőbeni kilátásainkat, hírnevünket, vagyonunkat és egészségünket feláldozni, akkor magunkra maradunk. De ha követjük szeretett Urunkat azzal, hogy búzaszemmé leszünk és meghalunk, akkor bő termést hozunk.”

Évekkel ezelőtt olvastam egy misszionárius csoportról, akik Afrikában éveken át fáradhatatlanul dolgoztak anélkül, hogy ennek bármiféle maradandó gyümölcsét látták volna. Végül kétségbeesésükben összehívtak egy konferenciát, hogy imádság és böjtölés közepette Isten elé járuljanak. Beszélgetés közben azt mondta az egyik misszionárius: „Nem hiszem, hogy áldást nyerünk Istentől, amíg egy búzaszem a földbe nem esik és meg nem hal.” Röviddel ezután éppen ez a misszionárius beteg lett és meghalt. És akkor megkezdődött az aratás – az áldás, amelyet megjövendölt.

Samuel Zwemer (1867–1952 amerikai úttörő-misszionárius, „az iszlám apostola”) írta:

Nyerésnek veszteség az ára,
erről szól a búzaszem példája,
vetés nélkül nincsen aratás,
holt búzaszemből nő aranykalász.
Ha valahol érett búzatenger
hullánczik, tán megérti az ember,
hogy ott, ahol az Ige vetése
termést hoz Isten dicsőségére,
és amikor Neki zeng az ének,
életadó halálról beszélnek!

Május 22.

„Ne bízzatok az emberben, hiszen csak lehelet van az orrában, mire lehet hát becsülni?” Ézsaiás 2,22

Ha egy férfi vagy nő foglalja el életünkben azt a helyet, amely egyedül Istent illeti meg, akkor bizonyosan csalódní fogunk. Hamarosan megtanuljuk majd, hogy még a legjobb emberek is – a legjobb esetben is – csak emberek. Még ha talán a legkiválóbb tulajdonságaik vannak is, lábuk vasból és cserépből áll. Ez talán cinikusan hangzik, pedig nem az: ez realizmus.

Amikor egy inváziós hadsereg Jeruzsálemet fenyegette, Júda lakói Egyiptomtól reméltek segítséget. Ézsaiás kipellengérezte ezt a rossz irányba forduló bizalmat: „Talán Egyiptomnak, ennek a törött nádszálnak a támogatásában bíztál? Aki erre támaszkodik, annak belemegy a tenyerébe, és átszúrja” (Ézs 36,6). Jeremiás pedig ezt mondta később, hasonló körülmények között: „Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testi erőre támaszkodik, az Úrtól pedig elfordul a szíve” (Jer 17,5).

Ugyanezt támsztja alá a zsoldáros is, amikor azt írja: „Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni” (Zsolt 118,8-9). Majd ismét: „Ne bízzatok az előkelőkben, egy emberben sem, mert nem tud megtartani. Ha elszáll a szelleme: visszatér a földbe, és azonnal semmivé válnak tervei” (Zsolt 146,3-4).

Természetesen tisztában kell lennünk azzal, hogy bizonyos értelemben igencsak bízunk kell egymásban. Mi lenne például abból a házasságból, amelyből teljesen hiányzik a kölcsönös bizalom és tisztelet? A gazdasági életben is a kölcsönös bizalom rendszerén alapul a csekk mint fizetőeszköz. Bízunk az orvosban, hogy helyes diagnózist állapít meg, és a megfelelő gyógyszert írja fel receptre. Az áruházban bízunk az árakra ragasztott cédulákban. Szinte teljesen lehetetlen lenne a társadalmi együttélés az embertársainkba vetett bizonyos mértékű bizalom nélkül.

A veszély akkor áll fenn, ha abban bízunk, hogy az emberek megteszik azt, amit egyedül Isten tud megtenni, ha letaszítjuk az Urat a trónusról, és embert ültetünk a helyébe. Mindazok, akik rokonszenvünkben Istent helyettesítik, akik az Ő helyét foglalják el bizalmunkban, keserves csalódot okoznak nekünk. Akkor ismerjük fel, hogy az ember nem méltó bizalmunkra, amikor már késő.

„Hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan Te, Atyám, énbennem és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél el engem.” János 17,21

Az úgynevezett „Főpapi imádság”-ában kétszer könyörög az Úr Jézus azért, hogy az övéi egyek legyenek (21. és 23. v.). Ezzel az egységért való könyörgéssel élték vissza az ökumenikus mozgalom bibliai megalapozásánál. E mozgalom a – névleg – keresztyén egyházak szervezett nagy egysége. Sajnos, ezt az ökumenikus egységet azáltal érték el, hogy a keresztyénség nagy, alapvető igazságait vagy teljesen feladták, vagy pedig átértelmezték. Malcolm Muggeridge írja: „Korunk nagy ironiája, hogy az ökumenizmus éppen most diadalmaskodik, amikor már szinte semmi sincs, amiről ökumenikusan gondolkodhatnánk. A különböző vallási közösségek azért találhatnak egymásra oly könnyen, mert – mivel szinte már semmiben sem hisznek – ennek megfelelően szinte semmiben sem különböznek.”

Ez lenne hát az egység, amelyért az Úr Jézus a János 17-ben imádkozott? Bizonyos, hogy nem! Szerinte ennek az egységnek oda kell vezetnie, hogy elhiggye a világ, hogy Őt Isten küldte.

Az Úr az általa szándékozott egységet így jellemezte: „ahogyan Te, Atyám, énbennem és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk”. És azt is mondta: „Én énbennük, és Te énbennem, hogy tökéletesen egyek legyenek”. Milyen egység köti össze az Atyát és a Fiút, amelyben mi is osztozhatunk? Nem az a tény, hogy mindkettő Isten, mert ebben nekünk sohasem lehet részünk. Azt hiszem, az Úr Jézus olyan egységre utal, amely erkölcsi hasonlóságból áll. Imádkozott azért, hogy a hívők egyek legyenek, miközben ebben a világban Isten és Krisztus jellemét juttatják kifejezésre. Ez szentségben, szeretetben, tisztaságban, hosszútűrésben, önuralomban, szelídségben, örömben és nagylelkűségben folytatott életet jelent. Ronald Sider írja „Út a tű fokán át” c. munkájában, hogy ez az egység, amelyért Krisztus imádkozott, abban nyilvánult meg, hogy az első keresztyének készségesen megosztották mindenüket egymással aszerint, amint kinek-kinek szüksége volt rá. Igazi „koinonia”, azaz közösségi érzület volt, ami összekötötte őket. Az Úr Jézusnak az az imádsága, hogy követőinek szeretetteljes egysége keltsen a világban oly mély benyomást, hogy a világ elhiggye: Őt az Atya küldte, meghallgatásra talált legalábbis egyszer! A jeruzsálemi gyülekezetben. Az együttélésnek ez a rendkívüli minősége adott teljhatalmat az apostoli igehirdetésnek (lásd Csel 2,45-47; 4,32-35).

Az ilyen egység ma is mély benyomást keltene a világban. Ha a keresztyének közös bizonyosságtétellel magán az Úr Jézusnak az életét sugároznák szerte a világba, ezzel meggyőznék a hitetleneket bűneik felől, és feltámadna bennük a szomjúság az élő víz iránt.

Május 24.

*„Könnyen szerzett vagyon elfogy, de aki keze munkájával gyűjt, az gyarapodik.”
Példabeszédek 13,11*

„Talán már ma húszmillió pénzt nyer!” – ilyen és ehhez hasonló csábítások árasztanak el minket, hogy rábírjanak: vegyünk részt ebben vagy abban a szerencsejátékban. A nagy áruházban bevásárló háziasszonyt a legújabb sorsolási ajánlatokkal csalogatják. Az átlagpolgárt biztatják, küldje be nevét, címét (az újságra való előfizetéssel együtt), és részt vehet a milliós értékű sorsoláson. Vagy talán egy Bingo-sorsolásról van szó, amelynél a nyereség szinte garantált.

Mindezek mellett ott vannak természetesen a szerencsejáték nyilvánvalóbb formái: – rulett, lóverseny, lottó, totó stb.

Mit mond a Biblia mindezekkel kapcsolatban? Semmi jót.

Azt mondja: „Könnyen szerzett vagyon elfogy, de aki keze munkájával gyűjt, az gyarapodik” (Péld 13,11).

Azt mondja: „Vagyont akar szerezni a kapzsi ember, de nem tudja, hogy ínségbe jut” (Péld 28,22).

Azt mondja: „Aki törvénytelenül gyűjt gazdagságot, olyan, mint a madár, amely idegen tojásokon ül. Élete derekán el kell hagynia, és a végén bolondnak tartják” (Jer 17,11).

S ha a Tízparancsolat nem is mondja ki kategorikusan, hogy „Ne végy részt szerencsejátékban!” – azt határozottan kimondja: „Ne kívánd!” (2Móz 20,17). És ugyan, mi a szerencsejáték, ha nem a kapzsiság egyik formája?

A szerencsejátéknak különben is rossz mellékzöngéje van a hívők számára, ha arra gondolunk, hogy Jézus Krisztus megfeszítésénél a római katonák sorsot vetettek az Úr Jézus köntösére.

De gondoljuk csak végig, mennyi nyomorúságot és szegénységet hoztak családjukra a krónikus szerencsejátékosok, mennyi bűnt követtek el már emberek azért, hogy a veszteségüket pótolják, és arra is gondolnunk kell, gyakran milyen romlott az a társaság, amely szerencsejátékot játszik. Nem nehéz rájönnünk, hogy a szerencsejátéknak hívő keresztyén ember életében nincs helye.

Miután Pál apostol Timóteus szívére kötötte, hogy „ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele”, figyelmezteti arra, hogy „akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik” (1Tim 6,8-9).

Valaki mondott vagy tett valamit, amivel minket megsértett vagy megzavart. A Biblia azt parancsolja, hogy menjünk el az illetőhöz, és intjük meg őt négyszemközt. Csak hogy éppen ezt nem szeretnénk megtenni, ez esik nehezünkre.

Így elkezdünk tépelődni a dolog fölött. Újra meg újra végiggondoljuk, mit is tett velünk az illető, és mennyire igazságtalan volt velünk szemben. Ha dolgozunk kelle, és ahelyett gondolataink a sértés részleteivel foglalkoznak, közben fölmegy a vérnyomásunk. Nem tudunk elaludni, mert újra magunk elé idézzük azt a kellemetlen esetet, és a mérgünk egyre fokozódik. A Biblia pedig azt mondja, hogy menjünk el hozzá, és mondjuk meg neki a hibáját, de mi sokszor gyávák vagyunk ehhez.

Azután azon töprengünk, hogyan tudnánk névtelenül tudomására hozni a sértődésünket. Vagy abban reménykedünk, hogy történik valami, ami megszegyeníti őt helytelen viselkedéséért. De nem történik semmi. Tudjuk, mit kellene tennünk, de félünk az illetővel szemtől szemben elintézni a dolgot.

S eközben az egész ügy sokkal többet árt nekünk, mint neki. Mogorva viselkedésünkben az emberek leolvashatják, hogy valami bosszant bennünket. Ha beszédbe elegyednek velünk, nem figyelünk rájuk. Munkánk is megsínyli, mivel nem tudunk rá összpontosítani. Egész egyszerűen túlságosan szétszórtak vagyunk ahhoz, hogy bármit is igazán jól elvégezzünk. A Biblia pedig egyre azt mondja: „Menj el hozzá, intsd meg négyszemközt”. Akaraterőnk teljes összeszedettségével mind ez ideig sikerült elkerülnünk, hogy bárkivel is beszéljünk a dologról. Végül azonban a nyomás elviselhetetlenné válik. Összeroskadunk alatta, és elmondjuk valaki másnak – természetesen csak közös imatémaként. Csak hogy az a másik – ahelyett, hogy sajnálna bennünket – egyszerűen azt mondja: „Miért nem mégy el hozzá, és mondd el neki, hogy megbántott téged?”

Ez megadja a végső lökést! Elhatározzuk, hogy beleharapunk a savanyú almába. Igazat adunk a tanácsnak, és engedelmeskedünk Isten Igéjének azzal, hogy az illetőnek elmondjuk, mit vétett ellenünk. Ő meglepően jól fogadja a dolgot, sajnálatát fejezi ki a történetekért, és bocsánatot kér, s a beszélgetés közös imádsággal ér véget.

Ha elme gyünk, nagy teher esik le a vállunkról. Mindössze önmagunkra haragszunk azért, hogy miért nem engedelmeskedtünk azonnal és közvetlenül a Szentírásnak.

Május 26.

„Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!” 1Sámuel 15,22b

Isten utasításai Saul király számára világosak voltak: ölje meg az amálékítákat, és semmisítse meg mindenüket. Mindent, kivétel nélkül. Ne ejtsen zsákmányt. Saul azonban megkímélte Agág királyt és az ellenség legjobb juhait, marháit, borjait és bárányait.

Amikor Sámuel reggel Gilgálban találkozott Saullal, ez öntudatosan jelentette, hogy megtette mindazt, amit az Úr parancsolt. Ebben a pillanatban azonban megszólalt egy „istállókórus”. A bárányok bégettek, az ökrök bőgtek. Rendkívül kínos volt!

Sámuel természetesen tudni akarta, miért bégettek a bárányok, holott Saul mindent megölt. Erre a király megpróbálta elleplezni engedetlenségét azzal, hogy részben a népre hártotta a bűnt. Azt mondta: „A nép azonban elvetette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az Úrnak Gilgálban.”

Ebben a pillanatban Isten prófétája az ítélet szavaival sújtotta Saul: „Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél. Olyan engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés mint a bálványimádás.”

Az engedelmesség fontosabb, mint a szertartás, az áldozat és az adományok. (Hallottam egyszer egy családról, ahol az idős édesanyával szemben hideg megvetéssel és engedetlenül viselkedtek. Mikor azonban az anya meghalt, testét valódi Dior-kosztümbe öltöztették. Megvetendő és hiábavaló kísérlet arra, hogy hosszú évek tisztetlenségét és lázadását jóvátegyék!)

Gyakran halljuk, ahogy egyesek a Szentírásnak meg nem felelő felfogásukat vagy kapcsolataikat azzal mentegetik, hogy ily módon állítólag nagyobb befolyást gyakorolhatnak. Istent azonban efféle látszatérvekkel nem lehet becsapni. Engedelmisséget kíván tőlünk – a befolyásunkkal Ő törődik. Valójában úgy áll a dolog, hogy a befolyásunk akkor negatív, ha engedetlenség vagyunk. Csak ha az Úrral való közösségben járunk, akkor gyakorolhatjuk befolyásunkat másokra Isten akarata szerint.

William Gurnall mondta egyszer: „Az áldozat engedelmisség nélkül galádság.” És még sokkal rosszabb, ha engedetlenségűrköt vallásos ürüggyel álcázzuk. Istent nem lehet megcsalni.

Az Úr Jézus idejében az írástudók és farizeusok azt gondolták, hogy aki a templomra esküszik, annak nem föltétlenül szükséges az esküjét megtartania. De a templom aranyára esküdni – szerintük – egészen más volt. Akkor az illetőt kötötte az esküje. Ugyanczt a képtelen megkülönböztetést tették az oltárra és az oltáron levő áldozatra tett eskü között. Az előbbit meg lehetett szegni, az utóbbi kötelező volt.

Az Úr megmondta nekik, hogy értékrendszerük torz. A templom az, amely megadja az aranyak az értékét, és az oltár az, amely a bemutatott áldozatot különösen kiemeli.

A templom Isten földi lakhelye volt az Ószövetségben. A legmagasztosabb cél, amire itt a földön aranyat lehetett felhasználni, az a templom céljaira való adomány volt. Isten házával való kapcsolata különleges és páratlan értéket kölcsönzött neki. Ugyanez volt a helyzet az oltárral és a rá helyezett ajándékkal. Az oltár az istentisztelet fontos része volt. Állatot nem lehetett nemesebb célra felhasználni, mint hogy az oltárra tesszik áldozatul.

Egy turista Párizsban kedvező áron vásárolt egy régiségboltban egy borostyánkő nyakláncot. Mikor a New York-i vámhivatal magas vámot vetett ki rá, a turista kíváncsi lett a dologra. Elvitte egy ékszerészhez, aki 25 000 dollárt kínált érte. Egy másik 35 000 dollárt. S mikor a turista megkérdezte, mitől olyan értékes ez a nyaklánc, az ékszerész nagyfőn keresztül mutatta meg neki. Az volt belevésve: „Bonaparte Napoleontól Josephine részére”. Napoleon neve tette a nyakláncot oly értékessé.

E példa jelentése világos: mi magunk önmagunkban semmik vagyunk és semmit sem tehetünk. Az Úrral való kapcsolatunk és az Úrnak való szolgálatunk tesz minket különlegesen értékessé. Spurgeon mondta: „A Golgotával való kapcsolatod a legcsofálatosabb és legdrágább rajtad.”

Talán átlagon felüli értelmi képességünk van. Hálásak lehetünk érte. De ne feledjük közben soha el: csak ha ezt az értelmi képességet Krisztus szolgálatába állítjuk, akkor tölti be legmagasabb rendeltetését. Krisztus az, Aki megszenteli értelmi képességünket.

Vannak esetleg olyan talentumaink, amelyekért a világ kész magas árat fizetni. Talán még azt is gondoljuk, hogy a gyülekezet túl jelentéktelen azok számára. Pedig a gyülekezet az, amely megszenteli a talentumainkat, és nem a talentumaink szentelik meg a gyülekezetet!

Talán bőségesen van pénzünk. Félrerakosgathatjuk, eltékozolhatjuk személyes kedvtelésekre, vagy Isten országa számára használjuk fel. A pénz felhasználása akkor a legértékesebb, ha Krisztus ügyét mozdítjuk vele előre. Isten országa szenteli meg gazdagságunkat, s nem fordítva!

Május 28.

„Mi pedig, miközben fedetlen arccal mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Szelleme által, dicsőségről dicsőségre.” 2Korintus 3,18

A Biblia azt tanítja, hogy olyanná leszünk, mint amilyen az, Akit imádunk. Ezt a fontos megállapítást találjuk mai Igénkben. Ezt a következőképpen oszthatjuk fel:

Mi pedig... mindnyájan – azaz minden igazi hívő;

fedetlen arccal – a bűn olyan, mint egy lepel arcunk és az Úr között. Ha megvalljuk és elhagyjuk bűneinket, akkor van *fedetlen* arcunk;

az Úr dicsőségét – azaz erkölcsi szépségét. A Bibliában álmélkodva látjuk jellemének tökéletes voltát, minden cselekedetének és útjának szépségét;

szemléljük – ezt a dicsőséget Isten Igéjének a tükrében szemléljük;

ugyanarra a képre formálódunk át – hasonlókká leszünk Őhozzá. Ahogy szemléljük, úgy alakulunk át. Minél többet foglalkozunk Vele, annál hasonlóbbak leszünk Hozzá. Ez a változás

dicsőségről dicsőségre történik – a dicsőség egyik fokáról a következőre. A változás folyamat, amely mindaddig tart, amíg Őt szemléljük. És jellemünknek ez az átalakulása

az Úr Szelleme által megy végbe – a Szent Szellem munkálja a krisztusképűséget mindazokban, akik hitben az Úrral foglalkoznak, úgy, ahogyan Ő a Bibliában kijelentette magát.

Nathaniel Hawthorne meséjében nem Aranysóvár úr, nem is Vér tábornok, sem Mennydörgés úr, sem az öreg Keményszív vagy a Költő, hanem Komoly az, aki – miközben csöndesen és elgondolkozva hosszan szemlélete a Nagy Kőarcot, végül maga is hasonló lett hozzá.

Hallottam egy emberről, aki naponta elment a buddhista templomba, és lótszülésben, összekulcsolt karokkal nézte órák hosszat a zöld Buddha-szobrot. Azt mondják, hogy hosszú éveken át meditált így, és végül maga is hasonlóvá lett Buddhához. Nem tudom, igaz-e ez, de azt tudom, hogy ha valaki félt tisztelettel foglalkozik az Úrral, akkor erkölcsileg hasonló lesz hozzá.

A megszentelődés útja az Úr Jézus szemlélésén át vezet. Általában lehetetlen egyszerre Krisztusra és bűnös dolgokra gondolni. Amikor Ő megragad minket, abban a pillanatban szabadok vagyunk a bűntől. Ezért igyekezzünk időnkből egyre többet az Úr szemléletére fordítani.

Figyelemre méltó, hogy Pál sohasem beszélt anyagi helyzetéről. A hitből való életet élte. Hitte, hogy őt Isten hívta el szolgálatába, és teljesen meg volt győződve arról is, hogy Isten fizet meg majd a vállalt szolgálatért.

És a mai keresztyének hozzák nyilvánosságra anyagi szükségüket, vagy kolduljanak pénzért? Ehhez néhány megfontolandó gondolat: az ilyen gyakorlatnak nincs bibliai alapja. Az apostolok beszéltek ugyan mások szükségéről, de sohasem kértek pénzt a maguk számára.

Sokkal inkább egybehangzó a hitből való étellel az, ha egyedül Istenben bízunk. Ő ellát bennünket a szükséges anyagiakkal mindahhoz, amit el akar velünk végeztetni. Ha megtapasztaljuk, hogy éppen a kellő időpontban kaptuk meg a szükséges összeget, akkor ez nagyon megerősíti hitünket. És dicsőíti Istent, ha a gondoskodás természetfölötti volt. Viszont egyáltalán nem szolgálja Isten dicsőségét, ha a pénzügyeinket gyűjtéssel alakítjuk.

Adakozásra való felhívás, vagy kolduló levelek által olyan ügyeket szorgalmazhatunk „Isten számára”, amelyek bizonyos körülmények között egyáltalán nem felelnek meg az Ő akaratának. Vagy folytatunk valamilyen dolgot, amit a Szent Szellem már réges-rég oltahagyott. De ha függünk Isten természetfölötti gondoskodásától, csak akkor végezhetünk valamit, amíg Ő hordoz bennünket.

A teljes gőzzel folytatott pénzügyítés a keresztyén munkának sajátos új mértéket adott. A legügyesebb kéregető kapja a legtöbb pénzt. Így azután megtörténhet, hogy a legértékesebb munkák kárt szenvednek, mert óriási adománygyűjtő hadjáratok minden pénzt beszednek. Ennek következményeként gyakran irigység és meghasonlás támad.

C. H. Mackintosh nem nagyon igyekezett arra, hogy személyes szükségleteit ismertté tegye. Azt mondta: „Akár közvetve, akár közvetlenül közlöm egy emberi lényel a magam személyes szükségleteit, ezzel eltávolodom a hitből való ételtől, és közvetlenül szegényt hozok Istenre. Tulajdonképpen ez még árulás is Vele szemben. Gyakorlatilag ugyanaz, mintha azt mondanám: Isten cserbenhagyott, és ezért most az embertársaimhoz kell fordulnom segítségért. Annyit jelent, hogy elhagyom az élő víz forrását, és repedezett ciszternákhoz fordulok. Azt jelenti, hogy a teremtményt állítom Isten és a lelkem közé, s így magamat gazdag áldástól, Istent pedig az Őt megillető dicsőségtől fosztom meg.”

Hasonlóképpen ír Corrie ten Boom is „Istennel mindenén át” c. könyvében: „Szívesebben vagyok egy gazdag Atya bizalommal teljes gyermeke, mint koldus világi emberek ajtaja előtt.”

Május 30.

„És senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya.” Máté 11,27

Az Úr Jézus személyéhez mélységes titok kapcsolódik. E titok egyik része az abszolút Istenség és a teljes emberi mivolt összekapcsolódása egy személyben. Így felvetődik például az a kérdés: hogyan lehetnek valakinek Isten tulajdonságaival egy időben a véges ember korlátai. Egyetlen ember sincs, aki megérthetné Krisztus személyét. Csak az Atya Isten érti Őt.

A keresztyénséget próbára tevő legkárosabb tévtanítások e tárgy körül forogtak. Voltak, akik figyelmen kívül hagyva saját korlátozott voltukat, olyasmivel foglalkoztak, amit egyszerűen nem tudtak fölfogni. Voltak, akik túlságosan kihangsúlyozták Urunk istenségét, embervoltával szemben. Mások viszont akkora hangsúlyt helyeztek embervoltára, hogy ezáltal sértették istenségét.

William Kelly írja: „Az a pont, ahol a tévelygés belopakodik, az az Isten Fiának emberré létele; mert az Úr Jézus összetett természete teszi világossá minden más személy teljes csődjét. Kétségtávol vannak olyan emberek, akik isteni dicsőségét egyenesen tagadják. De van egy ennél sokkal rafináltabb mód is, amellyel az Úr Jézust lealacsonyítják. Bár elismerik Őt Istennek, oly módon keverik embermivoltát Istenséggel, hogy ezzel semlegesítik személyének tanúságtételét. Így hamarosan zavart támasztanak, és oly módon állítják előtérbe mindazt, ami Őt mint embert velünk, emberekkel összeköti, hogy ezzel meghamisítják mindazt, ami benne Istennel közös. Csupán egyetlen védelem a lélek számára ezekkel a dolgokkal szemben az, hogy sohasem merészkedünk behatolni ebbe a titokba, és még vitázni sem merünk róla, mivel ez azzal a veszéllyel jár, hogy emberi ostobasággal szent talajra hatolunk be. Ezen a talajon ne legyünk mások, mint imádók. Ha erről elfeledkezik a lélek, hamarosan megállapítja, hogy Isten már nem jár vele – hogy Ő azt, aki a maga teljes vakmerőségében az Úr Jézusról beszélni mer, saját ostobaságában szégyeníti meg. Csak a Szent Szellem által érthetjük meg mindazt, amit az Egyszülöttel kapcsolatban kijelentett.”

Az Úrnak egyik hűséges szolgálója adta egyszer tanítványainak azt a tanácsot, hogy szigorúan tartsák magukat a Szentírás szövegéhez, ha Urunk kettős természetéről szólnak. Ha beleviszük ebbe saját eszméinket és spekulációinkat, azzal tévelygések lo-pódnak be.

Senki sem ismeri Őt igazán,
az egyszülött Fiút, csak az Atyja!
Dicsőségének magasztos titka
gondolkodásunkat túlhaladja.
Szent érthetlenség: Fiú és Atya!

„A nem szellemi (természeti) ember pedig nem fogadja el az Isten Szellemének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes, mert csak szellemi módon lehet azokat megütni.” 1Korintus 2,14

Természeti ember az, aki nem született újonnan. Nincs meg benne Isten Szelleme. Nem akar elfogadni szellemi igazságokat, mert azok értelmetlennek tűnnek fel előtte. De *nem is képes* a szellemi igazságokat megérteni, mivel azokat csak a Szent Szellem megvilágosító ereje által lehet felfogni.

Nyomatékosan kell erre rámutatnunk: nem az a helyzet, hogy a meg nem tért ember egyszerűen nem akarja megérteni Isten dolgait. *Nem képes* megérteni azokat. Születésétől fogva képtelen erre.

Ez segít nekem abban, hogy e világ tudósainak, filozófusainak és akadémikusainak a kijelentéseit a maguk helyére tegyem. Amíg földi dolgokról beszélnek, tiszteletben tartom a szakértelmüket. De mihelyt be akarnak hatolni szellemi területre, nem ismerem el képességüket arra, hogy mérvadó kijelentést tegyenek.

Nem vagyok különösebben meglepve, ha valamely egyetemi tanár vagy liberális egyházi vezető olyasmit mond, amivel a Biblia kijelentéseinek igazságát kétségbe vonja vagy tagadja. Megtanultam már, hogy tőlük csak ezt várhatom, és mint illetéktelen véleményeket ne vegyem figyelembe. Világos előttem, hogy az újonnan nem született emberek képességét meghaladják Isten Szellemének dolgai.

F. W. Boreham a tudomány és a filozófia nagy embereit az óceánjáró hajók második osztályú utasaihoz hasonlítja, akik ki vannak zárva az első osztály napsütötte fedélzetéről. „A tudósok és filozófusok úgyszólván »másodosztályú utasok«, akiknek a saját fedélzetükön kell maradniuk. *Nem tekintélyek a keresztyén hitet illetően...* Nekünk olyan hitünk van, amit a másodosztályú utasok részéről jövő megvetés nem rendíthet meg, és az ő rokonszenvük nem jelent támogatást.”

Természetes, hogy olykor akadnak tudósok és filozófusok is, akik a szentek közé számítanak. Ilyen esetekben – így Boreham – mindig fölfedezem, hogy zsebükből első osztályú jegy kandikál ki; s miközben üdítő társaságukban a napos fedélzeten sétálgatnak, épp annyit gondolok rájuk (tudósokra), mint amennyit Bunyanra (az üstfoltozóra). Első osztályú – utasok és barátok vagyunk.

Robert G. Lee mondotta: „Lehet valaki okos, tanult, és tudhat mindent a kövekről, a gázokról és molekulákról, ugyanakkor mégis teljesen illetéktelen a keresztyénségnek vagy a Bibliának a megítélésére.”

Június 1.

„De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett.” *IMózes 39,2*

Hallottam, hogy az egyik legrégebb angol bibliafordítás ebben a versben Józsefet „lucky fellow”-nak, szerencsés fickónak nevezte. Talán abban a korban a „lucky” szónak némileg más volt a jelentése, mégis örülök annak, hogy a későbbi bibliafordítások Józsefet „eltávolították a szerencsések” sorából.

Isten gyermeke számára nem létezik „szerencsés véletlen”! Életét a szerető mennyei Atya vezeti, őrzi és tervezi. Semmi sem történik vele *véletlenül*.

Nem helyes tehát az sem, hogy a keresztyén ember bárkinek is „Sok szerencsét!” kívánjon. Éppoly kevésbé mondja ezt: „Szerencsém volt”. Az efféle kijelentések tulajdonképpen tagadják Isten gondviselését.

A hitetlen világ bizonyos tárgyakat összeköt a szerencsével – mint a nyúl láb, a gomba, a négylevelű lóhere és a patkó (miközben a végeinek természetesen fölfelé kell mutatniuk, különben „kiesik a szerencse”). Vannak, akik keresztbe teszik az ujjukat, lekopognak valamit a fán, mintha ezekkel a cselekedetekkel kedvezően befolyásolnák az eseményeket, és elfordíthatnák a bajt.

Ugyanezek az emberek más dolgokat balszerencsével kötnek össze – fekete macska, péntek 13-a, átmenni a létra alatt, 13. emelet vagy 13. számú szoba. Szomorú, hogy emberek ilyen babonák rabszolgái, mert ez a rabszolgaság haszontalan és gyűlölcstelen.

Az Ézsaiás 65,11-ben Isten ítéletet hirdetett azok fölött a júdabeliek fölött, akik a véletlen isteneit tisztelték. „De nektek, akik elhagyjátok az Urat, elfeledkeztetek szent helyemről, a szerencseistennek terítetek asztalt, a sorsistennőnek öntötök italáldozatot, fegyver lesz sorsotok.”

Nem tudjuk pontosan, milyen sajtós bűnökről volt itt szó, az azonban világos, hogy az emberek olyan bálványoknak mutattak be áldozatokat, amelyek a szerencsével és a véletlennel voltak kapcsolatban. Isten pedig ezt akkor is gyűlölte, és ma is gyűlöli.

Bizalommal tölthet el bennünket az a tudat, hogy nem vagyunk a vak véletlen, valamiféle kozmikus kockajáték eszközei, sem a szerencse istennőjének tehetetlen sakkfigurái. Életünkben minden eleve elrendezett és célratörő. Nekünk mennyei Atyánk van, Krisztusunk, nem pedig véletlenünk; isteni szeretetünk, nem pedig vak sorsunk!

Nem szokatlan jelenség, hogy Isten emberei is depressziósak lehetnek, olyanok, mint amilyen itt Illés. Mózes és Jónás is kívánták már a halált (2Móz 32,32; Jón 4,3). Isten sohasem ígérte meg a hívőknek, hogy megőrzi őket a nagy nehézségektől. Az efféle levertség nem föltétlenül a hit vagy a szellemi élet hiányát bizonyítja. Mindnyáján kerülhetünk ilyen állapotba.

Előfordul, hogy Istentől elhagyatva érezzük magunkat, jóllehet tudjuk, hogy Ő sohasem hagyja el az övéit. Vigasztalást keresünk Isten Igéjében, de újra meg újra olyan igehelyekre bukkanunk, amelyek a megbocsáthatatlan bűnökről vagy az elbukottak reménytelen állapotáról beszélnek. Megéljük annak a betegségnek reménytelen állapotát, amit sem belgyógyászati, sem sebészileg gyógyítani nem lehet. Barátaink tanácsolják, hogy azonnal szakadjunk el ettől a gondolkodástól, de azt nem mondják meg, hogyan. Kérjük és kívánjuk a gyors gyógyulást, de csak azt tudjuk megállapítani, hogy a levertség jön és nem akar távozni. Az egyetlen dolog, amire még gondolni tudunk: önmagunk és nyomorúságunk. Kétségbeesésünkben azt kívánjuk: bárcsak Isten drámai közbeavatkozása által meghalnánk.

Az ilyen depresszióknak különböző okai lehetnek. Egészségügyi problémák; így pl. a vérszegénység károsan hathat gondolkodásunkra. Lehetnek szellemi okai, pl. elkövetett, de meg nem vallott, és bocsánatot nem nyert bűn. Talán lelki ok: ide vezethet a házastárs hűtlensége. A túl sok munka vagy a nagy szellemi feszültség idegkimerültséget eredményezhet. Vagy lehet bizonyos gyógyszeres kezelés, amely kedvezőtlenül hat szervezetünkre.

Mit tehetünk ilyenkor? Először is imádságban forduljunk Istenhez, és kérjük: vigye véghez rajtunk a maga csodálatos tervét! Általunk ismert bűneinket valljuk meg és hagyjuk el. Bocsássunk meg mindazoknak, akik ellenünk vétettek. Azután vessük alá magunkat alapos orvosi vizsgálatnak, hogy eleve kizárható legyen minden fiziológiai ok. Erőteljes változtatásokat kell végrehajtanunk, hogy túlhajszoltság, gondok, stressz és hasonló forrását kikapcsoljuk. A rendszeres alvás, egészséges étkezés, szabadban való testi munka szintén jó gyógymód lehet.

Ettől kezdve meg kell tanulnunk életünkben megtartani egy kiegyensúlyozott tempót, miközben „nem”-et tudunk mondani azokra a követelményekre, amelyek talán újra a szakadék szélére sodorhatnának minket.

Június 3.

„Ezért magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt.” Cselekedetek 24,16

Az olyan társadalomban, mint a mienk, és azzal a régen megromlott természettel, amilyen a mienk, állandóan szembetalálkozunk olyan etikai problémákkal, amelyek próbára teszik keresztyén hűségünk valóságát.

A diák pl. kísértésbe esik, hogy vizsgáján csaljon. Ha hirtelen minden tisztességtelenül szerzett diplomát és doktori címet visszaadnának, akkor az iskolák és egyetemek alig tudnák mind befogadni.

Az adófizető állandó kísértésnek van kitéve, hogy jövedelmét túl csekélynek és kiadásait túl nagynek tüntesse fel, vagy hogy fontos információkat eltitkoljon.

Üzleti életben, politikában és a jog területén vezérszó a megvesztegetés. Csúszópénzeket alkalmaznak, hogy a jogot és az igazságot elfordítsák. Ajándékok megváltoztatják a véleményt, és az ajándékozó kapja a fontos megbízatást. Kéz alatt nyújtott összegek gondoskodnak arról, hogy az üzlet virágozzék. Hallgatási pénzek teszik némává a hatóság embereit.

Szinte minden hivatásnak megvannak a maga kísértései a becstelenségre. A keresztyén orvos is aláírja a biztosítási igényjogosultságot, holott tudja, hogy az hamis. A hívő ügyvédnek el kell döntenie, vállalja-e annak a bűnözőnek a védelmét, akiről tudja, hogy vétkes, vagy vállalja-e a válópert abban az esetben, ha mindkét partner hívő keresztyén. A használtautó-kereskedő belső harcot folytat magával, manipuláljon-e a kocsikilométer-mutatóján, hogy kedvezőbb áron adhassa el. A munkásnak el kell döntenie, csatlakozzék-e a szakszervezethez, amely őt sztrájk esetén erőszakos cselekedetekre is kényszerítheti. A keresztyén légikísérő szolgálhat-e fel alkoholos italt (vagy van-e egyáltalán választási lehetősége, ha ezt a hivatást választotta)? A keresztyén sportoló részt vegyen-e versenyen az Úr napján? A keresztyén élelmiszerkereskedő árulhat-e cigarettát, ami köztudottan rákot idézhet elő?

Mi a rosszabb a keresztyén építész számára: ha éjjeli mulatót tervez, vagy pedig templomot egy modern liberális egyház számára? Elfogadhatja-e egy keresztyén intézmény egy sörfözde ajándékát? Vagy fogadhat-e el adományt olyan keresztyéntől, aki bűnben él? Egy anyagbeszerző elfogadhat-e egy szállítótól karácsonyra egy láda narancsot vagy egy karton lekvárt?

E kérdések eldöntésére a legjobb szabályt Igénk adja meg: Törekedjünk mindenkor arra, hogy lelkiismeretünk tiszta legyen Isten és emberek előtt.

Isten felől elgondolkodni kétségkívül a legmagasztosabb dolog. Az Istenről alkotott magasztos gondolatok az élet minden területén megmésesítik látásmódunkat. Viszont az Istent lekicsinylő gondolkodás megrontja a gondolkodót.

Isten igen nagy. Isten hatalmának és fenségének leírásánál így szólt Jób: „Pedig ez csak szegélye útjának! S milyen halk szót hallunk tőle! De hatalmas mennydörgését ki tudná elviselni?” (Jób 26,14). Útjának csak szegélyét ismerjük, és csak „keveset” hallunk tőle.

A zsoltáros világossá teszi, hogy Istennek egyetlen pillantásától reszket a föld, és érintésétől füstölögnek a hegyek (Zsolt 104,32).

Az Úrnak le kell hajolnia, hogy lássa a mennyben levő dolgokat (Zsolt 113,6). Oly nagy Ő, hogy a csillagokat mind nevükön nevezi (Zsolt 147,4).

Mikor Ézsaiás azt mondja, hogy Isten dicsőségének a palástja betölti a templomot (Ézs 6,1), akkor képzeletünkre bízza, hogy milyen nagynak kell lennie e dicsőség megjelenésének. Később úgy ábrázolja Istent, mint aki pusztá kezével méri meg a tengereket, és az eget arasszal méri (Ézs 40,12). „A népek olyanok előtte, mint a vízcepp a vödörben... és a porszem a mérlegserpenyőn” (40,15). Libanon erdejének minden fája és vadja sem elég az Ő nagyságához méltó égőáldozatra (40,16).

Náhum próféta mondja: „Förgetegben és forgószélben visz (az Úr) útja, felhő a lépteinek pora” (Náh 1,3).

Habakuk kispóféta Isten dicsőségének további lélegzetelállító rajzát így summázza: „Abban rejtezik az erceje” (3,4), s ezzel azt fejezi ki, hogy az emberi beszéd egyszerűen csődöt mond, valahányszor megkísérli leírni Isten dicsőségét.

Ha a következő napokban Isten néhány tulajdonságát szemügyre akarjuk venni, akkor az vezessen bennünket csodálathoz – mivel Ő csodálatos, imádathoz – mind azért, ami Ő, és amit Ő tett értünk, bizalomhoz – mivel Ő méltó határtalan bizalmunkra, szolgálathoz – mivel az élet egyik legnagyobb kiváltsága, ha ilyen Urat szolgálhatunk.

Kövessük, utánozzuk Őt – mivel az az Ő akarata, hogy Hozzá egyre hasonlóbba legyünk.

Június 5.

„Isten mindent tud.” IJános 3,20

Isten mindenek fölött áll, az Ő mindentudását magyarázni nem képes az ember.

Dávid ezt írja erről a témáról a 139. zsoltárban: „Uram, te megvizsgálsz és ismeresz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelve-men sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni.”

A Zsoltár 147,4-ből megtudjuk, hogy Isten megszámlálja a csillagokat, és nevet ad mindegyiknek. Sir James Jeans mondja: „A világmindenség valamennyi csillagának száma valószínűleg a világ valamennyi tengerpartján levő homokszemek számának nagyságrendjébe tartozik.”

Urunk emlékeztette tanítványait arra, hogy egy verebecske sem eshet le a földre a mennyei Atya tudta nélkül. És ugyanakkor mondta azt is, hogy nekünk még a hajunk szálát is számon tartja (Mt 10,29.30).

Világos, hogy „mindenki meztelen és fedetlen az Ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk” (Zsid 4,13), úgyhogy Pállal együtt föl kell kiáltanunk: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az Ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az Ő útjai!” (Róm 11,33).

Isten mindentudásának nagy gyakorlati jelentősége van ránk nézve. Egyrészt figyelmeztetés: Isten lát mindent, amit teszünk. Semmit sem titkolhatunk el előle.

Másfelől azonban vigasztalás is. Tudja, mi mindent kell kibírnunk, ahogy Jób mondja: „Ő tudja, milyen úton járok” (Jób 23,10). „Te számon tartod bolyongásomat, gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne könyvedben” (Zsolt 56,9).

És bátorítás is ez számunkra. Mindent tudott rólunk, és mégis megváltott! Tudja, mit érzünk és gondolunk imádat és imádkozás közben, azt is, amit szóban nem tudunk kifejezni.

És végül nagy csoda is kapcsolódik hozzá. Noha Isten mindentudó, mégis el tudja felejtani mindazokat a bűnöket, amelyeket megbocsátott. David Seamans mondta ezzel kapcsolatban: „Nem tudom, *hogyan* képes az isteni mindentudás felejtani, de azt tudom, *hogyan* elfelejt.”

Amikor Isten mindenütt jelenvalóságáról beszélünk, ezt úgy értjük, hogy mindenütt egy időben van jelen. Egy John Arrowsmith nevű puritán mondotta el egy pogány filozófusról, hogy az megkérdezett egy keresztyént: „Hol van az Isten?” A keresztyén azt felelte: „Hadd kérdezzek meg téged először: hol nincsen Ő?”

Amerikában egy ateista felírta egy falra: „God is nowhere” (Isten sehol nincs). Arra jött egy gyerek, és megváltoztatott betűközzel ezt írta: „God is now here” (Isten most itt van).

Dávidnak köszönhetjük Isten mindenütt jelenvalóságának klasszikus kifejezését: „Hová menjek Szellemed elől? Orcád elől hová fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy. Ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem” (Zsolt 139,7-10).

Ha a mindenütt jelenvalóságról beszélünk, óvakodnunk kell, nehogy összekeverjük azt a panteizmussal, amely szerint: minden isten. Némely formájában az emberek fákat, virágokat folyókat vagy természeti erőket imádnak. A valódi Isten viszont uralkodik, és betölti az egész világmindenséget, ugyanakkor azonban Ő független attól, és nagyobb annál.

Milyen gyakorlati következményei vannak Isten mindenütt jelenvalóságának az Ő népe számára?

Először is természetesen emlékeztet arra, hogy Isten elől nem rejtőzhetünk el!

Viszont kimondhatatlan vigasztalás rejlik abban a tudásban, hogy Isten mindig és mindenütt az övéivel van. Sohasem hagy el minket. Sohasem vagyunk egyedül!

Jelenléte azonban kihívás is számunkra! Mivel mindig velünk van, ezért szentségben és elkülönültségben kell járnunk ebben a világban!

Kiváltképpen megígérte jelenlétét arra az esetre, ha valahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, akkor Ő ott van a középben. A hívők összejövetelét ezért át kell hatnia az ünnepélyes komolyságának és Isten iránt féltő tiszteletnek.

Június 7.

„Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható.” Jelenések 19,6

Isten mindenható volta azt jelenti, hogy Ő mindent megtehet, ami nincs ellentétben egyéb tulajdonságaival. Halljuk csak a Szentírás egybehangzó tanúságtételét erről: „Én vagyok a mindenható Isten” (1Móz 17,1). „Van-e valami lehetetlen az Úr számára?” (1Móz 18,14). „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál” (Jób 42,2). „Ó, Uram,... neked semmi sem lehetetlen” (Jer 32,17). „Istennél minden lehetséges” (Mt 19,26). „Mert az Istennek semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37).

Magától értetődő viszont, hogy Isten semmi olyat nem tesz, ami ellentmondana tulajdon jellemének. Így pl. lehetetlen, hogy Isten hazudjék (Zsid 6,18). Ő magát meg nem tagadhatja (2Tim 2,13). Nem vétkezhet, mert abszolút szent. Nem mondhat csődöt, és senkit nem hagyhat cserben, mert abszolút megbízható.

Isten mindenhatóságát látjuk a világmindenség teremtesében és fenntartásában, gondviselésében, a bűnös üdvözítésében és a bűneit megbánni nem hajlandó ember megfítésében. Hatalmának legnagyobb kijelentése az Ószövetségben a kivonulás Egyiptomból, az Újszövetségben pedig Krisztus feltámadása.

Mivel Isten mindenható, senkinek sincs esélye arra, hogy felvegye ellene a harcot. „Nem használ a bölcsesség és az értelem, sem a tanács az Úrral szemben” (Péld 21,30).

Mivel Isten mindenható, a hűvő ember mindig a győztes oldalán áll. Egy ember Istennel együtt mindig többséget jelent. „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8,31).

Mivel Isten mindenható, imádságainkkal behatolhatunk a lehetetlenségek területére is. Ahogy egy ének mondja: „Nevetjük a lehetetlenséget, és így könyöröghetünk: »Legyen!«”

Mivel Isten mindenható, mérhetetlenül nagy vigasztalásunk van, mert

Problémáinkat az Úr oldja meg:
kibogozza kusza életünket,
Előtte semmi sem lehetetlen,
a bajokból kivezet bennünket!

„Ha erőtelenségem az Ő erejére támaszkodik, akkor minden könnyű.”

**„Az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön-örökké.”
Róma 16,27**

Isten bölcsessége fonalként húzódik végig az egész Biblián. Például: „Tőle van a bölcsesség és hatalom, Övé a tanács és értelem... Tőle van az erő és a siker, hatalmában van a tévelygő és a tévelygésbe vívő” (Jób 12,13.16). „Milyen nagy alkotásaidnak száma, Uram! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel” (Zsolt 104,24). „Az Úr bölcsességgel vetette meg a föld alapját, értelemmel erősítette meg az eget” (Péld 3,19). „Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom” (Dán 2,20). „Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket” (1Kor 1,21). „Az Ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé...” (1Kir 1,30).

Isten bölcsessége vonatkozik az Ő tökéletes belátására, csalhatatlan ítélőképességére és tévedhetetlen döntéseire is. Valaki úgy határozta ezt meg, mint arra való képesség, hogy legjobb eredményt a lehető legmegfelelőbb eszközzel elérje. Ez több, mint tudás. Képesség arra, hogy ezt a tudást helyesen alkalmazza. – Így próbálja az ember megmagyarázni a megmagyarázhatatlant.

Isten minden műve az Ő bölcsességét fejezi ki. Ennek bizonyítéka például az emberi test csodálatos szerkezete.

Isten bölcsességét látjuk abban is, ahogy üdvözítésünket csodálatosan megtervezte. Az evangélium elmondja nekünk, hogyan fizette ki a büntetést bűneinkért, hogyan elégtetett meg Isten igazságossága, hogyan töltetett ki kegyelme igazságosságban, és hogy a Krisztusban hívőnek mára sokkal dicsőségesebb helyzete van, mint ami valaha is az övé lehetett volna, ha Ádám nem bukott volna el.

Hogy üdvösségünk van, Isten bölcsessége csodálatos vigasztalást jelent lelkünk számára. Noha vannak az életben dolgok amelyeket nehezen lehet megérteni, tudjuk, hogy Ő sohasem téved!

Teljes bizalommal ráhagyatkozhatunk a vezetésére. Már kezdettől fogva ismeri a végünket. Vannak áldásának olyan ösvényei, amelyek számunkra teljesen ismeretlenek. Az Ő útja tökéletes.

Végül azt akarja, hogy növekedjünk a bölcsességben. Legyünk bölcssek a jóra (Róm 16,9). Vigyázzunk, hogy úgy éljünk, amint az a bölcssekhez illik, és használjuk ki az alkalmas időt, mert az idők gonoszak (Ef 5,15.16). Legyünk okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok (Mt 10,16).

Június 9.

**„Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van és aki eljövendő!”
Jelenések 4,8**

Amikor Isten szentségéről beszélünk, ezen azt értjük, hogy Ő tökéletes gondolataiban, cselekedeteiben, indítékaiban és minden más vonatkozásban. Tökéletesen mentes a bűntől és a tisztátalanságtól. Nem is lehet más, mint tiszta. A Szentírás gazdag az Ő szentségéről való bizonyágtételben. Íme, néhány példa erre: „Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok” (3Móz 19,2). „Nincsen olyan szent, mint az Úr” (1Sám 2,2). „Uram... te vagy az én szent Istenem... Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod nézni az elnyomást” (Hab 1,12-13). „Isten a gonosztól nem kísérhető, és Ő maga nem kísért senkit a gonosszal” (Jak 1,13). „Az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség” (1Jn 1,5). „Egyedül Te vagy szent” (Jel 15,4).

Szemében még a csillagok sem fényesek (lásd Jób 25,5).

Az ószövetségi papok és áldozati rendszer többek között Isten szentségét is tanították. Világossá tették, hogy a bűn elválasztotta az embert Istentől, és hogy kell lennie valamilyen eszköznek, amely ezt a szakadékat áthidalja, és az embert a szent Istenhez csak az áldozat által közelíthet.

Isten szentsége sajátos módon mutatkozott meg a kereszten. Mikor Isten látta Fiát szenvedni a kereszten, magára hagyta Őt a sötétség három félelmetes órájára.

Mindezeknek a jelentése számunkra világos: Isten akarata, hogy szentek legyünk. „Az pedig az Isten akarata, hogy megszentelődjete” (1Tesz 4,3). „Mivel Ő, a Szent hívott el titeket, magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban” (1Pt 1,15).

Ha Isten szentségére gondolunk, ez bennünk a féltisztelet mély érzését is munkálja, ahogyan egykor Isten Mózesnek is mondotta: „Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz!” (2Móz 3,5).

Szívünk túlárad imádással, ha világossá válik bennünk, hogy az Úr Jézusban való hit által mi is megtisztulunk!

Szent az Isten, szent, szent, szent az ég Ura!
Szent az Isten, szent, szent, szent csak Ő maga!
Végtelen nagy Isten, nincsen kezdete;
mindörökkre Úr lesz, véd erős keze!

Szent az Isten, szent, szent, szent az ég Ura!
Szent az Isten, szent, szent, szent csak Ő maga!
Méltóság és béke, élet s szent csoda,
szent az Isten, szent, szent, szent az ég Ura!

A zsolttáros az ég és a föld változó sorsával szembeállítja Isten változhatatlanságát. „Azok elpusztulnak, de Te megmaradsz... Ők változnak, de Te ugyanaz maradsz, éveidnek soha sincs vége” (Zsolt 102,27-28). Jakab úgy írja le az Urat, mint a világgosság Atyját, „akiben nincsen változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása” (Jak 1,17).

Egyéb igehelyek elmondják nekünk, hogy Isten nem bán meg semmit. „Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit is megbánna” (4Móz 23,19). „Izráel felséges Istene nem hazudik, és nem is bán meg semmit, mert nem ember Ő, hogy megbánjon valamit” (1Sám 15,29).

De mit kezdjünk akkor olyan Igével, amely szerint Isten igenis megbánt valamit? „Megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön” (1Móz 6,6). „Megbánta az Úr, hogy Sault Izráel királyává tette” (1Sám 15,35). Lásd még: 2Mózes 32,14 és Jónás 3,10.

Nos, itt nincs ellentmondás! Isten mindig aszerint munkálkodik, hogy megjutalmazza az engedelmességet, és megbünteti az engedetlenséget. S ha az ember az engedelenség útjáról letérve engedetlenné válik, Isten kénytelen saját lényéhez hűséges maradni, és az első alapelvről áttérni a másodikra. Ez felőlünk nézve úgy látszik, mint megbánás, és a magunk emberi nyelvén így is fejezzük ki. De semmiképpen nem jelent sajnálkozást vagy változékonyságot.

Isten mindig ugyanaz. Sőt, ez egyik neve is: „Én, az Úr, vagyok az első, és én mindvégig ugyanaz vagyok” (Ézs 41,4). Ezt a nevét találjuk az 5Mózes 32,39-ben, a 2Sámuel 7,28-ban, a Nehémiás 9,6-ban és a Zsoltár 102,27-ben.

Isten változhatatlansága minden időben nagy vigasztalást jelentett az Ő szentjei számára, akik ezt meg is énekelték, mint pl. Henry F. Lyte:

Csak változást és romlást lát a szem,
Változhatatlan, ó maradj velem!

Ez is olyan tulajdonság, amit utánoznunk kellene. Állhatatosnak, kitartónak és következetesnek kellene lennünk.

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendfihetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozástok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15,58).

Június 11.

„Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, ahogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.” 1János 4,10

Istent a szeretet arra indítja, hogy határtalan jóindulattal halmozzon el másokat, akit szeret, annak jó és tökéletes ajándékokat ad.

Csak néhányat sorolhatunk itt fel a számtalan igehely közül, amelyek erről a szeretetről beszélnek. „Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen” (Jer 31,3). „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8). „De Isten, gazdag lévén irgalomban, az Ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett...” (Ef 2,4). És természetesen valamennyi között a legismertebb: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Amikor János azt mondja: „Isten szeretet” (1Jn 4,8), akkor ezzel nem Istent határozza meg, hanem azt hangsúlyozza, hogy a szeretet Isten lényének kulcseleme. Nem a szeretetet imádjuk, hanem a szeretet Istenét.

Szeretetének nem volt kezdete, és nem lehet vége sem. Határtalan. Abszolút tiszta, az önzés nyomát sem találjuk benne. Áldozatra kész, és nem számíthatja, hogy milyen árat fizet érte. Ugyanúgy kiárad a szeretetre nem méltókra, mint a szeretetre méltó emberekre, az ellenségeire éppúgy, mint a barátaira. Forrása nem azok vonzereje, akikre kiárad, hanem Ő, aki kiárasztja.

Ennek a magasztos igazságnak a következményei: „Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk” – mondja Pál (Ef 5,1-2a). Szálljon fel szeretetünk Istenhez, forduljon testvéreink felé és áradjon ki ebbe a meg nem váltott világba.

Szeretetének szemlélése indítson bennünket a legmélyebb imádatra. Míg lábainhoz borulunk, mondjuk el újra meg újra:

Ahogy Te szeretsz, mennyei Atyám,
az tündöklök az ég boltozatán,
fénycsíkot lát a sötét értelem:
Mindenható Úr, Te törödsz velem!

„A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az Ő örök dicsőségére...” IPéter 5,10a

Isten kegyelme az Ő jóakarátának kiáradása azokra, akik ezt nem érdemlik, akik valójában épp az ellenkezőjét érdemlik, de akik bíznak Jézus Krisztusban mint Urukban és Üdvözítőjükben.

Az Isten kegyelméről szóló legismertebb igehelyek közül néhány: „Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg” (Jn 1,17). „Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által” (Róm 3,24). „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9). „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töltetek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Ef 2,8-9).

Egyesek úgy dicsőítik Isten kegyelmét, mint legdicsőbb tulajdonságát. Samuel Davies (1723–1761, amerikai ébredési prédikátor, a Princeton Egyetem egyik megalapítója és elnöke) azt írja például:

Csodák nagy Istene, a Te útaid
tulajdonságaidat mutatják,
kegyelmed irántunk mindennél nagyobb,
az jelenti a legnagyobb csodát!
Ahogyan Te nekünk megbocsátasz,
imánkra az az isteni válasz!

De ki mondhatja meg, hogy Isten egyik tulajdonsága nagyobb, mint a másik?

Isten a kegyelem Istene – mind az Ő-, mind az Újszövetségben. Krisztus eljöveteleivel azonban lényének ez a nézőpontja új és egészen sajátos módon vált láthatóvá.

Ha egyszer már megértettünk valamennyit Isten kegyelméből, ezáltal az Ő imádóivá válunk. Ilyen kérdések támadnak bennünk: „Miért éppen engem választott ki? Miért ontotta az Úr Jézus a vérért ilyen méltatlanért, mint amilyen én vagyok? Miért van az, hogy Isten nemcsak a pokoltól mentett meg, hanem megáldott szellemi áldásokkal, és arra rendelt, hogy az örökkévalóságot Vele együtt töltssem el a mennyben?”

Isten azonban azt is akarja, hogy az Ő kegyelme látható legyen életünkben, és kiáradjon mások felé. Azt akarja, hogy másokhoz való viszonyunk jellemzője legyen, beszédünk mindenkor kedves, sóval fűszerezett (Kol 4,6). Mi magunk legyünk szegénnyé, hogy másokat meggazdagítsunk (2Kor 8,9). Tanúsítsunk szeretetet és jóakaratot a megvetett és szeretetre nem méltó emberekkel szemben.

Június 13.

„De Isten, gazdag lévén irgalomban...” *Efézus 2,4*

Isten irgalmassága az Ó könyörülethez, jóságához és együttérzéséhez azokkal szemben, akik vétkesek, akik csődöt mondtak, kétségbeesettek vagy nyomorúságban vannak. A Szentírás hangsúlyozza, hogy Isten irgalomban gazdag (Ef 2,4) és szeretete nagy (Zsolt 86,5). Irgalma nagy (1Pt 1,3), oly nagy, hogy az egekig ér (Zsolt 57,10). „Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt” (Zsolt 103,11). Istent „az irgalom Atyjára”-nak nevezi az Ige (2Kor 1,3), olyanvalakinek, aki „igen irgalmas és könyörületes” (Jak 5,11). Irgalmának kinyilvánításában előfeltétel nélküli, mert „felhozta napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak” (Mt 5,45). Az emberek nem az igazság cselekedetei által üdvözülnek (Tít 3,5), hanem Isten irgalma által (2Móz 33,19; Róm 9,15; Tít 3,5). Irgalma nemzedékről nemzedékre megmarad mindazokon, akik Őt félik (Zsolt 136,1; Lk 1,50), de akik nem hajlandók a bűnbánatra, azok számára csak a földi életre szól.

Különbség van kegyelem és irgalmasság között. A kegyelemben Isten elhalmoz engem olyan áldásokkal, amelyeket nem érdemlek. Az irgalom pedig azt jelenti, hogy nem sújt azzal a büntetéssel, amelyet tulajdonképpen kiérdemlek.

Isten irgalma megkívánja tőlünk azt, hogy szánjuk oda testünket „élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róm 12,1). Ez a legértelmesebb, legcélszerűbb, és legegészségesebb dolog, amit csak tehetünk.

Isten azt kívánja, hogy egymással szemben irgalmasak legyünk. Az irgalmasak számára jutalmat ígér: „...mert ők irgalmasságot nyerne” (Mt 5,7). Az Úr irgalmaságot kíván inkább, mintsem áldozatot (Mt 9,13), azaz a legnagyobb áldozathozatal is értéktelen, ha nem kapcsolódik hozzá istenfélő élet.

A jó szamaritánus az, aki felebarátjával szemben irgalmasságot tanúsít. Ha enni adunk az éhezőknek, ápoljuk a betegeket, meglátogatjuk az özvegyeket és árvákat, együtt sírunk a sírókkal...

Ha nem használjuk ki az adandó alkalmat, hogy bosszút álljunk azon, aki minket megbántott, vagy ha együttérzésünket mutatjuk ki azokkal szemben, akik kudarcot vallottak.

S miközben szüntelenül előttünk van az, hogy kik vagyunk mi magunk, irgalomért kell esedeznünk önmagunk (Zsid 4,16) és mások számára (Gal 6,16; 1Tim 1,2).

Végül indítsa Isten irgalmassága dicsérfő éneke szívémet és ajkunkat:

Nagy irgalomban részesedtem,
Én elveszett, érdemtelen.
Csodálom ezt, hisz gőgös szívem
Vakon nem vágott rá sosem.
De most mindegyre zeng dalom:
Légy áldva, drága irgalom!

„Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen.” Róma 1,18

Isten ítélete és megtorló büntetése a nem bűnbánó bűnösrel szemben az Ő haragja itt és az örökkévalóságban. A. W. Pink rámutatott arra, hogy a harag éppúgy isteni megnyilatkozás, mint az Ő hűsége, hatalma és irgalmassága.

Ha Isten haragja felől gondolkozunk, tartsuk szem előtt, hogy

– nincs ellentmondás Isten szeretete és haragja között. Az igazi szeretet megbünteti a bűnt, a lázadást és az engedetlenséget;

– ha az emberek visszautasítják Isten szeretetét, mi marad más a számukra, mint az Ő haragja? Az örökkévalóságban csak két tartózkodási hely van, a menny és a pokol. Amikor az emberek a mennyet visszautasítják, ezzel a pokol mellett döntenek;

– Isten a poklot nem az emberek számára készítette, hanem az ördög és az ő angyalai számára (Mt 25,44). Az Úr nem kívánja a bűnös ember halálát (Ez 33,11). De akik Krisztust elvetik, azok számára nem marad más alternatíva;

– az ítéletet a Szentírás Isten „szokatlan... rendkívüli” tettének nevezi (Ézs 28,21). Ez arra utal, hogy Isten sokkal szívesebben gyakorolna irgalmasságot (Jak 2,13b);

– Isten haragja nem tartalmaz semmiféle bosszút vagy gyűlöletet. Igazságos ez a harag, amelyben a bűnnek nyoma sincs;

– Isten haragja olyan tulajdonság, amelynek utánzására nem szólítja fel az embert! Ez egyedül az Ő joga! Ezért írja Pál a rómaiaknak: „Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az Ő haragjának, mert meg van írva: »Enyém a bosszúállás, én megfizetek« – így szól az Úr” (Róm 12,19).

A keresztyén ember mutathat jogos haragot, de annak *jogosnak* kell lennie. Nem mehet át bűnös haragba (Ef 4,26), és csak akkor gyakorolható, ha Isten dicsősége forog kockán, de sohasem önvédelemből, vagy önmaga igazolására.

Ha valóban hiszünk Isten haragjában, annak arra kellene indítania bennünket, hogy közeledjünk az evangéliumot mindazokkal, akik még a széles úton járnak, amely a veszedelembé visz. És ha Isten haragját hirdetjük, tegyük az együttérzés könnyeivel!

Június 15.

„Mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a Te hűséged!”

Jeremiás Sírálmai 3,22-23

Isten hű és igaz. Nem hazudik és nem csal meg senkit. Nem vonja vissza szavát. Abszolút megbízható és bizalomra méltó. Egyetlen ígérete sem marad beteljesületlen!

„Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánná. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?” (4Móz 23,19).

„Tudd meg tehát, hogy a te Istened, az Úr az Isten. Állhatatos Isten Ő” (5Móz 7,9).

„Nemzedékről nemzedékre megmarad igazságod” (Zsolt 119,90).

Isten hűségét látjuk abban, hogy elhív minket az Ő Fiával való közösségbe (1Kor 1,9). Ezt látjuk abban is, hogy nem hagy minket erőnkön felül kísértetni (1Kor 10,13). Abban is látjuk, hogy megerősít minket és megőrzi a gonosztól (2Tesz 3,3). Ha egyesek hűtlenek is, Ő hű marad: Ő magát meg nem tagadhatja (2Tim 2,13).

Az Úr Jézus a testté lett igazság (Jn 14,6). Az Isten Igéje megszentelő igazság (Jn 17,17). „Igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok” (Róm 3,4).

Ha tudjuk, hogy Isten hű és igaz, az bizalommal tölti el lelkünket. Tudjuk, hogy Igéje bizonyos, hogy Ő meg is cselekszi azt, amit megígért (Zsid 10,23). Tudjuk például, hogy mindörökké meg vagyunk mentve, hiszen Ő maga mondta, hogy az Ő juhjai közül egy sem veszhet el (Jn 10,28). Azt is tudjuk, hogy sohasem fogunk hiányt szenvedni, mert Ő minden szükségünket beteljesíti (Fil 4,19).

Isten azt akarja, hogy az övéi is hűek és igazak legyenek. Azt akarja, hogy mi is álljunk a szavunkat, hogy megbízhatók legyünk. Kerüljük a hazugságot, túlzásokat és féligazságokat. De mindenekelőtt legyenek a keresztyének hűek a házassági fogadalmukhoz, hűségesen végezzék el feladataikat a gyülekezetben, a hivatásukban és a családjukban!

Milyen hálásnak kell lennünk az Úr hűségéért, és mennyire dicsérmünk kell Őt azért. Isten Ő, aki nem okoz csalódást,

- mert Ő Isten!
- mert szavát adta!
- Ő átségit minket nehézségeinken, és
- meghallgat bennünket.

Isten szuverén Úr. Teljhatalommal uralkodik a világmindenség fölött, és mindent megtehet, amit csak jónak lát. De tegyük hozzá gyorsan, hogy amit Isten jónak lát, az mindig helyes. Az Ő útjai tökéletesek!

Ézsaiás könyvében így szól az ÚR: „Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik” (46,10). Amikor Nabukadnecár meggyógyult örültségéből, ezt mondta: „(Isten) tetszése szerint bánik a menny seregével és a föld lakóival. Senki sem foghatja le kezét, és senki sem mondhatja neki: Mit csinálsz?” (Dán 4,32). Pál apostol hangsúlyozza, hogy az embernek nincs joga megkérdőjelezni Isten cselekedeteit: „Ugyan, ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz Istennel? Mondhatja-e alkotójának az alkotás: »Miért formáltál engem ilyenre?«” (Róm 9,20). Egy másik helyen úgy beszél Istenről, mint aki „mindent saját akarata és eihatózása szerint cselekszik” (Ef 1,11).

Spurgeon mondta: „Mi trónusán ülő Istent: hirdetünk, és azt a jogát, hogy úgy cselekedjék teremtményeivel, ahogyan Ő akar, aki jó belátása szerint rendelkezik velük, anélkül, hogy véleményüket kérné.”

Olyan igazság ez, amely féltő tisztelettel és ámulattal tölt el. Nem tudom minden részletében megérteni, de tisztelem és imádom érte Istent! Arra készítek, hogy teljesen alávessem magam Őneki. Ő a Fazekas, én pedig az agyag. Joga van reám mind a teremtés, mind a megváltás címén! Semmiféle körülmények között ne kérdőjelezsem meg döntését!

Ez az igazság rendkívül vigasztaló. Tudom, hogy véghezviszi terveit, és hogy azok kitűzött céljukat elérik.

Noha vannak az életben dolgok, amelyeket nem tudok megérteni, biztos lehetek benne, hogy Isten szövszékén a sötét fonalaknak éppúgy megvan a szerepük, mint az arany- és ezüstoffalaknak.

Június 17.

„Ki tudod-e találni, mi az Isten titka, vagy a Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?” Jób 11,7

Istennek vannak más tulajdonságai is, amelyeket meg kell említenünk! Ha ezeken elgondolkodik a lélek, akkor eltávolodik az anyagi dolgoktól és bepillantást nyer a magasztos dolgokba.

Isten igaz az igazságosság értelmében, azaz minden cselekedetében pártatlan és egyenes. „Igaz és szabadító Ő” (Ézs 45,21).

Isten kifürkészhetetlen (Jób 11,7-8). Túlságosan nagy ahhoz, hogy az emberi szellem megérthesse Őt. Stephen Charnock (1628–1680, angol puritán prédikátor és teológus) mondja: „Hogy Isten van, az látható. De hogy mi Ő, az láthatatlan.” Richard Baxter (1615–1691) pedig így szól: „Istent megismerhetjük, de fel nem foghatjuk.”

Isten örök – kezdet és vég nélkül (Zsolt 90,1-4). Élete az örökkévalóságban folyik.

Isten jó (Náh 1,7). „Jó az Úr mindenkihez, irgalmas minden teremtményéhez” (Zsolt 145,9).

Isten végtelen (1Kir 8,27). Nem ismer korlátokat vagy határokat. „Nagysága felülhaladja a kiszámíthatóságot, megmérhetőséget vagy az emberi képzelőerőt.”

Isten önmagában létező (2Móz 3,14). Létezését nem valami rajta kívül lévő forrásból merítette. Ő minden élet eredete!

Isten önmagában teljes, azaz a Szentháromságon belül mindent magában foglal! Isten érzékfölötti. Messze felülemelkedik a világmindenségen és az időn, az anyagi világtól függetlenül, és azon kívül létezik.

A keresztyéneknél véleménykülönbség van a tekintetben, hogy Isten eleve kiválasztása határozza meg azt, hogy ki fog üdvözülni, vagy pedig csak előre tudja az Úr azt, hogy ki fog egyszer majd hinni benne. Úgy hiszem, a Róma 8,29-ből tudhatjuk, hogy Isten egyes meghatározott személyeket kiválasztott, és elrendelte, hogy mindazok, akiket Ő ily módon előre ismert, végül egyszer majd meg is dicsőülnek.

Így eljutottunk az Isten tulajdonságairól való együttes elmélkedésünk végéhez. Csakhogy ez olyan téma, amelynek bizonyos értelemben véve nincs vége. Isten oly nagy, oly fenséges, olyan tiszteletet parancsoló, hogy mi „csak tükör által, homályosan” ismerhetjük meg. Mivel végtelen, ezért a véges emberi szellemmel sohasem ismerhető meg teljesen. Az örökkévalóságban fogunk majd személyének csodáival foglalkozni, és igaz lesz az, hogy: „A felét sem mondták el nekem.”

„Tiszta és szeplőtelen kegyesség (istentisztelet) az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól” Jakab 1,27

Amikor Jakab ezeket a sorokat leírta, nem azt akarta mondani, hogy a hívő ember, ha ezeket gyakorolja, már mindent megtett, amit Isten tőle kívánt. Annyit akart ezzel mondani, hogy az igazi istentisztelet két kimagasló példája az özvegyek és árvák meglátogatása, és a saját személyünk tisztaságának megőrzése..

Mi talán azt gondoltuk volna, hogy inkább bibliamagyarázatot vagy missziói munkát, vagy a személyes evangélizációt kellett volna kiragadnia. De nem! Elsősorban meg kell látogatni az ínségeseket!

Pál apostol emlékeztette az efézusi véneket, hogy ő „házanként” tanított (Csel 20,20). J. N. Darby a látogató szolgálatot „a munka legfontosabb részének” tartotta. Ezt írja: „Az óra üti az időt, és az arra menők hallják az óráütést, de odabent a szerkezet mozgatja az órát, és gondoskodik arról, hogy az óra pontosan üssön és mutassa az időt. Úgy gondolom, hogy a látogató szolgálatnak kellene a tulajdonképeni munkádnak lennie, minden mást fogadj úgy, ahogy jön. Félek a túl sok nyilvános bizonyoságtételtől, kivált ha közben nincs személyes szolgálat.” (Részlet G. V. Wigramnak 1839. augusztus 2-án írt leveléből.)

Egy magányos özvegy olyan állapotba jutott, hogy teljesen a szomszédai és ismerősei segítségére volt utalva. Mivel sok ideje volt, naplót vezetett mindenről, ami vele történt – főként a külvilággal való kapcsolatáról. Egy napon feltűnt a szomszédoknak, hogy néhány napja már semmi életjel sem mutatkozott az özvegy házában. Hívták a rendőrséget, és kiderült, hogy az asszony már néhány napja halott volt. Az utolsó három napon a naplóba írt összes bejegyzés ennyi volt: „Senki nem jött.” „Senki nem jött.” „Senki nem jött.”

Hétköznapi életünk nyüzsgésében túlságosan is könnyen elfeledkezünk a magányosokról, a szükségben élőkről és a betegekről. Más dolgokat tartunk fontosabbnak, gyakran olyanokat, amelyek a nyilvánosság előtt játszódnak le, és inkább felhívják magukra a figyelmet. Pedig ha azt akarjuk, hogy istentiszteletünk tiszta és szeplőtlen legyen, akkor nem hanyagolhatjuk el az özvegyeket és az árvákat, a mozgásérülteket és az öregeket, az ágyhoz kötött betegeket és az elhanyagoltakat. Az Úr különösképpen szívén viseli a segítségre szorultakat, és jutalmat tartogat azok számára, akik ezek szükségleteit kielégítik.

Június 19.

„...életeden át tartson erőd!” 5Mózes 33,25

Isten megígérte, hogy erőt ad az övéinek, mégpedig szükségük szerint és a megfelelő időben. Sohasem korábban, mint ahogy beáll a szükség, de amikor jönnek a nehézségek, akkor kegyelme a kellő időben segít.

Talán úgy rendelte Isten számunkra, hogy betegségben és szenvedéseken menjünk keresztül. Ha előre tudnánk, milyen súlyos lesz a próbatétel, azt mondanánk: „ezt soha nem bírnam ki!” De a próbák közepette megtapasztaljuk az isteni segítséget, mind a magunk, mind mások csodálkozására.

Aggodalommal várjuk azt az időt, amikor szereteteinket Isten a halálon keresztül hazahívja. Azt gondoljuk, hogy akkor majd összetörik a magunk kicsiny világa, és soha többé nem jön helyre. Amikor azonban bekövetkezik, minden egészen másként történik. Megtapasztaljuk az Úr jelenlétét és erejét oly mértékben, ahogyan előzőleg sohasem ismertük!

Sokan olykor közel jártunk a halálhoz, baleset vagy más veszélyhelyzet által. De megállapíthatjuk, hogy szívünk a kétségbeesés helyett békességgel telt meg. Tudjuk, hogy az Úr segítségünkre jött!

Ha olvassuk azok történetét, akik Krisztusért hősiessen feláldozták életüket, újra tudatára ébredünk annak, hogy Isten milyen nagy kegyelmet ad az Ő mártírjainak a szenvedés napjaiban. Bátorságuk felülmúl minden emberi képzeletet. Bizonyágtételükhez az erőt nyilvánvalóan a mennyből nyerik.

Azzal is tisztában kellene lennünk, hogy a jövő miatti aggodalmaskodás gyomorfekélyhez vezet. Isten ugyanis csak akkor bocsátja rendelkezésünkre kegyelmét és erejét, amikor szükségünk lesz rá. D. W. Whittle írja:

Nem aggódom, hogy mit hoz a holnap,
Üdvöztöm majd törődik velem:
időben adja mindenhez kegyelmét,
a gondoknak így nincsen ereje!

Annie Johnson Flint sorai mindig időszerűek:

Több a kegyelem, ha nő a teher,
ha sok a fáradtság, nő az erő!
Sok szenvedéshez nagy irgalmat ad,
próbatételben békessége nő!
Amikor már nem bírjuk a terhet,
pedig a nap csak delelőre járt,
és kimerült a segély forrása,
akkor kezd igazán adakozni Atyánk!

Mik azok a tulajdonságok, amiket a keresztyén férj feleségében látni kíván? A következőkben megkíséreljük felsorolni őket. Remélhetőleg senki sem gondolja, hogy egyetlen asszonyban mindezek megtalálhatók.

Először is legyen istenfélő – olyan, aki nemcsak újonnan született, hanem krisztusi érületű is. Életében az első helyet Krisztus foglalja el. Imádkozó asszony, aki cselekvően szolgálja az Urat. Erős keresztyén jellemű és becsületes, akit férje szellemileg tisztelni tud, s aki szintén tiszteli a férjét.

Olyan asszony, aki Istentől rendelt alávetettségi helyzetét elfogadja, és cselekvően segíti férjét, hogy az betölthesse családfői tisztét... Híven megtartja házassági fogadalmát... Férjének jó felesége, és gyermekeinek jó anyja... Külső megjelenésében ápoltság és vonzó, de nem követi a divat szélsőségeit; nőies magatartásában, de nem kihívó.

Jó háziasszony, aki otthonát rendben tartja. Ügyel a tisztaságra, gyakorlott a háztartás vezetésében, és megoldja problémáit. Gondoskodik arról, hogy háznépe a megfelelő időkből eledelt kapjon. Másokkal szemben vendégszerető... Meg se kellene említeni, hogy osztozik férje céljaiban és érdekeiben.

Ha nehézségek fordulnak elő, nyíltan kitarja a problémákat ahelyett, hogy hallgatásba burkolóznék, és komoran magába vonulna. A véleménykülönbségeket kész megbeszélni, és amikor szükséges, hajlandó tévedéseit belátni és bűneit megvallani.

Nem kíváncsi, nem pletykál, nem üti bele az orrát mások dolgaiba. Szélfű, békeséges lelkületű, nem akadékoskodó és viszálykodó természetű.

Megteszi a magáét annak érdekében, hogy a rendelkezésére álló pénzből kijöjjön a háztartás minden költsége. Nem nagyravágyó, és nem akar szomszédjaival versenyezni.

Kész elhordozni a bajt és a nyomorúságot is, ha szükséges.

Örömmel teljesíti férjével az ember házastársi kötelességét, nem passzív és nem közönyös.

Derűs, jó barát, nem törekszik társadalmilag feltörni, és abszolút megbízható.

Hálás lehet az a férfi, akinek feleségében e tulajdonságok többsége megvan, az asszonyok pedig alkalmazhatják ezt mintaként, hogy az Isten gondolatai szerinti asszonyképek egyre jobban megfeleljenek.

Június 21.

„Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte.” Efézus 5,25

Mit várhat a keresztyén feleség a férjétől? Elsősorban annak szellemi életére figyel, nem pedig külső megjelenésére.

Legyen Isten embere, aki elsősorban Isten országát és az Ő igazságát keresi. Életének célja az Úr szolgálata, és a felelősség hordozása a helyi gyülekezetben. Otthon legyen a család „papja”, aki gondoskodik az imádságról és bibliatanulmányozásról. Legyen a hívő ember példaképe!

Ez a férfi elfogadja Istentől kapott helyzetét mint a ház feje – de nem zsarnok!

Szereti feleségét, és ezáltal eléri készséges engedelmességét anélkül, hogy ki kelene követelnie. Tapintatos feleségével szemben, és mindenkor tisztelettel viseltetik iránta. Hűséges, megértő, türelmes, kedves, figyelmes, előzékeny és vidám.

Az eszményi férj jó kenyérkereső, aki hivatásában szorgalmas és gondos, de nem a pénzt tekinti legfontosabbnak. Nem kapzsi.

Szereti gyermekeit, neveli őket, nem sajnálja a velük töltött időt, közös vállalkozásokat tervez velük, jó példakép számukra, és minden egyes gyermekére külön figyelmet fordít.

Vendégszerető, ajtaja tárva az Úr szolgálói előtt, minden keresztyén előtt, és a meg nem tértek előtt is.

Mindig jó a kapcsolata a feleségével és családjával. Megérti és elfogadja azok gyöngeségeit is, nem ró fel azonnal minden hibát. Közössége van velük szellemi síkon is. Amikor valami helytelen dolgot cselekszik vagy mond, azonnal elismeri hibáját, és bocsánatot kér. Mindig nyitott családjának kívánságai és javaslatai számára. Rendkívül fontos, hogy meg tudja őrizni szellemi és lelki egyensúlyát, amikor a felesége levert.

Kívánalmak még, hogy külső megjelenésében legyen tiszta és rendes! Legyen önzetlen, becsületos, szelíd, megbízható, nagylelkű és megértő. Legyen humora, és ne legyen zúgolódó és elégedetlenkedő.

Kéves olyan férfi van – ha ugyan egyáltalán van ilyen –, akiben mindezek a tulajdonságok megvannak, és nem is realíis mindezt egyszerre elvárni. Az asszony legyen hálás azokért, amelyek már megvannak, és legyen szeretetteljesen segítségül férjének abban, hogy további pozitív jellemvonások fejlődjenek ki benne.

Olykor az az érzésünk, hogy sok keresztyén hajlamos arra, hogy minden rövid életű divatos áramlatnak és tanfátásnak behódoljon. John Blanchart beszél két kirándulóbusz vezetőiről, akik összehasonlítják útinaplójukat. Amikor az egyik elmondja, hogy nemrég az autóbusza tele volt keresztyénnel, a másik azt kérdezi: „Igazán? Mit hisznek ezek?” Mire a másik így felel: „Mindazt, amit elmesélek nekik!”

Egy ideig talán valamilyen élelmiszerrendről van szó. Bizonyos élelmiszereket mérgezőnek kiáltanak ki, míg másoknak állítólag szinte mágikus hatásuk van. Aztán jön egy bizonyos gyógyszer divatja, amikor különleges növények kivonatainak látványos gyógyulásokat tulajdonítanak.

Ha adakozásról van szó, a keresztyének rendkívül hiszékenyek. Legalábbis Amerikában spontán és nagylelkűen adakoznak minden gyűjtési felhívásra, legyen akár árva gyermekek, akár antikolonista kampány ügyéről szó, anélkül, hogy a gyűjtést rendező szervezetek megbízhatóságáról is meggyőződnenek.

Csalók és szélhámosok bőven aratnak a hívők között. Bármilyen nevetségesek és hihetetlenek legyenek is az előadott megható történetek, mindig elegendő pénzt söpörnek be.

Talán az a probléma, hogy nem tudunk különbséget tenni a hit és a hiszékenység között. A hit az egész világmindenség legmegbízhatóbb alapjára épül: Isten Igéjére. A hiszékenység viszont minden bizonyíték nélkül tényként fogadja el a dolgokat, s néha még jelentős ellenbizonyítékok ellenére is.

Az sohasem volt Isten szándéka, hogy az övéi tegyék félre ítélőképességüket. A Bibliában különböző figyelmeztetéseket találunk ezzel kapcsolatban:

„Mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg” (1Tesz 5,21). „...ha elvásztod a jót a hitványtól...” (Jer 15,19). „Imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes” (Fil 1,9-10a). „Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljatok meg a szellemeket, hogy azok Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el ebbe a világba” (1Jn 4,1).

Kiváltképpen nagy a veszély természetesen a kétes irányzatú tanoknál és az úgynevezett „új ismereteknél”. De sok egyéb téren is lehetséges, hogy a keresztyének tévútra kerülnek, amikor rögeszméknek és új áramlatoknak esnek áldozatul, és azokhoz túlzott buzgalommal ragaszkodnak.

Június 23.

„*Akik elaludtak, a Jézus által...*” *1Tesszalonika 4,14*

Hogyan fogadjuk azt, ha valamelyik szeretettünk meghal az Úrban? Egyesek ilyenkor érzelmileg összeomlanak. Mások viszont, noha ők is gyászolnak, hősiiesen el tudják hordozni a fájdalukat. Mindez attól függ, milyen mélyen gyökereztünk meg Istenben, és milyen mértékben ragaszkodunk hitünk nagy igazságaihoz.

Először is a halált a mi Urunk szempontjából kell néznünk. A János 17,24-ben elmondott imájának teljesülése az: „*Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál...*”. Ha szeretteink megtérnek Hozzá, akkor ebben az Úr az Ő lelki gyötrelmeinek a gyümölcset látja, és megelégszik (lásd Ézs 53,11). „*Drágának tekinti az Úr híveinek halálát*” (Zsolt 116,15).

Azután azt is meg kell értenünk, mit jelent a halál az elhunyt számára. Az Úr hazavitte őt, hogy teljes szépségében lássa a Királyt. Mindörökre megszabadult a bűntől, betegségtől, szenvedéstől és fájdalomtól. Elvitte őt Isten a veszedelem elől (lásd Ézs 57,1). „*Semmi sem hasonlítható Isten egy-egy szentjének hazatéréséhez... hazatérni, elhagyni ezt a régi agyagedényt, megszabadulni a test bilincseitől, és az angyalok megszámlálhatatlan seregétől üdvözöltnek lenni.*” Ryle (John Charles, 1816–1900, anglikán püspök és szerző) írja: „*A hívő emberek haláluk pillanatában máris a paradicsomban vannak. Megválták harcaikat. Szenvedésüknek vége. Átmentek azon a sötét völgyön, amelyen egyszer majd át kell mennünk. Átkeltek a sötét folyón, amelyen egyszer majd át kell kelniük. Megitták azt az utolsó keserű poharat, amelyet a bűn készített az ember számára. Elérték azt a helyet, ahol nincs szenvedés, sem sóhajtozás. Ne kívánjuk vissza őket! Ne őket sirassuk, hanem magunkat.*” A hit az igazság által képes erősen megállni, mint a folyóvizek mellé ültetett fa!

Számunkra egy kedves rokon vagy ismerős halála mindig szomorúságot jelent. De nem úgy szomorkodunk, mint akiknek nincs reménységük (1Tesz 4,13). Tudjuk, hogy hozzátartozónk már Krisztusnál van, ami sokkal jobb! Tudjuk, hogy az elszakadás csak rövid időre szól. Akkor majd újra együtt leszünk Immánuel földjének lankáin, és újra felismerjük egymást. Amíg élünk, várjuk az Úr eljövételét, amikor majd először is feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk a felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, s így mindenkor az Úrral leszünk (lásd 1Tesz 4,16-17). Ez a reménység adja meg a döntő különbséget számunkra.

Ily módon nem tarthatjuk kevésnek az Isten vigasztalását (Jób 15,11). Fájdalunk örömmel elegyedik, és a veszteség érzését kiegyenlíti az örök áldás ígérete.

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa” Márk 10,14

A gyermekek halála mindig különösen súlyos próbát jelent Isten népe hite számára, és fontos, hogy szilárd bibliai alapunk legyen, amelyhez ilyen időben ragaszkodni tudunk.

A keresztyének között általános az a felfogás, hogy azok a gyermekek, akik meghalnak, még mielőtt erkölcsileg felelős döntéseket tudnának hozni, üdvözülnek a Bárány vére által. Végső következtetésük valahogy így hangzik: mivel a gyermeknek sem képessége, sem lehetősége nem volt, hogy az Urat mint Üdvözítőt elfogadja vagy visszautasítsa, ezért Isten Krisztusnak a kereszten elvégzett művének teljes értékét beszámítja neki. Az Úr Jézus halála és feltámadása által üdvözül, még ha ő maga sohasem volt abban a helyzetben, hogy megértse a váltságmű megmentő hatását.

Azt, hogy egy gyermek mikor érkezik el abba az életkorba, amikor már képes önálló erkölcsi döntésre, egyedül Isten tudja. Annyi bizonyos, hogy minden eset más, egyik gyermek korábban érik, mint a másik.

És még ha nincs is olyan igehely, amely egyértelműen kijelentené, hogy azok a gyermekek, akik az erkölcsi döntési képesség életkora előtt meghalnak, a mennybe jutnak, mégis van két vonal a Szentírásban, amelyek ezt a nézetet támasztják alá. Az elsőt mai igeversünkben találjuk: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14). Az Úr Jézus a gyermekekről beszélt, amikor ezt mondta: „...ilyeneké az Isten országa”. Nem mondta, hogy meg kell nőniük ahhoz, hogy az Isten országába bemehessenek, hanem azt mondta, hogy épp hozzájuk hasonlóak, akik Isten országában vannak. Ez rendkívül nyomos érv amelleit, hogy a kisgyermek üdvözülnek.

A másik ezt bizonyító vonal a következő: mikor az Úr Jézus a felnőttekről szólt, azt mondta: „Mert az Emberfia azért jött, hogy *megkeresse és megtartsa az elveszetet*” (Lk 19,10). Csakhogy amikor gyermekekről szólt, nem beszélt „megkeresésről”. Egyszerűen csak azt mondta: „Mert az Emberfia azért jött, hogy *mentse*, ami elveszett” (Mt 18,11). Ez azt is jelentheti, hogy a gyermekek nem tévelyegnek el, mint a felnőttek, és hogy az Úr, haláluk idején szuverén hatalmával a maga nyájához gyűjti őket. Noha soha nem ismerték meg Krisztus váltságművét, Isten tudja ezt, és nekik tulajdonítja a váltságmű mentő erejét.

Ezért ne vonjuk kétségbe Isten gondviselését, ha elveszi tőlünk gyermekeinket. Jim Elliot írja: „Nem találhatok semmi különöset abban, ha Isten már zsenge ifjúságukban magához veszi azokat, akiket én szívesen látnék még itt a földön, amíg idősebbek lesznek. Isten benépesíti az örökkévalóságot, és én nem korlátozhatom Őt öreg férfiakra és nőkre”.

Június 25.

„Fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bárcsak én haltam volna meg helyetted, fiam, fiam, Absolon!” 2Sámuel 19,1

Absolon apjának, Dávidnak jajveszékése olyan hívő fájdalomtól tükrözi, akik hitre nem jutott rokonaikat siratják, akikért éveken át imádkoztak. Van-e erre a fájdalomra balzsamolaj Gileádban (Jer 8,22)? Hogyan kell az ilyen esetet fogadnunk az Írás szerint?

Nos, először is: sohasem lehetünk egészen bizonyosak abban, hogy valaki valóban Krisztus nélkül halt meg. Hallottunk egy férfi bizonyágtételéről, akit a ló levetett a hátáról, és épp ebben a pillanatban fogadta el Krisztust. „A nyereg és a föld között kért és talált kegyelmet.” Egy másik férfi megcsúszott a kötélhágcsón, és megtért, még mielőtt belecsapódott a tengerbe. Ha bármelyikük meghalt volna a balesetkor, senki nem tudta volna, hogy hitben halt meg.

Hisszük, hogy az ember még a kóma állapotában is megtérhet. Orvosi tekintélyek állítják, hogy az ember gyakran még a kóma állapotában is hallja és megérti azt, ami a szobában történik, amit ott mondanak, még ha ő maga már nem tud is beszélni. Pedig, ha az ember hall és ért, miért ne fogadhatná el hittel, határozott döntéssel az Úr Jézust?

De tegyük fel a legrosszabb esetet. Tegyük fel, hogy az illető valójában meg nem tért állapotában hal meg. Milyen legyen ilyenkor a magatartásunk? Ilyenkor egyértelműen Isten oldalán kell állást foglalnunk saját testünkkel és vérünkkel szemben is. Nem Isten tehet arról, ha valaki bűneiben hal meg. Isten mérhetetlen nagy áron utat készített az ember számára, amelyen bűneiből megszabadulhat. Az üdvözítés Isten ingyen ajándéka, teljesen független érdemeinktől vagy vétkeiségünktől. Ha valaki elutasítja magától az örök életet, akkor mit tehet még Isten? Nem kényszerít oda olyan embereket, akik egyáltalán nem kíváncsiak oda, mert akkor az már nem lenne többé mennyország.

Ha tehát valamelyik szeretettünk az örök élet reménye nélkül hal meg, akkor csak osztozunk Isten fiának szívfájdalmában, amikor Jeruzsálem fölött sírt: „Akartam..., de ti nem akartátok” (Mt 23,37).

Tudjuk, hogy az egész föld Bírja igaz ítéletet tesz majd (1Móz 18,25). Ő tehát igaz akkor is, amikor kárhoztatja az elveszetteket, ugyanígy, amikor üdvözíti a bűnbánó bűnösöket.

„Ő pedig így szólt hozzájuk: »Jöjjetek el velem csak ti magatok egy lakatlan helyre...«. Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre... De sokan meglátták és felismerték Őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelőzték őket... Jézus megszánta őket.” Márk 6,31-34

Könnyen felháborodunk, ha megzavarunk bennünket valamilyen munkánkban. Elpirulok, ha arra gondolok, milyen gyakran bosszankodtam váratlan következmények miatt, amelyek megakadályoztak egy magam elé tűzött feladat elvégzésében. Talán éppen írtam valamit, és a szavak csak úgy áradtak a tollam alól. És akkor hirtelen csöngött a telefon, vagy valaki az ajtóm előtt állt, hogy tanácsot vagy lelkipogozói segítséget kérjen. Az efféle zavarást nagyon nem szívesen vettem.

Az Úr Jézus sohasem bosszankodott, ha megzavarták. Az ilyent a mennyei Atya kezéből úgy fogadta, mint az Ő tervét arra a napra.

Valójában annak gyakorisága, ahányszor félbeszakítanak, a hasznosságunk mértéke. Az „Anglican Digest” egyik szerzője írja: „Ha ön kétségbe van esve, mert gyakran félbeszakítják munkáját, gondoljon arra, hogy a félbeszakítások száma jelzi életének hatásosságát és kisugárzó erejét. Csak a segítőkész és erőt sugárzó embereket terhelik meg mások a maguk nyomorúságával. A zavarások, amelyek miatt bosszankodunk, jelzik, hogy nélkülözhetetlenek vagyunk. A lehető legsúlyosabb fítetel, amit magunkra vonhatunk – és ez olyan veszély, amelytől óvakodnunk kell – az, ha olyan függetlenek vagyunk, ha olyan kevésbé vagyunk segítségére készek és képesek, hogy már senki sem zavar minket, és magunkra maradunk valamilyen kényelmetlen érzéssel.”

Egy nagyon elfoglalt háziasszony főlnézett munkájából, és észrevette, hogy férje korábban jött haza, mint szokott. „Mit csinálsz te itt?” – kérdezte tőle fojtott haraggal. „Nos, itt lakom” – felelte férje görcsös mosollyal. Később ezt írta ez az asszony: „Azóta amikor férjem hazajön, azonnal félreteszem a munkámat, szeretettel üdvözlöm, és éreztetem vele, hogy számomra föltétlenül ő van az első helyen.”

Minden reggel le kell tennünk egész napunkat az Úr elé, és kérni kell, hogy Ő rendezze el a részleteket. Ha azután valaki megzavar bennünket, akkor tudjuk, hogy az illetőt Ő küldte. Meg kell tudnunk az okát, amiért jött, és segítenünk kell rajta képességünk szerint. Megeshet, hogy annak a napnak éppen az lesz a legfontosabb tennivalója, még ha emiatt valamit félbe is kellett szakítani.

Jénius 27.

„...megtartatik a gyermekszüléskor.” 1Timóteus 2,15

Némely rendelkezésből, amelyekkel Pál a nők szolgálatát korlátozza a gyülekezetben, arra lehetne következtetnünk, hogy a nők jelentőségét a nullára redukálja. Így pl. nem engedi meg a nőknek, hogy tanítsanak, hanem azt tanítja, hogy a nők hallgassanak (1Tim 2,12). Ebből arra lehetne következtetni, hogy a keresztyénségben a nőknek teljesen jelentéktelen helyet kell elfoglalniuk.

A 15. vers azonban helyreigazít minden ilyen téves felfogást. „Megtartatik a gyermekszüléskor.” Ez természetesen nem a lelke üdvösségére vonatkozik, hanem a gyülekezetben való helyzetének megtartására. Az a rendkívül fontos kiváltság bízott rá, hogy fiaikat és lányokat neveljen Isten számára.

Nem valószínű, hogy Susannah Wesley valaha is szószékről prédikált volna, de otthoni szolgálata két fia, John és Charles által az egész világra nézve fontos gyümölcsöket termett.

Társadalmunkban az a divat, hogy számos asszony elhagyja otthoni háztartását, hogy karriert csináljon az üzleti vagy a tudományos életben. A házimunkát egyhangúnak tartja, a gyermekek nevelését pedig terhes és fölösleges kötelességnek.

Egy keresztyén asszonyok számára rendezett ebédnél a beszélgetés témája a karrier és a hivatás volt. Mindenki lelkesen és olykor kissé túlzó hangon beszélt a hivatásáról és jövedelméről. Érezhetővé vált köztük a versengés szelleme. Végül egyik jelenlévő egy háziasszonyhoz fordult, akinek három fia volt: „És neked, Sárika, mi a hivatásod?” Sári szerényen felelt: „Férfiakat nevelek Isten számára.”

Fáraó leánya így szólt Mózes anyjához: „Vidd magaddal ezt a gyermeket, és szoptasd! Megadom jutalmadat” (2Móz 2,9). Talán egyik legnagyobb meglepetés lesz Krisztus stélőszéke előtt az a nagy jutalom, amit az Úr azoknak az asszonyoknak ad majd, akik annak szentelték életüket, hogy fiaikat és lányokat neveljenek Őneki és az örökkévalóságnak.

Bizony, „megtartatik a gyermekszüléskor”. Az asszony helyzete a gyülekezetben nem a nyilvános szolgálatból áll, de az istenfélő gyermeknevelés talán sokkal nagyobb jelentőségű Isten szemében.

Ha ezzel a témával kapcsolatban ez lenne az egyetlen vers a Bibliában, akkor ebből arra következtethetnénk, hogy az üdvösség hit és keresztség által van. Mivel azonban az Újszövetségben 150 olyan igever van, amely az üdvösséget kizárólag a hittől teszi függővé ezt a 150 igeverset nem helyezheti hatályon kívül egyetlen másik sem.

Nos, ha az üdvösséghez nem is szükséges a keresztség, szükséges az engedelmeség miatt. Isten akarata, hogy mindazok, akik bizalmukat az Ő Fiába, az Üdvözítőbe helyezték, nyilvánosan is azonosítsák magukat Ővele a hitből való keresztség vize által.

Az Újszövetség magától értetődőnek veszi, hogy aki megtér, az meg is keresztelkedik. A Cselekedetek könyvében a tanítványok azt gyakorolták, amit mi „szükségkeresztelőnek” nevezünk. Nem vártak a gyülekezet keretében tartott formális keresztelési istentiszteletre, hanem aki személyesen vallást tett hitéről, azt azonnal megkeresztelték.

A keresztség és hit oly szoros kapcsolatban van egymással, hogy a Biblia egy lélegzetre említi őket. „Aki hisz és megkeresztelkedik...”

Annak érdekében, hogy a keresztség által való újonnan születés tévtanítását elkerüljük, az ingát sokszor túl messzire engedjük kilengeni az ellenkező irányba. Ennek következtében az embereknek gyakran az a benyomásuk, mintha egyáltalán nem számítana, hogy megkeresztelkedtünk-e vagy sem. Pedig nagyon sok minden múlik rajta.

Gyakran halljuk, hogy egyesek egészen könnyedén említik: „Ó, én keresztség nélkül is a mennybe jutok.” Erre mindig az a válaszom: „Igen, úgy van. Mennybe juthatsz, ha nem is vagy megkeresztelve, de akkor mindörökké megkereszteletlen maradsz.” A mennyben nem lesz többé lehetőség keresztségre. A keresztséggel most engedelmeskedhetünk az Úrnak, vagy soha.

Mindazok, akik bizalmukat Jézus Krisztusba, Megváltójukba vetették, ne halasszák a megkeresztelkedésüket. Ezzel juttatják nyilvánosan is kifejezésre, hogy egyek Vele halálában és feltámadásában, és nyilvánosan elkötelezik magukat, hogy Vele járnak az új életben.

Június 29.

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki hallja az én Igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” János 5,24

Olyan felismerést találunk itt, amely már nem egy életet gyökeresen átalakított.

Az elején a kettős „bizony” felhívja a figyelmünket, hogy valami nagyot, rendkívül jelentős dolgot kell várnunk. És nem csalódunk.

„Mondom nektek.” Itt az Úr Jézus beszél, ezt tudjuk a 19. versből. Amit szintén tudnunk kell, az, hogy amit Ő mond, föltétlenül igaz. Ő nem hazudik. Ő nem csal meg, és Őt nem lehet megcsalni. Semmi nem lehet biztosabb és megbízhatóbb annál, amit Ő mond.

Kikhez szól? „Mondom nektek.” Isten Fia hozzád és hozzám szól. Soha még ilyen magasztos személy nem szólt hozzánk. Ezért föltétlenül figyeljünk Rá!

„Aki hallja az én Igémet.” Az „aki” minden emberre vonatkozik. Azonos azzal a kifejezéssel: „Ha valaki”. Az Ő Igéjét hallani nem jelenti egyszerűen azt, hogy füllünkkel felfogjuk, hanem ezt: hallani és hinni, hallani és elfogadni, hallani és engedelmeskedni.

„És hisz abban, aki elküldött engem.” Tudjuk, hogy az Atya Isten volt az, aki elküldte Őt. A döntő kérdés azonban: „Miért küldte el Őt?” Hinnem kell, hogy az Atya azért küldte el Fiát, hogy helyettem meghaljon, és elszenvedje a büntetést, amit én érdemeltem, és vérét ontsa az én bűneim bocsánatáért.

És ezután következik a hármasság ígéret. Először: „Örök élete van”. Mihelyt valaki hitre jut, máris örök élete van. Ilyen egyszerű ez. Másodsor: „Sőt ítéletre sem megy.” Azaz sohasem vettetik bűnei miatt a pokolba, mivel Krisztus megfizetett a tartozásért, és Isten nem követel kétszeres fizetést. Harmadsor: „Hanem átment a halálból az életbe.” Kikerül abból az állapotából, amelyben Istennel való kapcsolatát tekintve szellemileg halott volt, és új életre születik, amelynek soha sincs vége.

Ha valóban meghallottuk az Ő Igéjét, és hiszünk az Atyában, Aki Őt elküldötte, akkor az Úr Jézus biztosít bennünket arról, hogy üdvösségünk van!

Nem csoda, hogy ezt „jó hír”-nek nevezzük!

„És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette kezét, Amálék volt erősebb.” 2Mózes 17,11

Izráel harcban állt Amálék seregével. Mózes fenn állt a dombtetőn, ahonnan át tudta tekinteni az egész harcmezőt. Az ő kezeinek helyzete döntött a győzelem vagy vereség között. A fölemelt kéz visszaszorította Amálékot. A leeresztett kéz visszaverte Izráelt.

A fölemelt kezű Mózes az értünk közbenjáró Úr Jézust jelképezi, Aki együttérzéssel és szeretettel emeli föl értünk kezét. Az Ő közbenjáró könyörgése által teljes a mi üdvösségünk. De a mózesi példa ezentúl már nem érvényes, mert a mi Közbenjárónk keze sohasem hanyatlik le. Ő sohasem fárad úgy el, hogy emberi segítségre lenne szorulva. Mindörökké él, hogy értünk közbenjárjon.

A fölemelt kéz jelképezi a mi hűséges közbenjáró könyörgéseinket azokért a hívőkért, akik szellemi küzdelemben harcolnak szerte a világon a missziói mezőkön. Ha hanyagok vagyunk az imaszolgálatban, akkor az ellenség felülkerekedik.

Egy misszionárius, útítársaival együtt egy szafári alkalmából kénytelen volt az éjszakát olyan helyen tölteni, ahol a környéken sok volt a rabló. Az Úr oltalmába ajánlották magukat, és úgy tértek nyugovóra. Hónapokkal később az egyik rablóvezér kórházba került, és ott fölismerte a misszionáriust. „Megpróbáltunk benneteket kirabolni azon az éjszakán, ott kint a szabad mezőn – mondta –, de visszariadtunk a huszonhét katonátoktól.”

Amikor a misszionárius ezt később körlevélben megírta a honi gyülekezetnek, az egyik hívő visszaemlékezett arra, hogy: „Azon az éjszakán imaközösséget tartottunk, amelyen éppen huszonheten voltunk jelen.”

Urunk, ha minket térdelni látsz
könyörögve az imádság helyén,
megfordítod az ütközet sorsát,
mert Téged kérünk a győzelemért!
Az igazság zászlaját lengeted,
amely előtt meghátrál a Sátán,
ujjongássá válik kiáltásunk
a Te áldó segítséged láttán.
Taníts meg buzgón imádkozni,
és egymásért áldozatot hozni!

Ebben a történetben van még egy másik fölismerés. Az Úr megígérte, hogy harca lesz Amálékkal nemzedékről nemzedékre. Amálék a test képe. A keresztyén embernek szakadatlan harcot kell folytatnia a test ellen. Az imádság ebben az egyik legfontosabb fegyvere. A győzelem és vereség sokszor aszerint változik, amilyen hűséges imaéletünk.

Július 1.

„...akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten.”

1Korintus 13,12

Természetes és érthető, ha tudni szeretnénk, hogy a mennyben fölismerjük-e majd szeretteinket. Míg konkrét igehely egyetlen sincs, amely ezzel a témával különösképpen foglalkoznék, vannak különböző utalások, amelyek alapján eligazodhatunk ebben a kérdésben.

Először is a tanítványok fölismerték az Úr Jézust megdicsőült feltámadott testében. Külső megjelenése változatlan volt. Minden tévedés ki volt zárva, „maga Jézus” volt az! Ehhez hasonlóan mi is magunkon fogjuk viselni személyes vonásainkat a mennyben, de megdicsőült formában! A Szentírásban nincs utalás arra, hogy a mennyben mindnyájunknak egyforma külsőnk lenne. Ha az 1János 3,2-ben azt olvassuk, hogy hasonlóvá leszünk Őhozzá (Jézushoz), akkor ez azt jelenti: erkölcsi tekintetben hasonlítunk majd hozzá, azaz mindörökké szabadok leszünk a bűntől és következményeitől. De az bizonyos: külsőnkben nem leszünk Hozzá hasonlók olyan értelemben, hogy összetéveszthetők lennénk Ővele. Soha!

Másodszor: semmi okunk azt hinni, hogy a mennyben kevesebbet tudunk majd, mint itt a földön. Itt fölismerjük egymást, miért lenne bármi különleges abban, hogy ott fönt is fölismerjük egymást. Ha ott „úgy fogunk ismerni, ahogyan most megismertettünk”, akkor ez egyértelmű.

Pál számított arra, hogy a mennyben majd viszontlátja a tesszalónikabelieket. Azt mondta, hogy ők az ő reménysege, dicsősége, koszorúja és öröme (1Tesz 2,19).

Arra is vannak utalások a Bibliában, hogy az emberek elnyerték és elnyerik majd a képességet arra, hogy fölismerjenek olyan személyeket is, akiket azelőtt még sohasem láttak. Péter, Jakab és János fölismerték Mózeset és Illést a megdicsőülés hegyén (Mt 17,4).

A gazdag ember a pokolban fölismerte Ábrahámot (Lk 16,24). Jézus azt mondta a zsidóknak, hogy meg fogják majd látni Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és valamennyi prófétát Isten országában (Lk 13,28).

Hozzá kell azonban fűznünk mindehhez egy figyelmeztetést: szeretteinket föl fogjuk ismerni a mennyben, de nem olyan kapcsolatban, mint amilyenben itt voltunk a földön! Így pl. nem lesz többé férj-feleség kapcsolat. Ez világosan kiderül az Úr szavaiból a Máté 22,30-ban: „Mert a feltámadáskor nem nőszülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.”

„Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükséged, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.” Lukács 10,41-42

Mária csendesen ült az Úr Jézus lábánál, és hallgatta szavát. Márta zaklatottan és izgatottan sürgölődött szolgálatában, és bosszankodott azon, hogy Mária nem segített neki. Az Úr Jézus nem a szolgálata miatt dorgálta meg Mártát, hanem a közben tanúsított magatartásért. Úgy tűnik, Márta fölcserélte az elsőbbségi sorrendet: fontosabbnak tartotta a szolgálatot az istentiszteletnél.

Sokan vagyunk Mártához hasonlóak. Sikertípusok vagyunk, ezért inkább tevékenykedünk, mintsem tétlenül ülünk. Büszkék vagyunk arra, hogy jól szervezünk, szorgalmasak vagyunk, és nagy a teljesítőképességünk. Annyira foglalkoztat bennünket a munka, hogy reggeli bibliaolvasásunk alatt is ezerféle elintézendő dolog gondolata nyüzsög a fejünkben. Imádságaink is zürzavarosak, mert gondolataink vándorolnak „Dántól Beérsebáig”, hogy megtervezzük napunkat. És könnyen megkeseredünk, ha a többiek nem segítenek. Azt hisszük, mindenkinek úgy kellene tennie, amint mi teszünk.

Azután vannak olyanok, mint Mária. Tele vannak szeretettel mások iránt. Egész életük ezt sugározza. És különösen szeretik az Úr Jézust. Nem lusták és nem kényelmeskedők, noha mi, Márták, gyakran annak látjuk őket. Egyszerűen csak másképpen rangsorolják a dolgokat.

Mi magunk is jobban szeretünk egy melegszívű és szeretettel teljes személyt, mint egy olyant, aki hűvös és fölényes, és akinek csak a munkája jár az eszében. Jobban megragadja szívünket az olyan gyermek, aki átölel és megcsókol minket, mint az olyan, aki túlságosan el van foglalva a játékaival ahhoz, hogy minket figyelemre méltasson.

Jól fejezte ki valaki, amikor ezt mondta, hogy Istent jobban érdekli az istentiszteletünk, mint a szolgálatunk; a mennyei Völegény azért jön, hogy feleségül vegye menyasszonyát, nem pedig azért, hogy egy szolgát fogadjon fel.

Krisztus nem azt kívánja tőlünk, hogy
belevetve magunk a munkába,
ne maradjon időnk csöndes imára,
és lábainál ülve
olykor türelmes várakozásra.

**Mária a jó részt választotta, amely nem vétetik el tőle. Bárcsak mindnyájan ugyan-
ezt tennénk!**

Július 3.

„A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.” Zsidók 13,2

A vendégszeretet nemcsak szent kötelesség („a vendégszeretetről meg ne feledkezzetek”), hanem nagyszerű meglepetések ígérete is („mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg”).

Az a nap is úgy kezdődött Ábrahám számára, mint a többi. És akkor egyszerre csak megjelent előtte három férfi, amikor sátra előtt ült. A patriarcha tipikus keleti módon fogadta őket – megmosta lábukat, kikereste számukra a leghűvösebb pihenőhelyet egy fa alatt, kiválasztott a csordából egy borjút, megkérte Sárát, hogy süssön lángost, és azután nagyszerű lakomát szolgáltat fel nekik.

Egyébként ki volt ez a három férfi? Kettő közülük angyalok voltak, a harmadik az *Úr angyala* volt: mi úgy látjuk, hogy az *Úr angyala* az *Úr Jézus* volt, aki emberi alakban jelent meg.

Ábrahám tehát nemcsak angyalokat vendégelt meg, hanem magát az Urat is. Talán egyszer mi is részesülünk ebben a kiváltságban, akármilyen hihetetlenül hangzik is.

Sok keresztyén család tud tanúságot tenni arról, milyen nagy áldást jelentett számukra, mikor istenfélő férfiakat és asszonyokat láttak vendégül házukban. Gyermekeik a vendégek által olyan benyomást kaptak Istenről, hogy annak hatása egész életükben elkísérte őket. Újra fellobogott az Úrért való buzgóság lángja, gyászoló szívek megvigasztalódtak, problémák megoldódtak. Sokat köszönhetünk ezeknek az „angyaloknak”, akiknek már pusztá jelenléte is áldás volt a házukra!

De felülmúlhatatlan kiváltságunk az is, hogy az *Úr Jézust* vendégül láthatjuk. Valahányszor az övéi közül valakit az *Ő* nevében befogadunk, az ugyanolyan, mintha *Őt* Magát fogadnánk be (Mt 10,40). Ha valóban hiszünk ebben, akkor szívesen felkínáljuk mindenünket a vendéglátásnak ebben a csodálatos szolgálatában. Akkor vendégszeretőek vagyunk „zúgolódás nélkül” (1Pt 4,9). Minden vendéggel úgy bánunk, ahogy magával Jézus Krisztussal bánnánk. Otthonunk pedig olyan lesz, mint Mária és Márta háza Betániában – ahol az *Úr Jézus* oly szívesen tartózkodott.

A szellemi hanyatlás állapota gyakran olyan, mint a rák: nem is tudunk róla, hogy betegek vagyunk! Lehet szellemileg fokozatosan annyira kihűlni, hogy valójában nem is tudjuk, mennyire testiesek lettünk. Olykor egy szerencsétlenség, válságos élmény vagy prófétai szó kell ahhoz, hogy megláttassa velünk kétségbeejtő nyomorúságunkat. Csak ekkor vehetjük igénybe Isten ígését: „Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakot a szárazra” (Ézs 44,3).

Sürgős szükségem van meglevenedésre, ha kiveszett belőlem a buzgóság Isten Igéje iránt, ha imaéletem rutinná vált (vagy egészen megszűnt), ha „elhagytam az első szeretetet”.

Istennek újra meg kell érintenie szívemet, ha jobban érdekel az üzletem, mint a gyülekezeti összejövetel, ha a munkámba pontosan érkezem, de az összejövetelekre késve, ha hivatásomban megbízható vagyok, de a gyülekezetben csak néha bukkanok fel. Felfrissülök, ha pénzért elvégzek bizonyos dolgokat, amiket az Úrért nem vagyok hajlandó megtenni, ha több pénzt fordítok a magam jólétére, mint az Úr ügyére.

Megújulásra van szükségünk, ha szívünkben irigység, harag és keserűség rejtőzik. Ha ártalmas pletykákat és rágalmakat terjesztünk. Ha már nem vagyunk képesek beismerni saját igazságtalanságainkat, vagy megbocsátani másoknak, ha megvallják nekünk botlásukat. Megújulásra van szükségünk, ha az otthoniakkal kutya-macska módjára élünk együtt, a gyülekezetben pedig úgy teszünk, mintha nálunk minden a legnagyobb rendben lenne. Megújulásra van szükségünk, ha beszédünkben, cselekedeteinkben, egész életstílusunkban a világhoz alkalmazkodtunk. (És milyen nagy a nyomorúságunk, ha Sodoma vétkében marasztaltatunk el – fenség, kenyérbőség és zavartalan békesség – de könyörtelenség.)

Amint tudtára ébredtünk hidegségünknek és szegénységünknek, akkor támaszkodhatunk a 2Kronika 7,14 ígésére: „...de megalázza magát népem, amelyet az én nevémről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat és megtérnek gonosz útjaikról, én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom vétküket, és meg gyógyítom országukat”.

A bűnvallás a megújulás kezdete.

A bűnbánat s a bűn megvallása
megeleveníti beteg szívemet,
Úr Jézus Krisztus! Kezdd a munkát rajtam,
hiszen Tőled jött ez az üzenet:
áldd meg a kapott új életemet!

Július 5.

„A Szellemet ne oltjátok ki, a prófétálást ne vessétek meg.” 1Tesszalonika 5,19-20

A kioltásnál általában a tűzre gondolunk. Kioltjuk a tüzet, ha vizet öntünk rá. Ezáltal egészen kialszik vagy legalábbis nem terjed tovább.

A Szentírás azonban a Szent Szellemről beszél. Ha emberek Óáltala vezetni engedik magukat, azok buzgók, lángolnak az Úrért, és örömmel szolgálnak Neki. Viszont kioltják a Szent Szellemet, ha elnyomják kijelentését Isten népének gyülekezeteiben.

Pál ezt mondja: „A Szellemet ne oltjátok ki, a prófétálást ne vessétek meg.” Abból, hogy a Szellem kioltását a prófétálás megvetésével köti össze, arra következtethetünk, hogy a kioltás főként a helyi gyülekezet összejöveteleivel kapcsolatos.

Kioltjuk a Szellemet, ha megszegyenftjük azt, aki bizonyosságot tett Krisztusról, akár imádságban, akár az Ige szolgálatában. Más dolog az építő kritika, és más, ha valakit kritizálunk pusztán a szavak megválasztása vagy lényegtelen részletek miatt, mivel ekkor az a veszély fenyeget, hogy az illetőt elbátortalanftjuk a további nyilvános szolgálattól.

Kioltjuk a Szellemet akkor is, ha az istentiszteleteinket annyira beszorítjuk egy meghatározott keretbe, hogy ezzel szinte kényszerzubbonyt húzunk rá. Ha bizonyos dolgokat imádsággal és a Szent Szellem vezetésével szabályozunk, akkor senki sem tehet észrevételt ellene. De azok a rendelkezések, amelyek pusztán emberi megfontolás eredményei, a Szent Szellemet a néző szerepére ítélik vezetés helyett.

Isten számos kegyelmi ajándékot adott a gyülekezetnek. Különböző időkben különböző ajándékokat használ fel. Az egyik testvérnek talán intő szava van a gyülekezethez. De ha minden nyilvános szolgálat néhány meghatározott testvér kezében összpontosul, akkor a Szent Szellemnek nincs meg az a szabadsága, hogy a szükséges üzenetet a kellő időben közölje. Ilyen módon is ki lehet oltani a Szellemet.

Végül kioltjuk a Szellemet akkor, ha személyes életünkben ellenszegülünk vezetésének és sürgető parancsának. Talán arra indft minket, hogy bizonyos szolgálatot végezzünk el, mi azonban emberektől való félelmünk miatt visszariadunk tőle. Vagy szfvünkre helyezi, hogy nyilvánosan imádkozzunk, de féltékenységünk miatt csendben maradunk. Eszünkbe jut egy ének, amely az alkalomhoz nagyon illő lenne, de nincs bennünk bátorság, hogy ajánljuk.

A végeredmény az, hogy a Szellem tüze kialszik; gyülekezeteink elveszítik közvetlenségüket és erejüket, és Krisztus Teste azon a helyen elszegényedik.

„És ne szomorítsátok meg az Isten Szent Szellemét, aki által meg vagytok pecsételve a váltság napjára.” Efézus 4,30

Ahogy a gyülekezeti összejöveteleken lehetséges a Szent Szellem kioltása, ugyanúgy a személyes életünkben is meg tudjuk Őt szomorítani.

A „megszomorít” szó bizonyos gyöngédséget tartalmaz. Csak azt szomoríthatjuk meg, aki szeret minket. A szomszéd komisz kölykei nem szomorítanak meg minket, saját neveletlen gyermekeink azonban nagyon is.

A Szent Szellem szeret minket. Elpecsételt a megváltás napjára. Ezért lehetséges az, hogy megszomorítjuk!

De mivel tesszük ezt? A bűnnek minden formája megszomorítja. Mindaz, ami *szentségtelen*, mélységesen megszomorítja Őt.

A „ne szomorítsátok meg” intés egy sor bűn közepette jelenik meg, amelyekből óv az Ige. A felsorolás nem teljes, csak példaszerű.

A hazugság megszomorítja a Szent Szellemet (25. v.) – szükséghezugság, „rossz” és „kevésbé rossz” hazugság, túlzások, féligazságok és egyoldalúan beállított tényállítás. Isten nem hazudik, és az övéinek sem adja meg ehhez a jogot.

A harag, amely gyakran bűnné lesz, szintén megszomorítja a Szellemet (26. v.). Az egyetlen eset, amikor jogos a harag, ha Isten ügyéről van szó. Minden másnemű haraggal csak újabb hídfőállást építünk az ördögnek (27. v.).

A lopás megszomorítja a Szent Szellemet, akár anyánk pénztárcájáról van szó, vagy munkaadónk idejéről, akár szerszámokról vagy irodai anyagokról (28. v.).

Bomlasztó (rothadt) beszéd is megszomorítja a Szent Szellemet (29. v.). Akár szennyes, kétértelmű viccről, akár üres, haszontalan fecsegésről van szó. Beszédünk legyen építő, szükséges és áldásos.

Keserűség, harag, indulat, kiabálás és istenkáromlás egészíti ki a 4. fejezet listáját.

A Szent Szellem egyik fő szolgálata az, hogy bennünket az Úr Jézussal való foglalkozásra indít. De ha vétkezünk, kénytelen ezt a szolgálatot abbahagyni, hogy helyreállítsa és rendezze az Úrral való közösségünket.

De még így sem vagyunk képesek arra, hogy a Szent Szellemet végleg elkeserítsük. Ő nem hagy el minket soha. Elpecsételt minket a megváltás napjára. Ez azonban sohasem lehet mentség a közönyünkre és gondatlanságunkra, hanem egyik legmélyebb indíték kell, hogy legyen a megszentelődésünkre!

Július 7.

„Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghoz, amely láthatóvá lesz rajtunk.” Róma 8,18

E mostani idők szenvedései – önmagukban nézve – borzalmasak lehetnek. Gondolok most a keresztyén mártírok gyötrelmeire, vagy arra, amit Isten nem egy gyermekének el kellett szenvednie a koncentrációs táborokban. És mit mondjunk azokról a rettenetes szenvedésekről, amelyek a háborúval kapcsolatosak, vagy a balesetek okozta csonkulásokról és bénulásokról? Emberek testének kimondhatatlan fájdalomairól, amiket a rák vagy más betegségek okoznak?

És mégis, a testi szenvedés nem az egyetlen. Olykor úgy tűnik, hogy a testi szenvedést könnyebb elviselni, mint a lelki kínt. Salamon nyilván személyes tapasztalata alapján írta: „Az ember szelleme elviseli a szenvedést, de ha a szellem összetörik, azt el lehet-e hordozni?” (Péld 18,14). Ilyen például az a szenvedés, amit a házastárs hűtlensége okoz, vagy egy szeretett hozzátartozóknak halála, esetleg súlyos csalódás. Szívfájdalmat okoz, ha elhagyott és elárult bennünket a hű barát. Olykor csak csodálkozunk azon, hogy mennyi csapást, fájdalmat, szenvedést képes elviselni az ember.

Ezek a szenvedések – magukban nézve – lesújtók. De ha az eljövendő dicsőséghez mérjük őket, akkor csupán tűszúrások. Pál azt mondja, hogy „nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghoz, amely láthatóvá lesz rajtunk”. Ha már a szenvedések is ilyen nagyok, milyen lenyűgözően nagyoknak kell lennie majd a dicsőségnek.

Egy másik igehelyen az apostol valóságos örömujjongásban tör ki, amikor így beszél: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó, nagy, örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17). Ha mérlegre tesszük őket, kiderül, hogy a szenvedések pehelykönnyűek, míg a dicsőség mérhetetlenül súlyos. Ha naptár szerint nézzük, a szenvedések csak egy pillanatig tartanak, míg a dicsőség örökkévaló.

Ha utunk végén Üdvözítőnkre tekintünk, akkor e jelenlegi idő szenvedései jelentéktelenné halványulnak:

Jutalmunkat majd elnyerjük egyszer,
ha mindig az Úr Jézusra nézünk,
próbatételeink nem nehezek,
ha tudjuk, hogy Ő is ott van velünk!
Pillantásunk hű tekintetére
bátorítás további küzdésre.

Szulamfót fivérei a szőlőjükbe küldték dolgozni. S miközben azok szőlőjét gondozta, a maga szőlőjét (azaz saját személyes megjelenését) elhanyagolta. Bőrét kiszárította a nap, és nyilván haja is összekócolódott.

Mindig fennáll annak a veszélye, hogy saját szőlőnket elhanyagoljuk, miközben buzgón foglalkozunk valaki máséval. Lehet pl., hogy annyira lefoglal bennünket a gyülekezeti szolgálat, hogy elveszítjük saját családjunkat. Ha Isten gyermekekkel ajándékoz meg bennünket, akkor számunkra ezek a gyermekek jelentik a legelső missziói mezőt. Ha majd egyszer megállunk az Úr előtt, egyik legnagyobb örömünk lesz, ha elmondhatjuk: „Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket az Isten adott nekem” (Zsid 2,13). A hálás hallgatóság tetszésnyilvánítása nem kárpótolhat azért, hogy elvesztettük saját fiainkat és leányainkat.

A Szentírásból világosan kitűnik, hogy a hívő ember felelőssége mindig otthon kezdődik. Miután az Úr Jézus küzdte a gadarénusból a démonokat, megparancsolta neki: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírud nekik, mely nagy dolgot tett az Úr veled, és hogyan könyörült meg rajtad” (Mk 5,19). Sokszor úgy látszik, hogy a legnehezebb szolgálati területünk saját „hátsó udvarunk”, pedig éppen ott kell kezdenünk.

Mikor az Úr a missziói parancsot adta tanítványainak, akkor is azt mondta: „...Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (Csel 1,8). Tehát a szolgálatukat Jeruzsálemben kellett kezdeniük (amely ez idő tájt az otthonuk volt)!

András nem hanyagolta el saját szőlőjét. Ezt olvassuk róla: „Ő, mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: »Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázva azt jelenti: Felkent)«” (Jn 1,41).

Kétségkívül vannak esetek, amikor a hívő ember hiába fáradozik azon, hogy hozzátartozóit Krisztusnak megnyerje, mert azok csökönyösen megmaradnak hitetlenségükben. Egyikünk sem kezeskedhetik saját rokonainak és ismerőseinek örök üdvösségéről. Amitől azonban őrizkednünk kell, az annak a veszélye, hogy annyira elfoglaljuk magunkat a másokért való szolgálatban, hogy közben saját családi körünket elhanyagoljuk. Ilyen esetekben a saját szőlőnk a legfontosabb és legsürgősebb feladat.

Július 9.

„Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.” Róma 10,13

Még soha senki nem hívta úgy teljes szívéből az Úr nevét segítségül, hogy ne üdvözült volna. A szívből fakadó, kétségbeesett hívás sohasem marad meghallgattatás nélkül. Ha saját lehetőségeink végéhez értünk, ha feladtunk minden emberi reményt arra nézve, hogy magunkat megmentünk, és már sehová sem fordulhatunk segítségért, csak fölfelé: nos, ha ebben a kétségbeejtő helyzetben az Úrhoz küldünk kiáltást, akkor Ő meghall és meghallgat minket.

Indiában egy fiatal szikh elhatározta, hogy öngyilkosságot követ el, ha nem talál békességet. Így imádkozott: „Ó, Isten – ha létezik egyáltalában Isten –, jelentsd ki nekem Magadat ma éjjel.” Elhatározta, hogy ha hét órán belül erre a hívásra nem kap választ, akkor a vonat elé veti magát.

Kora hajnalban hangot hallott, amely azt mondta neki hindusztáni nyelven: „Imádkoztál azért, hogy megismerd a helyes utat. Nos, miért nem indulsz el rajta? Én vagyok az út.”

Beszaladt apja szobájába, és azt mondta: „Keresztyén vagyok! Nem tudok többé senki mást szolgálni, csak az Úr Jézust. Halálom napjáig övé az életem.”

Soha még senkiről nem hallottam, hogy ha teljes komolysággal segítségül hívta az Úr nevét, ne hallgatta volna meg őt. Természetesen vannak olyanok is, akik csak akkor könyörögnek az Úrhoz, amikor nagy bajban vannak. Megígérik, hogy ezentúl Neki élnek, ha megsegíti őket. Gyorsan elfelejtene azonban mindent, amikor elmúlt a baj. Isten ismeri szívüket; tudja, hogy ők alkalmi emberek, akik csak bajukban fordulnak Hozzá, de még sohasem adták át őszintén és teljesen szívüket Neki.

Az viszont tény, hogy Isten mindig kijelenti magát azoknak, akik kétségbeesetten igyekeznek megtalálni Őt. Azokban az országokban is megvannak útjai és eszközei, amelyekben nem lehet csak úgy egyszerűen Bibliához jutni. Szól a Szentírás egy része, személyes bizonyágtételek, keresztyén irodalom vagy a körülmények csodálatos találkozásán keresztül. Így a legmélyebb értelemben igaz, hogy „aki Istent keresi, az már meg is találta”.

Aki a keresztyén hitet hirdeti és tanítja, annak cselekedetekre is kell váltania azt, amit tanít. Az igazság élő példaképének kell lennie a világ előtt. Isten akarata, hogy az Ige láthatóvá váljon az övéi életében.

A világra sokkal nagyobb hatást gyakorolnak a tettek, mint a szavak. Edgar Guest így ír: „Inkább szeretnék csak egyetlen egyszer *lát*ni egy prédikációt, mint naponta hallani egyet.” És ismerjük mindnyájan azt a megjegyzést: „Nem hallom, mit mondasz, mert olyan hangosan beszél az, ami *vagy!*”

H. A. Ironside mondta: „Semmi se zárja le az ember ajkait annyira, mint a mindennapi élete.” Hasonló értelemben ír Henry Drummond (1851–1897, skót fró és evangélista, Moody munkatársa): „Az ember maga az üzenet.” Carlyle Thomas (1795–1881, skót szerző) hozzáteszi: „A tények korszakában a szent élet a legjobb érv Isten mellett... Szavaknak csak akkor van súlyuk, ha egy férfi áll mögöttük.” E. Stanley Jones mondta: „Az Igének testté kell bennünk lennie, és csak azután lehet rajtunk keresztül ható erővé.” „Ha az igazat hirdetem, de nem aszerint élek, akkor valótlan-ságot mondok Istenről” – mondta Oswald Chambers.

Természetesen tudjuk, hogy az Úr Jézus az egyetlen, aki tökéletesen megtestesítette azt, amit tanított. Üzenete és élete között semmiféle ellentmondás nem volt. Amikor a zsidók megkérdezték: „Ki vagy te?”, azt felelte: „Az, akinek eleitől fogva mondom magam” (Jn 8,25). Életvitele és igehirdetése teljes összhangban volt. Nálunk is így kellene lennie, hogy a kettő egyre jobban közelítsen egymáshoz.

Két testvérnek doktori címe volt, az egyiknek mint prédikátornak, a másiknak mint orvosnak. Egy napon egy gondoktól gyötört asszony jött, hogy fölkeresse a prédikátort, de nem volt biztos benne, a két doktor közül melyik lakik ott. Amikor a prédikátor ajtót nyitott, az asszony megkérdezte: „Ön az a doktor, aki prédikál, vagy az, aki gyógyít?” Ez a kérdés újra tudatosította benne annak szükségességét, hogy élő példájává kell lennie annak, amit tanít!

Július 11.

„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék.” Filippi 3,12

Láttuk, hogy magatartásunknak összhangban kell lennie vallástételünkkel. De hogy ezt a témát átfogóan és több oldalról mutassuk be, még két megjegyzést kell fűznünk hozzá.

Először is be kell látnunk, hogy sohasem fogjuk Isten igazságát tökéletesen és teljesen kiabrázolni, amíg ebben a világban élünk. Még ha mindent meg is teszünk, ami rajtunk áll, akkor is be kell látnunk, hogy „haszontalan szolgálók” vagyunk. Csak-hogy ezt a tényt sohasem használhatjuk fel csődjeink és középszerűségünk mentegetésére. Kötelesek vagyunk a beszédünk és az életvitelünk közti szakadékot egyre jobban szűkíteni.

A második, amit meg kell gondolnunk, az a következő: az üzenet mindig nagyobb, mint a küldönc, bárki legyen is az. Andrew Murray mondta: „Mint az Úr követői, előbb vagy utóbb kénytelenek leszünk olyan Igéket hirdetni, amelyeket mi magunk nem mindig tudunk megvalósítani a magunk életében.”. Harmincöt évvel a „Maradj meg Jézusban” c. könyvének megjelenése után ezt írta: „Szeretném, ha megértenék, hogy egy prédikátor vagy keresztyén szerző gyakran olyan vezetést kaphat, hogy többet mondjon, mint amit ő maga megtapasztalt. Én sem tapasztaltam meg mindazt, amiről akkor írtam. Még most sem mondhatom el, hogy már mindazt megtapasztaltam.”

Isten igazsága hatalmas és magasztos. Oly végtelenül magasztos, hogy nekünk (ahogy Guy King írja) „félünk kellene, nehogy érintésünk által megrontsuk”. De hát sohase beszéljünk róla csak azért, mert még mi magunk nem értünk fel a csúcsra? Ellenkezőleg, hirdetjük azt még akkor is, ha ezáltal önmagunkra is ítéletet mondunk.

Még egyszer hangsúlyoznunk kell, hogy mindennek meggondolása sohasem lehet mélység az Úrhoz méltatlan magatartásunkra. De sohasem szabad igazságtalanul el-ítélnünk Isten emberét, csak azért, mert üzenete néha olyan magaslatokat ostromol, amelyeket ő maga sem ért még fel. És őrizzen ez meg bennünket attól is, hogy Isten teljes tanácsvégzését ne hirdessük csak azért, mert még nem tapasztaltuk meg annak teljes mélységét és magasságát. Isten ismeri szívfűnkét. Tudja, hogy gyarló képmutatók vagyunk-e, vagy igyekszünk egyre magasabbra.

Ha valaki az Úr Jézus katonája, előbb vagy utóbb számíthat arra, hogy támadások érik. Minél bátrabban hirdeti Isten igazságát, minél gondosabban valósítja meg életében ezt az igazságot, annál inkább ki van téve támadásoknak. Egy öreg puritán mondotta: „Aki a vezér közelében harcol, az biztos célpontja az ellenség lövéseinek.”

Igazságtalanul megvádolják azzal, amit nem követett el. Rágalmakkal, pletykahadjárral ártnak neki. Kicsúfolják és nevetségessé teszik. Ilyen bánásmódban részestül a világtól, és sajnos, olykor még keresztyén testvérei részéről is.

Ilyen helyzetben fontos emlékeznünk arra, hogy a harc nem a mienk, hanem Istené. És támaszkodnunk kell a 2Mózes 14,14 ígéretére: „Az Úr harcol értetek; ti pedig maradjatok veszteg.” Ez azt jelenti, hogy nem kell sem védekeznünk, sem pedig visszaütnünk. Az Úr igazol bennünket, amikor eljön az ideje.

F. B. Meyer írja: „Milyen sokat veszíthetünk akár egyetlen szóval: légy csöndben, maradj nyugodt; ha arcul ütnek jobb felől, tartsd oda a másik arcodat is! Sohase add vissza a sértést. Ne féltsd se a jó híredet, se jellemedet – mindezek az Ő kezében vannak, és ha magad akarod megőrizni azokat, csak beszennyezed őket.”

József világító példája annak, hogy nem kell védekeznünk, ha igazságtalanul vádolnak bennünket. Ő az ügyét Istennek ajánlotta, Isten pedig helyreállította jó híret, és magas tisztségbe juttatta.

Krisztusnak egyik idős szolgálója tanúságot tett arról, hogy az évek során sok igazságtalanságban volt része. Ő azonban Augustinus szavaival imádkozott: „Uram, szabadíts meg attól a belső kényszertől, hogy szüntelen igazolni akarjam magamat.” Elmondja, hogy az Úr még mindig igazolta őt, vádolóit pedig leleplezte.

Természetesen itt is az Úr Jézus a legmagasztosabb példánk, „...mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött; hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél” (1Pt 2,23).

Ez tehát a mai napra szóló üzenet. Amikor hazug vádak érnek, ne védekezzünk! Az Úré a háború. Ő harcol értünk. Mi maradjunk csöndben!

Július 13.

„Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy azok Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.” 1János 4,1

Olyan korban élünk, amelyben hihetetlen gyorsasággal terjednek a szekták. Szorosan véve azonban nincsenek is új szekták. Ezek csupán eretnek csoportok új kiadásban, amelyek léteztek már az Újszövetség napjaiban is. Sokféleségük új, de nem az alapvető tanításuk.

Amikor János azt mondja, hogy vizsgáljuk meg a szellemeket, akkor ezen azt érti, hogy minden tanítót Isten Igéje alapján kell megvizsgáljunk, hogy fölismerjük azokat, akik hamisan tanítanak. Három terület van, amelyben a szekták tévelygőknek bizonyulnak. Nincs egy szekta sem, amely kiállná mindhárom terület próbáját.

A legtöbb szektának végzetes a tévitanítása a Bibliáról. Nem ismerik el a Szentírást Isten tévedhetetlen Igéjének, az emberhez szóló végleges kijelentésének. Számukra ugyanolyan tekintélye van alapítói és vezetőik írásainak.

Azt állítják, hogy új kijelentéseket vettek Istentől, és „új igazságokkal” dicsekszenek. Saját külön bibliafordításait adják ki, s ezek eltorzítják és elferdítik az igazságot. A hagyományokat a Bibliával egyenértékűnek tartják. Isten Igéjét félrevezető módon alkalmazzák.

A legtöbb szekta eretnek módon tanít az Úr Jézusról. Tagadják, hogy Ő Isten, a Szentháromság második személye. Azt talán elismerik, hogy Isten Fia, de ezen valami mást értenek, mint azt, hogy egyenlő Istennel. Gyakran azt is tagadják, hogy Jézus a Krisztus, és azt tanítják, hogy „Krisztus” legföljebb valamiféle isteni befolyásolás, amely az ember Jézusra jött el. Gyakran tagadják az Üdvözítő igaz, büntelen ember voltát is.

A harmadik terület, amelyen a szekták Isten Igéjének ítélete alatt állnak, az a megváltás útjáról való tanításuk. Tagadják, hogy a megváltás tisztán kegyelemből, az Úr Jézusba vetett hit által történik. Mindegyikük más evangéliumot hirdet, némelyek a jó cselekedetek és az emberi jószág által való megváltást.

Ha e szekták toborzói ajtónkon kopogtatnak, mit tegyünk? János nem hagy kétséget afelől: küldjétek el! Kerüljétek vele mindenféle kapcsolatot. „Ne fogadjátok be házatokba, és ne köszöntsétek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel” (2Jn 10).

„Eldvetjük a szégyenletes titkos bűnöket, nem járunk ravaszágban, nem is hamisítjuk meg az Isten Igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.” 2Korintus 4,2

Három területre mutattunk rá, amelyen a szekták ellentmondanak a szentek számára egyszer s mindenkorra adott keresztyén hitnek. A szektáknak vannak más jellemvonásai is, amelyekre nemcsak hogy éber szemmel kell ügyelnünk, de amelyeket saját keresztyén közösségünkben is kerülnünk kell.

Így például a vezetőik személyi kultuszt építenek ki maguk körül. Vezetői képességekkel ellátott emberek sokszor kérlelhetetlen uralmat gyakorolnak a laikusok fölött, vak engedelmisséget követelve, és engedetlenség esetére súlyos büntetéseket helyeznek kilátásba.

Gyakran állítják magukat az igazság kizárólagos birtokosainak, büszkélkednek ezek meghatározott ismertetőjegyeivel, és elítélnék minden más csoportot, amelyek nincsenek egy véleményen velük. Egyesek közülük azt állítják, hogy minden más tanításból kivonták a legjobbat, és ezért mindig övék az utolsó szó. Hiszik, hogy senki nem lehet igazán boldog, ha nincs beavatva az ő „misztériumukba”.

Megkísérlik elszigetelni követőiket minden más tanítástól, mindazoktól, akik magukat hívőknek vallják, és minden olyan könyvtől, amit nem saját vezetőik írtak.

Gyakran törvényeskedő életmódot írnak elő. A megszentelődést egynek veszik bizonyos szertartások és szokások megtartásával, amiket az emberek a maguk erejéből véghez tudnak vinni, és amelyhez nincs szükségük Istenből való életre.

Úgyes lélektani manipulációrendszer segítségével anyagilag kizsákmányolják az embereiket. Fényűző gazdagságban élnek, míg a követők a szegénység határán vegetálnak.

Sok szekta „bárányt rabló”, amennyiben zsákmányszerző hadjáratot folytatnak más vallási közösségekben, ahelyett, hogy azokat igyekeznének elérni, akik mindenféle egyházi kapcsolaton kívül vannak.

Egy vagy több tanítást túlhangsúlyoznak, ugyanakkor teljesen figyelmen kívül hagyják az isteni kijelentés életfontosságú területeit.

Ellenségeiknek tartják azokat, akik az igazságot tanítják. Pál is fölvetette a kérdést a törvényeskedő galatáknak: „Most pedig ellenségetek lettem, mert az igazat mondom nektek?” (Gal 4,16).

Félelmetes lenne, ha az efféle magatartások vagy cselekedetek belopódnának egy egészséges keresztyén közösségbe. Amíg a földön élünk, résen kell lennünk velük szemben.

Július 15.

„Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: irgalmasságot akarok, és nem áldozatot.” Máté 9,13

Isten sokkal fontosabbnak tartja azt, hogyan bánunk más emberekkel, mint azt, hogy mennyi vallásos szertartáson veszünk részt. Az irgalmasságot fontosabbnak tartja az égőáldozatnál. Az erkölcsöt a rítus fölé helyezi. Talán különösnek tartjuk, hogy Isten nem kívánja az áldozatot, hiszen végül is Ő Maga vezette be az áldozatok rendjét. Pedig itt nincs ellentmondás. Miközben helyes, hogy a népnek megparancsolta az áldozatok bemutatását, mégsem volt sohasem az az elgondolása, hogy az áldozatok helyettesítsék az igazságosságot és a jóságot. „Az igaz és törvényes cselekvést többre becsüli az Úr, mint az áldozatot” (Péld 21,3).

Az ószövetségi próféták haraggal fordultak azok ellen, akik minden előírt vallási szertartást elvégeztek, ugyanakkor azonban megcsalták és elnyomták a felebarátaikat. Ézsaiás megmondta nekik, hogy „Isten előtt utálatosak az áldozataik és ünnepléseik mindaddig, amíg közben elnyomják az özvegyeket és árvákat” (Ézs 10,1-3). Megmondta azt is, hogy az Isten gondolatai szerinti bűjt abban áll, hogy igazságosan bánnak a szolgálkával, enni adnak az éhezőknek, és felruhazzák a szegényeket (Ézs 58,6-7). Amíg életüket ezen a téren nem rendezik, addig olyanok az áldozataik, mintha kutyafejet vagy disznóvért mutatnának be (Ézs 66,3).

Ámós azt mondta a népnek, hogy teljesen szüntesse meg vallási ünnepeit, mivel Isten ezeket a szertartásokat mindaddig megveti, amíg a törvény úgy nem árad, mint a víz, és az igazság, mint a bővízű patak (Ám 5,21-24). Mikeás hangsúlyozta, hogy Isten valóságot akar szertartás helyett – a törvény szerinti élet, a szeretet és az alázatosság valóságát és valódiságát (Mik 6,6-8).

Urunk földi napjaiban a farizeusok vallásos képmutatásukkal vonták magukra az Ő haragját, amikor ezek a nagy nyilvánosság előtt hosszan imádkoztak, s közben fölemésztették az özvegyek házait (Mt 23,14). Gondosan ügyeltek arra, hogy a mentől, a kaporból és a kőményből megadják Istennek a tizedet, ez azonban sohasem helyettesítheti az igazságosságot és a hitet (Mt 23,23). Főlélegesen visszük ajándékunkat az oltárra mindaddig, amíg testvérünknek panasa van ellenünk (Mt 5,24); adományunkat csak akkor fogadja el Isten, amikor jóvá tettük, amit vétettünk. A gyülekezet rendszeres látogatása sohasem teheti jóvá, vagy takarhatja el a tisztességtelen ügyleteket, amelyeket a hét folyamán kötöttünk. Hiába ajándékozunk meg édesanyánkat anyák napján egy doboz csokoládéval, ha egyébként egész éven át tisztelenül és szeretetlenül bánunk vele.

Istent nem lehet külsőségekkel és szertartásokkal megcsalni. Ő látja szívünket és hétköznapi magatartásunkat.

**„Segűs, Uram, mert elfogytak a kegyesek, eltűntek a hívek az emberek közül.”
Zsoltár 12,2**

Az emberek egymás iránti hűségét a kihalás veszélye fenyegeti. S ha már Dávid is erről panaszkodott a maga idejében, föl kell tennünk a kérdést: vajon mit szólna a mai helyzethez?

Amikor valakire azt mondjuk: hű ember, akkor nyilván arra gondolunk, hogy megbízható. Amit megígér, azt meg is tartja. Ha feladatot kap, azt elvégzi. Ha megválasztják valamely tisztségre, abban megbízhatóan működik.

A hűtlen ember hivatalos egy megbeszélésre, de nem megy el, vagy elkésik, és nem kér ezért bocsánatot. Elvállalja egy vasárnapi iskolai osztály vezetését, de nem gondoskodik helyetteséről, ha valamilyen ok miatt nem tud ott lenni. Sohasem lehet ráhagyatkozni. Szava semmit sem ér. Nem csoda, ha Salamon azt mondja: „Mint a rossz fog és a tántorgó láb, olyan lesz a hűtlenek bizakodása a nyomorúság idején” (Péld 25,19).

Isten hűséges férfiakat és nőket keres. Olyan sáfárokat kíván, akik jól képviselik az Ő ügyét (1Kor 4,2). Olyan tanítókat, akik a keresztyén hit nagy igazságait híven adják tovább (2Tim 2,2). Keresi a hívőket, akik hűségesek az Úr Jézushoz, akik osztoznak Vele megvetettségében, és magukra veszik keresztjét. Olyan embereket, akik megalkuvás nélkül ragaszkodnak az Igéhez, akik hűségesek a helyi gyülekezetekhez, és nem vándorolnak gyülekezetről gyülekezetre. Szenteket keres, akik hűségesek a többi hívőhöz, de a hitetlenekhez is.

Mint minden másban, itt is az Úr Jézus a dicsőséges példaképünk. Ő a *hű* és igaz tanú (Jel 3,14), irgalmas és *hű* főpap az Isten előtti szolgálatban (Zsid 2,17), *hű* és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden gonoszságtól (1Jn 1,9). Szavai igazak, ígéretei bizonyosak, útjai megbízhatók.

Ha az emberek nem is tulajdonítanak valami nagy értéket a hűségnek, Isten azonban igen. Az Úr Jézus ezekkel a szavakkal dicsérte meg tanítványait hűségükért: „Ti vagytok azok, akik megmaradtatok velem kísértéseimben, és én rátok hagyom a királyságot, ahogyan az én Atyám rám hagyta azt” (Lk 22,28-29). A hűség végső és legnagyobb jutalmát azonban akkor nyeri el majd az ember, amikor hallja az ünnepélyes kitüntetését: „Jól van, jó és hű szolgám... menj be Urad ünnepi lakomájára!” (Mt 25,21).

Július 17.

„Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat.” IMÓZES 12,3

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, hogy választott népének ősatyja legyen, megígérte, hogy ennek a népnek a barátait megáldja, ellenségeit pedig megátkozza. Az azóta eltelt évszázadok során a zsidó nép végtelenül sokat szenvedett az ellenségeskedéstől és elnyomástól, de Istennek az antiszemitizmus fölött kimondott átka sem szűnt meg.

Hámán a zsidó nép kiirtását tervezte Perzsiában. Rávette a királyt, hogy írjon alá egy megváltoztathatatlan törvényt. Eleinte úgy látszott, minden kedvezően megy, ahogy eltervezte, de azután jöttek a bökkenők. Az ősellenséget katasztrófa sújtotta, és végül arra a bitófára akasztották fel, amelyet ő emelt a zsidó Mardokajnak (Eszter könyve).

Hitler Adolfnak is az lett a végzete. Örögi programot eszelt ki a zsidók teljes kiirtására koncentrációs táborokban, gázkamrákban, krematóriumokban és tömegmészárlásokban. Úgy látszott, semmi nem akadályozza meg szándéka véghezvitelében. De azután fordult a kocka, és Hitler szégyenletesen és gyáván halt meg bunkerében.

Az antiszemitizmus borzalmas tetőpontját éri el majd a nagy nyomorúság idején. A zsidók kénytelenek lesznek gyötrelmeket és halált elszenvedni; valamennyi nem-zsidó nép gyűlöli majd őket. Közülük nagyon sokat meggyilkolnak akkor. A pogromnak azonban véget vet a mi Urunk Jézus Krisztus személyes megérkezése. És akkor népének üldözőit megsemmisíti.

Egyetlen igazán hívő ember sem szennyezheti be lelkét az antiszemitizmussal. Ura, Megváltója zsidó volt. Isten felhasználta a zsidó népet arra, hogy rajta keresztül adja nekünk a Szentírást, és ők voltak azok is, akik megőrizték. És még ha Isten a zsidó népet átmenetileg „holt vágányra” is tette, mert elvetették a Messiást, ma is szereti Izráelt, az atyáért. Senki, aki a zsidókat gyűlöli, nem várhatja Isten áldását életére és szolgálatára.

„Kívánjatok békét Jeruzsálemnek! Legyenek boldogok, akik téged szeretnek!” (Zsolt 122,6).

Dávid túláradó lelkesedéssel vitte a frigyládát Jeruzsálembe, hogy ott elhelyezze azt a külön e célra felállított sátorban. A király érezte, hogy pályafutásának ez az egyik legnagyobb eseménye és ezért teljes erejéből táncolt a frigyláda előtt. Felesége, Mikál kigúnyolta a szerinte királyhoz méltatlan magatartásért. Kritikájának közvetlen következményeként haláláig nem lehetett gyermeke.

A kritikai szellem terméketlenséghez vezet. Természetesen nem az építő bírálatról van szó. Ha a kritika jogos, hálásan kell fogadnunk, és hasznossá tehetjük. (Kevés olyan barátja akad az embernek egész élete során, aki annyira szereti, hogy segítőkész kritikát gyakoroljon vele szemben.)

A negatív indulatú kritika hatása azonban katasztrofális lehet. Összetörheti az ember életén belül Isten munkáját, és néhány pillanat alatt semmivé teheti az évek óta tartó növekedést. Dávid történetében a frigyláda Krisztus kiábrázolója, a Jeruzsálembe hozott láda pedig arról a Krisztusról beszél, aki elfoglalja trónját az ember szívében. Ha ez megtörténik, akkor a Szent Szellemmel betöltött hívő ember nem is tehet mást, mint hogy kifejezésre juttassa túláradó örömét. Ez gyakran kihívja maga ellen a hitetlenek ellenséges magatartását, sőt, olykor más keresztyén testvérek részéről a megvetést. Az ilyen kritikai magatartás azonban terméketlenséghez vezet.

Nemcsak a személyes életben munkálhatja a kritika a terméketlenséget, hanem a helyi gyülekezet életében is. Vegyük példának azt a gyülekezetet, amelyben a fiatalokra a kritika szüntelen záporosdóje zuhog. Felelősségre vonják őket ruházatuk, hajviseletük, nyilvános imádságaik és zenéjük miatt. A gyülekezet vezetői – ahelyett, hogy türelmesen vezetnék és tanítanák őket – elvárják tőlük, hogy egyik pillanatról a másikra felnőtté váljanak. Ezek a fiatalok csakhamar elmaradoznak, és más gyülekezetekbe mennek, ahol megértően fogadják őket, az általuk elhagyott gyülekezet pedig elevenen meghal.

Tanuljunk Mikál példájából, hogy az ilyen ítélkező szellem nemcsak az áldozatát sérti meg, hanem azon is megbosszulja magát, aki gyakorolja. A büntetés pedig a szellemi terméketlenség.

Július 19.

„...ahogyan Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.” 1János 4,17b

Olyan újszövetségi igazság tárul itt elénk, amely valósággal megdöbbsent minket. Mi sohasem mernénk kimondani e szavakat, ha nem találnánk a Bibliában. Pedig ezek csodálatosan igazak, örülhetünk nekik!

Milyen értelemben vagyunk mi ebben a világban, ahogyan Krisztus van? Szinte mindig automatikusan arra gondolunk, miben *nem* vagyunk éppen olyanok, mint Ő volt. Nem osztozunk Vele isteni tulajdonságaiban, mint amilyen pl. a mindentudás és mindenütt jelenvalóság. Telve vagyunk bűnökkel és hibákkal, míg Ő bűntelen és tökéletes. Nem szeretünk úgy, ahogyan Ő szeretett, nem bocsátunk meg úgy, ahogyan Ő megbocsátott.

Milyen módon vagyunk tehát „úgy, ahogyan Ő”? A vers önmagát magyarázza: „Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.” Isten szeretete oly módon munkálkodott az életünkben, hogy nem félünk, ha majd Krisztus ítélőszéke elé kell állnunk. Ennek a bizalomnak az alapja az, ami bennünk Krisztussal közös – az ítélet mögöttünk van. Az ítéletre nézve vagyunk úgy, ahogyan Ő! Ő elhordozta bűneinket a golgotai kereszten, ezzel a bűn kérdését megoldotta. Mivel elhordozta a bűneinkért járó büntetést, nekünk már soha többé nem kell elhordoznunk. Bizakodva énekelhetjük:

„Halál és ítélet már mögöttem vannak, kegyelem és dicsőség tárult fel előttem, minden hullám Jézuson csapott át, és ott elveszítették minden erejüket.”

„Nincs már kárhozat, nincs már pokol számomra, a gyötrelmet és tüzet sohasem látják meg szemeim. Nincs már ítélet számomra, és a halálnak sincs számomra fulánkja: mivel az Úr, aki szeret engem, szárnyai alatt megoltalmaz.”

Úgy vagyunk, ahogyan Ő – nemcsak az ítélet tekintetében, hanem abban a tekintetben is, hogy Isten elfogad minket. Isten előtt ugyanolyan kedvesek vagyunk, mint az Úr Jézus, mivel Őbenne vagyunk.

„Oly közel vagyok Istenhez az Ő Fiának személyében, mint Ő.”

Végül azért vagyunk úgy, mint Krisztus, mert az Atya Isten éppúgy szeret minket, mint Őt. Főpapi imájában azt mondta az Úr Jézus: „Úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted!” (Jn 17,23b). Ezért nem túlzás, ha azt mondjuk:

„Szeret engem Istenem, jobban nem is szerethet. Az a szeretet, amellyel Fiát szereti, ugyanaz, amit én is átélek.”

Így tehát igaz, hogy amint Krisztus van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. Örüljünk hát ennek!

Valamennyi mai bibliafordítás másként adja vissza ezt az igeverset („van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél”), de mindegyik tartalmazza azt a drága igazságot, hogy a barátságot ápolni kell. A barátság erősödik, de ha elhanyagoljuk, tönkremegy.

Egy evangéliumi folyóirat egyik cikke mondja: „Barátságok nem keletkeznek csak úgy maguktól, azokat ápolni kell – röviden: munkálkodnunk kell rajtuk. Alapjuk az adás. Nemcsak jó idők számára érvényes, hanem a rosszakra is. Nyomorúságunkat nem titkoljuk az igazi barát előtt, de nemcsak azért ragaszkodunk egy baráthoz, hogy segítsen nekünk, ha kell.”

A jó barát érték! Mellénk áll, ha igaztalanul vádolnak minket. Mindig megmondja nekünk, ami bennünk jó, de nyíltan rámutat azokra a pontokra is, amelyek javításra szorulnak. Az évek során állandó kapcsolatban marad velünk, s megosztja örömeinket és szenvedéseinket.

Ez nagyon fontos – kapcsolatban maradni! Akár levelek, telefonhívás, látogatások által. A barátság azonban nem egyirányú út. Ha levelekre sohasem válaszolok, ezzel azt mondom, hogy nem tartom érdemesnek a barátság folytatását. Túlságosan elfoglalt vagyok. Vagy: nem akarom, hogy zavarjanak. Vagy: nem szeretek levelet írni. Csak nagyon kevés barátság képes túlélni a hosszabb elhanyagolást.

Ha nem óhajtjuk valakivel felvenni a kapcsolatot, vagy ápolni, annak oka gyakran az önzés. Önmagunkra gondolunk, az időre, energiára és a költségekre, amiket be kellene fektetni. Az igazi barátság másokra gondol, hogyan tudjuk őket bátorítani, vigasztalni, vagy segíteni nekik; hogyan közvetíthetnénk nekik szellemi táplálékot.

Sokat köszönhetünk azoknak a barátainknak, akik a Szellemtől indítva Igét hoztak számunkra akkor, amikor a legnagyobb szükségünk volt rá! – Volt az életemnek egy korszaka, amikor nagyon nyomorultul éreztem magam, mert az Úr szolgálata során mély csalódásban volt részem. Egy nőtestvér, aki pedig nem is tudhatta, mennyire el vagyok csüggedve, bátorító levelet írt, amelyben az Ézsaiás 49,4-et idézte: „Én azonban ezt mondtam: hasztalan fáradoztam, semmiért hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.” – Pontosan erre az Igére volt akkor szükségem, hogy fölemeljen, és újra visszavigyen a munkába.

Charles Kingsley írta:

„Elfelejthetjük-e azt a barátot, azt az arcot, amely bátorítóan nézett ránk, és a célra fordította tekintetünket, és biztatott a futásra? Nagyon el vagyunk adósodva ezekkel az istenfélő lelkekkel szemben! Még ha el tudnánk is felejteni őket, akkor sem tehetjük soha.”

Legtöbbünknek egész életünk során csupán néhány jó barátja akad. S mert ez így van, ezért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy ezeket a barátságokat erősnek és egészségesnek megtartsuk.

Július 21.

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” 1Péter 5,7

Lehetséges egy hosszú életen át hitben élni úgy, hogy közben sohasem tanuljuk meg gondjainkat az Úrra vetni. Megtanulhatjuk könyv nélkül ezt az igeverset, sőt, prédikálhatunk róla másoknak úgy, hogy eközben nem váltjuk át saját életünkben cselekedetté. Értelmünkkel tudjuk, hogy Isten gondoskodik rólunk, törődik ügyeinkkel, még a legnagyobb nehézségeket is kezébe veheti! Ugyanakkor pedig éjszaka álmatlanul hánykolódunk ágyunkban, gondokat csinálunk magunknak, idegeink felőrödnek és a legrosszabtból tartunk.

Pedig nem kell ennek így lennie! Van egy barátom, akinek több nehézsége és problémája akad, mint amit mi egyáltalán ismertünk. Ha mindezeket egyedül kellene hordoznia, hamarosan súlyos idegbeteg lenne. Mit tesz hát? Nyomorúságait teljes egészségben az Úr elé viszi, és ott is hagyja. Feláll térdeiről, bebújik ágyába, talán elzúmmög néhány strófát egy evangéliumi énekből, és azután egy szempillantás alatt elalszik.

Egy Bill nevű testvér mondta egyszer LeRoy Eimsnek: „LeRoy, vigasztalást találtam az 1Péter 5,7-ben. Rájöttem, hogy vagy én hordozom életemben a terheket, vagy az Úr Jézus. Elhatároztam, hogy Őrá vetem őket.”

Eims elhatározta, hogy ő is megkísérli ezt. Ezt írta: „Fölmentem a szobámba, és imádkozni kezdtem. Amennyire csak tőlem tellett, megpróbáltam azt tenni, amit Bill mondott. Már hónapok óta valami súlyosan megfeküdte a gyomromat. És most szó szerint éreztem, hogyan oldódik fel bennem az a valami. Megtapasztaltam Isten szabadítását. Nem, a probléma nem tűnt el, mindmáig megvan. De a teher eltűnt. Többé nincsenek álmatlan éjszakáim, és nem sírom álomba magamat. Vidám lélekkel és hálás szívvel tudok becsületesen szembenézni a terhekkel.”

Isten arra biztat engem,
hogy Reá vessem minden terhem,
s bizalommal tegyek kezébe
nehézséget, életemet!

S én mit teszek?

A váratlan jött bajok láttán
elvesztem mind bizalmamat,
s magam cipelem gondomat!

Pedig a Megváltó nekünk is mondja:

Ne erőlködj a lehetetlenen,
ne cipeld a problémáidat,
tedd hittel mind a kezembe,

és megvesszol az én ícám alatt!

**„Uram,... ha valakitől valamit kiszaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.”
Lukács 19,8**

Mihelyt Zákheus megnyitotta szívét az Úr Jézus előtt, az Istentől munkált magatartás azt mondta neki, hogy tegye jóvá a múltban elkövetett vétkei! Tisztességtelen módon szerzett pénzt, ennek tudatára ébredt, és elhatározta, hogy a dolgot rendbe teszi.

A jóvátétel bibliai tanítás, és jó bibliai gyakorlat. Ha megtértünk, a jogtalanul nálunk levő dolgokat vissza kell adunk jogos tulajdonosaiknak! A megváltás nem ment fel bennünket felelősség alól, hogy a múltban elkövetett vétkeket jóvá tegyük. Aki a megváltása előtt pénzt lopott, Isten megtapasztalt kegyelme megkívánja tőle, hogy azt a pénzt visszafizesse. A megtérésünk előtt csinált adósságaink sincsenek egyszerűen eltörölve az újonnan születés által.

Évekkel ezelőtt, amikor Belfastban W. P. Nicholson (1876–1959) igehirdetésének hatására emberek százai jutottak hitre, a helyi gyárak kénytelenek voltak új raktárakat építeni, hogy elhelyezhessék azokat a tárgyakat, amelyeket az újonnan megtértek visszavittek.

Amerikában mammutraktárak kellenének ahhoz, hogy csak azokat a holmikat elhelyezzék, amiket a katonák a hadseregtől loptak. Nem is szólva a gyárakból, irodák-ból és üzletekből ellopott számszámokról, anyagokról és árukról, amelyek ismeretlen embereknél lapulnak.

Ha a hívő ember ilyen jóvátételt végez, akkor azt az Úr Jézus nevében kell tennie. Például így: „Évekkel ezelőtt, amikor Önnél dolgoztam, ezeket a számszámokat ellop-tam, de nemrégiben üdvösséget nyertem, és az Úr Jézus teljesen átalakította az életemet. Ő helyezte szívemre, hogy ezeket a számszámokat most visszahozzam, és Öntől bocsánatot kérjek.” Ily módon az Úr megkapja a dicsőséget, amely megilleti Őt.

Vannak olyan körülmények, amelyekben a lopott pénz megtérítésekor – az Úr Jézusért – kamatot is kell fizetni. Erre példa az ószövetségi jóvátételi áldozat, amely előírta, hogy a megtérített kár mellé oda kell tenni annak ötödrészét.

Adódnak azonban olyan helyzetek is, amikor az eltelt hosszú idő, és megváltozott körülmények miatt a jóvátétel már nem lehetséges. Az Úr tud erről is. Ha valaki megvallja bűnét, akkor a komoly és őszinte jóvátételi vágyat egynek veszi magával a jóvátétellel – de csakis azokban az esetekben, amikor a jóvátétel már nem lehetséges.

Július 23.

„A betegeket is kivitték az utcákra, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogy ha arra jár Péter, legalább az árnyéka vetődjék rá valamelyikükre.” Cselekedetek 5,15

Az emberek fölismerték, hogy Péter szolgálata erőt hordoz magában. Amerre csak ment, betegek gyógyultak meg. Nem csoda, ha az emberek az árnyékába akartak kerülni! Hatalmas befolyással volt rájuk.

Mindegyikünk vet valamilyen árnyékot. Akár akarjuk, akár nem, befolyásoljuk azoknak az embereknek az életét, akikkel kapcsolatba kerülünk. Herman Melville ezt írta: „Nem élhetünk csupán önmagunknak. Életünk ezernyi láthatatlan szállal van összefonódva más emberekével, és ezeken a láthatatlan idegpályákon cselekedeteink elfolynak tőlünk mint indítékok, s mint következmények térnek vissza hozzánk.”

„Te evangéliumot írsz, üzenetet, mindennap egy fejezetet; a cselekedetek által, amit teszel, szavak által, amelyeket mondasz. Az emberek pedig olvassák, amit írsz, akár becstelenséget, akár igazságot. Mondd csak, milyen a rólad elnevezett evangélium?”

John Wesley mondta egyszer: „Anyámtól többet tanultam a keresztyénségről, mint Anglia összes teológusától.”

Kijózanító, ha tudomásul vesszük, hogy amikor ránk néz valaki, közben azt gondolja: „Tehát ilyen a keresztyén ember.” Ezt mondhatja talán fiúnk vagy leányunk, barátunk vagy szomszédunk, tanítónk vagy tanítványunk. Mi vagyunk számára a mintakép, az eszménykép. És gondosabban megfigyel bennünket, mint ahogyan gondoljuk. Életünk a hivatásban, a gyülekezetben, a családban; imaéletünk – mindez mintát jelent más számára, amit utánoz. Azt akarja, hogy az árnyékunk rá essen.

Általában azt gondoljuk, hogy az árnyék teljesen jelentéktelen dolog. De az a szellemi árnyék, amit másokra vetünk, nagyon is valóságos! Ezért fel kell tennünk magunknak a kérdést: Ha egyszer mindazok élete, akikkel érintkezésbe kerültem, az ítélet elé kerül, akkor a velem való érintkezés örömeiket vagy szenvedésüket szaporíthatja?

Robert G. Lee írja: „Amik vagyunk, amit mondunk és amit teszünk, annak másokra gyakorolt hatását éppúgy nem tudjuk megakadályozni, mint azt, hogy a testünk a napsütésben árnyékot vessen. Amik önmagunkban vagyunk, az torzítás nélkül meglátszik kifelé is. Olyan a másokra gyakorolt befolyásunk, hogy ahhoz képest a pusztá beszéd vagy a meggyőző erő gyöngye eszközök csupán.”

„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében.” Róma 14,5

Az „egyforma” szó tulajdonképpen nem szerepel az eredeti szövegben, ezt a fordítók illesztették oda. Tulajdonképpen így hangoznék a mondat: „az pedig minden napot megtart”, vagyis számára minden nap szent.

A törvény alatt élő zsidók számára a hetedik nap, a szombat kiváltképpen szent volt. A törvény megtiltotta minden munkát ezen a napon, még az utazást is korlátozta, külön áldozatokat követelt.

A kegyelem alatt élő keresztyének számára sehol nem parancsolja az Ige, hogy tartsák meg a szombatot. Számukra minden nap szent, noha hiszik, hogy Isten Igéjében benne van az alapelv, hogy a hét nap közül az egyik a nyugalom napja. Senki sem ítélné el őket azért, mert nem tartják meg a szombatot (Kol 2,16).

Különösen kiválik a napok közül a hét első napja, az „Úr napja”. Az Úr Jézus ezen a napon támadt fel (Jn 20,1). Feltámadása után két egymást követő vasárnapon találkozott a tanítványokkal (Jn 20,19,26). A Szent Szellem pünkösdkor, a hét első napján adatott: a pünkösd a zsengek ünnepe után hét vasárnapal volt (3Móz 23,15-16; Csel 2,1), az pedig Krisztus feltámadásának jelképe (1Kor 15,20,23). A tanítványok összegyűltek a hét első napján, hogy megtörjék a kenyert (Csel 20,7). Pál elrendelte a korintusiaknak, hogy adományait a hét első napján gyűjtsék össze (1Kor 16,1-2). Ez azonban nem a különleges kötelezettségek napja, mint a szombat, inkább a kiváltságok napja. Mivel vasárnap szabadok vagyunk a munka kötelezettsége alól, ezt a napot felhasználhatjuk az Úr imására és az Ő szolgálatára, úgy, ahogy az a hétköznapiakon nem lehetséges.

Bár megvan a szabadságunk arra, hogy minden napot szentnek tartsunk, arra azonban nincs szabadságunk, hogy az Úr napján olyasmit csináljunk, ami másoknak tórré válhat. Ha a ház javítása, autónk tisztogatása vagy labdarúgás egy testvérünk botlását okozhatja, akkor inkább mondjunk le erről. Ahogy Pál mondja: „Többé tehát ne ítélkezzünk egymás fölött, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek ne okozzatok megütközést vagy botlást” (Róm 14,13).

A törvény alatt élő zsidók a munkával töltött hét utolsó napján tartották a nyugalom napját. A kegyelem alatt élő keresztyének nyugalom napjával kezdik a hetet, mivel Krisztus a megváltás művét elvégezte.

C. I. Scofield rámutatott arra, hogy az Úr napjának igazi jellegét az adja meg, amivel az Úr töltötte ezt a napot: „Megvigasztalta a síró Máriát; hét mérföldet ment együtt két elbizonytalanodott és szomorú tanítvánnyal, tanítást adva nekik közben a Bibliából; személyes lelkipogondói beszélgetést folytatott a visszaesett Péterrel, és a felső teremben a Szent Szellemet közölte a tanítványokkal.”

Július 25.

„De az Úr látta Lea megvetett voltát, és megnyitotta az ő méhét, Ráhel ellenben meddő maradt.” IMÓZES 29,31

Életünkben működik a kiegyenlítődség törvénye. E törvény szerint egy bizonyos területen hátrányos helyzetű embereknek más területeken különleges előnyeik vannak. Ha egy asszonyból hiányzik a szépség, kiegyenlítődik pl. nagy gyakorlati bölcsességével. Ha egy férfi ügyetlen a sportban, talán nagy intellektuális képességei vannak. A költőkből gyakran hiányzik a gyakorlati érzék, a művészek pedig gyakran gyámoltalanok a pénzügyekben.

Amikor Isten észrevette, hogy Jákób jobban szereti Ráhel, mint Leát, termékezebbé tette Leát. Jóval később ugyanez a törvény érvényesült Anna és Peninná esetében. Elkána jobban szeretete Annát, mint Peninnát, de Peninnának voltak gyermekei, Annának pedig nem voltak (1Sám 1,1-6).

Fanny Crosby (1823–1915, amerikai énekszerzőnő) nem látott, viszont rendkívüli adottsága volt evangéliumi énekek szerzésére, amelyek ma is a gyülekezetek nagy kincsét képezik (pl. „Jézus ölében bizton...” stb.). Alexander Crudens (1699–1770) súlyos depresszióban szenvedett, mégis volt ereje a róla elnevezett bibliai szókönyvet elkészíteni (amely tulajdonképpen minden modern konkordancia alapja).

Vagy vegyítik pl. azt az egyszerű, szerény keresztyén embert, akinek semmiféle képessége nincs arra, hogy mások előtt bizonyosságot tegyen, de valóságos „műszaki zseni”, aki állandóan menetkés állapotban tudja tartani testvérei autóját. Az igehirdető viszont ilyen dolgokba reménytelenül ügyetlen. Ha valami baj van az autójával, nem tud mást tenni, mint hogy kinyitja a motorházat – és imádkozik.

Ha valakinek az a véleménye, hogy a kiegyenlítődség törvénye nem mindig érvényesül az életben tökéletesen, akkor igazat kell adnunk neki. Léteznek egyenetlenségek és igazságtalanságok. De ez a földi élet nem minden! Az utolsó fejezet még nincs megírva! Ha majd Isten szétnyitja a függönyt, és meglátatja velünk a túlvilágot, akkor világos lesz előttünk sok minden. Meghalljuk pl. azt, amit Ábrahám mondott a gazdagnak: „Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz” (Lk 16,25).

Addig is azonban jó, ha az életől kiegyenlített a látásmódunk. Ahelyett, hogy folyton a hiányosságaink fölött siránkoznánk, inkább arra gondoljunk, hogy kaptunk Istentől olyan tulajdonságokat és képességeket, amelyek másokban – akik kedvezettebbnek látszanak – nincsenek meg. Ez megóv bennünket a kisebbségi érzéstől, irigységtől és keserűségtől.

„Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe”. Máté 10,35-36

Az Úr itt nem eljövételének közvetlen céljáról beszél, hanem annak szinte kikerülhetetlen következményéről. Azt mondja ezzel, hogy akik Őt követik, azok számíthatnak arra, hogy dühös ellenségeskedés veszi körül őket rokonaik és ismerőseik részéről. Ilyen értelemben véve nem azért jött, hogy békességet hozzon, hanem kardot (34. v.).

A történelem beteljesítette ezt a jóvendölést. Valahol csak az emberek odafordultak az élő, őket szerető Megváltóhoz, megvetés és ellenségeskedés volt az osztályrészük. Kigúnyolták, örökségüktől megfosztották, a szülői házból kitagadták, munkahelyükhöz megvetették, sőt olykor meg is ölték őket.

Az ilyen ellenállás teljesen értelmetlen, sőt érthetetlen. Itt van pl. egy apa, akinek a fia kábítószer-élvező volt. Csakhogy a fiú hátat fordított a kábítószernek, és most Krisztus aktív szolgája. Az ember azt hinné, hogy az apa boldog. De nem! Valósággal dühöng. Nyíltan kijelenti, hogy jobban örülne, ha a fia olyan lenne, mint korábban volt.

Másokat megszabadít Krisztus az alkoholizmustól, bűnözéstől, szexuális perverziótól és okkultizmustól. Az ilyenek a maguk naivitásában azt gondolják, hogy rokonaik ennek láttán nemcsak fellelkesülnek, hanem maguk is hívő keresztyénné akarnak lenni. Sajnos azonban másként áll a dolog. Az Úr Jézus érkezése meghasonlást támaszt a családban.

S ha valaki Krisztusért elhagyja szülei vallását, az olykor a legmélyebb indulatokat szítja fel. Megtörténhet pl. az olyan családokban, amelyek már csak névleg zsidók, hogy ha a család valamely tagja keresztyénné lesz, az heves érzelmi kitöréseket okoz. Az illetőt hitehagyottnak és árulónak bélyegzik, sőt Hitlerrel egyenértékű zsidóellenességnek mondják. A keresztyénné lett családtag minden kérése és magyarázkodása süket fülekre talál.

Számos iszlám országban a Krisztushoz való megtérést halállal büntetik. A halálos ítéletet nem az állami szervek hajtják végre, hanem a legközelebbi családtagok. Így pl. a feleség finomra őrölt üveget kever férje ételébe.

És mégis megtörténik, hogy az újonnan megtértek azáltal, hogy a gyűlöletet és az üldözést Krisztushoz hasonló türelemmel viselik, gondolkozásra készítetnek másokat saját életük és vallásuk ürességéről, és akkor ezek is bűnbánattal és hittel fordulnak az Úr Jézus Krisztus felé. Így növekszik az ellenállás közepette Jézus Krisztus serege, és terjed üldöztetés által is.

Július 27.

„Csak ennyi vagy nekik: pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek.” Ezékiel 33,32

Íróiaként hat, hogy az Isten Igéje hirdetésénél a hallgatóság gyakran el van ragadtatva a prédikátortól, de nem az üzenettől, amely tőlük cselekvést követel.

Ez érvényes egyfelől a nyilvános igehirdetésekre. Az emberek csodálják a prédikátort. Emlékeznek tréfáira és illusztrációira. Dicsérik szónoki erejét, de amikor az engedelmességről van szó, mintha megbénultak volna. Immunisak minden cselekvésre szóló felhívással szemben. Mintha a kellemes hang narkotizálta volna őket.

Ismert jelenség ez azok előtt is, akik lelkigondozói szolgálatban állnak. Vannak, akiknek a lelkigondozói tanácsadás titkos kielégítést jelent. Kivirágoznak attól, hogy egy rövid órán át ők vannak a figyelem középpontjában. Annyira élvezik a lelkigondozó társaságát, hogy valósággal krónikus lelkigondozói esetté válnak.

Állítólag azért jönnek, hogy tanácsot kérjenek. Valójában azonban semmit nem akarnak. Már elhatározták, hogy mit fognak cselekedni. Tudják, mit akarnak. S ha a lelkigondozó tanácsa egybehangzik saját kívánságaikkal, akkor megerősödnek. De ha nem, akkor füttyülnek a tanácsára, és folytatják elhatározott útjukat.

Heródes király szívesen hallgatta Keresztelő Jánost (Mk 6,20), de megmaradt felzúgott embernek, minden komoly szándék nélkül. Esze ágába sem jutott, hogy életén a hallott üzenet nyomán változtasson.

Erwin Lutzer írja: „Megállapítottam, hogy a lelkigondozás egyik bénító problémája az a tény, hogy a legtöbb ember egyszerűen nem akar megváltozni. Természetesen kisebb változásokat hajlandók véghezvinni – különösen akkor, ha magatartásuk miatt mindenféle nehéz helyzetbe kerülnek. De a legtöbben jól érzik magukat bűneikkel mindaddig, amíg azok ellenőrizhetetlenül nem válnak. És azt szeretik a legjobban, ha Isten a minimumra csökkenti az életükbe való beavatkozást.”

Egyes lelkigondozók kifejlesztettek egyfajta stratégiát abból a célból, hogy áthidalják a hallgatás és a cselekvés közti szakadékot. A tanácsot kérőnek adnak egy konkrét feladatot, amelyet föltétlenül el kell végeznie, mielőtt legközelebb elmegy hozzá. Ezzel bizonyos mértékig kiszűrjük azokat, akik nem gondolják komolyan az egészet. Ez megóvjá mindkét felet az időpocsékolástól.

Félelmetes és veszedelmes, ha életünk olyan szakaszához érkezünk, amikor hallgathatjuk Isten Igéjét anélkül, hogy az bármire is indítana. Kérünk kell az Urat, tegyen minket állandóan érzékenyvé az Ő hangja iránt, és késztesse arra, hogy mindazt megtegyük, amit mond.

„Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.” Ézsaiás 55,7

A bűnös fél, hogy Isten nem fogadja el őt. Az elbukott, de bűnbánatra kész ember kételkedik abban, hogy Isten valaha is el tudja-e felejteni vétkeit. Igeverstünk azonban arra emlékeztet bennünket, hogy akik megtérnek az Úrhoz, azokat Ő teljes irgalommal és bűnbocsánattal fogadja.

Ezt ábrázolja ki egy olyan történet, amelyet újra meg újra hallhatunk az évek során – olyan történet, amelyben a részletek változnak, de a lényeg marad, és él tovább. Egy lázadó fiúról van szó, aki megszökött hazulról, New Yorkba ment, ott bűnben és szégyenben élt, végül a börtönben kötött ki. Négy év múlva kiengedték, és akkor föltétlenül haza akart menni. De gyötörte a félelem, hogy apja nem fogadja vissza. Azt a csalódást, hogy saját családjá kiveti, nem tudta volna elviselni.

Végül levelet írt az apjának. Megírta, hogy a következő hét péntekjén vonatra ül hazafelé. Ha a család szívesen fogadja őt, akkor kössenek egy fehér zsebkendőt a házuk mögött álló tölgyfára. Ha a vonat elhalad előttük, és a fán nem lát fehér zsebkendőt, akkor ő egyszerűen tovább utazik.

S eljött a nap, hogy vonatra ült, komoran, magába roskadva, tele a legrosszabb előérzetekkel. „Véletlenül” mellette ülő útitársa hívő keresztyén ember volt. Néhány sikertelen kísérlet után végre rávette, hogy nyissa meg szívét, és mondja el történetét. Még nyolcvan kilométerre voltak a házuktól. A hazatérő tékozló fiú reménység és félelem között hanyódott. Már csak hatvan kilométer. Arra a szégyenre gondolt, amit szüleine hozott, és arra, ahogy összetörte szívüket. Negyven kilométer. Elvonulnak előtte eltékozolt évei. Harminc kilométer, húsz kilométer, tíz kilométer.

Végre megíátja a házat. És megrendülve nézi a vonat ablakából: az egész tölgyfa el van borítva fehér vászoncsíkokkal, amelyek vidáman libegnek az szélben. Feláll, fogja bőröndjét, és könnyes szemmel készül a leszállásra.

A fa természetesen a keresztről beszél. Kitárt karokkal, a bűnbocsánat számtalan ígéretével fogadja a bűnbánó bűnöst, hogy hazatérjen. Micsoda fogadtatás az atyai házban!

Július 29.

„A bűnöst kellett segítened, és az Úr gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az Úr haragja.” 2Kronika 19,2

Jósáfát király az istentelen Aháb királlyal szövetekezett a Szfria elleni háborúban. Szentségtelen volt ez a szövetség, amely csaknem a király életébe került. A szírek azt hitték Jósáfátról, hogy ő Aháb, és már csaknem megölték, amikor észrevették tévedésüket.

Noha Jósáfát megmenekült a haláltól, nem kerülte el a szigorú megrovást Jéhu próféta részéről. Isten haragszik, ha az övéi az istentelennel működnek együtt, és azokat szeretik, akik Őt gyűlölik.

Mikor történik ilyesmi napjainkban? Például akkor, amikor a hitvalló evangéliumi keresztyének közismert liberálisokkal szöveteznek nagy vallásos mozgalmakban. Ezek a liberálisok tagadják a keresztyén hit alapvető tanításait. Megpróbálják aláásni a Biblia tekintélyét kételyekkel és tagadásaikkal. Ezek, noha keresztyének mondják magukat, valójában Krisztus keresztyének az ellenségei. Azzal dicsekednek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek (lásd Fil 3,18-19). Támogatásukból semmi haszna nincs Krisztus ügyének, csak kárára lehet annak.

Minél befolyásosabb lesz az ökumenikus mozgalom, annál erősebb nyomás nehezedik a bibliahívő keresztyénekre, hogy csatlakozzanak a keresztyénségben levő istentelen elemekhez. S ha erre nem hajlandók, gúnyolják és támadják őket, és megnyírbálják szabadságukat. A Krisztushoz való hűség azonban azt kívánja tőlük, hogy maradjanak meg az elkülönülés keskeny ösvényén.

Egyik legfájdalmasabb csapás az, amikor valódi keresztyének is megvetik azokat a testvéreiket, akik nem hajlandók az istentelennel együtt munkálkodni. Ismeretes, hogy vezető keresztyén személyiségek elismeréssel szólnak a modernistákról, miközben támadják a fundamentalistákat (bibliahívőket). A liberális tudományosságot fontosabbnak tartják a keresztnél, jóakaratólag idézik a liberális szerzőket, és szeretetteljes megértést hirdetnek a liberális tévtanokkal szemben. Fundamentalista testvéreik számára pedig lesújtó megjegyzéseik maradnak, csak azért, mert azok világosan meg akarják húzni a határvonalat az igazak és istentelenek között.

Isten ellenségeinek a kegyeibe behízelkedni vagy segítségüket keresni, a hűtlenség vonalát jelenti. A Krisztushoz való hűség megkívánja, hogy megalkuvás nélkül kövessük Őt, és szembeszálljunk ellenségeivel.

„Amekkora annak a része, aki elment a harcba, akkora legyen annak a része is, aki a felszerelésnél maradt. Egyforma részt kapjanak!” 1Sámuel 30,24

Amikor Dávid Ciklógot visszafoglalta az amálekítáktól, emberei közül némelyek nem akarták megosztani a zsákmányt azzal a 200 férfival, akik visszamaradtak Beször patakjánál. Dávid azonban úgy rendelkezett, hogy azok is ugyanolyan részt kapjanak belőle, mint akik részt vettek a harcban.

Minden, harcban részt vevő katonára több olyan katona jut, akik a front mögött dolgoznak. A második világháborúban az amerikai csapatoknak csak mintegy 30%-a tartozott a harcoló egységekhez. A többiek segítő szolgálatot végeztek mint hadmérnökök, szálláscsinálók, küldöncök, rádiósok, vegyészek, szállítók és a katonai közigazgatás munkatársai.

Így van ez az Úrért való munkában is. Noha valamennyi keresztyén ember katona, nem mindegyikük harcol a frontvonalban. Nem mindnyájan prédikátorok, evangélisták, pásztorok vagy tanítók. Nem mindnyájan misszionáriusok, akik a világ különböző szellemi hadszínterein bevetésben vannak.

Isten hadseregében is van segítőszemélyzet. Itt vannak az Ő hűséges imaharcosai, akik naponta imádkoznak és könyörögnek mindaddig, amíg a harc jóra nem fordul. Vagy a hűséges sáfárok, akik állandóan áldozatos és lemondó életet élnek, hogy a frontra minél több pénz jusson. Azután azok, akik élelemlről és szállásról gondoskodnak azok számára, akik az ellenséggel közelharcot folytatnak. Gondoljunk azokra is, akik kéziratokat gépelnek, amelyek azután az üzenetet távoli országokba viszik. Gondoljunk azokra a kiváló asszonyokra, akik otthon végzik szolgálatukat azzal, hogy fiakat és leányokat nevelnek a Király szolgálatára. Mindenkire, aki harcban áll, többen jutnak olyanok, akik segédszemélyzetként dolgoznak.

És amikor majd a jutalmat osztják, akkor ezek a segítőik ugyanazt a részt kapják, mint azok, akiket hős harcosokként ünnepelnek. Akik csendben és szerényen szolgáltak az arcvonalak mögött, azok ugyanabban a tisztességben részesülnek, mint akik a frontharcokban szereztek nevet maguknak.

Isten pontosan meg tud ítélni mindent. Minden szolgálat jelentőségét pontosan fel tudja mérni. Ezért lesz majd sok meglepetésben részünk. Azt látjuk esetleg, hogy olyanok, akiket mi jelentéktelennek tartottunk, valójában igen fontos szolgálatot végeztek. Nélkülük mi magunk is erőtlenebbek lettünk volna.

Július 31.

„Senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjét értenem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövődő világban pedig örök életet.” Márk 10,29-30

Életünk befektetés az Úr Jézus számára. Minden befektetésnél a döntő kérdés a tőke biztonsága és a várható kamat nagysága. Ha ezen az alapon ítéljük meg a dolgokat, akkor ennek a világnak semmiféle befektetése nem hasonlítható az Istennek odaszánt élethez. A tőke teljes biztonságban van, mert Istennek hatalma van arra, hogy rábízott kincseinket megőrizze (2Tim 1,12). Ami pedig a nyereséget illeti, valósággal szédülünk, ha mérhetetlen nagyságára gondolunk.

Mai Igénkben az Úr Jézus megígéri, hogy mindent százszorososan visszafizet nekünk. Ez 10 000%-os kamatot jelent – ami valóban hallatlanul magas. De ez még nem minden!

Azoknak, akik otthonuk kényelmét elhagyták, hogy az Úr Jézusnak szolgáljanak, sok otthon melegét és kényelmét ígéri, amelyekben Jézus Krisztusért Isten jóságával fogadják őket.

Azoknak, akik lemondanak a házasság vagy a család nyújtotta örömökről, és más földi kapcsolatokról az evangéliumért, világméretű családot ígér, amelyen belül sokan jobban a szívéhez nőnek, mint a vér szerinti családban.

Azoknak, akik földjeiket elhagyják, földeket ígér. Lemondanak arról a kiváltságról, hogy néhány négyzetméternyi saját tulajdonuk legyen, ugyanakkor megkapják azt a nagyobb kiváltságot, hogy országokat, sőt egész világrészeket az Úr Jézus nevében igénybe vegyenek.

Üldöztetésre is van ígéretük. Első hallásra ennek keserű csengése van az egyébként kellemesen hangzó szimfóniában. De az Úr Jézus az üldöztetéseket is a befektetésünk pozitív hozamai közé számolja. Krisztus gyalázatában osztozni nagyobb gazdagságot jelent Egyiptom minden kincsénél (Zsid 11,26).

És mindezek még csak az oształékok ebben az életbe! Mert az Úr hozzáteszi: „...a jövődő világban pedig örök életet”. Ez pillantásunkat az örök életre irányítja, annak teljességében. Noha az örök élet önmagában véve ajándék, amit hit által fogadunk el, különböző mértékben fogjuk élvezni. Akik mindenüket elhagyták, hogy az Úr Jézust kövessék, nagyobb jutalmat kapnak majd a mennyei városban.

Ha végiggondoljuk azt a lenyűgöző nyereséget, amit az Isten számára befektetett élet hoz, akkor különös, hogy ebben nem vesznek részt többen. A befektetők lehetnek nagyon okosak és élelmesek, amikor földi értékpapírokról, részvényekről van szó, de sajátosan nehézfejük akkor, amikor a lehető legnagyobb szellemi befektetést kínálják nekik.

Aranyalma ezüsttányéron fzléses, és szép a szemnek. A két dolog jól összeillik. Éppen így van ez az „arany” Igével, amelyet a kellő pillanatban mondtunk ki. „Örül az ember, ha válaszolni tud, és milyen jó az idején mondott szó” (Péld 15,23).

Egy volt misszionáriusnő halálán volt a rákbetegek osztályán, még öntudatánál, de már túl gyöngén ahhoz, hogy beszéljen. Egy istenfélő gyülekezeti előljáró lépett az ágyához, röviddel a látogatási idő vége előtt. Az ágy fölé hajolva idézte az Énekek Éneke 8,5-öt: „Ki ez a lány, aki a pusztából jön, szerelmesére támaszkodva?” A beteg kinyitotta szemét és mosolygott. Ez volt az utolsó kapcsolata ezzel a sóhajtó, szenvedő világgal. Mielőtt az éjszaka eljött, ő már elhagyta ezt a pusztaságot, szeretett Urához ment. Ez pontosan az odailő Ige volt!

Egy család elvesztette egyik szeretett hozzátartozóját, és kábult volt a fájdalomtól. Sok ismerős látogatta meg őket, és nyilvánította együttérzését, de egyikük sem enyhítette fájdalmukat. Ekkor jön egy levél dr. Ha. A. Ironside-től, benne az idézet a Zsoltár 30,6-ból: „Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.” Íme, az Úrtól való megfelelő Ige, amely letöri a fájdalom bilincseit.

Egy csoport fiatal keresztyén hosszú úton volt, és egyikük elkezdte hangoztatni a Szentírással kapcsolatos kétségeit, amelyek egy egyetemi előadás alatt támadtak benne. Az egyik csöndes, észrevétlen útitárs egy ideig szótlánul hallgatta, de azután mindenki csodálkozására fejből idézte a Példabeszédek 19,27-et: „Ha nem hallgatsz, fiam, az intésre, tévelyegni fogsz, okos tanítások nélkül!” Íme, egy aranyalma ezüsttányéron!

Azután itt van az ismerős történet Ingersollról (Robert Green, 1833–1899, amerikai politikus és híres-hírhedt ateista szónok), aki nagy hallgatóság előtt felszólította Istent, hogy ha egyáltalán létezik, akkor a következő öt percen belül ölje meg őt. Ez az öt perc nyomasztó feszültségben telt el. Az a tény, hogy Ingersoll még életben volt, azt kívánta bizonyítani, hogy nincs Isten. A következő percben felállt a hallgatóságából egy egyszerű keresztyén férfi, és megkérdezte: „Ingersoll úr, azt hiszi talán, hogy Isten kegyelmét öt perc alatt ki tudta méríteni?” A szó egyenesen célba talált.

A megfelelő időpontban kimondott odailő szó valóban Isten ajándéka. Jól tesszük, hogyha kérjük Istentől ezt az adományt, úgyhogy Isten Szelleme minket is felhasználjon arra, hogy a megfelelő időben el tudjuk mondani a vigasztalás, a bátorítás, az intés vagy a rendreutasítás megfelelő szavait.

Augusztus 2.

„Nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek.” Lukács 9,34

Péter, Jakab és János együtt voltak az Úr Jézussal a hegyen. Mivel tudták, hogy ez döntő pillanat volt, ezért valamiképpen meg akarták őrizni az Úr dicsőséges, magasztos voltát, Péter azt javasolta, hogy készítsenek három sátrat, egyet Jézusnak, egyet Mózesnek, egyet Illésnek. Természetesen ez az Úr Jézust a két ószövetségi szent szintjére állította volna. Isten meghíúsította szándékukat, és felhőbe burkolta őket. Lukács megírja, hogy „nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek”.

Pedig nem kellett volna félniük. Ez a dicsőség felhője volt, nem az ítéleté. Átmeneti jelenség volt csupán. Ha láthatatlanul is, de Isten volt a felhőben.

Gyakran jönnek felhők az életünkbe, és miként az apostolok, mi is megijedünk, amikor belekerülünk egy ilyen felhőbe. Ha Isten például valamilyen új szolgálati területre hív el bennünket, akkor félünk az ismeretlentől. A legrosszabbra számítunk, veszélyekre, ellenállásra és kényelmetlenségre. Valójában azonban ilyenkor Isten áldásától félünk. Ha azután a felhő fölemelkedik, megállapítjuk, hogy Isten akarata jó, kedves és tökéletes.

Félünk, ha belépünk a betegség felhőjébe. Gondolataink összezavarodnak. Az orvos minden szavát, minden gesztusát a katasztrófa előjelének tekintjük. Minden tünetet úgy magyarázunk, hogy betegségünk halálos. De amikor a betegség elmúlik, akkor elmondhatjuk a zsoltárossal: „Jó nekem, hogy nyomorúság ért” (Zsolt 119,71). Isten ott volt a felhőben, csak mi nem tudtuk.

Félünk, amikor belépünk a fájdalmak felhőjébe. Ugyan, mi jó támadhat – kérdezzük magunktól – könnyekből, aggodalomból, szívfájdalomból? Látszólag összeomlik az egész világ körülöttünk. Pedig a felhők által tanulunk. Megtanuljuk, hogy másokat vigasztaljunk azzal a vigasztalással, amellyel az Úr minket megvigasztalt. Kezdjük megérteni Urunk könnyeit úgy, ahogyan azt másként sohasem értettük volna meg.

Nem kell tehát félnünk, amikor belépünk az élet felhőibe. Ezek a felhők nevelnek bennünket. És csak átmeneti jelenségek. Nem törnek össze bennünket. Talán eltakarják az Úr arcát, de nem a szeretetét és hatalmát. Ezért kell szívünkre vennünk William Cowpers (1731–1800, angol költő) szavait; amit éneklünk is:

Ne félj tehát kicsiny csapat, ha rád felleg borul,
Kegyelmet rejt, s belőle majd áldás esője hull.
Bízzál az Úrban, rólad Ő meg nem feledkezik,
Sorsod sötétlő árnya közt szent arca rejtezik.

Az emberi értékek a Mindenható előtt nem sokat jelentenek!

Gondolhatunk a sportvilágra. A karcsú és gyors versenytűtő, aki átszakítja a célszalagot, s diadalittasan emeli karját a magasba. A kosárlabda-játékosra, aki ügyesen mozog az ellenfél térfelén, és a kosárba dobja a döntő pontokat hozó labdát. A labdarúgóhősre, aki kijátssza a védőket, és védhetetlenül belövi a győztes gólt.

A közönség tombol. Ugrálnak, ujjonganak, füttyölnek. Fanatikusak, akik minden idegszálukkal részt vesznek a mérkőzésben. Azt mondhatjuk róluk, hogy gyönyörködnek a férfi izmaiban – vagy játéktudásában.

Igeversünknek nem az a szándéka, hogy elítélje a sport iránti egészséges érdeklődést. A Biblia is beszél – máshol – a testgyakorlás értékéről. De azzal, hogy Isten nem gyönyörködik a férfi izmaiban, arra figyelmeztet bennünket, hogy mit kell elsőrendű fontosságúnak tartanunk.

A fiatal hívő könnyen elmerülhet valamely sport űzésében úgy, hogy az életének nagy szenvedélye lesz. Minden erőfeszítése arra irányul, hogy a sportban feljusson a csúcusra. Pontosán beosztja idejét, étkezését, alvását. Szüntelenül gyakorol, hogy teljesítménye egyre tökéletesebb legyen. Szigorúan tartja magát az edzésprogramhoz, hogy fizikailag csúcsmódban maradjon. Úgy gondolkozik, és úgy beszél a sportjáról, mintha az lenne az élete. És lehet, hogy így is van.

De olyankor az ilyen ifjú keresztyén megdöbben, amikor hirtelen világosan meglátja: Isten nem gyönyörködik „a férfi izmaiban”. S ha Istennel közösségben akar élni, akkor Istennek látásmódját kell követnie.

Miben gyönyörködik hát az Isten? A 147. zsoltár 11. verse megmondja nekünk: „Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az Ő szeretetében bíznak.” Más szavakkal: Istent jobban érdekli a szellemünk, mint a testünk. Pál apostol ugyanezt az értékrendszert tükrözi vissza, amikor ezt mondja: „A test sanyargatásának kevés a haszna” (1Tim 4,8).

Amikor a tetszésnyilvánítás rég elhalt, a stadion üresen áll, és az eredmények feledésbe merültek, akkor csak az az egy számít, hogy valaki „először Isten országát és az Ő igazságát” kereste-e.

Augusztus 4.

„Bizony igaz az Úr, igaz tetteket szeret.” Zsoltár 11,7

Az Úr maga igaz, és azt akarja, hogy az övéi igaz tetteket vigyenek véghez. Örül annak, ha az övéi már ösztönösen olyan döntéseket hoznak, amelyek egybecsengnek az isteni és erkölcsi alapelvekkel.

Csakhogy olyan világban, mint amilyen a mienk, ez nem mindig könnyű. Állandó a kísértés, hogy erkölcsi téren megalkudjunk. Egyes kísértések egészen otrombák és nyilvánvalók, mások inkább alattomosak. Ítéloképességre és gerincességre van szükségünk, hogy megmaradjunk az egyenes úton.

Ha megemlítnék néhány példát, az talán segítségül szolgálhat döntéseinkben.

Csúszópénz és megvesztegetés, egy beszerzőnek adott ajándék, amellyel őt megpróbálják befolyásolni, ez mind jogtalan előnyszerzés. Hamis dolog fedezetlen csekket kiállítani (abban a reményben, hogy amikor beváltják, addigra lesz elég pénz a bankszámlán)... Illegális dolog küldeményhez levelet mellékelni, ugyanakkor a többletpostaköltséget meg nem fizetni... Csalás, ha a telefonálónak azt mondjuk: a főnök nincs bent, holott ott ül mellettünk... Minden visszaélés a cég számlájával, mikor azzal olyan kiadásokat fedezünk, amelyeknek a céghez semmi közük nincs... És természetesen csalás az a széles körben elterjedt szokás, hogy hamis adóbevallást tesz az ember, amikor túl alacsony bevételeket mutat ki, vagy hamis számlák segítségével a kiadásokat duzzasztja fel... Helytelen a határidők átlé-
pése és a munka silány minősége... És talán a leggyakrabban fordul elő az a csalás, amikor a munkáltató idejét – engedély nélkül – saját dolgaink elintézésére fordítjuk.

Nem helyes kiállni rokonaink és ismerőseink mellett, amikor azoknak egyértelműen nincs igazuk. Ez félremagyarázott szeretet és hamis szolidaritás. Mi az igazság ügyét szolgáljuk, amikor az igazság érdekében fellépünk a bűn ellen, függetlenül attól, hogy ki a vétkes.

Éppen úgy hamis dolog egy gyülekezetből kizárt személy pártját fogni olyan alapon, hogy szeretetre és megértésre van szüksége. Ez szükségszerűen meghasonlást idéz elő a gyülekezetben, és az illetőt csak még jobban megkeményíti a maga gonoszságában.

Végül sohasem helyes, ha az ember olyasmiről veszi magára a felelősséget, amit nem ő követett el. Vannak békeszerető lelkek, akik készek a felelősséget magukra venni, amikor a valódi bűnös nem hajlandó előállni és bűnét megvallani. De békességet nem lehet úgy elérni, hogy feláldozzuk az igazságot.

Vigyázz, testvérem, meg ne botolj,
még ha éjsötét is az utad,
bízz Istenben alázatosan,
az Ő csillaga jó irányt mutat!

A jelenet nem szokatlan. Megbeszélést tartanak gyülekezeti ügyekben. Döntést kell hozni. Nem valami hitbéli tanításról van szó, talán csak egy kisebb építkezésről, vagy egy helyiség kifestéséről, esetleg adományok szétosztásáról. Különböző vélemények hangzanak el, egyesekben gyűlik a harag, az indulatok már fékezhetetlenek, és az emberek túlkiabálják egymást. Végül néhány makacs ember hangerejével legyőzi a többit, és azzal az illúzióval megy haza az ülésről, hogy előre vitte Isten ügyét. Pedig akármit vittek is előre, annyi bizonyos, hogy nem Isten ügyét. Nem az Ő akaratát cselekedték! Az ember haragja sohasem szolgálja Isten igazságát.

Emerson egyszer elrohant egy megbeszélésről, amelyen heves viták és szópárbajok voltak. Miközben még forrt a méregtől, úgy tűnt neki, mintha a csillagok megszólították volna: „Mit mérgeledsz, emberk?” Leslie Weatherhead ehhez hozzáfűzi: „Csodálatosan lecsöndesítik a hallgatók csillagok, a maguk távoli, fenséges szépségükkel a mi kedélyünket, mintha azt mondanák: »Isten elég nagy, hogy törődjék veled.« És: »Ami felbosszantott, nem olyan fontos, mint amilyennek látod.«”

Természetesen tudjuk, hogy van olyan is, amikor helyénvaló a jogos harag. De csak akkor, amikor Isten dicsősége forog kockán. Jakab azonban amikor az ember haragjáról beszél, arra az emberre gondol, aki minden áron keresztül akarja vinni akaratát és valósággal robban a haragtól, ha akadályok állnak az útjába. Arra a fennhéjázó személyre gondol, aki a maga ítéletét tévedhetetlennek tartja, és ezért nem tud elviselni semmilyen attól eltérő véleményt.

E világ emberei a robbanékony temperamentumot az erő jelének tartják. Lehet ez a vezéregyéniség ismertetőjele, eszköz mások tiszteletének megszerzésére. A világ emberei a szelídséget gyöngeségnek tartják.

A keresztyén ember azonban tudja, hogy ha nem képes uralkodni magán, ezzel elveszíti keresztyén testvéreinek a tiszteletét. Az érzelmi kitérések a test cselekedetei, és nem az új emberéi.

Krisztus ennél jobb útra tanított. Az önuralom útján helyet adunk Isten haragjának, mi pedig mindenkivel szemben szelídek vagyunk. Türelmesen elhordozhatjuk az igazságtalanságot. A keresztyén ember tudja, hogy az indulatos kitérésekkel Isten munkáját hátráltatja, mert ezzel eltöröl minden különbséget önmaga és a meg nem tért emberek között, és a bizonyágtétel szempontjából lepecsételi ajkait.

Augusztus 6.

„Mindnyájan, akik erre jártok, nézzetek ide, és lássátok: van-e oly fájdalom, mint az én fájdalom, amelyet nekem okoztak, amellyel megnyomorított az Úr izzó haragja napján?” Jeremiás Siralmai 1,12

Olykor, amikor az Úr asztalánál ülök, meg kell kérdeznem önmagam: „Mi van velem? Hogyan ülhetek itt és gondolhatok a Megváltó szenvedésére anélkül, hogy könnyekben törnék ki?”

Kő vagyok-e, és nem ember,
hogy csak állok a kereszt alatt,
Krisztusom! Folyik a véred,
és ezt önként vállaltad magad!
...rengett a föld, eltűnt a nap,

és én csak állok részvétlenül...
Kérlek, sújts rá kőszívemre
úgy, ahogy csak Te ütsz egyedül:
hogy meglássam bűnös keménységem,
és sírni tudjak észrevétlenül!

Nagy tiszteletet érzek minden érzékeny lélek iránt, akit a haldokló Megváltó szenvedése annyira megindít, hogy könnyekben tör ki. Gondolok most hívő fodrászomra, Ralph Ruoccóra. Mikor mögöttem állt és a hajamat nyírta, gyakran beszélt azokról a szenvedésekről, amelyeket az Úrnak el kellett viselnie. És gyakran szólt így, miközben könnyei a kendőre hulltak: „Nem is tudom, miért volt hajlandó Ő értem meghalni. Olyan nyomorult alak vagyok. És mégis hordozta a bűneimért járó büntetést a maga testében, a kereszten.”

Gondolok arra a bűnös asszonyra, aki könnyeivel áztatta az Úr lábait, és hajával törölte meg, s azután megcsókolta és drága kenettel megkenete (lásd Lk 7,38). Bár ez még a Golgota előtt történt, mégis a maga érzéseivel közelebb volt az Úrhoz akkor, mint én most, a magam megfontolt tudásával és minden kiváltságával.

Miért vagyok ilyen jégtömb? Talán azért, mert olyan kultúrában nőttem fel, amelyben a sírást férfiatlan dolognak tartják. Ha így van, akkor ezt a kultúrát bár sohase ismertem volna meg! Nem szégyen a Golgota árnyékában sírni; inkább az a szégyen, ha ott sem tud az ember.

Ezért ezentúl Jeremiás szavaival kell könyörögnöm: „Bár csak a fejem víznek, és a szemem könnynek forrásává válnék! Éjjel-nappal siratnám...” (Jer 8,23), ti. sírnék a szenvedés és halál miatt, amit bűneim a büntetlen Megváltóra hoztak. És magamév teszem Isaac Watt halhatatlan szavait:

Jobban tenném, ha piruló arcom
elrejténém keresztje előtt,
és sírni tudnék szívből, igazán
s bűnbánó szívvel látnám újra Őt!
Uram, óvi meg engem a könny nélküli keresztvénségtől!

„Hamu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket.” Ézsaiás 61,3

Ez az Ige azokról a dicsőséges változásokról fr, amiket a Messiás azoknak hoz, akik Őt elfogadják. A gyászt jelképező hamu helyett szépséget ad, bánkódás helyett örömet, csüggedés helyett reményt.

Elébe visszük a földi gyönyöröktől kiégett élet, az alkoholtól vagy kábítószerrel tönkretett test hamuját. Elébe visszük a pusztában eltékozolt éveket, vagy a meghiusult reménységek és összetört álmok hamvait. És mit kapunk helyette? Szépséget, a menyasszonyi fejdísz tündöklő szépségét. Micsoda változás! „A bűn szegény, nyomorult rabszolgáját az a tisztesség éri, hogy a szent Isten házanépének tagja lehet” (J. H. Jowett). Mária Magdaléna, egykor hét démon megszállottja, nemcsak ezektől szabadult meg, hanem a király leánya lett. A korintusiak nemcsak megmosattak és megtisztultak eltorzult életüktől, hanem megszentelődtek és megigazultak.

A gyász könnyeit visszük az Úr elébe. Ezeket a könnyeket a bűn, a szerencsétlenségek és a kudarcok okozták. Könnyeket, amelyek sorscsapások és veszteség nyomán támadtak. Összetört házasságok és rossz útra tért gyermekek miatt. Tud-e az Úr valamit kezdeni a forró, sós könnyekkel? Igen, le tudja törölni szemünkről, és az öröm illatos olaját ajándékozni helyettük. Megajándékoz minket a bűnbocsánat örömeivel, az Istentől való elfogadtatás, az Ő családjának örömeivel, annak az örömeivel, hogy végre megtaláltuk létezésünk alapját. Röviden: a nyomasztó fájdalom helyett megajándékoz a menyegző ujjongásával.

Végül megszabadít minket a csüggedés szellemétől. Mindnyájan ismerjük ezt – a bűn, a lelkiismeret-furdalás, a szégyen és megalázottság terhét. Az elhagyatottság, elvetettség és elárultság szellemét, a szorongást és a gondokat. Mindezt elveszi tőlünk, és ad helyettük örömeiket. Új éneket ad szánkba, a mi Istenünk dicséretét (lásd Zsolt 40,4). A zúgolódó ember megtelik hálával, az istenkáromló Isten imádatával.

Ó mi szép, ó mi jó!
Nyomorúságomat az Úr elvette tőlem,
mert mást én nem tudtam Néki adni.
Ő új embert formált belőlem!

Augusztus 8.

„Tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok.” Lukács 6,35

Urunknak ez a parancsa meghatározza minden emberrel, megtértenél és meg nem tértenél szemben magatartásunkat, mi azonban ma elsősorban az egyes keresztyének között előforduló anyagi kérdésekre alkalmazzuk. Szomorú, de igaz, hogy a hívők között legsúlyosabb konfliktusokból nem egyet a pénzügyek okoznak. Nem kellene ennek így lennie, de sajnos még mindig igaza van a régi közmondásnak: „Ahol a pénz belép az ajtón, a szeretet kimenekül az ablakon.”

Egyszerű megoldás lenne eltüntetni a hívők között mindenféle anyagi ügyet, de ezt nem tehetjük, mert a Biblia azt mondja: „Mindenkinek, aki kér tőled, adj” és: „Adjatok kölcsön, semmit sem várva érte” (Lk 6,30.35). Ezért magunkévá kell tennünk néhány vezérelvet, amelyek Isten Igéje iránt engedelmessé tesznek minket, és segítenek abban, hogy kikerüljünk a barátságok széthullását és a viszálykodást.

Minden valóságos nyomorúság és szükség esetén adnunk kell. Az adománynak minden feltétel nélkülinek kell lennie. Semmire se kötelezze az illetőt – pl. hogy a gyülekezeti vitás kérdésekben mellénk álljon, vagy hogy bennünket támogasson, ha nincs igazunk. Meg se próbáljunk segítségnyújtással „megvásárolni” embereket.

A parancs alól, hogy mindenkinek adjunk, aki tőlünk kér, vannak bizonyos kivételek. Senkinek ne adjunk abból a célból, hogy az illető azt a pénzt itálra, kártyára vagy dohányzásra költse! Ne adjunk akkor sem, ha azzal egy ostoba tervet – amely gyors pénzhez jutást ígér – támogatnánk, ami csak az ember pénzvágát növelné.

Viszont ha olyasvalamire kölcsönzünk pénzt, amire valóban érdemes, akkor azzal a lelkiüettel tegyük, hogy esetleg nem is kapjuk vissza azt a pénzt. Akkor a visszafizetés nem terheli a barátságunkat. És ne kérjünk kamatot a kölcsönzött pénzre. Ha már a törvény alatt élő zsidó nem vehetett kamatot a zsidó embertől (3Móz 25,35-37), mennyivel kevésbé kérhet kamatot a kegyelem alatt élő keresztyén a hívő testvérétől.

Ha nem látunk tisztán abban, hogy valóságos szükségről van-e szó, akkor általában jobb eleget tenni a kérésnek. Mert ha csalódunk, akkor még mindig jobb a kegyelem irányában csalódnunk.

S ha adunk, tisztában kell lennünk a ténnyel is, hogy a szeretetadományban részesült ember gyakran keserűséget és haragot érez az adakozóval szemben. Ezt az árat is készséggel meg kell fizetnünk. Mikor Disraeli (Benjamin, 1804–1881, brit államférfi és miniszterelnök) egyszer meghallotta, hogy valaki gyűlöli őt, azt felelte: „El nem tudom képzelni, miért. Az utóbbi időben ugyanis semmi jót nem tettem vele.”

Képzeld meg magunk elé Lévit, amint a főút mentén ott ül az ászta mellett, és beszedi az arra menőköt az adót és a vámot. Ha igazi vámszedő volt, akkor tekintélyes összeget csúsztatott a saját zsebébe, ahelyett, hogy továbbadta volna azt a megvetett megszálló római hatalomnak.

Azon a bizonyos napon Jézus arra ment, és ezt mondta: „Kövess engem!” És akkor valami történt Lévi életében. Leplezetlenül feltáruáltak előtte bűnei. Tudatára ébredt annak, hogy milyen üres az élete. Hallotta az ígéretet a „jobb dolgok” felől. Reakciója közvetlen volt, „otthagynva mindent, felkelt és követte Őt”. Amy Carmichael (1867–1951, angol indiai misszionáriusnő és költőnő) megrendítően így fejezi ki ezt:

Hallottam hívását: – Kövess engem! – Ez volt minden!
Az Ő szavára értéket veszített minden kincsem,
fölkeltem és engedelmessé lettem: minden ez volt.
– Ki tenne mást, akinek füle van, hogyha Ő szól?

De Lévi, vagy ismertebb nevén Máté, azon a napon, amikor követte Krisztus hívását, még nagyon keveset tudott azokból, amik engedelmessége következtében vele történni fognak.

Először is természetesen megtapasztalta az üdvösség kimondhatatlan áldását. Attól kezdve „sarujának inkább az orrát koptatta, mint a sarkát” (azaz többet térdelt Isten előtt, mint egyenesen állt). Attól kezdve még szomorúsága közepette is több öröme volt, mint azelőtt bármikor.

Máté a tizenkét apostol közé került. Az Úr Jézussal együtt élt, hallotta tanításait, tanúja lett feltámadásának, elindult a világba dicsőséges örömhírével, és végül életét adta Megváltójáért.

Máténak jutott az a nagy kiváltság, hogy megírhatta az evangéliumát. Az előbb azt mondtuk, hogy mindent otthagynva, de az Úr megengedte neki, hogy megtarthassa frótollát. Ezt a tollat arra használta, hogy ábrázolja az Úr Jézust, mint a zsidók igazi Királyát.

Igen, Máté mindent elhagyott, de ezáltal többet nyert; megtalálta létének valódi célját.

Bizonyos értelemben az Úr Jézus hívása minden férfihez, minden asszonyhoz, minden fiúhoz és minden leányhoz szól. Vagy hallgatunk rá, vagy elutasítjuk ezt a hívást. Ha igent mondunk, megáld minket úgy, hogy a legmerészebb álmunkat túlszárnyalja. Ha elutasítjuk, talál másokat, akik követik Őt. Mi azonban sehol nem találunk jobbat, akit követhetnénk.

Augusztus 10.

„A sokaság... azt mondta, hogy mennydörgés volt.” János 12,2

Isten az égből szólt világosan érthető nyelven. Egyesek azt mondták erre, hogy mennydörgött. Készen állt a természetes magyarázat arra, ami isteni és természetfölötti volt.

Napjainkban is ilyen lehet a magatartásunk a csodákkal szemben. Megpróbáljuk azokat pusztán természetes jelenségek feltüntetni.

Vagy egyszerűen azt mondjuk, hogy a csodák ideje lejárt. És elraktározzuk őket egy üdvtörténeti fiókba.

A harmadik magatartás az a szélsőség, amikor azt állítjuk, hogy csoda történt velünk, pedig valójában nem volt az más, mint élénk képzeletünk terméke.

A helyes magatartás az, ha elismerjük, hogy Isten ma is tehet és tesz is csodákat. Mint szuverén Úr, azt teszi, amit jónak lát.

Csoda történik mindannyiszor, amikor valaki újonnan születik. Az isteni hatalom óriási megnyilvánulása az, amely által egy ember megszabadul a sötétség hatalmából, és átvitetik Isten szeretett Fiának országába.

Léteznek gyógyulási csodák, amikor az orvostudomány már csődöt mondott, és minden emberi reménység szertefoszlott. Olykor úgy tetszik Istennek, hogy a hívő imádság nyomán megérinti a beteg testét, és visszaadja egészségét.

Léteznek csodái az isteni gondviselésnek, amikor teljesen üres a pénztárca. És vannak csodái Isten vezetésének, amikor válaszútnál állunk, és nem tudjuk, melyik irányba menjünk.

Lehet csodás az isteni megőrzés, amikor valaki egyetlen karcolás nélkül mászik ki a bádóg és üvegcserephalmaz alól, amely valaha az autója volt.

Igen, Isten ma is tesz csodákat, de az Ő akarata szerint. Sohasem ismételte meg pl. a tíz csapást, amelyekkel egykor Egyiptomot sújtotta. Noha Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, ebből nem következik az, hogy módszerei szükség-szerűen mindig ugyanazok. Az a tény, hogy amikor a földön volt, halottakat támasztott fel, nem jelenti azt, hogy ma is feltámaszt halottakat.

És még egyet! Nem minden csoda isteni eredetű. Az ördög és szolgálói is tudnak csodákat tenni. Valamikor a közeljövőben a Jelenések 13. második fenevada az általa tett csodákkal félrevezeti majd azokat, akik a földön laknak. Ma is meg kell vizsgál-nunk minden állítólagos csodát Isten Igéje alapján, és aszerint, hogy milyen irányba vezetik azok az embereket.

Isten hadseregében szokatlan katonák is vannak, és gyakran éppen ezek aratják a legnagyobb győzelmeket. Az Úr követésében sokszor nem mindennapi a magatartásuk. Eredeti megoldásokat alkalmaznak, ahelyett, hogy a hagyományosakhoz tartanák magukat. Mindig éppen azt mondják és teszik, amit a legkevésbé várnánk tőlük. Megszegik a nyelv szabályait, valamint a prédikálását és a tanítását is, mégis nagy nyereséget jelentenek Isten országa számára. Gyakran felrázzák hallgatóságukat, s ezért nem felejtik el őket.

Ezek az irreguláris harcosok a győtrelem állandó forrását jelentik a megállapodott hagyománytisztelők számára, akik a kultúra szabályainak megsértésétől elborzadnak. Más keresztyének megpróbálják megváltoztatni, egy kissé „normálisabbá” tenni őket – a tüzet kioltani! De ezek a próbálkozások általában kudarcra vannak ítélve.

Nehéz elképzelnünk, pedig így volt, hogy a mi Urunk is különnek látszott kortársai előtt. „Olyan odaadással szentelte magát munkájának, hogy gyakran még enni sem volt ideje. Anyja és testvérei haza akarták hívni, mert azt hitték, hogy lassanként elveszti józan értelmét. Azt mondták róla: »Magán kívül van.« Pedig az Úr Jézus volt az egészséges és értelmes, nem pedig fivérei” (W. Mackintosh Mackay).

Nyilvánvaló, hogy egyesek Pálnak is szemére vetették, hogy nem egészen normális. A szemrehányásra ezt felelte: „Ha révületbe estünk, Istenért történt” (2Kor 5,13).

Közülünk néhányan hallottak Istennek arról az „irreguláris” harcosáról, aki szendvicsemerként kettős plakáttal járt-kelt. Az elől levő plakáton az volt olvasható: „Bolond vagyok, Krisztusért.” A hátsón pedig: „Te kinek a bolondja vagy?”

Legtöbbünkkel az a probléma, hogy túlságosan is középszerűek vagyunk ahhoz, hogy a társadalomban valamit is meg tudjunk mozdítani Isten ügyében. Valaki ezt így fejezte ki: „Meghagyjuk magunkban a középszerűséget. Olyanok vagyunk, mint Péter, aki a bíróság épületén kívül állt, ahol Krisztust elítélték, és egyszerűen csak »melegedett«.”

Rowland Hill (1744–1833), a nagy londoni prédikátor, eredeti ember volt, éppen így C. T. Studd és Billy Bray (1794–1868, cornwali prédikátor) is. Ugyanígy W. P. Nicholson, az fr evangélista. Vajon másoknak kellett volna lenniük? Nem, mert ha meggondoljuk, hogy Isten jól fel tudta őket használni, akkor inkább azt kívánjuk, hogy mi is hasonlóbbak legyünk hozzájuk. „Ezerszer többet ér az eredetiség, mint a hatástalan megszokottság. Az első szeretet talán olykor sajátosan fejeződik ki, de hála Istennek, áldásosan. És közülünk némelyek – sajnos elveszítették ezt” (Fred Mitchell).

Augusztus 12.

**„A szakadást okozó (szektás) ember elől egy vagy két megintés után térj ki, tudván, hogy az ilyen ember kivetkőzött önmagából, bűnben él, és magában hordja ítéletét.”
Titusz 3,10-11**

Ha egy szektásra gondolunk, többnyire olyan tévtanítót képzelünk magunk elé, aki a hit nagy igazságainak ellentmondó nézeteket terjeszt. Ugyanokra gondolunk, amilyen Arius, Montanus, Marcion és Pelagius voltak, akik Krisztus után az első századokban éltek.

A szektás ember fenti meghatározását nem akarom elvetni, legföljebb kissé kiszélesíteni. Az Újszövetség szerint szektás az is, aki csökönyösen terjeszt egy tanítást, és ezzel – noha a tanítás másodrendű jelentőségű – szakadást idéz elő a gyülekezetben. Lehet, hogy vallja a hit alapvető tanításait, ugyanakkor mindig egy másik tanítást is hangsúlyoz, amellyel szakadást okoz.

A szektás makacsul elszánt arra, hogy tanításbeli vesszőparipáján lovagoljon, még ha ezzel a gyülekezet meghasonlását idézi is elő. Beszélgetés közben újra meg újra visszatér kedvenc témájához. Akármit is olvas a Bibliájában, mindenütt utalást vél fölfedezni a maga álláspontjának igazolására. Igazi beszűkült látókörű ember. Hege-dűjén csak egy húr van, és ezen szüntelenül ugyanazt a hangot játssza.

Magatartása visszás. Félreteszi a Biblia más tanítását, amelyek a szenteket hitben építik, ezek helyett egy vagy két eltérő tanítást hirdet, amelyek csak szakadáshoz vezetnek. Talán a próféciáknak egy bizonyos szempontját hangsúlyozza. Vagy állandóan Isten bizonyos ajándékáról beszél.

Ha a gyülekezet előljárói intik, ne folytassa ezt az öngiz, makacs hadjáratot, nem hajlandó bűnbánatra. Kitart amellett, hogy hűtlen lenne az Úrhoz, ha nem tanítaná ezeket a dolgokat. És nem engedi elhallgattatni magát. Minden vele szemben felhozott érvre „szuperszellemi” válasza van. Az a tény, hogy ezáltal a gyülekezetben botránkozást kelt és szakadást támaszt, őt nem riasztja vissza. Érzéketlen Isten figyelmeztetésével szemben is: „Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten” (1Kor 3,17).

Az Írás azt mondja, hogy az ilyen ember kivetkőzött önmagából, bűnben él, és magában hordja ítéletét. Torz a gondolkodásmódja. Bűnös, mert a Biblia elítéli az ilyen magatartást. És ezt ő maga is – minden kegyes erősködése ellenére – jól tudja. Kétszeri figyelmeztetés után a gyülekezetnek ki kell zárnia őt, abban a reménységben, hogy az általános kiközösítés arra indítja, hogy feladja szakadár elveit.

Amikor az Úr Jézus ezeket a szavakat mondta, olyan gyülekezeti összejövetelre utalt, amely azért jött létre, hogy egyik bűnben élő, és bűnbánatra nem hajlandó tagjával beszéljen. Minden más kísérlet, amellyel a bűnöst jobb belátásra igyekeztek bírni, csődöt mondott, úgyhogy végül az ügye a gyülekezet elé került. S ha még ezután sem hajlandó bűneit megbánni, akkor ki kell zárni a gyülekezet közösségéből. Az Úr Jézus megígérte, hogy jelen lesz az ilyen összejöveteleken, amelyeken a gyülekezeti fegyelem kérdése kerül szóba.

Ennek az Igének azonban nyilván van tágabb alkalmazása is. Igaz az Úr ígérete mindazokra az esetekre, ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az Ő nevében. Az „Ő nevében összegyűlkezni” azt jelenti: *keresztényen* gyülekezteként összejönni. Az Ő nevében cselekedni. Azt jelenti, hogy Őhozzá, mint az egyetlen vonzási ponthoz az első keresztyének gyakorlatának megfelelően összegyűlni, és részt venni „az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádságban” (lásd Csel 2,42). Azt jelenti: Krisztus a középpont! (lásd Zsolt 50,5; 1Móz 49,10).

Ahol a hívők ily módon összegyűlkeznek az Úr Jézus köré, ott ígérete szerint Ő jelen van. De valaki azt kérdezheti: „Hát nincs jelen az Úr Jézus mindenütt?” „Mint mindenütt jelenlévő, Isten nincs egy időben minden helyen jelen?” Nos, erre a válasz természetesen az, hogy „Igen”. De Ő azt ígéri, hogy *egészen különleges módon* van jelen ott, ahol a szentek az Ő nevében összegyűlkeznek.

„...ott vagyok közöttük.” Önmagában véve ez a legerősebb érv amellelt, hogy miért látogassuk hűségesen a helyi gyülekezet összejöveteleit. Az Úr Jézus ott különleges módon van jelen. Gyakran talán nem is vagyunk tudatában az Ő megígért jelenlétének. Ilyenkor ezt a tényt hitben, az Ő ígéretére támaszkodva kell megragadnunk. De vannak más idők, amikor rendkívüli módon kijelenti magát. Amikor a menny szinte érzékelhetően mélyen lehajlik, amikor valamennyi szív az Ige érezhető hatása alatt meghajlik. Amikor az Úrnak dicsősége oly mértékben tölti be a helyet, hogy a résztvevőket, féltisztület fogja el, és kicsordul a könnyük, amikor szívünk ég bennünk.

E szent látogatások idejét előre nem tudjuk. Váratlanul jönnek. És ha ilyenkor nem vagyunk jelen, akkor elszalasztjuk őket. Ilyenkor a veszteségünket Tamáséhoz hasonlíthatjuk. Ő nem volt jelen, amikor a feltámadott és megdicsőült Úr Jézus megjelent a tanítványoknak (Jn 20,24). Ez a dicsőség egyetlenszerű pillanata volt.

Ha valóban hisszük, hogy Krisztus jelen van, valahányszor az Ő nevében egybegyűlkezünk, akkor még fontosabb a számunkra, hogy egyetlen alkalmat se mulasszunk el! Legfőljebb a halál, vagy halálos betegség akadályozná meg jelenlétünket.

Augusztus 14.

„Isten előtt a töredelmes szellem a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg Istenem!” Zsoltár 51,19

Isten teremtett szellemi világában nincs szebb jelenség, mint amikor a hívő őszintén és igazán megvallja összetörtettségét. Az ilyen ember Isten számára kedves; Ő ellenáll a büszkéknél és kevélyeknek (lásd Jak 4,6), de nem áll ellen a megtört szívűeknek és alázatosoknak.

Természetes állapotunkban egyikünk sem megtört. Ellene állunk Isten akarata zablájának. Nem vagyunk hajlandók elfogadni, hogy Isten megszelídítsen, hanem csak a magunk akarát akarjuk érvényesíteni. Amíg össze nem törünk, addig használhatatlanok vagyunk a szolgálatra.

A megtérés mintegy a szelídítési folyamat kezdete. A bűnbánó bűnös elmondhatja: „A legbüszkébb szív, amely valaha is vert, összetört bennem; a legvadabb akaratot, amely fölkelt, hogy megvesse ügyedet, vagy segítse ellenségeidet, összetörted, én Istenem!” A megtéréskor magunkra vesszük Krisztus igáját.

Lehetséges azonban, hogy hitre jutásunk után is fékezhetetlen számarcsikó módjára viselkedünk. Meg kell tanulnunk életünk gyeplőjét az Úr Jézusnak átadni. Életünkben alá kell vetnünk magunkat az Ő akaratának, anélkül, hogy kitörménk, toporzékolnánk vagy elfutnánk Tőle. El kell tudnunk mondani:

– Az Ő útja a legjobb, ezért felhagyunk hiábavaló tervezetéseinkkel, és átengedjük Neki életünk irányítását!

Ne legyünk büszkék, magabiztosak. Ne ragaszkodjunk mindenáron a magunk igazához, és ne védekezzünk, ha igazságtalanul támadnak bennünket. Ne toroljuk meg hasonlóval a sértést, gúnyt és rágalmazást. Az összetört ember azonnal bocsánatot kér, ha valami helytelent tett vagy mondott. Nem hordoz magában neheztelést, és nem raktározza el magában azokat az igazságtalanságokat, amelyek érték. Másokat önmagánál nagyobbra értékeli. Ha késésekkel, zavartatásokkal, szerencsétlenségekkel, menetrendváltásokkal és csalódásokkal van dolga, nem dühödik fel, nem esik pánikba, nem hisztériázik és „nincs a plafonon”. Az életben előforduló válságok közepette Isten megőrzi nyugalmát és állhatatosságát.

Ha egy házaspár igazán összetört, akkor sohasem mennek válóperes bíró elé. A megtört szívű szülők és gyermekek között eltűnnek a nemzedéki ellentétek. Ha a gyülekezet tagjai megtanultak az összetörtetés útján járni, akkor állandó áldásokat tapasztalnak meg.

Ha az Úr asztalához jövünk, és halljuk, amint a Megváltó azt mondja: „Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik”, akkor az egyetlen helyes válasz erre: „Az én életemnek, Uram Jézus, éretted meg kell történnie!”

A kapzsiság a gazdagság és birtoklás utáni túlzott vágyakozás. Olyan szenvedély, amely igézetébe vonja az emberfő, úgyhogy az egyre többet akar. Láz, amely olyan dolgok utáni vágyra ösztönöz, amelyekre semmi szükség nincs!

A kapzsi üzletember sohasem elégedett. Azt mondja, hogyha egy bizonyos mennyiségű vagyont felhalmozott, akkor abbahagyja, de ha eljut odáig, akkor még többet kíván.

Kapzsi a háziasszony, akinek élete szüntelen bevásárlási körút. Vásárolja és összegyűjti a nem szükséges dolgokat is, mígnem zsúfolásig megtelik kamrája, pincéje.

Kapzsiságról tanúskodik a karácsonyi és születésnap ajándékok hagyománya. Fialak és öregek aszerint értékelik a karácsonyt, amennyi „zsákmányt” kaptak.

Kapzsiságot látunk az örökségek elosztásánál. Amikor valaki meghal, rokonai és ismerősei látszatkönyveket ontanak, hogy aztán a keselyű mohóságával vessék magukat az örökségre. Gyakran kisebbfajta családi háború keletkezik belőle.

A kapzsiság azonos a bálványimádással (vö. Ef 5,5; Kol 3,5). A saját akaratot Isten akarata helyébe teszi. Elégedetlenségét fejezi ki azzal szemben, amit Isten adott, és elszánt arra, hogy többet szerezzen magának (kerül amibe kerül!).

A kapzsiság hazugság is, mivel azt a benyomást ébreszti az emberben, mintha a boldogság a földi javak birtoklásától függene! Ismerek egy történetet egy emberről, aki mindent megkapott, amit csak kívánt. Kastélyt, szolgálkat, Mercedest, jachtot. Eleinte mindez nagy öröme volt, de ahogy lassan már nem jutott eszébe több kívánnivaló, elégedetlenné vált. Végül azt mondta: „Szeretnék kikerülni ebből az állapotból. Szeretnék alkotni, szenvedni. Szeretnék inkább a pokolban lenni, mint itt.” Mire a szolgálja így felelt: „Mit gondol, uram, hol van most?”

A kapzsiság arra indítja az embert, hogy kompromisszumokat kössön, csaljon és vétkezzen, csakhogy megkapjon mindent, amit akar.

A kapzsiság alkalmatlanná teszi a férfit, hogy a gyülekezetben vezető tisztséget viseljen (1Tim 3,3). Ronald Sider kérdi: „Nem lenne biblikusabb, ha olyan embereket, akiket kapzsi szerzési vágyaik »pénzügyi sikerhez« vezettek, gyülekezeti fegyelmzés alá helyeznénk, ahelyett, hogy a gyülekezeti életben szavuk lehetne?”

Ha a kapzsiság hűtlenséghez, harácsoláshoz vagy más nyílt botrányos viselkedéshez vezet, akkor az illetőt ki kell zárni a gyülekezetből (1Kor 5,11).

És ha a kapzsi ember nem vallja meg és nem hagyja el ezt a bűnét, akkor Isten ítéletét vonja magára (1Kor 6,10).

Augusztus 16.

„De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.” 1Timóteus 6,8

Kevés keresztyén ember veszi komolyan ezeket a szavakat, pedig éppúgy valóságosan Isten Igéje, mint a János 3,16. Azt üzeni nekünk, hogy ha van élelmünk és ruházatunk, érzük be ezzel. A „ruházat” magában foglalja a fejünk fölött levő tetőt és a felöltendő ruhát. Más szavakkal: legyünk megelégedettek, ha megvannak a legszükségesebb életfeltételeink, és a többit adjuk az Úr ügyére!

A megelégedett embernek van valamije, ami pénzen meg nem vásárolható. E. Stanley Jones mondotta: „Mindene megvan annak, aki semmi után nem sóvárog. Noha semmije nincs, övé minden az életben, sőt, övé maga az élet is... Mivel kevéssel is beéri, ezért gazdagabb, mintha dúskálna a földi javakban.”

Amikor évtizedekkel ezelőtt Rudyard Kipling a McGill Egyetem végzős hallgatói előtt beszédet mondott, óvta a hallgatóit attól, hogy túlságosan törekedjenek anyagi gazdagságra. „Egy napon – mondta – szemtől szembe kerülök majd azzal a Férfiúval, aki számára mindezeknek a dolgoknak semmi jelentősége sincs, és akkor rémülten jöttök rá, hogy milyen szegények vagytok.”

„A keresztyén ember legboldogabb állapota a föidön az, ha kevés szükséglete van. Ha valakinek Krisztus él a szívében, a menny van a szeme előtt, és éppen annyi földi áldást élvez, amennyire szüksége van ahhoz, hogy keresztülvigye az életen, akkor a szenvedésnek és a gondoknak kicsiny a céltáblája; az ilyen embernek kevés a veszíteni valója” (William C. Burns, 1815–1868, skót kínai misszionárius, az ifjú Hudson Taylor atyai jóbarátja).

Isten számos hősének volt ismertetőjele a megelégedettség. David Livingstone mondotta: „Amim csak van, és minden tulajdonomnak csak annyi legyen az értéke számomra, amennyire Isten országának terjesztését szolgálja”. Watchman Nee írja: „Semmit nem kívánok önmagamnak; mindent az Úr számára kívánok”. Hudson Taylor pedig: „Élvezem azt a fényűzést, hogy kevés dolog van birtokomban, amiért aggodnom kellene.”

Némelyek a megelégedettség gondolatában a szellemi hajtóerő és egészséges becsvagy hiányát látják. Az elégedett embert élősdinek, parazitának tartják. Pedig ez nem az Isten szerint való megelégedettség. Az elégedett keresztyén emberben elég energia van, csakhogy ez a szellemi dolgokra irányul, nem az anyagiakra! Az ilyen ember semmiképpen sem élősdi, keményen dolgozik, hogy adhasson azoknak, akik segítséget látnak. Jim Elliot szavai szerint az az elégedett ember, aki a mohó kéz görcsét Istenért föloldotta.

Sokféle módon dicsőíthetjük az Urat, pl. azzal is, ha hűségesen megmaradunk az isteni alapelvek mellett, és nem vagyunk hajlandók megalkudni.

Adam Clarke (1762–1832) fiatal éveiben egy selyemkereskedőnél dolgozott. Egy napon a főnöke megmutatta neki, hogyan nyújtsa meg a selymet, amikor leméri a vevőnek. Adam azt felelte: „Uram, a maga selymét meg lehet nyújtani, de az én lelkiismeretemet nem.” Ezt a becsületes alkalmazottat évekkel később azzal tisztelte meg Isten, hogy képessé tette a híres nyolckötetes bibliakommentár megírására.

Eric Liddelnek (1902–1945) részt kellett volna vennie az olimpián a 100 méteres síkfutásban. Mikor megtudta, hogy az előfutamok vasárnap lesznek, azt mondta az edzőjének, hogy ő nem indul. Meg volt győződve arról, hogy ha meggyalázza az Úr napját, ezzel az Úrra hoz gyalázatot. Kitört a bírálatok vihara. Szemére vetették, hogy hiányzik belőle a sportember szelleme, hogy elárulja hazáját, és hogy vallási fanatikus. Mindez azonban nem tántorította el elhatározásától.

Amikor megtudta, hogy a 200 méteres síkfutás előfutamai hétköznap lesznek, engedélyt kért az edzőjétől, hogy ezeken indulhasson, jóllehet ez nem az ő távjá volt. Győzött az első előfutamon, majd a másodikon, végül az elődöntőn is. Mikor a döntőn a rajthelyre indult, valaki egy cédulát nyomott a kezébe. Futó pillantást vetett rá, és ezeket a szavakat olvasta: „Akik engem dicsőítenek; azoknak dicsőséget szerzek.” Ezen a napon nemcsak hogy győzött és olimpiai aranyérmet nyert, hanem új világrekordot is állított fel.

Az Úr azután még nagyobb dicsőséggel tisztelte meg, amennyiben szolgálhatott neki Távol-Keleten. A második világháborúban a japánok internálták, és koncentrációs táborban halt meg. Urunk helyett elnyerte a mártírkoszorút.

Adam Clarke és Eric Liddel olyan férfiak sorában állnak, mint József, aki tiszta jellemével dicsőítette meg az Urat, és akinek Isten azt a dicsőséget szerezte, hogy népének megmentőjévé válhatott a nagy éhínség idején; Mózes, hűségét Isten azzal dicsőítette meg, hogy ő lehetett az, aki kivezette Izráelt az egyiptomi fogságból. Dánielt megnemalkuvó jelleme a Babiloni és a Perzsa Birodalom előkelői közé emelte. És végül – az Úr Jézus, úgy dicsőítette meg Atyját, ahogyan senki más, és aki ezért olyan nevet kapott, amely minden név fölött való.

Augusztus 18.

„Aki kardot köt, ne kérkedjék úgy, mintha már lecsatolta volna.” 1Királyok 20,11

Noha e szavakat egy istentelen király, Aháb mondta, mégis az igazság szavai voltak. Istentelen emberek is mondanak olykor igazságot.

Arám királya sértő és megalázó követelésekkel fordult Aháb királyhoz, és háborúval fenyegetőzött. A csatában az arám csapatok visszavonulásra kényszerültek, és magának a királynak is menekülnie kellett, hogy életét mentse. Teljesítménye messze elmaradt korábbi hősködése mögött.

Gondolhatunk Góliát példájára is. Mikor Dávidot közeledni látta, azt mondta: „Gyere csak ide, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak” (1Sám 17,44). Dávid azonban minden nehézség nélkül legyőzte őt a parittyájából kilőtt egyetlen kővel. Az óriás túl korán dicsekedett.

Amikor fiatal keresztyének vagyunk, könnyen megesik, hogy túlbecsüljük saját képességeinket. Úgy tetszik, mintha fél kézzel fel tudnánk venni a harcot a világgal, a testtel és az ördöggel. Talán még szemrehányásokat is teszünk idősebb keresztyéneknek, amiért még nem vitték el az evangéliumot az egész világra. „Majd mi megmutatjuk nekik, hogyan kell csinálni!” Csakhogy dicsekvésünk sokszor elsietett. A csata éppen csak elkezdődött, és úgy beszélünk és gondolkodunk, mintha már megnyertük volna.

Hívők egyik kötetlen esti összejövetele egy ragyogó tehetségű ifjú prédikátor körül forgott, aki szintén jelen volt. Nagyon jól érezte magát az érdeklődés középpontjában. A csoportban volt egy idősebb vasárnapi iskolai tanító is, aki nagy hatással volt az ifjú prédikátor életére. Valaki azt mondta ennek a tanítónak: „Tulajdonképpen büszke lehetsz egykori tanítványodra”. Mire az így válaszolt: „Igen, *ha mindvégig ilyen jól csinálja.*” Ez a megjegyzés akkor némi keserűséget okozott a prédikátornak ezen az estén. Később azonban, hosszú évek tapasztalatai nyomán világos lett számára, hogy tanítójának tökéletesen igaza volt. Nem az a döntő, hogyan vesszük föl a fegyverzetünket. Minden azon múlik, hogyan végződik a csata.

Valójában az életben a csatának soha nincs vége. Nem is lesz vége mindaddig, amíg ott nem állunk nagy Hadvezérünk előtt a mennyben. Ő majd elmondja, hogyan értékelte szolgálatunkat, és egyedül az Ő értékelése számít. És akárhogy is hangzik az értékelés, semmi alapunk nem lesz a dicsekvésre. Alázatos meggyőződéssel valljuk majd: „Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, amit a kötelességünk volt” (Lk 17,10).

**„A bírákat (szó szerint: isteneket) ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd!”
2Mózes 22,27**

Amikor Isten a törvényt adta Mózesnek, belevette azt is, hogy tilos negatív módon vagy tiszteletlenül beszélni azokról, akiknek Isten tekintélyt vagy hatalmat adott. Ennek oka világos: ezek az uralkodók és vezető emberek Isten képviselői. „Mert nincs hatalom másától, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett” (Róm 13,1). A felsőbbség „Isten szolgálja a te javadra” (Róm 13,4). Még ha a felsőbbség illetékese nem is ismeri személyesen az Urat, akkor is hivatalosan Isten rendelte őt fölénk.

Isten és az emberi hatalmasságok között a kapcsolat olyan szoros, hogy az Ige olykor „istenek”-nek nevezi őket. Így a mai Igénk is szó szerint így hangzik: „Az isteneket ne szidalmazd”, és itt ez nyilván magasabb tekintélyekre vonatkozik, „bírák”-ra vagy más főtisztviselőkre. A Zsoltár 82,1.6-ban is az Ige „istenek”-nek nevezi a bírákat, ami nem azt jelenti, hogy istenségek, hanem egyszerűen azt, hogy Isten képviselőiben cselekszenek.

Annak ellenére, hogy Saul aljasan és ravaszul igyekezett Dávidot elpusztítani, ő nem engedte, hogy emberei a királyra támadjanak, mivel az Isten fölöntje volt (lásd 1Sám 24,6-8)!

Amikor Pál apostol tévedésből megsértette a főpapot, azonnal bocsánatot kért: „Nem tudtam, testvéreim, hogy főpap. Mert meg van írva: »Néped fejedelmét ne átkozd«” (Csel 23,5).

Érvényes a tekintélytisztület a szellemi világban is. Csak így érthetjük meg, hogy Mihály arkangyal nem mert káromló ítéletet mondani a Sátán fölött, hanem egyszerűen annyit mondott: „Dorgálgjon meg téged az Úr!” (Júd 9).

Az utolsó idők tévelygőinek egyik ismertetőjele az lesz, hogy megvetik a tekintélyeket, és nem rettennek vissza, hogy káromolják a hatalmasságokat (2Pt 2,10).

A tanulság számunkra világos. A felsőbbégeket úgy kell tekintenünk, mint Isten hivatalos szolgálait, még akkor is, ha nem értünk egyet politikájukkal vagy jellemükkel. Semmi körülmények között ne mondjuk azt, amit egy keresztyén ember mondott egy politikai kampány hevében: „Az elnök közönséges csirkefogó.”

Ezenkívül imádkozzunk „minden emberért, királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes élet éljünk, teljes istenfélelemben és tisztességben” (2Tím 2,1-2).

Augusztus 20.

„Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja?” Zsidók 12,7

A „fenyítés”, „fenyíteni”, „fenyítő” szavak összesen nyolcszor fordulnak elő a Zsidók 12 első 11 versében. Mindebből a felületesen olvasó téves következtetésre juthat. Olyan haragos apának képzelheti el Istent, aki szüntelenül üti-veri gyermekeit. Ez a hamis elképzelés abból a vélekedésből ered, hogy a fenyítés (fegyelmzés) kizárólag büntetést jelent.

Nagy megkönnyebbülésünkre tudjuk, hogy az Újszövetségben a fenyítés szónak sokkal tágabb jelentése van. A „fenyítés” tulajdonképpen azt jelenti: „gyermeknevelés”, és magában foglalja mindazt a szülői tevékenységet, amely a gyermek neveléséhez tartozik. Kittel (Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament – Újszövetségi teológiai szótár) a következőképpen határozza meg: „a gyermekkel való foglalkozás, és a gyermek nevelése annak érési korszakában, beleértve a tanítást, vezetést, oktatást, és bizonyos kényszer alkalmazása, tilalmak, sőt olykor testi fenyíték formájában”.

Azok a keresztyének, akiknek a Zsidókhoz írott levél szólt, üldöztetés miatt szenvedtek. A levél írója ezekről az üldöztetésekről úgy beszél, mint amelyek részét képezik az Úrtól való fenyítésnek. Azt jelentené ez, hogy az üldözést Isten küldte? Bizonyos, hogy nem! Őket az evangélium ellenségei üldözték. Vétkeik miatt büntette Isten a keresztyéneket? Nem, hiszen az üldözés valószínűleg éppen azért támadt, mert a keresztyének hűek maradtak Urukhoz. Milyen értelemben mondható tehát, hogy az üldözés az Úr fenyítése volt? Abban az értelemben, hogy az Úr megengedte és felhasználta az üldöztetést arra, hogy általa gyermekeit megtisztítsa, érettebbé tegye, és egyre inkább az Ő Fiának képére alakítsa.

Nem vitás, hogy a fenyítésnek ez a formája a jelenben nem kellemes. A véső keményen munkálja a márványt. Az olvasztókemencében az arany igen nagy hőhatásnak van kitéve. De megéri a szenvedés és a gyötrődés, ha a márványból előtűnik az ember arca, és a kemencéből az arany teljesen megtisztulva kerül elő.

Saját húsunkba vágunk, ha az Úr fenyítését megvetjük, vagy miatta elcsüggedünk. Az egyetlen helyes magatartás az, ha mindig arra gondolunk: Isten eszköze ez, hogy általa a lehető legnagyobb áldás származzék. Erre gondol a szerző, amikor azt mondja: „az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa” (Zsid 12,11b).

„De a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.” 1Korintus 14,19

A téma itt természetesen a nyelveken szólás gyakorlata, megfelelő magyarázó nélkül a gyülekezeti összejövetelen. Pál elveti ezt a gyakorlatot. Kardoskodik amellett, hogy amit mondanak, annak érthetőnek kell lennie, különben senkit sem épít.

De lehet ezt az igeverset tágabb értelemben is alkalmazni. Ha szólunk, elég hangosan kell beszélőnk, hogy mindenki meghallhassa, különben akár idegen nyelven is beszélhetnénk. Csaknem minden gyülekezeti összejövetelen vannak nagyothallók. Számukra igen kínos, ha az előadó olyan halkán beszél, hogy nem tudják követni gondolatmenetét. Mivel a szeretet másokra gondol, s nem önmagára, az előadó elég nagy hangerővel szóljon, hogy mindnyájan meghallhassák, amit mond.

A szeretet olyan egyszerű szavakat használ, amelyeket az átlagember is megért. Nagyszerű üzenetünk van, a világ leghatalmasabb üzenete. Fontos, hogy az emberek ezt az üzenetet meghallják és megértsék. Ha bonyolult, érthetetlen szakkifejezéseket használunk, ezzel semmivé tesszük saját szándékunk megvalósulását.

Egy igehirdető a Távols-Keletre utazott, hogy ott az embereknek Igével szolgáljon, és természetesen tolmácsot is vitt magával. Üzenetének első mondata így hangzott: „Minden gondolkodást két kategóriára lehet felosztani – egy konkrét és egy absztrakt kategóriára.” A tolmács végignézett a közönségen, csupa öreg nagymama és kicsiny gyermek, és a következőképpen fordított: „A messi Amerikából jöttem hozzátok azért, hogy beszéljek nektek valamit az Úr Jézusról.” Úgy mondják, hogy ettől a pillanattól kezdve az igehirdetést kétszeresen fordították (először angolról a hallgatók nyelvére, illetve hogy az igehirdetést az egyszerű hallgatók is megértsék).

(Az egyik keresztyén folyóirat legutóbbi számában ilyen kifejezéseket találtam, mint: „egy transzhisztorikus kategória normatív dátuma”, „egy olyan munka, amely nem eklektikus, hanem egzisztenciálisan revelálódik”, „vertikális tudatkontinuum”, „az affirmáció kánoni nyelve”, „a klasszikus kauzalitás, a mérhetőség extrém határain belül”). Sajnálom azokat a szegény embereket, akikről elvárják, hogy megküzdjenek az ilyen vallásos bikkfanyelvvel! Isten óvjon minket azoktól, akik fellengző módon, véget nem érő mondatokkal – nem mondanak semmit!

Azt mondják, hogy az átlagos rádió- és tévéprogramokat az általános iskolai végzettségű emberekhez igazítják. Ez példaképpül szolgálhat azoknak a keresztyéneknek, akik a megmentés üzenetével el akarják érni a világot. Egyszerűvé és világossá kell tennünk a jó hírt: „KRISZTUS BEFOGADJA AZ ELVESZETT BŰNÖSÖKET”. Többet ér, ha csak ezt az öt szót érthetően kimondjuk, mintha 10 000 szót mondunk olyan nyelven, amit senki sem ért.

Augusztus 22.

„Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához.” János 20,17

Az egyik igen kedvelt gyermekdal így hangzik: „Amikor ezt a csodálatos régi történetet olvasom, arra gondolok, hogy amikor az Úr Jézus itt élt az emberek között, kicsiny gyermekeket is elhívott nyájának bárányai közé: bárcsak én is köztük lehettem volna.” Nyilván alig akad köztünk olyan, akinek élete egyik vagy másik időpontjában ne lett volna ilyen vágya. Ilyenkor arra gondolunk, milyen szép is lett volna a személyes közösséget élvezni Isten Fiával az Ő földi szolgálata idején.

Csak hogy világosan kell látnunk, hogy sokkal jobb, ha ma úgy ismerjük meg Őt, ahogyan a Szent Szellem által az Ige segítségével nekünk kijelenti magát. Nem szenvedünk hátrányt a tanítványokkal szemben, ellenkezőleg, nagyobb kiváltságaink vannak, mint nekik voltak. Gondoljuk csak végig: Máté, Márk, Lukács és János saját szemével látta az Úr Jézust. Mi azonban mind a négy evangélista szemével láthatjuk Őt. És hogy még egy lépéssel tovább menjünk, nekünk az Újszövetségben tökéletesebb kijelentésünk van az Úr Jézusról, mint amilyen a földön bármelyik tanítványának is osztályrészül jutott.

Más értelemben is kiváltságosabbak vagyunk, mint az Úr Jézus kortársai. Amikor Názáretben tömeg vette Őt körül, szükségszerűen az egyik emberhez közelebb volt, mint a másikkal. A jeruzsálemi felházban János a keblére hajthatta fejét, míg a többi tanítvány különböző távolságra hevert az asztalnál. Mindez most egészen másként van. A Megváltó egyenlő közelségben van minden hívőhöz. Sőt, nemcsak velünk van, hanem bennünk él.

Amikor Mária találkozott a feltámadott Úrral, úgy akarta Őt megragadni, mint azelőtt. Nem akarta fizikai, testi jelenlétét elveszíteni. Az Úr azonban azt mondta neki: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához” (Jn 20,17). Ezzel gyakorlatilag azt fejezte ki: „Mária, ne ragaszkodj hozzám földi, fizikai módon. Ha majd fölmentem az Atyához, eljön a földre a Szent Szellem. Az Ő szolgálata által tökéletesebben, világosabban, megítétebben ismersz majd engem, jobban, mint itt a földön valaha is ismertél.”

A végkövetkeztetés tehát ez: a kívánság helyett, hogy bárcsak együtt lehettünk volna az Úr Jézussal földi szolgálata idején, inkább vegyük tudomásul nagy örömmel, hogy sokkal jobb most Hozzá tartoznunk, és az Ő jelenlétében élnünk.

**„Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.”
Jeremiás 2,13**

Rosszat csinál az, aki a forrást víztartókra cseréli, főleg, ha repedezett falú a ciszterna. A forráson keresztül a földből hűvös, tiszta, üdítő víz bugyog elő. A ciszterna pedig mesterséges tartály a víz tárolására. A víz meglangyosodhat és megposhad benne. És ha a fala repedezni kezd, a víz elszivárog, és szennyeződések szűrődnek be.

Az Úr élő vizek forrása. Az övéi szüntelenül olthatják szomjukat Nála. A világ pedig víztartó, mégpedig repedezett falú ciszterna. A gyönyörűség és boldogság reményét ébreszti az emberben, de aki abban keresi kielégülését, hamarosan mélyen csalódik.

Marika keresztyén otthonban nőtt fel, ahol rendszeresen olvasták a Bibliát, és kívülről tanulták meg egyes részeit. Ő azonban fellázadt szülei életmódja ellen, és eltávozott hazulról azzal a szilárd elhatározással, hogy kiélvezi az életet. Nagy szenvedélye a tánc volt. Megpróbálta keresztyén neveltetésének minden emlékét elnyomni, egyik táncos összejöveteltől a másikig élt.

Amikor egy este partnerével a táncparketten suhant, hirtelen eszébe jutott a Szentírás egyik verse, amit kislánykorában megtanult: „Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.” Ott, a tánc közben győzte meg őt Isten bűneiről. Tudatára ébredt, mennyire üres az élete, és szívből megtért az Úrhoz. Elnézést kért partnerétől, hogy nem tud tovább táncolni, elhagyta a tánchelyiséget, és soha többé nem tért oda vissza.

Ettől a pillanattól kezdve azonosíthatta magát a költővel, aki így írt:

„Repedezett ciszternákkal kísérleteztem, Uram, de jaj, nem volt bennük víz. Abban a pillanatban, amikor lehajoltam, hogy igyam, eltűnt a víz, és kigúnyolt engem, miközben sírtam. Most már senki más nem elégíthet meg, csak Krisztus. Nem létezik más név az övén kívül számomra; benned, Úr Jézus, szeretetet, életet, és soha el nem múló örömet lehet találni.”

Marika megtapasztalta Urunk szavainak igazságát: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrása lesz benne” (Jn 4,13-14).

Augusztus 24.

„Ezt mondja az Úr: hagyd abba a hangos sírást, ne könnyezzenek szemeid! Mert meglesz szenvedésed jutalma – így szól az Úr –, visszatérnek fiaid az ellenség földjéről!” Jeremiás 31,16

István egy missziós állomáson nőtt fel. Már kisgyerek korában vallást tett az Úr Jézusba vetett hitéről, és voltak, akiket ő vezetett az Úrhoz. Mikor az Egyesült Államokba került, hogy ott járjon főiskolára, eleinte jó bizonyosságot tett hitéről. Később azonban kezdett távolodni az Úrtól. Hideg és közönyös lett. Játszadozott a bűnnel, és hamarosan keleti vallásokkal kezdett foglalkozni.

Amikor szülei szabadságra hazajöttek, majd megszakadt a szívük érte. Könyörögtek és érveltek, de István kemény maradt. Végül meglátogatták otthonában, ahol három más társával együtt lakott. Amit ott tapasztaltak, az megrendítette őket. Hazatértek és keservesen sírtak.

Mikor este lefeküdtek, megpróbálták elaludni, de hasztalan. Így hajnali négy óraker elhatározták, hogy fölkelnek, és megtartják reggeli csöndességüket. Azon a napon Jeremiás 31 lett volna soron, de a férj azt mondta: „Ne olvassuk most Jeremiást”, mert úgy vélte, hogy a síró próféta nem tudja megvigasztalni őket. De azután mégis Jeremiás 31-et olvasták. Anukor a 16. vershez értek, ezt olvasták: „Hagyd abba a hangos sírást, ne könnyezzenek szemeid! Mert meglesz szenvedésed jutalma – így szól az Úr –, visszatérnek fiaid az ellenség földjéről.”

Keresztyén szülők ezrei élnek ma megtört szívvel, és gyászolnak lázadó fiaik és leányaik miatt. Mikor imádkoznak, az ég kemény ércnek tűnik előttük. És kérdezzetik maguktól, vajon Isten helyreállítja-e valaha azt, aki visszasett.

Pedig arra kellene gondolniuk, hogy az Úr számára egyetlen eset sem túl nehéz, és hogy állhatatosaknak kell lenniük az imádságban, vigyázván abban hálaadással. Támazkodniuk kellene az Úr Igéjének ígéreteire.

Amikor a fent említett édesanya megkérdezte önmagától, van-e joga a Jeremiás 31,16-ban foglalt ígéretet önmagára is vonatkoztatni, ezt olvasta az Ézsaiás 49,25-ben: „Perlőiddel én fogok perelni, fiaidat én szabadítom meg.”

„Sőt, mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bízjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat.” 2Korintus 1,9

Ázsiában Pál közel volt a halálhoz. Nem tudjuk pontosan, mi történt vele, mindenestre olyan komoly veszedelemben volt, hogy ha megkérdeztük volna tőle: „élet vagy halál ez számodra?”, bizonyára azt felelte volna: „halál”.

A legtöbb embernek, akiket Isten felhasznál, életükben legalább egyszer van ehhez hasonló tapasztalata. Isten nagy embereinek az életrajzai gyakran számolnak be csodálatos megmenekülésről súlyos betegségből, balesetből vagy személyes támadásokból.

Olykor Isten ilyen tapasztalatokat használ fel arra, hogy egy embert elgondolkoztasson. Ebben a pillanatban talán gondtalan jólétben él. Minden sikertől, amibe csak belefog. És akkor hirtelen leveri egy betegség. Talán jókora elrálkosodott belső részt távolít el belőle a sebész. Ez arra indítja, hogy átgondolja életét, és újra rendezze dolgai fontossági sorrendjét. Amikor világos lesz előtte, milyen rövid és bizonytalan az élet, elhatározza, hogy hátralevő éveit az Úrnak szenteli. Isten helyreállítja őt, és még számos, gyümölcsöző évvel ajándékozza meg.

Pál esete azonban más volt. Ő már réges-rég az Úr rendelkezésére bocsátotta egész életét. De fennállt a veszélye annak, hogy az Urat önerejéből, saját okossága segítségével akarja szolgálni. Ezért juttatta el az Úr egészen a sír széléig, hogy ne önmagában bízzék, hanem a feltámadás Istenében. Viharos életében ezután is számos esetben került olyan nehézségek közé, amelyekből nem látszott emberi kiút. Mivel azonban már megtapasztalta és kipróbálta Isten segítségét, amely a lehetetlent lehetővé teszi, már semmi sem rettenthette meg, és nem csüggeszthette el.

Ilyen találkozások a halállal „álruhás áldások”. Megmutatják, milyen törekenyek vagyunk. Emlékeztetnek bennünket arra, hogy e világ értékei milyen üresek és ostobák. Megtanítanak arra, hogy az élet milyen rövid, hamar véget érhet. Ha szembenézünk a halállal, tudatára ébredünk, hogy nekünk Annak munkáját kell végeznünk, Aki elküldött minket, mert hamarosan eljön az éjszaka, amikor többé senki nem munkálkodhat. Bizonyos értelemben mindnyájan magunkban hordjuk a halál ítéletét – egy egészséges emlékezést arra, hogy Krisztus ügyét tegyük az első helyre, és hogy teljesen az Ő erejére és bölcsességére hagyatkozzunk.

Augusztus 26.

„Kezeink munkáját tedd maradandóvá.” Zsoltár 90,17

Olyan Ige ez, amelyen érdemes elgondolkodnunk, és olyan szándék, amelyért érdemes imádkoznunk! Olyan célt tűzünk magunk elé, ami maradandó.

Ez tükröződik vissza az Újszövetségben, amikor az Úr Jézus azt mondja: „Én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és gyümölcsötök megmaradjon” (Jn 15,16).

Mindnyájunknak az örökkévalóság számára kell építkeznünk.

A mai tevékenységekben annyi mindennek van csupán átmeneti jelentősége és mulandó értéke. Nemrégiben hallottam valakiről, aki egész életét 50 éteri elemnek a Bartleit-Birne-csészében történő vegyi analízisével töltötte. Keresztyén emberek is beleshetnek ebbe a csapdába, hogy homokvárakat építsenek, szappanbuborékot kergetsenek, és bagatell ügyekben szakértők legyenek. Valaki találón jegyezte meg, hogy eltölthetjük életünket azzal, hogy egy égő házban a falakon függő képeket egyenesre igazítjuk.

Sokféle munka örök jelentőségű, s nekünk az ilyenekre kell összpontosítanunk. Ilyen a keresztyén jellem kifermálása!

Maradandó értéket jelentenek a Krisztus számára megnyert lelkek, akik imádják Isten Bárányát örökkön-örökké.

Akik az igazság Igéjét tanítják, a fiatal hívőket bevezetik a tanítványság gyakorlatába, Krisztus juhait legeltetik, azok olyan tőkét fektetnek be emberi életetekbe, amely mindörökké megmarad.

Azok a szülők, akik fiaikat és leányaikat az Isten országának szolgálatára nevelik, bizonyosak lehetnek abban, hogy művük maradandó lesz.

A hű sáfárok, akik pénzüket Krisztus ügyébe fektetik be, olyan szolgálatot segítenek, amely sohasem marad gyümölcstelen.

Aki az imádság szolgálatának szenteli életét, egy napon meglátja majd, hogy Isten minden imádságot meghallgatott a maga idejében és a maga módján.

Aki Isten népének szolgál, az örök értékű munkával foglalkozik. Krisztus legegyszerűbb szolgálója tisztábban lát, mint a világ legbölcsebb emberei. Munkája megmarad, míg a tudósoké a legtöbb esetben atomfelhőben oszlik szét.

„Uram, ki lehet sátornak vendége, ki tartózkodhat szent hegyeden? ...aki esküjét nem vonja vissza, ha kárt vall is.” Zsoltár 15,1.4

A 15. zsoltárban Dávid olyan személyt ír le, aki közösségben van Istennel. Az ilyen ember egyik jellemvonása az, hogy állja a szavát, még ha nagy árat is kell fizetnie érte. Ha megígér, vagy megfogad valamit, azt mindenáron teljesíti.

Nézzük például azt a keresztyén embert, aki eladja házát. Vevő jelentkezik, aki kész megadni a házért a kért árat, és megegyeznek az eladásban. Mielőtt azonban a szerződést aláírják, jelentkezik egy másik vevő, aki sokkal többet ígér a házért. Jogilag az eladó talán elállhat az első ajánlattól, hogy így többet nyerjen az üzletben. Erkölcsileg azonban kötve van adott szavához. A bizalomra méltó keresztyén ember tanúságtétele forog kockán.

Más: egy hívő embernek gyulladátsba jött a bölcsességfoga. Fogorvosa elküldi egy szájszsebészhez, aki antibiotikummal kezeli a begyulladt fogat, és időpontot ad a betegnek a foghúzáshoz. Miután a keresztyén férfi bizonyosságot tett a szájszsebésznek, eltávozik a rendelőből. Hazafelé útközben találkozik egy ismerőssel, aki megad neki egy másik címet, ahol feleannyi pénzért kihúznák a fogát. Természetesen kifizethetné a szájszsebésznek az addigi kezelést, és azután elmehetne a másikhoz. De valóban megteheti ezt?

Zsuzsi csak az imént fogadta el egy idősebb házaspár meghívását vacsorára. Ekkor csöng a telefon, és ugyanakkorra kap egy másik meghívást fiatalok vidám összejövételére. És Zsuzsi nehéz döntés elé kerül. Egyfelől nem akar csalódást okozni az idős házaspárnak, másfelől mindenáron szeretne együtt lenni kortársaival. Vajon hogyan fog dönteni?

A döntés olyankor a legnehezebb, amikor nagy pénzüsszegekről van szó. De semmiféle pénzüsszeg ne csábítson el minket, hogy megszegjük ígéretünket, és ezáltal Krisztusról való bizonyágtételünket megsemmisítsük, és az Úr nevére szégyent hozunk. Kerül, amibe kerül, meg kell cáfolnunk Voltaire cinikus megjegyzését: „Ha pénzről van szó, minden embernek ugyanolyan vallása van.”

Isten embere „mindig megcselekszi azt, amit megígért, függetlenül attól, milyen árat fizet érte”

Augusztus 28.

„Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétkeitek büntetése.” 4Mózes 32,23

Ebbe a világba Isten változhatatlan alapelveket épített be, és akármilyen csavaros eszű és rafinált az ember, ezek alól nem tudja kivonni magát. Az alapelv az, hogy senki nem menekülhet meg sértetlenül bűnei következményei elől.

Vannak köztünk, akik már gyermekkorunkban megtapasztaltuk, hogy ha dzsemet vagy más édességet nassoltunk, olyan áruló nyomokat hagytunk magunk után, amelyeket édesanyánk rögtön fölfedezett. Ez az igazság azonban érvényes egész életünkre nézve, életünk minden területén.

Figyelemre méltóan illusztrálja ezt az igazságot az „Eugen Aram álma” c. vers. Abban a hitben, hogy „tökéletes bűntényt” követ el, Aram meggyilkolt egy embert, és holttestét a folyóba dobta, amelynek vize „fekete volt, mint a tinta, és nagyon mély”. Másnap lement a folyóhoz, ahol a gaztetet elkövette.

...és fölkereste az átokverte folyót,
vadul nézett rá, már rosszat sejtett,
megpillantotta a mederben a hullát:
a víz kiszáradt; a folyó hűtlen lett.

Ekkor betakarta a testet egy óriási halom falevéllal, de a következő éjjel nagy vihar volt, és a holttest ismét láthatóvá vált.

Lerogyott a partra és sírni kezdett,
megrettent, hogy nincsen titka többet,
nem lett cinkos a víz és a föld sem,
nincs hely, ahol a bűn elrejtőzhet,
tengerben sem talán,
a mélység sem rejti el igazán...

Végül elásta áldozatát egy távoli barlangban, de évekkel később fölfedezték a csontvázat, rábizonyították a gyilkosságot és elítélték. Bűne utolérte őt.

A bűn azonban másféleképpen is utolér minket. E. Stanley Jones mondja, hogy az elkövetett bűn „belső torzuláshoz vezet, belső pokolhoz, amelyben elveszítjük önbecsülésünket, arra kényszerít bennünket, hogy egy föld alatti, kijárat nélküli labirintusban bolyongjunk”.

De még ha ebben az életben nem is lepleződik le a bűnünk, az örök életben bizonyosan utolér. Ha itt és most az Úr Jézus vére nem törli el, akkor az ítélet napján nyilvánvaló lesz bűnünk. Akár cselekedetről, gondolatról, indítékról vagy szándékról van szó, súlyosan terhel majd, és magára vonja az ítéletet, amely természetesen így szól: „Örök halál!”

Mi, keresztyének, hajlamosak vagyunk arra, hogy időnk nagy részét olyan szellemi élmények megszerzésére fordítsuk, amelyek valamiképpen tartós győzelmet biztosítanak számunkra a mindennapi élet örömei és bajai közepette. Összejöveletekre, konferenciákra járunk, hogy megtaláljuk azt, ami megoldja életünk problémáit. Gyönyörű kiállítású füzetek biztosítanak minket afelől, hogy dr. XY szenzációs új felfedezést közöl velünk, amelynek nyomán annyira tele leszünk Szent Szellemmel, hogy az „radioaktív” tesz bennünket. Vagy egy-egy buzgó szomszédunk valósággal erőnek erejével elvonszol minket a város nagy előadótermébe, ahol bemutatják majd nekünk a bővülködő élethez vezető legújabbban felfedezett rövid utat.

Rengeteg a csábító ajánlat. Itt egy prédikátor reklámozza a kiteljesedéshez vezető királyi utat. Egy másik a győzelem hármastitkáról beszél. Egy prédikátor ígéri, hogy nekünk adja az elmélyült élet kulcsát. Egy gyűlésen valaki beszámol a megszentelődéshez vezető öt egyszerű lépésről. Vagy szinte megszállottjai leszünk a testi gyógyulásnak, mintha az volna az élet legfontosabb dolga: hirtelen áttérünk a keresztyén pszichológiával való foglalkozásra, majd átváltunk az emlékezőképességünk gyógyítására. Átkelünk tengereken és világrészeken a magasan szárnyaló szellemi újdonságok keresése közben.

A felsorolt propagátorok között kétségkívül vannak becsületesek is, és bizonyos dolgoknak, amiket ajánlanak, van némi értékük is. De ha visszatérünk a mindennapi életbe, megállapítjuk, hogy nincs gyorsforgalmú út a megszentelődéshez, hogy a problémáink nem tűntek el, és hogy nap mint nap az Úrtól való függőségben kell élnünk.

Végül meg kell tanulnunk, hogy jobb, ha az Úr Jézussal foglalkozunk, mint a tapasztalatokkal. Aki Hozzá fordul, nem csalódik. Amire szükségünk van, azt mind megkapjuk Tőle. Ő mindenben megelégit.

A. B. Simpson (1844–1919, egy világméretű missziói mozgalomnak a megalapítója) fiatal éveit tapasztalatok keresésével töltötte, de azok nem elégtették ki. Ezután írta meg csodálatosan szép énekét, amelynek címe: „Ő Maga”, és amelynek első versszaka és refrénje így hangzik:

Egykor az áldást kerestem,
– most csak Őt magát!
Egykor érzésekre vártam,
– most csak Igédre vágyom!
Egykor ajándékaidat kerestem,
– most az Ajándékozót!

Egykor a megszentelődést kerestem,
– most csak az Urat!
Mostantól fogva mindörökké
Te vagy nekem a legdrágább,
azok helyett, amit adtál!

Augusztus 30.

„Legyen gondod önmagadra és a tanításra.” 1Timóteus 4,16

Isten Igéjének egyik ismertetőjele az, hogy soha nem választja el a tanítást a felelősségtől. Nézzük pl. a Filippi 2,1-13-at. Ez az Újszövetség egyik Krisztusról szóló klasszikus tanítása! Benne látjuk az Atya Istennel egyenlő voltát, önmegalázását, testté lételét, szolgálai mivoltát, halálát és a rá következő megdicsőülését. Ez nem csupán személyéről szóló tanítás, hanem felhívás is a filippiekhez és hozzánk, hogy a Krisztus indulata legyen bennünk. Ha másokért élünk, ahogyan Ő tette, ezzel elejét vesszük sok viszálynak és irigységnek. És ha mi is megalázzuk magunkat, ahogyan Ő tette, akkor Isten minket is felmagasztal a maga idejében. Ez az igeszakasz elejétől végéig a gyakorlati keresztyénséget mutatja be.

Erre kell gondolnom, amikor tanító könyveket olvasok. Ezekben a könyvekben a szerzők megkísérik a hitünkre vonatkozó valamennyi bibliai kijelentést rendszerbe foglalni, tehát az Istenről, Krisztusról, a Szent Szellemről, az angyalokról, az emberről, a bűnről, a megváltásról stb. szóló tanítást. Mindez önmagában kétségkívül értékes lehet és segíthet minket, mégis általában nagyon hideg, ha nem kíséri istenfélő élet. Lehet valaki értelmileg nagyon járatos a Biblia tanításaiban, ugyanakkor mutatkoznak nagy hiányok jellemében.

Ha úgy tanulmányozzuk a Bibliát, ahogy azt Isten nekünk adta, akkor sohasem tapasztalunk ellentmondást tanítás, felelősség, elmélet és gyakorlat között. Mindkettő mindig csodálatosan kiegyensúlyozott és egymással összefonódott.

A mi felelősségünktől talán legjobban elváltott tanítás a prófécia. Ezt túl gyakran szokták oly módon tálni, hogy azzal csak a kíváncsiságunkat elégítik ki. Szenzációs spekulációk az Antikrisztus személyéről embertömegeket vonhatnak, de nem segítik elő a megszentelődést. A prófécianak sohasem volt a célja, hogy kíváncsi füleket csiklandozzon, hanem az, hogy keresztyén jellemeket formáljon. (George Peters 65 módját sorolja fel annak, hogy a Krisztus visszajöveteléről szóló tanítás miként befolyásolhatja tanításunkat, felelősségünket és jellemünket, és nem kételem, hogy ennél még több is van.)

A bibliai tanítást sohasem választhatjuk el a gyakorlati istenfélő élettől. Személyes tanulmányainkban éppúgy, mint mások tanításánál hangsúlyoznunk kell Pál apostolnak Timóteushoz szóló intését: „Legyen gondod önmagadra és a tanításra.”

„Ellenben, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem a Krisztusért. Sőt, most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan gazdagságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjen.” *Filippi 3,7-9*

Mindig drága dolog, ha a hívő ember sok mindenről lemond az Úr Jézusért. Például ha valaki tehetségével hírt és gazdagságot szerzett, és az Isten hívásának engedve mindezt a Megváltó lába elé helyezi. Vagy ha valaki előtt énektudása megnyitotta a világ nagy hangversenytermeit, de amikor azonban meggyőződött arról, hogy egy másik világ számára kell élnie, feladta karrierjét, hogy Krisztust követhesse. Mert mit jelent minden földi hírnév, gazdagság és földi kitüntetés ahhoz a mérhetetlen nyereséghez képest, ami Krisztusban található meg?!

Ian McPherson kérde: „Van-e annál megindítóbb kép, mint az a férfi, aki rengeteg adottságát alázatosan és csodálva a Megváltó lábaihoz helyezi. Tulajdonképpen ott van a helyük.” (Vagy Isten egy másik emberének szavaival: „A héber, a latin és a görög nagyon jó a maga helyén, de nem ott, ahová Pilátus helyezte azokat, Jézus feje fölött, hanem Jézus lábainál.”)

Pál apostol lemondott gazdagságról, kultúráról és vallásos tisztségekről, mindezt kárnak ítélte Krisztusért. Jowett ezt írja ezzel kapcsolatban: „Amíg Pál apostol a maga fejedelmi adottságait nagy nyereségnek tartotta, addig nem látta meg az Urat. Mihelyt azonban az »Úr dicsősége« felragyogott ámuló szeme előtt, mindezek a dolgok árnyékká halványultak, majd semmivé váltak. És nemcsak értéktelenné tűnt az apostol korábbi nyeresége az Úr sugárzó dicsőségének fényében, hanem eltűnt gondolatvilágából, ahol korábban magasztos és szent kincsként őrizte.”

Ezért különös, hogy aki mindent elhagy azért, hogy Krisztust követhesse, azt egyesek örültnek tartják. Vannak, akik megbotránkoznak. Mások sírnak, és különféle lehetőségeket kínálnak fel neki. Ismét mások az egészséges, józan emberi értelemre hivatkoznak. Néhányan egyetértenek, és megindulnak lelkükben. De ha valaki hitben jár, az helyesen tudja értékelni mások vélekedését.

C. T. Studd lemondott vagyonáról, fényes kilátásairól hazájában, hogy életét egészen a misszió szolgálatában állítsa. Ragyogó karriernek fordított hátat John Nelson Darby, és lett a Szent Szellem által Isten evangélistája, tanítója és prófétája. Az ecuadori öt mártír lemondott kényelemszeretetről, hogy elvihesse az evangéliumot az auka indiánokhoz.

Az ilyesmit az emberek nagy áldozatnak nevezik, pedig ez nem áldozat. Amikor valaki elkezdte Hudson Taylort dicsérni az áldozat miatt, szavába vágott: „Ember, én még életemben sohasem hoztam egyetlen áldozatot sem.” Darby pedig azt mondta: „Nem valami nagy áldozat, ha az ember lemond a szemérről.”

Szeptember 1.

„Szenteljétek meg az ötvenedik esztendőöt, és hirdessetek fölszabadulást az ország minden lakosának. Legyen az nektek örömnép, hadd jusson hozzá újra mindenki a birtokához, és hadd térjen vissza mindenki a nemzetségéhez.” 3Mózes 25,10

Izráel naptárában minden ötvenedik esztendőöt úgy ismertek, mint az „örömnép évé”-t. A szántóföldeket ugaron kellett hagyni. Minden földbirtok visszakerült eredeti tulajdonosához. A rabszolgákat fölszabadították. A szabadság, a kegyelem, a megváltás és a nyugalom örömidéje volt ez.

Ha valaki földet vásárolt, a vételár attól függött, milyen messze volt az „örömnép évé”. Pl. ha a legközelebbi ilyen évig még 45 év volt hátra, akkor a föld értékesebb volt. De ha már csupán egyetlen évről volt szó, akkor aligha volt érdemes megvenni azt a földet, hiszen a vevő mindössze egyévi termést takaríthatott be rajta.

Van azonban ennek az ígehelynek egy másik értelmezése is, amely szerint a hívő keresztyének számára az Úr visszajövele lesz „az örömnép évé”. Akkor mennek majd be az atyai ház örök nyugalomába. Megszabadulnak a halandóság bilincseitől, és új, dicsőséges szellemi testet kapnak. És mindazok az anyagi természetű dolgok, amelyeknek idáig sáfáraik voltak, visszakerülnek eredeti tulajdonosukhoz.

Mіндеzt végig kell gondolnunk, ha anyagi javainkat számba vesszük. Talán milliókat mondhatunk magunkénak földbirtokban, háztulajdonban, bankbetétben. De ha az Úr ma visszajönne, mindennek már semmi értéke nem lenne számunkra. És minél jobban közeledik visszatérésének ideje, annál jobban csökken ezeknek a javaknak valószínűségi értéke. De azt is jelenti, hogy ezeket ma még föl kell használnunk Krisztus ügynökének előmenetelére, és az emberi nyomorúság enyhítésére.

S ahogyan egykor kúrtharsogás jelezte az „ünnepi év” beköszöntését, úgy jelzi majd az utolsó harsonaszó az Úr visszajövetelét. C. H. Mackintosh ezt mondja ezzel kapcsolatban: „Ebben szép tanítás rejlik számunkra. Ha szívünk megtanulja értékelni az Úr visszatérésének reménységét, akkor kevésre becsülünk minden földi jót. Lehetetlen a mennyei Úrra való várakozás állapotában lenni úgy, hogy el ne szakadjunk a jelenvaló világtól. Aki Krisztus megjelenésének várásában él, feltétlenül elszakad mindattól, ami az Ő megérkezésekor megtéltetik és megszűnik. Most nem az emberélet rövidségéről és bizonytalanságáról van szó, sem pedig a múlandó dolgok ideiglenes és ki nem elégítő jellegéről, noha mindez kétségkívül így van. Sokkal fontosabb és döntőbb azonban ennél az, hogy az Úr közel van.” (C. H. Mackintosh: „Elmélkedések Mózes 3. könyvéről” – Evangéliumi Iratmisszió, 163. old.)

Olykor úgy gondolom, hogy könnyelműen beszélünk és énekelünk Krisztus uralmáról, a Neki való odaadásról, és önmagunk teljes kiszolgáltatásáról. Gondtalanul mondunk ki szép mondatokat, mint amilyen: „Ha Ő nem Úr minden fölött, akkor egyáltalán nem Úr.” Vagy „Mindent szívesen átadok Neked, az Úr Jézus”. Ugyanakkor úgy élünk, mintha ez a teljes önátadás nem állna másból mint a vasárnap délelőtti istentiszteletek látogatásából.

Ez nem azt jelenti, mintha nem volnánk őszinték. Egyszerűen arról van szó, hogy nem ismerjük fel igazán, mi mindent jelent ez az önátadás. Ha elismerjük Jézus Krisztus uralmát, készek vagyunk Őt követni a szegénységbe, a megvetetésbe, a szenvedésbe, sőt még a halálba is!

Vannak, akik elájulnak, ha vért látnak. Egy napon egy lelkés fiatalember fordult az Úr Jézushoz, szívében a létező legszebb szándékkal: „Uram – mondta – követlek téged akárhová mégy.” Ennél semmi sem lehetett volna szebb. Az Urat azonban nem hatotta meg. Nagyon jól tudta, hogy ez a fiatalember még nem értette meg igazán, mi minden jár ezzel az ígérettel. Ezért azt felelte neki, hogy Ő, Jézus hazátlanabb, mint a rókák, és olykor vacsora nélkül kell valahol a sziklák között a csupasz földön eltöltenie az éjszakát. Igaz, vágyakozott a jó után, de annak ára sokkal magasabb volt, semhogy hajlandó lett volna megfizetni.) Túl gyakori ez az eset ma is. Egyesek nem állnak harcban, de nem azért, mintha Krisztus hívása nem talált volna visszhangra szívükben, hanem azért, mert attól félnek, néhány csepp vért nekik is kell áldozniuk. Ezért így panaszkodnak: „Ha nem volnának ezek az utálatos fegyverek, én is katona lennék.” Jim Elliot ezeket a szavakat írta naplójába: „Ha menteni akarnám az életem vérét – tehát nem volnék hajlandó áldozatul kiontani, noha Uram ezt a példát adta élém –, akkor megtudnám, mit jelent az, hogy Isten megkeményíti szívét a szándékkal szemben. Atyám, vedd el életemet, véretem, ha akarod, és égess el tüzedben! Nem kívánom megtartani, mert nem az enyém, hogy megtarthatnám. Vedd el, Uram, vedd el egészen! Töltsd ki életemet, mint italáldozatot a világért! A vérnek csak annyiban van értéke, amennyiben a Te oltárodon ömlik ki.”

Ha ilyen szavakat olvasunk, és arra gondolunk, hogy Jim Elliot valóban vérét ontotta, mint mártír Ecuadorban, akkor közülünk néhányan bizonyára fölismerjük majd, milyen keveset tudunk még a teljes odaadásról.

Szeptember 3.

*„De nem igaz az, hogy amilyen a véték, olyan a kegyelmi ajándék is. Mert ha annak az egynek a vétké miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka még bőségesebben kiadott egy ember által, a Jézus Krisztus kegyelme által sokakra.”
Róma 5,15*

A Róma 5,15-21-ben Pál szembeállítja egymással a történelem, ill. üdvtörténet két első személyét: Ádámot és Krisztust. Ádám az első teremtésnél az első volt: Krisztus az új teremtésnél az első, a fő. Ádám a természeti ember volt, Krisztus a szellemi. Ebben az igeszakaszban Pál apostol háromszor is használja a „bőségesebben” szót, hogy ezzel is hangsúlyozza: az áldás, amely Krisztus cselekedetéből fakad, végtelenül nagyobb, mint a veszteség, amit Ádám bűne okozott. Ezzel azt mondja, hogy Ádám gyermekei Krisztusban több áldást nyernek, mint amennyit atyjuk eljártak. A hívőknek Krisztusban többjük van, mint lett volna Ádámokban, ha nem vétkeztek.

Tegyük fel egy pillanatra, mi lenne, ha Ádám nem vétkezett volna, ha feleségével együtt elhatározták volna, hogy Istennek engedelmeskednek, és nem esznek a tiltott gyümölcsből. Milyen következménye lett volna ennek életükre nézve? Amennyire tudjuk, korlátlan ideig éltek volna az Éden kertjében. Jutalmuk hosszú élet lett volna a földön, és ugyanez állt volna utódaikra is.

Ők is meghatározatlan ideig élhettek volna Édenben, amíg büntelenek maradnak. Nem haltak volna meg.

Az ártatlanságnak ebben az állapotában azonban semmi eshetőségük nem lett volna arra, hogy valaha is a mennybe jutnak. Nem kapták volna meg az ígéretet, hogy a Szent Szellem bennük fog lakozni, és el fognak pecsételtetni általa. Sohasem lettek volna Isten örökösei, és Jézus Krisztus örökösársai. Sohasem lett volna meg az a reménységük, hogy Isten Fiának képére átformálódnak. És szüntelenül fennállt volna az a lehetőség, hogy egyszer mégiscsak vétkeznek, és ezzel eljártsszák azokat a földi áldásokat, amelyeket az Éden kertjében élveztek.

Gondoljuk most végig mindezzel szemben azt a helyzetet, amit Jézus Krisztus megváltó műve által számunkra szerzett. Általa megáldattunk minden szellemi áldással. A szerető Isten elfogadott minket, mint akik Krisztusban tökéletesek, megváltottak, kiengeszteltek, bűnbocsánattal megajándékoztak, megigazultak, megszenteltettek, megdicsőültek vagyunk, és Krisztus Testének tagjává lettünk. A Szent Szellem lakik bennünk, elpecsételt minket, és Ő a mi örökségünk záloga. Mindörökre el vagyunk rejtve Krisztusban. Isten gyermekei vagyunk, örökösei, és Jézus Krisztus örökösársai. Oly közel vagyunk Istenhez, és oly kedvesek vagyunk előtte, mint tulajdon szeretett Fia. Ez természetes emberi gondolat, amely azt ismerte föl, hogy Isten bűnbocsátó kegyelme minden értelmet felülhalad, és az ember engedetlenségét Ő tette jóvá!

A 69. zsoltárban az Úr Jézus szól. Az 5. versben elmondja, hogy a megváltás dicsőséges műve által jóvátételt kínál fel Istennek mindazokért a veszteségekért, amik az ember bűne által keletkeztek. Kétségkívül úgy tekint önmagára, mint igazi vétékáldozatra.

Ha egy zsidó egy másik zsidótól valamit ellopott, a törvény megkövetelte, hogy mutasson be vétékáldozatot, fizesse vissza a megkárosított embernek az elvett értéket, és tegye hozzá még az érték egyötödét.

Márpedig az ember meglopta Istent a bűn által. Elrabolta az Istennek járó imádatot, az engedelmisséget és a tiszteletet. Az ember Isten szolgálata helyett a Sátánt szolgálta. Isten imádata helyett az ember maga készítette bálványképek előtt hajolt meg. Az ember elutasította Isten uralmát és a Neki járó tiszteletet.

De eljött az Úr Jézus, hogy visszaadja, amit nem Ő rabolt el.

Levette isteni pompáját,
emberként jött közénk, le a földre.
Ő adta vissza szeretetéből
Istennek, amit mi raboltunk el Tőle!

De nemcsak azt adta vissza Istennek, amit az ember bűne ellopott, hanem Krisztus elvégzett váltságműve által nagyobb tiszteletet nyert, mint amennyit Ádám bűne miatt elveszített. „A bűn által elvesztette teremtményeit, a kegyelem által fiaikat nyert.”

Talán ebben rejlik a válasz arra a kérdésre: „Miért engedte meg Isten, hogy a bűn bejőjön a világba?” Jól tudjuk, hogy Isten olyannak is teremthette volna az embert, hogy nem adja meg neki a szabad erkölcsi döntés hatalmát. De úgy tetszett Neki, hogy az embert olyan teremtménnyé tegye, aki szabad akarati döntése alapján szeretheti és imádhhatja Őt. Ez azt jelenti, hogy megvan az a képessége is, hogy Tőle elforduljon, iránta engedetlen legyen. Az ember az engedetlenség mellett döntött, és így behozta a bűn katasztrófáját a világba. Isten azonban nem szenved vereséget teremtményének bűne által! Az Úr Jézus Krisztus halála, feltámadása és mennybemenetele által diadalmaskodott a bűn, a pokol és a Sátán fölött. Váltságműve által Isten nagyobb dicsőséghez jutott, és a megváltott ember sokkal gazdagabb áldást nyert, mintha a bűn sohasem jött volna be a világunkba.

Szeptember 5.

„A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt. Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be Őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.”
János 1,10-12

„A világban volt.” Hihetetlen kegyelem, hogy az élet és dicsőség Ura erre a csöppnyi bolygóra jött, és itt akart élni. Említésre méltó sem lenne, ha bárki másról ezt mondanánk: „A világban volt.” Ez olyasmi, amit az ember nem tud befolyásolni. Isten Fia részéről azonban ez tudatos döntés következménye volt, csodálatos együttérzésből fakadó cselekedet.

„...és a világ általa lett.” A csoda még nagyobb! Az Egy és Egyedülálló, Aki a világban volt, Aki a világot teremtette. Ő, Aki betölti az egész világmindenséget, önmagát egészen kicsinnyé tette, gyermekké, ifjúvá majd férfivá lett, és az Ő testében lakott az Istenség egész teljessége.

„...de a világ nem ismerte meg Őt.” A teremtményeknek tulajdonképpen föl kellett volna ismerniük Teremtőjüket. Szavaiból és cselekedeteiből föl kellett volna ismerniük, hogy Ő több, mint ember!

„Saját világába jött.” A világon minden az Ővé. Mint Teremtőnek, vitathatatlan joga van rá. Tehát nem valaki másnak a tulajdona után nyúlt.

„...és az övéi nem fogadták be Őt.” A legsúlyosabb sértés. A zsidó nép visszautasította. Megvoltak Őbenne mindazok az előfeltételek és jellemvonások, amelyek Őt, mint Messiást igazolták, de a zsidók nem akarták, hogy uralkodjék felettük.

„Akik pedig befogadták...” E meghívása válogatás nélkül mindenkinek szól (zsidóknak és pogányoknak egyaránt). Egyetlen előfeltétele az, hogy az emberek Őt befogadják.

„...azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek.” Micsoda meg nem érdemelt tisztesség – a lázadó bűnösök Isten gyermekeivé lehetnek a szeretet és kegyelem csodája által!

„...mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.” Nem is lehetne ezt egyszerűbben kifejezni. A jogot, hogy valaki Isten gyermekévé legyen, megkapják mindazok, akik az Úr Jézus Krisztust a hit tudatos cselekedete által Uruknek és Üdvözítőjüknek fogadják el.

Van tehát ezekben az igeversekben egy rossz és egy jó hír. Először a szomorú: „A világ nem ismerte meg Őt” és „az övéi nem fogadták be Őt”. De azután a jó hír: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.” – Indítson ez arra téged, hogy fogadd be Őt életedbe!

„És fogta az Úristen az embert, ellhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze.” 1Mózes 2,15

A munka nem átok; inkább áldás. Még mielőtt a bűn bejött volna a világba, Isten megbízta Ádámot, hogy gondozza az Éden kertjét. Isten csak azután átkozta meg a földet – és nem a munkát –, miután az ember vétkezett. Úgy rendelte, hogy az embernek gondok, csalódások és arcának verítéke árán kell megküzdenie mindennapi kenyéréért (lásd 1Móz 31,7-19).

Egy régi, jó közmondás szerint: „Áldott munka! Ha te Isten átka vagy, milyen lehet akkor az áldása?” Csakhogy a munka nem Isten átka. Az ember ősi lényegéhez tartozik. Része a teremtetni tevékenységre és önértékelésre irányuló szükségletünknek. Abban a pillanatban, amelyben engedünk a restségnek, megnő a vétkezés veszélye. És ha hirtelen visszavonul az ember az aktív étlettől, gyakran összeomlik.

Ne feledjük, Isten az Ő népének is megparancsolta, hogy „hat napon át dolgozz” (2Móz 20,9). Az ember gyakran hajlamos arra, hogy ettől eltekintsen, és csak a mondat második felét hangsúlyozza, amelyik megparancsolja neki, hogy a hetedik napon megpihenjen.

Az Újszövetség a lusta embert „rendetlen”-nek, „engedetlen”-nek nevezi, és kijelenti, hogy aki nem akar dolgozni, az ne is egyék (Lásd 2Tesz 3,6-10).

Az Úr Jézus a nehéz munkát végző ember legfőbb példaképe. „Feszített napjai voltak! És az éjszakái, amelyeket imádsággal töltött!

Vannak, akiknek munkahelyük meglehetősen barátságtalan. Ezeknek meg kell gondolniuk, hogy egyetlen hivatás vagy munkahely sincs, amely minden tekintetben eszményi lenne. Minden foglalkozásnak megvan az árnyoldala. A keresztyén ember azonban képes arra, hogy munkáját Isten dicsőségére végezze, „nemcsak ímmel-ámmal, hanem diadalmasan”.

A hívő ember nemcsak azért dolgozik keményen, hogy a maga szükségletére válót előteremtse, hanem azért is, hogy másokon segítsen, akik szükségben vannak (lásd Ef 4,28). Ez ráadásul a munkának egyfajta önzetlen ösztönzést is ad.

Még az örökkévalóságban is fogunk munkát végezni, hiszen meg van írva: „Szolgái imádják Őt” (Jel 22,3).

Addig pedig kövessük Spurgeon tanácsát: „Dolgozzatok halálotokig, és imádkozatok, hogy helyesen éljete.”

Szeptember 7.

„Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr: tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket. Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá leszek, így szól a mindenható Úr.” 2Korintus 6,17-18.

Mit csináljon az a hívő keresztyén, aki megállapítja, hogy gyülekezete egyre liberálisabbá válik? Pedig alapítói egykor nyilván olyan emberek voltak, akik hittek a Biblia tévedhetetlenségében és a hit alapvető tanításaiban. A gyülekezet története is híres talán misszionáriusi vállalkozásairól, az evangélium iránti buzgóságáról. Vezetői közül sokan lehettek ismert tudósok, és az Ige hűséges hirdetői. Csakhogy most a teológiaiakat egy új nemzedék foglalta el, és az onnét kikerült lelkészek egészen más, ún. szociális evangéliumot hirdetnek. Még a bibliai szóhasználattal élnek, csakhogy a kifejezéseken valami egészen mást értenek. Aláássák a Biblia legfontosabb tanításait, természetes magyarázatokat adnak a csodáknak, és gúnyolódnak a biblikus erkölcs fölött. Viszont első vonalban állnak, amikor radikális politikáról és tervekről van szó. Megvetően beszélnek a fundamentalistákról.

Mit tegyen ilyenkor a keresztyén ember? Családja talán nemzedékek óta él ebben a gyülekezetben. Vagy ő az évek folyamán nagy összegű pénzzel is támogatta. Legjobb barátai is itt találhatók. Megkérdi önmagától, mi lesz azokból a fiatalokból, akiknek az ifjúsági órákat tartja, ha ő elmenne. Maradjon meg, ameddig csak lehet a gyülekezetben, és emelje fel hangját Isten mellett?

Érvei meggyőzőeknek hatnak önmaga számára. És mégis „gyötri igaz lelkét”, amikor látja, hogy akik hétről hétre kenyérért jönnek ebbe a templomba, helyette követ kapnak. Nagyra értékeli mindazt, ami ehhez a gyülekezethez köti, ugyanakkor megszorítja az, hogy Üdvözítőjét megvetik, és hogy Isten dicsérete és dicsősége kárt szenved.

Nincs kétsége afelől mit kellene tennie. El kellene hagynia ezt a gyülekezetet. Erre világos parancs van Isten Igéjében. Ha nem húzza többé velük együtt a közös ígát, akkor Isten majd gondoskodik minden következményről. Isten maga veszi át a felelősséget a fiatalokért. Új barátokat ad a régiek helyett. Isten megígérte, hogy Atyja lesz, és olyan közelséget és meghittséget kínál, amit csak akkor tapasztalhat meg, ha feltétel nélkül engedelmeskedik az Úrnak!

„Ha fogadalmat teszel Istennek, ne halogasd teljesítését, mert nem telik neki kedve az ostobákban. Teljesítsd, amit megfogadtál!” Prédikátor 5,3

Mindnyájan hallottunk már olyan emberekről, akik Istennek szentül megfogadnak valamit – amikor pácban vannak. Hogy ezentúl mindig csak Benne bíznak, Őt szeretik és Neki szolgálnak, csak szabadítsa meg őket ebből a bajból! De amikor elmúlik a válságos helyzet, elfelejtik ígéretüket, és élnek tovább, ahogy azelőtt.

Milyen helyet foglal el a fogadalom a keresztyén ember életében, és milyen irányvonalakat ad erre nézve Isten Igéje?

Először is, egyáltalán semmi szükség arra, hogy ünnepélyes fogadalmat tegyünk! Ez nem követelmény; ezek általában önkéntes ígéretek, hogy azokkal kimutassuk az Úr jósága iránti hálánkat. Például az 5Mózes 23,23-ban ezt olvassuk: „Ha nem teszel fogadalmat, azzal nem vétkezel.”

Másodszor, óvakodjunk attól, hogy elsietett ígéreteket tegyünk, vagyis olyan ígéreteket, amelyeket egyáltalán nem tudunk megtartani, vagy amit később megbánunk. Salamon figyelmeztet minket: „Ne beszélj elhamarkodottan, ne hirtelenkedd el az Isten előtt kimondott szavadat, mert Isten a mennyben van, te pedig a földön, ezért kevés beszédű légy!” (Préd 5,1).

De ha fogadalmat teszünk, azt be kell tartanunk. „Ha férfi tesz fogadalmat az Úrnak, vagy esküt tesz arra, hogy megtartóztatja magát, ne szegje meg a szavát, hanem tegyen meg mindent úgy, ahogyan kimondta” (4Móz 30,3). „Ha fogadalmat teszel Istenednek, az Úrnak, ne halogasd annak teljesítését, mert úgysis számon kéri tőled Istened, az Úr, és vétek fog terhelni” (5Móz 23,22).

Jobb, ha semmit nem ígérünk, mint hogy valamit ígérjünk, és azután ne tartsuk meg: „Jobb, ha nem teszel fogadalmat, mint ha fogadalmat teszel, és nem teljesíted” (Prédi 5,4).

Vannak azonban kivételes esetek, amikor jobb, ha megszegjük a fogadalmat, mint ha továbbra is megtartjuk. Megtörténhet pl., hogy az ember még megtérése előtt ünnepélyes fogadalmat tesz egy hamis vallásban, vagy valamilyen titkos közösségben. Ha ez ellentétes Isten Igéjével, akkor az Igének kell engedelmeskednie, még akkor is, hogyha ezzel meg is szegi az esküjét. De ha olyan ígéretről van szó, hogy bizonyos titkokat nem fecseg ki, akkor élete hátralevő részében hallgatnia kell arról, még ha szakított is azzal a társasággal.

Ma valószínűleg legtöbbször a házassági hűségre tett fogadalmat szegik meg az emberek. Az Isten színe előtt tett ünnepélyes fogadalmat olybá veszik, mintha nem jelentene semmit. Pedig Isten ítélete megáll ilyen esetben is: „Mert úgysis számon kéri tőled Istened, az Úr, és vétek fog terhelni” (5Móz 23,22).

Szeptember 9.

„A jó ember örökséget hagy még unokáinak is.” Példabeszédek 13,22

Amikor ezt az igeverset olvassuk, ne vonjuk le mindjárt belőle azt a következtetést, hogy itt anyagi örökségről van szó. Sokkal valószínűbb, hogy Isten itt szellemi örökségre gondol. Valakit fölnevelhetnek olyan szülők, akik ugyan szegények, de istenfélő emberek voltak. Ez az ember talán mindörökké hálásan gondol vissza anyjára és apjára, akik naponta olvasták a Bibliát, és együtt imádkoztak, és őt az Úr félelmében és intése szerint nevelték – még akkor is, ha haláluk idején egyetlen fillért sem hagytak rá. A szellemi örökség a legértékesebb örökség!

A fiakat és leányokat tönkretetheti szellemileg a nagy összegű örökség. A hirtelen gazdagságnak gyakran egyenesen mérgező hatása van. Kevesen képesek arra, hogy bölcsen bánjanak vele, és utána továbbra is Istennek tetsző életet éljenek.

Azt is meg kell gondolnunk, hogy a családot gyakran irigység és viszálykodás veszíti össze, ha a vagyon megosztására kerül a sor. Igaz az, hogy: „Ahol végrendelet van, ott sok rokon is van.” Ugyanannak a családnak a tagjai, akik hosszú évek óta egymással békességben éltek, hirtelen ellenségekké válnak néhány ékszer, porcelánkészlet vagy bútordarab miatt.

Gyakran mesélik, hogy hívő szülők a vagyonukat hitetlen gyermekeikre vagy olyan rokonokra hagyják, akik valamilyen tévtanítást vallanak, vagy nagyon hálátlan gyermekekre, holott fordíthaták volna a pénzt az evangélium ügyének előmozdítására is.

Az a kívánság, hogy gyermekeire pénzt hagyjon valaki, gyakran leplezett önzésből fakad. Valójában a szülők azok, akik vagyonukat maguknak akarják megtartani, ameddig csak lehet. Jól tudják, hogy a halál egyszer majd úgyis kivesz a kezükből mindent, ezért követik a hagyományt, hogy legalább a gyermekeikre hagyják vagyonukat.

Csak hogy nincs a világon olyan végrendelet, amit legális sakkhúzásokkal ne lehetne megtörni vagy aláásni. Az apa sohasem lehet biztos benne, hogy kívánságait végre is fogják hajtani, ha ő már nem lesz az élők sorában.

Ezért a legjobb eljárás az, ha az ember még életében nagylelkűen adakozik az Úr ügyére. Van egy közmondás, amely így szól: „Adakozzál, amíg élsz; akkor tudod, hogy mi lesz belőle.”

A legjobb fajta végrendelet pedig valahogyan így szól: „Szellemi képességeim teljes birtokában minden pénzemet Isten országa érdekében használtam fel, amíg életben voltam. Gyermekeimnek pedig otthonunk keresztyén háttérét hagyom, azét az otthonét, amelyben Krisztust tiszteltük és Isten Igéjét követtük. Ajánlom gyermekeimet Istennek és az Ő kegyelmes Igéjének. Az Úr fölélpítheti őket, és örökséget adhat nekik a mennyben minden szentekkel együtt.”

Olykor egy esemény a legjobb kommentár egy-egy bibliai vershez.

Mitsuo Fuchida volt az a japán pilóta, aki a Pearl Harbor elleni légitámadást vezette 1941. december 7-én. Főhadiszállására ezt a jelzést küldte: „Tora, tora, tora”, ami azt jelentette, hogy megbízatását sikeresen végrehajtotta. De ezzel még nem volt vége a második világháborúnak, mert végül az Egyesült Államok győzött.

A háború alatt a japánok meggyilkoltak egy idősebb misszionárius házaspárt a Fülöp-szigeteken. Amikor lányuk az USA-ban megkapta haláluk hírért, elhatározta, hogy japán hadifoglyokat fog látogatni, és hirdetni fogja nekik az evangélium örömhírét.

Amikor a foglyok megkérdezték, hogy tulajdonképpen miért oly kedves velük, azt felelte: „Azért, amit szüleim imádkoztak, mielőtt megölték őket.” Ennél többet sohasem mondott.

A háború után Mitsuo Fuchida annyira megkeseredett, hogy elhatározta: bevádolja az Egyesült Államokat egy nemzetközi bíróság előtt azokért a borzalmakért, amelyeket a háború során elkövettek. A bizonyítékok összegyűjtése során kikérdezett japán hadifoglyokat is. Mikor azok vallomását összegyűjtötte, akik az USA-ban voltak, nem talált köztük egyet sem, amely kegyetlenkedésről szólt volna, sőt, áradoztak a különleges kedvesség miatt, amit egy keresztyén nő részéről tapasztaltak, akinek szüleit a Fülöp-szigeteken meggyilkolták. Elmondták a foglyok, hogy ez a nő gondoskodott számukra egy könyvről, ő Újszövetségnek nevezte, és beszélt arról az ismeretlen imádságról, amit szülei mondtak kivégeztetésük előtt. Nos, ez éppen nem az volt, amit Fuchida hallani akart, de mindenesetre megjegyezte magának.

Miután többször is hallotta ezt a történetet, elment és vásárolt magának egy Újszövetséget. És ahogy a Máté evangéliumát olvasta, feltámadt benne az érdeklődés. Végigolvasta Márk evangéliumát is, és az érdeklődése még nagyobb lett. És amikor a Lukács 23,34-hez érkezett, egyszerre világosság támadt lelkében: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.” Megérezte, hogy ez lehetett az az imádság, amit az idős misszionárius házaspár halála előtt elmondott.

És most már nem gondolt sem az amerikai nőre, sem a japán hadifoglyokra, hanem csak önmagára, aki Jézus Krisztus elszánt ellensége volt, és arra, hogy Isten mégis kész megbocsátani neki is. Amikor elolvasta a megfeszített Megváltó imádságát, abban a pillanatban bűnbocsánatot keresett és talált, és örök életet a Jézus Krisztusba vetett hite által.

Mitsuo Fuchida életének hátralevő részét azzal töltötte, hogy beutazott sok országot, és mindenütt hirdette Jézus Krisztus véghetetlen irgalmát és szeretetét.

Szeptember 11.

„De vigyázz, ne feledkezzél el Istenedről, az Úrról... amikor... bővében leszel mindennek.” 5Mózes 8,11.13

Elmondhatjuk, hogy Isten népének nem tesz jót az anyagi jólét. Sokkal virágzóbb az élete a súlyos körülmények között. Búcsúénekében Mózes megjövendölte, hogy a nagy jólét szellemileg tönkre fogja tenni Izráelt. „Mehíztott Jesurun, kirúgott a hámból – meghíztál, kövér, hájas lettél! – és elvetette Istent, alkotóját, elhagyta szabadító kőszikláját” (5Móz 32,15).

A prófécia Jeremiás idejében teljesedett be, amikor az Úr így panaszkodott: „Jól tartottam őket, mégis házasságtörők, és parázna nő házában tolonganak” (Jer 5,7).

A Hóseás 13,6-ban pedig ezt olvassuk: „Ha volt legelőjük, jóllaktak, jóllaktak és fölfuvalkodtak, ezért elfeledtek engem.” Miután a nép visszatért a száműzetésből, a léviták megvallották, hogy Izrael fiai felfuvalkodottsággal válaszoltak mindarra a jóra, amit Isten velük cselekedett: „Ették, jóllaktak és meghíztak. Dúskáltak bőséges ajándékaidban. Ők azonban engedetlené váltak, és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak, prófétáidat meggyilkolták, mert intették, és hozzád akarták téríteni őket; ilyen gyalázatos dolgot követtek el” (Neh 9,25b.26).

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a jólétet tévedhetetlen jelnek tekintsük arra vonatkozóan, hogy az Úr elégedett velünk és azzal, amit teszünk. Ha növekszik üzleti hasznunk, azt mondjuk: „Valóban gazdagon megáldott minket az Úr.” Pedig valószínűleg helyesebb lenne, ha a nyereséget kísértésnek és próbatételnek tekintenénk. Az Úr vár, látni akarja, hogy mit kezdünk vele. A magunk hasznára és javára fordítjuk-e a pénzt? Vagy pedig hűséges sáfár módjára arra használjuk fel, hogy a jó hírt a föld végső határáig elvinni segítsen? Gyűjtögetjük a pénzt, hogy minél nagyobb vagyont halmozzunk fel, vagy pedig kiadjuk Krisztusért és az Ő ügyéért?

F. B. Meyer mondta: „Ha azon folyik a vita, hogy a napfény vagy vihar, siker vagy nyomorúság a legnagyobb kísértés a jellemünk számára, akkor az emberi természet éles szemű megfigyelője nyilván azt feleli majd, hogy semmi sem mutatja ki jobban, milyen anyagból vagyunk gyúrva, mint a jólét, amely minden kísértés között a legveszedelmesebb.”

József azt mondta: „Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén” (1Móz 41,52). Nyomorúságban és ellenségeskedésben többet tanult, mint a gazdagságában és jólétében, noha életének minden helyzetében példászerűen viselkedett.

„Mivel azt hitték, hogy az útítársaik körében van, elmentek egy napi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és ismerősök között.” Lukács 2,44

Amikor Jézus 12 éves volt, szülei fölmentek vele Názáretből Jeruzsálembe, a páskaünnepre (húsvét ünnepére). Együtt vándoroltak egy nagy sereg zarándokkal. Közben magától értetődő volt, hogy az ünnepnapok alatt a hasonló korú fiúk összebarátkoztak egymással. Ezért tételezte fel József és Mária a hazatérésnél eleinte, hogy Jézus valahol a zarándokseregben van a többi fiúval együtt. De nem volt ott. Jeruzsálemben maradt. József és Mária pedig egész napon át mentek, és csak azután kezdték Őt keresni. Vissza kellett térniük Jeruzsálembe, ahol végre, három nap múlva megtalálták fiukat.

Ebben is van számunkra tanulni való: lehetséges, hogy mi magától értetődőnek vesszük, hogy az Úr Jézus kísér bennünket, pedig egyáltalán nem ez a helyzet. Talán azt hisszük, hogy közösségben élünk Vele, valójában azonban már a bűn behatolt közénk és az Üdvözítő közé. A hittől való elszakadás néha észrevétlenül megy végbe. Ilyenkor nem vagyunk tudatában annak, hogy az idők során az Iránta való szeretetünk kihűlt. Azt gondoljuk, ugyanolyanok vagyunk, mint azelőtt.

Más emberek azonban figyelmeztethetnek erre. Beszédünkről megállapítják, hogy eltávolodtunk az első szeretettől, és hogy életünkben világi érdekek fölébe kerekedtek a szellemieknek. Fölfedezhetik, hogy már régóta Egyiptom húsos fazekaiából táplálkozunk. Észreveszik, hogy bírálgatunk ott, ahol azelőtt kedvesek és szeretetteljesek voltunk. Meghallják, hogy inkább az utca nyelven beszélünk, mint az Isten gyermekeinek nyelven. És akár észreveszik, akár nem, nem találjuk többé gyönyörűségünket az éneklésben. Mi magunk is szerencsétlennek és nyomorultnak érezzük magunkat, és hajlunk arra, hogy másokat is boldogtalanná tegyünk. A pénz elfolyik az ujjaink között. És ha megpróbálunk bizonyosságot tenni a Megváltóról, annak csak nagyon kevés nyoma marad.

Ilyenkor többnyire valamiféle válságra van szükség, hogy felfigyeljünk rá: Jézus Krisztus immár egyáltalán nincs velünk. Megeshet, hogy hirtelen meghalljuk Isten szavát egy igehirdetésen keresztül. Vagy valamelyik barátunk átöleli a vállunkat, és felhívja figyelmünket nyomorúságos szellemi állapotunkra. Talán betegség, egy szeretett ismerősünk halála, vagy más tragikus esemény az, ami bennünket újra észre térít.

S ha ez megtörténik, azt kell tennünk, amit József és Mária tettek – azaz vissza kell térnünk oda, ahol legutoljára láttuk az Úr Jézust. Vissza kell térnünk oda, ahol valamilyen bűnünk megrontotta a Vele való közösséget. És ha megvalljuk és elhagyjuk bűnünket, akkor mi is bocsánatot nyerünk, és akkor újra kezdjük az utazást, ezúttal azonban már az Úr Jézussal való közösségben.

Szeptember 13.

„Az azonban nem tudta Mózes, hogy arcának bőre sugárzó lett, amikor Istennel beszélt.” 2Mózes 32,29

Amikor Mózes lejött a Sinai-hegyről, kezében a két kőtáblával, amelyekre a Tízparancsolat volt felírva, két különös ismertetőjegyet lehetett észrevenni rajta. Először is fénylett az arca. Isten jelenlétében volt, aki a sugárzóan fényes felhőből, (amit „sekiná”-nak neveztek) jelentette ki magát. Mózes arcának fénye mintegy kölcsönzött sugárzás volt. Az Istennel való beszélgetés után Mózes, a törvényadó, még mindig magán viselt valamennyit a dicsőség fényéből és sugaraiból. A megdicsőülés tapasztalata volt mögötte.

A második ismertetőjel az volt, hogy Mózes maga nem is tudta, hogy arca így világít. Egyáltalán nem volt tudatában különleges külsejének, amit Isten jelenlétében nyert. (F. B. Meyer mondja egyik erről szóló kommentárjában, hogy az egészben a legdicsőségesebb az volt, hogy Mózes erről mit sem tudott.)

Bizonyos tekintetben mi is részesei lehetünk a Mózeséhez hasonló élménynek. Ha bizonyos időt Isten jelenlétében töltünk el, akkor az meglátszik rajtunk. Ez külsőleg is észrevehető lehet az arcunkon, mert szoros kapcsolat van a szellemi és a testi hatás között, bár azért mégsem helyezném a hangsúlyt a külső ismertetőjelre, hiszen kétes hírű vallási közösségek híveinek is igen jószágos lehet az arckifejezésük. A legfontosabb az, hogy az Istennel való kapcsolat megtisztítja az embert erkölcsileg és szellemileg egyaránt. Erről ír Pál apostol a 2Korintus 3,18-ban: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mintegy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét, mindnyájan ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Szelleme által, dicsőségről dicsőségre.”

De az ilyen megvilágosodásnál a legdicsőségesebb tény az, hogy mi magunk semmit sem tudunk róla. Mások veszik észre. Látják rajtunk, hogy együtt voltunk az Úr Jézussal. Ez a változás azonban saját szemünk előtt el van rejtve.

Miért van az, hogy mi nem tudunk róla, hogy „sugárzik az arcunk”? Az ok egyszerű: minél közelebb kerülünk az Úr Jézushoz, annál jobban tudatára ébredünk tulajdon bűnös, méltatlan, romlott mivoltunknak. Az Ő jelenlétének dicsősége nyomán megrettenünk saját magunktól, és mély bűnbánat tölt el bennünket.

Ha tudatában lennénk ennek a sugárzásnak, akkor büszkeség töltene el bennünket, és a vonzás azonnal taszítóvá változna, mert a büszkeség mindig visszataszító.

Ezért nagy áldás, hogy azok, akik az Úr Jézussal együtt voltak a hegyen, és még magukon viselik annak kölcsönzött fényét, egyáltalán nem tudnak arról, „hogy arcuk bőre így sugárzik”.

Uralkodásának első éveiben Saul király elrendelte, hogy mindazokat, akik spiritalista kultuszt űznek, vagy médiumként tevékenykednek, ki kell űzni az országból. Később azonban hanyatlani kezdett mind személyes életében, mind politikájában. Sámuel halála után a filiszteusok összegyülekeztek Saul serege ellen Gilboánál. S mivel Saul az Úrtól már nem kapott útmutatást, az endori jósnőnél keresett tanácsot. Ez félelemmel telve emlékeztette arra, hogy ő maga parancsolta meg, hogy a varázslókat és jóvendőmondókat ki kell űzni az országból. Saul azonban megnyugtatta: „Az élő Úrra mondom, hogy nem ér téged büntetés emiatt.”

Amit ebből tanulhatunk, az egészen világos: az emberben megvan a hajlandóság arra, hogy csak addig engedelmeskedjék az Úrnak, amíg ez neki is megfelel. Mihelyt azonban már nem kedvére való, elkezd mindenféle mentségeket kigondolni, hogy végső soron azt tehesse, ami neki jól esik.

Mert mindnyájan hajlamosak vagyunk arra, hogy kivonjuk magunkat a Szentírás kijelentései alól, azokat nekünk megfelelően hajlítgassuk és erőltetjük, amikor nem akarunk engedelmeskedni.

Világos utasítást találunk például az asszonyok szerepére a gyülekezetben. Ezek az utasítások azonban nyilvánvalóan ellentmondanak a ma divatos feminista mozgalomnak.

Mit teszünk tehát? Elkezdünk érvelni, hogy ezeket a parancsokat az akkori kultúra háttéréből kell megértenünk, és napjainkban nem kell alkalmaznunk. Ilyen módon természetesen könnyedén megszabadulhatunk mindattól, ami számunkra kellemetlen a Bibliában, ha már egyszer átvettünk egy ilyen alapelvet.

Olykor rábukkanunk az Úr Jézusnak néhány tételére, amelyek súlyosan érintenek minket. De hamar készen vagyunk a válasszal: „Jézus nem úgy értette ezeket, hogy meg is kell tennünk mindezt, hanem úgy, hogy legyünk készek azok megtételére.” És meg is győzzük magunkat afelől, hogy meg is tennénk azokat, még ha valójában eszünk ágában sincs ez.

Vagy például szilárdan ragaszkodhatunk ahhoz, hogy a parancsolatok megszegőit a Biblia szigorú követelményei alapján felelősségre kell vonni. De ha kiderül, hogy az illető rokonunk vagy barátunk, akkor hirtelen arra az álláspontra helyezkedünk, hogy az írás követeléseit lazán kell kezelni, vagy éppen mellőznünk kell.

Egy másik mesterfogás abban áll, hogy felosztjuk a Szentírás parancsolatait „fontosakra” és „kevésbé fontosakra”. A „jelentéktelenebbeket” nyugodtan figyelmen kívül hagyhatjuk – legalábbis ezt beszéljük be magunknak.

Mindezekkel a hamis megfontolásokkal tulajdonképpen eltorzítjuk a Szentírást, és ezzel önmagunkra hozunk veszedelmet. Isten azt akarja, hogy Igéjének engedelmeskedjünk, akár tetszik, akár nem. Csakis ez az áldás útja.

Szeptember 15.

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete, a nekünk adatott Szent Szellem által.” Róma 5,5

A keresztyének szóhasználatában bizonyos fogalmaknak olykor más az értelmük, mint a köznapi nyelvben. Ezek egyike a „reménykedni”.

Világi értelemben reménykedni többnyire azt jelenti, előre örülni valaminek, ami még nem látható. Ha valakinek például súlyos anyagi gondjai vannak, akkor azt mondhatja: „Remélem, hogy azért minden rendbe jön.” De egyáltalán nem bizonyos abban, hogy ez így is lesz. Reménysége talán nem is más, mint vágyalom. Pál mondja a Róma 8,24-ben: „Az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység, hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie?” Mindenesetre minden reménységnek a jövővel van dolga.

Ami a keresztyén reménységet minden más reménységtől megkülönbözteti, az, hogy Isten Igéjének ígéretein alapszik, és ezért teljesen bizonyos. „Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya” (Zsid 6,19). Woodring mondja: „A reménység olyan hit, amely rábízza magát Isten Igéjére, és abban a biztonságban él, hogy amit Isten megígért vagy előre megmondott, be is következik.” John White ezt írja: „Észre fogják venni, hogy a reménységet a »bizonyosság« értelmében használom. A Szentírásban a reménység a jövőbeni eseményekre vonatkozik, amelyek bekövetkeznek, függetlenül attól, hogy mi jön. Nem ábránd, amely ideiglenesen megjavítja kedélyünket, és arra készlet, hogy tovább haladjunk vak és kikerülhetetlen sorsunk beteljesedése felé. A reménység minden keresztyén élet alapja. A végső valóságot ábrázolja ki.”

Mivel a hívő ember reménysége Isten ígéretein alapul, ezért sohasem szégyeníthet meg vagy okozhat csalódást. Woodring mondja: „Az a reménység, amely Isten ígretén alapul, az Ő hűségére támaszkodik, és nem csalódhat.”

A keresztyén reménység jó reménység. A mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk szeretnek bennünket, és „kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg” bennünket (2Tesz 2,16).

Boldog reménységnek is nevezi a Szentírás, különösen az Úr visszajövetelével kapcsolatosan: „...mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését” (Tit 2,13).

Végül pedig „élő reménység”: „...nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre” (1Pt 1,3).

A reménység képessé teszi a keresztyéneket arra, hogy szinte véget érni nem akaró várakozás, fáradozás, üldözés, sőt mártíromság közepette is kitartsanak. Mert a keresztyén ember tudja, hogy az ilyen élmények csak tűszúrások az eljövendő dicsőséghez képest.

„Fenyítsd meg fiadat, míg van remény, de ne vigyen odáig indulatod, hogy halálát okozd.” Példabeszédek 19,18

Olyan társadalomban élünk, amely nagyon sok mindent eltűr. Kivált a gyermeknevelés terén hallgatnak az emberek szívesebben a pszichológusok és szociológusok tanácsára, mint a Szentírás tanítására. Sok felnőtt, akiket olyan szülők neveltek, akik bizony nem riadtak vissza a fegyelmezéstől, elhatározzák, hogy gyermekeinknek nagy szabadságot adnak személyiségük akadálytalan kifejlésére. És milyen eredménnyel?

Az ilyen gyermekek a belső bizonytalanság érzésével nőnek fel. Csődöt mondanak a társadalomban. Nehezen boldogulnak problémáikkal és gondjaikkal, kábítószerhez vagy alkoholhoz menekülnek. Néhány évi szigorúság egész biztosan egyszerűbbé tette volna életük hátralevő részét.

Nem meglepő, hogy az ilyen fiatalok rendetlen életet folytatnak. Külső megjelenésük, lakásuk, szokásaik mind-mind gondatlan és kaotikus alapvető meggyőződésükről vallanak.

Beérik a középszerűvel, vagy még annál is kevesebbrel. Semmiféle belső elhatározás nem hajtja őket.

Az ilyen gyermekek könnyen elidegenednek szüleiktől. Pedig azok úgy gondolták, hogy gyermekük osztatlan szeretete lesz a válasz arra, hogy soha nem büntették meg őket. És lám, ehelyett gyűlöletet kapnak magzataiktól.

A szülői tekintély elleni lázadás kiterjed más területekre is: az iskolára, a munkaadóra és a kormányra. Ha a szülők idejekorán féken tartották volna gyermekeik akaratát, akkor könnyebbé tették volna számukra, hogy alárendeljék magukat a normális életkörülményeknek.

Az ellenállás kiterjed azokra az erkölcsi alapelvekre is, amelyeket a Szentírás fektet le. Az ifjú lázadók kigúnyolják a tisztaságra vonatkozó isteni parancsokat, és féktelelenül élnek. Mélységes megvetést tanúsítanak mindazzal szemben, ami jó, és szeretik mindazt, ami természetellenes, trágár és undorító.

Végül azok a szülők, akik nem parancsolnak idejekorán álljt gyermekeik akaratának büntetések által, megnehezítik számukra az üdvösségre vezető út megtalálását. Hiszen a megtéréshez szükséges a belső összetörtetés, az akarat feladása, amely Isten uralma ellen lázad. Ezért mondotta Susannah Wesley: „Azok a szülők, akik gyermekeik önakaratát letörni igyekeznek, Isten munkatársai gyermekük lelkének megújításában és megmentésében. Viszont azok a szülők, akik mindent megengednek gyermekeiknek, ezzel az ördög munkáját segítik elő, lehetetlenné teszik a hitben való nevelést, elérhetetlenné teszik a megváltásukat, és mindent megtesznek azért, hogy gyermekük teste-lelke mindörökké elveszen.”

Szeptember 17.

„És megadatott neki, hogy mindenkit, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelölhessen meg, és hogy senki se vehessen vagy adhasson, csak az, akin bélyegként rajta van a fenevad neve vagy nevének a száma.” Jelenések 13,16-17

A fenevad bélyege! A nagy nyomorúság idején előáll majd egy hatalmas és gonosz uralkodó, aki megparancsolja, hogy minden embert meg kell bélyegezni a homlokán vagy a kezén. Akik ezt nem engedik, azokkal a fenevad éreztetni fogja haragját. Akik pedig engednek neki, azok Isten haragját fogják elszenvedni. Akik ellenállnak, azok Krisztussal együtt uralkodnak majd az ezeréves birodalomban. Akik pedig alkalmazkodnak, azok a kénkövel égő tóba vettetnek, és ott gyötrettetnek a szent angyalok és a Bárány előtt.

Amikor ezeket olvassuk, mindez talán tőlünk távolinak tűnik. Tudjuk, hogy csak valamikor a távoli jövőben történik meg majd, és hisszük, hogy addigra a Gyülekezet már régen elragadtatik a mennybe. És mégis, a fenevad bélyege bizonyos értelemben már ma megtalálható közöttünk. Vannak idők az életünkben, amikor döntenünk kell az Istenhez való hűség, és az Úrral szembeszegülő rendszernek való behódolás között.

Vannak például olyan idők, amikor sürgősen munkahelyet keresünk, de ott felszólítanak beennünket, hogy fogadjunk el olyan feltételeket, amelyek nyíltan ellenszegülnek az isteni törvényeknek. Az ilyen időkben nem nehéz érvelnünk: ha nincs munkánk, nem tudunk élelmiszereket vásárolni magunknak. És ha nem ehetünk, nem élhetünk. Végül is élnünk kell! Az ilyen hamis mentegetődzésekkel beleegyezzünk a feltételekbe, és így valóban megkapjuk a fenevad bélyegét.

Pánikszerűen reagálunk mindarra, ami a megélhetésünket fenyegeti, és ilyenkor abba a kísértésbe esünk, hogy csaknem mindent feláldozzunk, csakhogy ettől a fenyegetettségtől megszabaduljunk. Azok az érvek, amelyekkel egyszer majd a nagy nyomorúság idején az emberek önmagukat igazolni fogják, amiért imádták a fenevad képét, pontosan ugyanazok, mint amelyek ma kínálkoznak, amikor Isten igazsága és saját életünk között kell döntenünk.

Az az elgondolás, hogy minden körülmények között élnünk kell, hamis. Istennek kell sokkal inkább engedelmesskednünk, nem pedig a magunk életét szeretnünk mindhalálíig.

F. W. Grant írja: „Azon a pénzdarabon, amelyen eladjuk az igazságot, mindig rajta van az Antikrisztus képe, még ha nehezen felismerhető is.” A kérdés tehát nem így hangzik: „Ellen tudnék-e állni, és tiltakozni a fenevad bélyegének felvétele ellen, ha a nagy nyomorúság idején élnék?” – hanem így: „Megtagamod-e már ma az igazság elárulását?”

Az Úr Jézus meggyógyított tíz leprás beteget, de csak egy tért vissza közülük, hogy köszönetet mondjon Neki, és ez éppen egy megvetett szamaritánus volt.

Értékes élettapasztalat a számunkra, amikor hálátlansággal találkozunk, mert csak ily módon érzünk meg valami keveset Isten szomorúságából. Ha adakozunk, és semmilyen elismerést nem kapunk érte, akkor felmérhetjük, mit érez Isten, aki az Ő szeretett Fiát adta a hálátlan világért. Amikor odaadjuk magunkat másokért, közösségben vagyunk Istennel, aki rabszolgává lett, hogy a hálátlan emberiségnek szolgáljon.

A hálátlanság a bukkott ember egyik legrosszabb tulajdonsága. Pál emlékeztet bennünket arra, hogy a pogány világ bár megismerte Istent, de nem tisztelte, és nem is adott Neki hálát (lásd Róm 1,21). Egy misszionárius fölfedezett Brazíliában két indián törzset, amelyek nem ismerték a „köszönöm” szót. Ha valaki szívességet tett nekik, egyszerűen annyit mondtak: „éppen ezt akartam”, vagy „ez nekem hasznos lesz”. Egy másik misszionárius Észak-Afrikában megállapította, hogy akikkel jót tett, sohasem fejezték ki köszönetüket, mert úgy vélték, ezzel tulajdonképpen alkalmat adtak a misszionáriusnak, hogy Istennél érdemeket szerezzen. Elvárták, hogy a misszionárius legyen hálás nekik, mivel nekik segítve Isten jóindulatát szerezhette meg.

A hálátlanság áthatja az egész társadalmat. Egy USA-beli rádióprogram, amely magát „Rádiós munkaközvetítő”-nek nevezte, egyszer 2500 embernek szerzett munkát. A rádióbemondó később beszámolt róla, hogy ezek közül mindössze tízen vették maguknak a fáradságot, hogy köszönetet mondjanak.

Egy munkáját nagy odaadással végző tanítónő élete során 50 osztályt tanított. Mikor 80 éves lett, levelet kapott egy korábbi tanítványától, aki megírta, milyen hálás az egykor kapott segítségért. Ötven éven át tanított, de ez volt az egyetlen köszönőlevél, amit valaha is kapott.

Azt mondtuk, hasznunkra válik, ha hálátlanságot tapasztalunk, mert ez legalábbis halványan visszatükrözi azt, amit Urunk egész idő alatt érez. A hálátlanság azért is értékes tapasztalat, mert azon felmérjük, milyen fontos, hogy mi magunk hálásak legyünk! Igen sokszor jóval nagyobb helyet foglal el imádságainkban a kérés, mint a hálaadás. Isten áldását magától értetődőnek vesszük. És gyakran elfelejtjük hálánkat kifejezni azoknak, akiknek vendégszeretetét élveztük, aki hasznos tanácsot adott, vagy aki elvitt minket autóján, vagy más módon kisegített a bajból. Sőt, inkább elvárjuk az efféle szolgálatokat.

Ezért a tíz leprás története emlékeztessen mindig arra, hogy nagyon sok embernek van oka hálára, de nagyon kevesen vannak, akik elszánják magukat, hogy köszönetet mondjanak. Mi is ezekhez a kevesekhez tartozunk?

Szeptember 19.

„Mert amikor még erőtelenekek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istenteleneinkért.” Róma 5,6

Jézus Krisztus nem azért jött, hogy az igazakat hívja, és nem is a jó emberekért halt meg. Nem az illedelmes, tiszteletre méltó, finom emberekért ment a keresztre.

Isten nézőpontjából természetesen az egész emberiség istentelen. Mindnyájan bűnben születünk és tele vagyunk igazságtalansággal. Mint elveszett juhok eltévelyedtünk, és mindegyikünk a maga útját járta. Isten szemében romlottak, tisztátalanok és lázadók vagyunk. És legnemesebb törekvéseink sem mások Őelőtte, mint kontár kísérletek.

Csak az a szomorú, hogy a legtöbb ember nem hajlandó beismerni, hogy istentelen. Önmagukat a társadalom bűnöző elemeihez hasonlítják, és ezért úgy vélik, hogy alkalmasak a mennyországra. Olyanok, mint az az idősebb előkelő hölgy, aki nagyon büszke volt nagylelkű adakozására. Amikor az egyik hívő keresztyén szomszédja beszélt neki a hitéről, azt felelte, hogy neki nincs szüksége megváltásra, hiszen jó cselekedetei elegendők az üdvösséghez. Elmondta azt is, hogy egy keresztyén gyülekezet tagja, és hogy ősei is „keresztyének” voltak. A szomszéd erre vett egy darab papírt, és nagy betűkkel felírta rá: „ISTENTELEN”, odaadta a hölgynek, és megkérdezte: volna-e kifogása ellene, hogy ezt a papírt a háza falára erősítse? Mikor a hölgy meglátta ezt, égnék állt a haja: „Hogy nincs-e kifogásom ellene?” „Senki ne merje azt mondani rólam, hogy én istentelen vagyok!” Erre a szomszéd elmagyarázta neki, hogy Krisztus üdvözítő tette addig nem érvényes rá, amíg nem hajlandó elismerni saját bűnös, elveszett voltát. Ha nem veszett el, akkor nem is lehet megmenteni. Ha egészségesnek tartja magát, akkor nincs szüksége a nagy Orvosra.

Egyszer ünnepélyt tartottak olyan gyermekek számára, akik valamilyen testi fogyatékoságban szenvedtek. Tolószékben, mankóval vezették a gyermekeket a terembe. Az ünnepély alatt az egyik teremőr kint a lépcsőn egy kisfiút talált, aki hangosan sírt.

„Miért sírsz?” – kérdezte részvétellel.

„Mert engem nem engednek be.”

„És miért nem engednek be?”

„Mert túl egészséges vagyok” – zokogta a gyerek.

Éppen így vagyunk az evangélium nagy ünnepével is. Ha minden rendben van velünk, akkor nem mehetünk be. Ha egyáltalában be akarunk jutni, először el kell ismernünk, hogy bűnösök, istentelenekek vagyunk. Krisztus ugyanis az istenteleneinkért halt meg. Ezzel kapcsolatban mondta Roger Munger: „A gyülekezet az egyetlen olyan hely ezen a világon, amelynél a tagság előfeltétele abban áll, hogy a jelölt teljesen méltatlan erre.”

**„Ne legyetek nagyra törők, hanem az alázatosokhoz tartsátok magatokat.”
Róma 12,16**

Természetből fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy szeretnénk barátokat szerezni az ún. „jobb társaság”-ból. Minden ember szíve mélyén ott a kívánság, hogy meghitt barátságban legyen azokkal, akik híresek, tehetősek, előkelőek. Így tehát tulajdonképeni természetünkkel ellenkezik az a tanács, amit Pál ad a Róma 12,16-ban. Azt mondja: „Ne legyetek büszkék, hanem vállaljatok mindig közösséget az egyszerű és jelentéktelen emberekkel.” Isten Gyülekezetében nem ismerik a kasztszellemet. A keresztyének ne törődjenek az osztálykülönbségekkel!

Ezzel kapcsolatban Fred Elliotról jegyezték fel jellemző esetet. Egy reggel, amikor családjával együtt a reggeliző asztalnál áhítatot tartott, hangos csörömpölés hallatszott a ház kapuja felől. A szemetekocsi vitte el a szemetet. Elliot letette kinyitott Bibliáját az asztalra, az ablakhoz ment, és hangos, szívélyes köszöntést kiáltott oda a szemetesembernek. Azután visszament az asztalhoz, és folytatta az áhítatot. Éppen olyan szentnek és fontosnak tartotta, hogy a szemetesnek jó reggelt kívánjon, mint azt, hogy a Bibliát olvassa.

Az Úrnak egy másik szolgálója, aki az Igét szó szerint vette, Jack Wyrzen volt. Minden nyáron bibliatanulmányozó tábort vezetett a New York állambeli Schroom Lake-ben. Az egyik, felnőttek számára rendezett konferencián részt vett egy testileg súlyosan fogyatékos férfi is. Mivel arcizmain nem tudott uralkodni, ezért az ételét is csak nagy nehezen tudta elfogyasztani. Az étel egy része mindig kihullott a szájából az újságpapírra, amit elővigyázatosan a mellére és az ölébe terített. Mivel ez a látvány nem volt éppen étvágygerjesztő, ez a férfi rendszerint egyedül ült egy külön asztalnál.

Sok tennivalója miatt Jack Wyrzen gyakran később jött be az ebédlőbe. Mikor megjelent az ajtóban, a legtöbb asztal mellől intettek neki, hogy üljön oda hozzájuk. De sohasem tette. Mindig ahhoz az asztalhoz ment, amelynél ez a fogyatékos férfi ült. Ő is „az alázatosokhoz tartotta magát”.

Ehhez hasonló dolgot mond el egy régi történet: „Egy hívő keresztyén tábormokot egyszer megfigyeltek, ahogy egy nagyon szegény öregasszonnyal társalgott. Később néhány barátja szemrehányóan figyelmeztette: »Gondolnod kellett volna magas állásodra.« A tábormok csak ennyit mondott erre: »Mi lett volna velem, ha az én Uram a saját magas állására gondolt volna?«”

„Mindenek ellenére” c. versében Robert Burns emlékeztet arra, hogy bármilyen alacsony helyzete legyen is valakinek, mégis ember marad. És azt mondja, hogy aki függetlenül gondolkodik, az csak nevet azon a sokféle ékszeren és kövön, amivel az ostobák fölékesítik magukat.

Ha elgondoljuk, milyen mélyre alázza meg magát Üdvözítőnk, hogy velünk élhesen, akkor elképzelhetetlen, hogy ne ugyanazt tegyük mi is.

Szeptember 21.

„Végezetre eltételezt nekem az igazság koszorúja, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az Ő megjelenését.” 2Timóteus 4,8

„...mindazoknak is, akik várva várják az Ő megjelenését.” Sok éven át úgy gondoltam, hogy ezek a szavak azokra a hívőkre vonatkoznak, akik örömteli érzelmekkel várják az Úr visszajövetelét. Ezeket megjutalmazza majd az Úr az igazság koszorújával, mert szívük lángolt, valahányszor az elragadtatásukra gondoltak.

Pedig itt bizonyosan többről van szó. Várva várni az Úr megjelenését, azt is jelenti, hogy az Ő visszajövetelének fényében élni, és úgy viselkedni, mintha már ma visszajönné.

Azt jelenti tehát, hogy erkölcsi tisztaságban élni. Mert János is figyelmeztet bennünket: „Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan Ő is tiszta” (1Jn 3,3).

Azt is jelenti, hogy ne bonyolódjunk bele a világ dolgaiba. Teljes szeretetünkkel és vonzalmunkkal forduljunk a mennyei dolgok felé, s ne azokkal törődjünk, amik a földön fontosak (lásd Kol 3,2).

Azt is jelenti, hogy Isten népét szolgáljuk, és adjuk meg neki „az eledelt a megfelelő időben” (lásd Mt 24,45). Az Úr különleges áldást ígér azoknak, akik ezzel vannak elfoglalva, amikor Ő visszajön.

Röviden: semmi olyat ne tegyünk, aminek cselekvésénél nem szívesen vennénk, ha az Úr meglepne bennünket. Ne menjünk olyan helyekre, ahol a jelenlétünk szégyent hozna ránk az Ő eljövetelekor. Ne mondjunk semmi megbotránkoztatót, mintha már Ő is jelen lenne.

Ha tudnánk, hogy az Úr Jézus egy héten belül visszatér, mivel töltenénk addig napjainkat? Talán felmondanánk munkahelyünket, fölmennék egy magas hegy tetejére, és ott egész napunkat imádsággal és bibliaolvasással töltenénk? Vagy pedig sebtében „teljes munkaidejű keresztyén szolgálatot” vállalnánk, és éjjel-nappal prédikálnánk és tanítanánk?

Ha már valóban követjük az Urat, és egészen az Ő akarata szerint élünk, akkor legjobb, ha továbbra is azt tesszük, amit eddig tettünk. De ha mind ez ideig csak magunknak éltünk, akkor annak tudása, hogy az Úr rövidesen visszajön, döntő változást kell, hogy előidézzon életünkben.

Nem elég az, hogy néhány kedves gondolatunk legyen az Úr visszajövetelével kapcsolatban. Az igazság koszorúját azoknak tartja fenn az Úr Jézus, akik annyira várják az Ő megjelenését, hogy az igazság az egész életüket átalakítja. Nem elég, ha az Ő visszajövetelének igaz voltát megragadjuk; az kell, hogy ennek igazsága megragadjon minket.

Ha már az idő rövidsége is megrendítő igazság, mennyivel inkább az az örökkévalóság végtelen volta. Nyelvünkben kevés szó van, amit oly nehéz megérteni, mint a „végtelen”, „örökkévalóság” szavakat. Hogy valami fogalmunk legyen róluk, arra kell gondolnunk, amikor a világ még nem volt megteremtve, amikor még angyalok sem voltak, amikor még senki és semmi nem létezett, egyedül csak Isten. Menj egyre csak vissza, vissza egyre távolabbi múltba, vissza a kezdet nélküli kezdetbe, vissza, vissza és megint csak vissza. Isten mindig volt!

Vándoroljanak azután gondolataink a jövőbe, az eljövendő időbe, amikor majd elmúlik ez a föld. Előre, előre, előre, egyre messzebb, egyre tovább, tovább, a végtelenbe...

És akkor, ha az értelem tiltakozni látszik a számára kiszabott szűk határok ellen, akkor gondoljunk arra, hogy mi magunk is örökké fogunk élni. Mindig és mindig. Végtelen élet. Örökkévalóság!

Rowland Dixon Edwards a következőképpen próbálta leírni az örökkévalóságot: „Egy óceánjáró fedélzetén egy gyűszűre fonalat kötünk, leeresztjük a tengerbe, majd felhúzzuk, tele az óceán sós vizével. Ez lehet a képe annak az időnek, amely az örökkévalóság óceánjából kivétetik.”

Az ember csak akkor igazán bölcs, ha számításba veszi azt a lenyűgöző tényt, hogy ez az élet csak egy homokszemecske az örökkévalóság határtalan tengerpartján. Egész pályafutását nézze ebben a világosságban.

A milánói székesegyháznak három egymás melletti ajtaja van. Az első fölött egy rózsakoszorú van bevésvé, ezzel a felírással: „Mindez csak egy pillanatra tetszik nekünk.” A harmadik ajtó keresztel van megkoronázva, ezzel a felirattal: „Mindez csak egy pillanatilg szomorít meg bennünket.” A középső ajtó fölött található az intés: „Csak az a fontos, ami örök.”

Mint keresztyéneknek föltétlenül szembe kell néznünk az örökkévalóság tényével. Föltétlenül számot kell vetnünk annak megrendítő valóságával, és életünket aszerint kell berendeznünk. És ha azután előrehaladunk életünk útján, sajátos fény tűnik fel a szemünkben, és sajátos elszántság lesz a szívünkben, mert terveink nem érnek véget az időben.

Szeptember 23.

„Közösségükbe ne menj, lelkem.” 1Mózes 49,6

Ezeket a szavakat Jákób mondta, amikor fiait megáldotta. Mikor azokra a borzalmas dolgokra gondolt, amiket két fia, Simon és Lévi elkövetett Sikem férfiaian, ezt mondta: „Közösségükbe ne menj, lelkem.”

Szívesen állítanám ezeket a szavakat tágabb összefüggésbe. Vannak kapcsolatok, amelyeknek a bűnnel van dolguk, és amelyeket jobb, ha soha meg nem ismerünk.

A kísértés csábító arcot ölt, és azt mondja: sohasem lehetünk igazán boldogok addig, amíg közösségbe nem kerülünk vele. Izgalmakat, testi gyönyörűséget, érzelmi magasságokat és csalogató ismeretlent ígér.

Sokakat szólítanak meg az ilyen csábítások, olyanokat is, akik addig visszavonult életet éltek. Az az érzésük, hogy eddig fogalmuk se volt az igazi gyönyörűségről. „Hátrányos helyzetben voltak.” És azt hiszik, addig nem is lehetnek igazán elégedettek, amíg átfogó tapasztalatot nem nyernek a világról.

A bűn sohasem jön egyedül. Mindíg vannak beépített kockázatai és súlyos következményei. Ha csak egyetlen – mindegy, melyik – bűnnel első alkalommal tapasztalatot szerzünk, akkor ezzel a gyötrelemnek és lelkiismeret-furdalásnak egész áradatát hívjuk elő.

Ha engedünk a kísértésnek, meggyengül az általános ellenállóerőnk. Ha már egyszer elkövettünk egy bűnt, könnyebb lesz már többször is elkövetni azt. Hamarosan már szakemberek leszünk a bűn dolgában. Sőt, rabszolgáivá válunk, a megszokás láncai hozzákötöznek.

Abban a pillanatban, amikor engedünk valamilyen kísértésnek, szemünk megnyílik egy olyan bűntudat meglátására, amelyent azelőtt sohasem tapasztaltunk. S ha vidáman meg is szegjük a törvényt, utána már a belső mezítelenség és üresség borzalmas érzése következik. Kétségkívül igaz, hogy a bűnt meg lehet vallani és bocsánatot lehet nyerni érte, de egész életünkön át mindig kínos érzés lesz bűnünk korábbi társaival találkozunk. Emlékezetünkben fájdalmas sebet jelent, ha újra föl kell keresnünk ostobaságunk helyszíneit. Vannak alkalmatlan pillanatok, amikor az egész szennyes esemény fölmerül – sokszor éppen a legszentebb pillanatainkban – gondolatainkban, és mi felnyögünk.

És ha csodálatos dolog is elnyerni Isten bocsánatát, mégis sokkal jobb, ha nem próbáljuk ki. Ami kezdetben érdekes titok, az később lidércnyomássá válik. A gyönyörből hamarosan borzadály lesz, és a szenvedély egyetlen pillanata gyakran egy szemrehányásokkal teli életet von maga után.

Ezért a kísértés órájában mondjuk el: „Közösségükbe ne menj, lelkem.”

Lábán megtudta, hogy az Úr őt Jákóbért áldotta meg. Jó dolog volt az, amit ebből megtanult. Mert a tapasztalat általában jó tanítómester.

Mindig mély benyomást tett rám, hogyan segít egyes igehelyek megértésében a tapasztalat. Lehet, hogy az igeverseket már régóta tudjuk könyv nélkül, de ha egy új tapasztalaton megyünk keresztül, akkor a szavak hirtelen megelevenednek. Felragyognak előttünk, mint a fényforrás a sötétségben. És ekkor egészen új értéket tulajdonítunk nekik.

Luther Márton felesége mondotta, hogy sohasem értette volna meg a Zsoltárok könyvének egyes verseit, ha Isten nem vitte volna át őt sok nehéz helyzetben.

Amikor Daniel Smith feleségével együtt Kínában élt misszionáriusként, egy éjjel egy rablóbanda nagy rést ütött házuk oldalán. Míg aludtak, a rablók kifosztották szekrényeiket és ládáikat. Ha a misszionárius házaspár nem aludt volna olyan mélyen, talán meg is ölték volna őket. Amikor Smith később elmondta az esetet, hozzátette: „Eddig a reggelig sohasem tudtam megérteni a Habakuk 3,17-18-at: »Mert a fügefák nem fognak virágozni, a szőlőtőkéken nem lesz gyümölcs. Hiányozni fog az olajfák termése, a kertek sem teremnek ennivalót. Kivész a juh az akolból, és nem lesz marha az istállóban. De én vigadozni fogok az Úr előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.«” Ezzel arra gondolt, hogy az ember sohasem vehet részt egészen Habakuk veszteségei ellenére érzett örömeiben, ha ő maga nem tapasztalja meg ugyanezt a helyzetet.

Amikor Corrie Ten Boom koncentrációs táborban volt, egyszer meg kellett jelennie a bíró előtt is. „A bíró... kénytelen volt munkáját végezni, és eljött az a nap, amikor olyan iratokat mutatott nekem, amelyek nemcsak számomra jelentettek halálos ítéletet, hanem egész családom és barátaim számára is. »Meg tudná közelebbről magyarázni ezeket az iratokat?« – kérdezte. »Nem, nem tudom« – kellett elismernem. És akkor a bíró hirtelen fogta az egész paksamétát és a kályhába dobta! Ahogy néztem, hogy égtek azok a lapok, amelyek engem vádolhattak volna, tudtam, hogy Isten hatalma védett meg engem, és hirtelen úgy éretem meg, mint soha azelőtt a Kolossé 2,14-et: »Eltörölte a követelésével minket terhelő adólevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.«”

Az új igei látások, amelyeket tapasztalataink útján nyerünk, végtelenül értékesé teszik számunkra ezeket az élményeket.

Szeptember 25.

„Most pedig az ellenségetek lettem, mert az igazat mondom nektek?” Galata 4,16

Amit Pál a galáciabeli keresztyéneknél tapasztalt, emlékeztet arra, hogy gyakran a mi barátaink is hirtelen ellenségeiknek tekintenek minket, ha nyíltan megmondjuk nekik az igazat. Az apostol megismertette ezekkel az emberekkel az Úr Jézust, és segítette hitben való növekedésüket. De később, amikor tévtanítók hatoltak be keresztyén gyülekezetükbe, Pál kénytelen volt figyelmeztetni a hívőket, vigyázzanak, mert az a veszély fenyegeti őket, hogy a törvénykedés kedvéért otthagyják Jézus Krisztust. Ez végül azt eredményezte, hogy hitbeni atyjukkal szemben ellenséges magatartást tanúsítottak.

Ilyesmi megtörtént már az ószövetségi időkben is. Illés mindig őszinte és egyenes volt Aháb királlyal szemben, amikor közölte vele Isten üzenetét. Mégis egy napon ezt mondta neki a király: „Te vagy az Izráel megrontója?” (1Kir 18,17). Valóban ő rontotta meg Izráelt? Nem, hiszen Illés volt Izráel egyik legjobb barátja! De hűségének az lett a jutalma, hogy vészhozónak bélyegezték.

Egy másik félelmet nem ismerő próféta Mikeás volt. Amikor Jósafát, Júda királya azt tudakozta, hogy nincs-e itt az Úrnak prófétája, akit meg lehetne kérdezni, azt felelte neki Izráel királya: „Van még egy férfi, aki által megkérdezhetjük az Urat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak a rosszat. Mikeás az, Jimla fia” (1Kir 22,8). A király nem akarta az igazat hallani, és gyűlölte azt az embert, aki neki szemtől szembe megmondta azt.

Az Újszövetségben Keresztelő János volt az, aki megmondta Heródesnek: „Nem szabad együtt élned testvéred feleségével” (Mk 6,18). Ez megfelelt az igazságnak, mégis nagyon hamar odavezetett, hogy Jánost kivégezték.

Az Úr Jézus is kihívta maga ellen a zsidók gyűlöletét. És mi volt az oka? Az, hogy megmondta nekik: „De ti meg akartok engem ölni, olyan valakit, aki az igazságot hirdettem nektek” (Jn 8,40).

Thomas Jefferson írja: „Ha valaki minden gonoszságot ki akar kerülni, legjobb, ha megmarad a mindennapos kötelességteljesítés álmos rutinja mellett. Minden kérdésnek két oldala van, és ha az ember határozottan megáll az egyik oldalon, és sikerrel is dolgozik rajta, akkor mindazok, akik a másik oldal mellett döntöttek, természetesen ellenségeivé válnak, annál inkább, minél jobban érzik a másik sikereit.”

Az igazság gyakran fájdalmat okoz. Ezért az emberek – ahelyett, hogy fejet hajtának – inkább átkozzák azt, aki kimondja. Az Úrnak igazi szolgálója azonban pontosan tudja, hogy ki kell mondania az igazságot, vagy meghal. Tudja, hogy a barát ütései annak hűségét mutatják, míg az ellenség csókjai csalárdak (lásd Péld 27,6).

Isten sohasem marad tanú nélkül. Még a legsötétebb időkben is felhangzik egy hang, hogy világos bizonytságot tegyen Róla. Gyakran még a legszokatlanabb körülmények között is támaszt egy váratlan bizonyságtevőt, aki bátran kimondja az Ő nevét.

Az özönvíz napjaiban a földön lévő életet erőszak és erkölcstelenség jellemezte. De ott volt Nőé, aki bátran kiállt az Úr mellett.

Illésnek úgy tűnt, mintha egész Izráel bálványimádóvá lett volna, pedig Istennek volt még hétezer embere, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt.

A szellemi élettelenség és erkölcsi romlás közepette lépett Husz János, Luther Márton és Knox János a történelem színpadára, hogy a Magasságos ügyét védelmezzék.

Amikor feltalálták a távirót, az első üzenet, amelyet ily módon közvetítettek, így szólt: „Íme, mit tett Isten!”

Az Apolló 8 űrhajó az első holdutazásról 1968 karácsony estéjén visszatért. A fedélzetén lévő három asztronauta felváltva felolvasta az 1Mózes 1-10. fejezetét, és azzal zárták a felolvasást: „Mi pedig, az Apolló 8 legénysége, azt kívánjuk önöknek, hogy Isten áldja meg mindnyájukat a jó földön.”

A hitetlenek dühös tiltakozása ellenére az Egyesült Államok postája kibocsátott egy Apolló 8-as bélyeget az 1Mózes 1,1 szavával: „Kezdetben...”.

Az USA pénzerméin ez a felirat olvasható: „Istenben bízunk.”

Az ősi „Anno Domini” szavak, amelyeket a dátum megjelölésére használunk, arra emlékeztetnek, hogy az az év a mi Urunk éve.

Még az ateisták is olykor tévedésből az Úrra hivatkoznak. Az 1979-ben Ausztriában tartott csúcstalálkozón így nyilatkozott egy ateista hatalmasság: „Isten sohasem bocsátja meg nekünk, ha most csődöt mondunk.”

Létezik a világban bizonyos erkölcsi parancs, hogy Istenünket nyilvánosan el kell ismerni és dicsőíteni. Mikor a tanítványok Jézus Krisztust mint királyt magasztalták, aki az Úr nevében jött el hozzájuk, akkor a farizeusok azt követelték Krisztustól, hogy utasítsa rendre és hallgattassa el tanítványait. Ő azonban így felelt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk 19,40).

Főlöszleges aggódnunk amiatt, hogy Isten nevét a jövőben valamikor nem fogják többé dicsérni, vagy Őneki nem adnak többé tiszteletet. Mert valahányszor az emberek halottá nyilvánítják Istent, Ő mindig ébreszt majd tanúkat, kik megszégyenítik az ellenséget, és megvigasztalják Isten barátait.

Szeptember 27.

„De a gyáváknak és a hitetleneknek, az utálatosoknak, gyilkosoknak és paráznáknak, a varázslóknak és bálványimádóknak, és minden hazugnak meglesz az osztályrésze a tűzzel és kénnel égő tóban: ez a második halál.” Jelenések 21,8

Aki ezt az igeverset elolvassa, nyilván megdöbben azon, hogy a gyávákat és hitetleneket egy sorba veszi az Ige azokkal, akiket féktelen, gonosz bűnösöknek tartunk, és hogy számukra az örökkévalóságra ugyanazt a büntetést helyezi kilátásba.

És talán azt is meglepőnek tartjuk, hogy a gyávák itt az első helyen szerepelnek. Roppant kijózanítólag kellene ennek hatnia mindazokra, akik idáig féltékenységüket jelentéktelen dologként mentegették. Talán félnek befogadni az Úr Jézust, mivel nem tudják, mit szólnak hozzá barátaik, vagy pedig azért, mert természetből fogva tartózkodók. Isten azonban ezt nem ítéli mellékes dolognak; hanem vétkes gyávaságnak tekinti.

Ugyancsak kijózanítólag kellene hatnia azokra is, akiket itt az Ige a másodiknak említ: a hitetlenekre. Gyakran halljuk, hogy egyesek azt mondják: „Egyszerűen nem tudok hinni”, vagy „Bárcsak hinni tudnék!” De ezek valójában nem becsületes kijelentések. Az Üdvözítőn nincs semmi, ami lehetetlenné teszi az emberek számára, hogy higgyenek Benne. A nehézség nem az értelemben, hanem az akarásban van. A hitetlenek nem akarnak Benne hinni. Az Úr Jézus azt mondta kora hitetlen zsidóinak: „...és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen” (Jn 5,40).

A gyávák és hitetlenek közül sokan kétségkívül tisztességes, művelt és erkölcsös embernek tartják magukat. Ebben az életben nyilván tudni sem akarnak gyilkosokról, paráznákról, vagy azokról, akik varázslást űznek. Pedig ha nem fordultak Jézus Krisztushoz, nem üdvözülnek. Sorsuk „a tűzzel és kénnel égő tóban” lesz, „ez a második halál”. Ám vitázzanak az emberek, hogy létezik-e pokol és örök ítélet, vagy sem, a Biblia nagyon világosan beszél. Létezik pokol a Krisztus nélküli élet végén!

És ami a dolgot különösen szomorúvá teszi, az a tény, hogy sem a gyáváknak, sem a hitetleneknek, sem a többi felsoroltak nem kell szükségszerűen a tűz tavába kerülnie. Ha bűnbánatot tartanának féltelmeik és kételyeik és többi bűnük miatt, és bizalommal odafordulnának az Úr Jézushoz, akkor bocsánatot nyernének, megtisztulnának, és meg lenne minden előfeltételük ahhoz, hogy a mennybe jussanak.

Ha ezt az igazságot ember írta volna, akkor ez a mondat körülbelül így szólna: „Ne engedjétek, hogy az emberek legyőzzenek titeket. Verjétek őket vissza saját fegyvereikkel.” Mert ez a világ csak a megtorlás és bosszú kifejezéseivel tud élni.

Jézus Krisztus iskolájában azonban valami egészen mást tanulunk. Ne engedjük, hogy a gonosz legyőzzön minket. Föl kell használnunk a jót, hogy azzal győzzük le a rosszat.

Nagyon jól szemlélteti ezt az igazságot egy Assisi Ferencnek tulajdonított történet. Egy kisfiú játék közben hirtelen fölfedezte a visszhangot. Életében először hallotta vissza azt, amit hangosan kiáltott, és elkezdte kipróbálni. Ezt kiáltotta: „Gyűlöllek!” És lám, azonnal jött a visszhang: „Gyűlöllek!” Erre még hangosabban kiáltotta: „Gyűlöllek!!!”, és erre még erősebben jött a válasz: „Gyűlöllek!!!” Harmadszorra teljes erejéből ordított: „Gyűlöllek!!!”, és a szó ugyanazzal az erővel jött vissza: „Gyűlöllek!!!” Ezt már nem tudta elviselni a kisfiú. Hazaszaladt és keservesen zokogott. Anyja, aki az udvaron volt, meghallotta a sírását, és megkérdezte: „Mi bajod, kicsim?” A fiú válaszolta: „Ott kint van egy fiú, aki gyűlöl engem!” Anyja egy pillanatig gondolkodott, aztán azt mondta: „Ide figyelj, én tudom, hogy mit kell most tenned. Menj vissza ugyanoda, ahol voltál, és mondd meg annak a kisfiúnak, hogy szereted.”

A kisfiú tehát visszaszaladt, és hangosan kiáltotta: „Szeretlek!” És lám, máris visszatért a szó, világosan és barátságosan: „Szeretlek!” Még egyszer kiáltott, még hangosabban, és ugyanazt a választ kapta vissza. Harmadszor teli torokból kiáltotta: „Szeretlek!!!”, és hangosan jött vissza a szó: „Szeretlek!!!”

Miközben ezt itt leírtam, szerte e világon emberek kiáltják egymásnak: „Gyűlöllek!”, és közben nem értik, hogy miért nő a feszültség egyre jobban. Népek fejezik ki gyűlöletüket más népek iránt. Vallásos csoportok konfliktusaik által szabályszerűen elbarikádozták magukat. Különböző fajú emberek küzdenek egymás ellen. Szomszédok harcolnak egymással pl. a kerítés miatt. Családokat tép széjjel a viszály és a keserűség. Mindezek az emberek megengedik, hogy a gonosz legyőzze őket, mert a gyűlölet mindig gyűlöletet szül. Ha többször viszonzónak szeretettel a gyűlöletet, akkor legyőzhetnék a jóval a rosszat. Akkor fölfedeznék, hogy a szeretet viszonzószerepet szül.

Gondosan ügyeljünk arra, milyen magot vetünk.

A szeretet csak szeretetet terem, míg a gyűlöletből gyűlölet fakad.

Szeptember 29.

„Az Úrtól jön a szabadulás!” Jónás 2,10

Mindnyájan ismerünk túlbuzgó „lélekmentőket”, akik szüntelenül nyüzsögnek, gyanútlan pacienseiket kabáthajtókájuknál fogva megragadják, gyorsan végigmennek velük a lélekmentés valamilyen receptjén, és addig szorongatják őket, míg azok végül is vallást tesznek, csakhogy végre megszabaduljanak ezektől a kellemetlen emberektől. Ezt mint megtértet kipipálják, és további áldozatok után néznek. Ez lenne az evangélizáció?

Nem! Ez inkább vallásos zaklatás. S mint minden olyan szolgálat, amely csak a test energiájával működik, több kárt okoz, mint hasznot.

John Stottnak igaza van, amikor ezt írja: „Jézus Krisztusnál van a kulcs. Ő nyitja meg az ajtókat. Ezért sohasem szabad erőszakkal betörnünk az ajtót, amely még zárva van. Meg kell várnunk, amíg Ő kinyitja előttünk az ajtókat. Krisztus ügyének mindig árt az érzéketlen vagy erőszakoskodó bizonyágtétel. Kétségkívül helyes azon fáradoznunk, hogy barátainkat és rokonainkat, munkatársainkat Krisztusnak megnyerjük. De olykor türelmetlenebbek vagyunk Istennél. Légy türelmes! Imádkozzál állhatatosan, szeress, és várd meg az alkalmat a bizonyágtételre!

Meglehet, hogy számos dologban nem értünk egyet Dietrich Bonhoefferrel, mégis jó ha megszívleljük a következő szavait: „Az üdvösség Igéjének megvannak a maga határai. Az embernek sem hatalma, sem joga nincs arra, hogy másokra kényszerítse... Emberek után rohagálni, hogy megtérítsük őket, és minden leleményességünket bevetni, hogy rájuk erőltessük az üdvösséget, éppoly semmit érő, mint amilyen veszélyes... Ily módon a megkeményedett és elsötétült lelkek dühével találkozunk, és ez céltalan és káros. Az olcsó kegyelem Igéjével való könnyelmű bánásmódunk már untatja a világot, úgyhogy végül azok ellen fordul, akik rá akarnak kényszeríteni valamit, amit ő nem akar elfogadni.”

Az igazi megtérés a Szent Szellem műve. „Nem az ember akaratából” jön, vagyis az ember bármilyen jó szándékú, képtelen saját erőfeszítéssel létrehozni. Akiket Jézus Krisztus melletti vallástételre kényszerítenek anélkül, hogy maguk teljesen igenlenék, azok csalódottak, elégedetlenek lesznek, sőt, gyakran Krisztus keresztségének ellenségeivé válnak.

Az élet egyik nagyszerű élménye az, ha a Szent Szellem felhasznál bennünket egy másik ember megmentésénél. De visszataszítóan hat, ha megkíséreljük ezt saját erőnkkel véghezvinni.

A keresztyén ember számára a személyes bizonyágtétel legjobb módszere az, hogy a mindennapi élet területén tesz bizonyrágot az Úrról. Ez ugyan nem jelenti azt, hogy Isten sohasem választ más utat, hogy keresztyén emberek odamehetnek teljesen ismeretlen személyekhez is, és közel vihetik nekik az evangéliumot. Isten ezt is felhasználhatja. De sokkal meggyőzőbb, ha a hívő ember azoknak tesz bizonyrágot, akik már ismerik őt, és akik láthatják, hogy Jézus Krisztus átfórmálta életét. Így tett András is.

Walter Henrichsen beszélt egyszer egy fiatalemberről, aki nagy gondban volt, hogyan lehetne az Úr Jézus bizonyrágtevője a főiskolán, ahol tanult. Henrichsen megkérdezte tőle: „Joe, hány hallgatót ismersz voltaképpen személyesen? Olyanokra gondolok, akiket név szerint ismersz.” Kiderült, hogy a fiatalember mindössze két vagy három hallgatót ismert személyesen, noha már néhány hónapja a főiskolán volt. „Azt mondtam neki: »Joe, azt szeretném, ha a következő négy hét alatt annyi hallgatót ismernél meg személyesen, ahányat csak lehet. Legyen a számuk mondjuk 50. Nem föltétlenül szükséges, hogy bizonyrágot tégy előttük. Még azt se kell elmondanod nekik, hogy hívő keresztyén vagy. Csak ismerkedj meg velük. Beszéljess velük! Járjatok együtt az étkezőbe! Csináld ahogy akarod, de ismerkedj össze ötven fiatalal, úgyhogy ha mához egy hónapra visszjövök, mindegyiket néven tudjad szólítani.«”

Amikor Henrichsen egy hónap múlva újra találkozott ezzel a hallgatóval, addigra az már hat fiatalembert Krisztushoz vezetett. „Nem arról beszélgettünk, hogy valóban összeismerkedett-e ötven diáktársával. Erre már nem volt szükség. Ő maga rájött, hogy amikor összebarátkozott «a vámszedőkkel és bűnösökkel», Isten rendelkezése szerint maguktól kínálkoztak az alkalmak, amikor hitéről bizonyrágot tehetett.”

A mindennapi élet területén az ilyen bizonyrágtétellel kapcsolatban még két dolgot kell elmondanunk. Először is: rendkívül fontos, hogy milyen a gyakorlati életvitele annak, aki bizonyrágot tesz. Döntő különbséget jelent, hogy szoros közösségben él-e az Úrral, vagy sem. Lehet akármennyire jártas a bizonyrágtételben; ha az élete nem szent, akkor ezzel semlegesíti egész prédikációját.

Másodszor: a valódi bizonyrágtétel nem törekszik azonnali eredményre. Jézus Krisztus a megváltás folyamatát a mag növekedéséhez hasonlítja. Soha nem aratunk aznap, amikor elvetettük a magot. Megtörténhet az is, hogy valaki azonnal megtér, mihelyt az evangéliumot meghallja, általában azonban a megtérést hosszabb idő előzi meg, az ember meghallja az üzenetet, meggyőződik saját bűnös voltáról, és utána még egy ideig védekezik a Szent Szellem hangja ellen.

Október 1.

„Azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, azután eltűnik.” Jakab 4,14

A Szent Szellem átható szava a Bibliában gyakran figyelmeztet minket, halandó embereket, hogy az életünk rövid. Gyakran ismétlődő képek és hasonlatok által vésti az Úr Szelleme belénk, hogy napjaink meg vannak határozva, és gyorsan elmúlnak.

A takács vetélőjéhez hasonlítja életünket (Jób 7,6), a szövöszék kicsiny alkatrészéhez, amely oly gyorsan jár ide-oda a kifeszített fonalak között, hogy szemünkkel alig tudjuk követni.

Arról is beszél Jób, hogy az élet olyan, mint a szellő (7,7), amely egy pillanat alatt már tova is tűnik, és sohasem tér vissza. Ugyanezt a képet használja a zsoltáros, amikor azt írja, hogy az emberek „olyanok, mint a tovatűnő szél, amely nem tér vissza” (Zsolt 78,39).

Bildád figyelmezteti Jóbot arra, hogy napjaink e földön olyanok, mint az árnyak (Jób 8,9), és ugyanezt a képet találjuk a Zsoltár 102,12-ben: „Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék.” Az árnyékot csak nagyon rövid ideig lehet ugyanazon a helyen találni.

Jób elsodort falevélhez és száraz szalmaszálhoz hasonlítja életét (Jób 13,25). Ézsaiás az Úr együttérzéséért kiált, amikor azt mondja: „Elhervadunk mindnyájan, mint a falevél” (Ézs 64,5).

Dávid írja: „Íme, arasznyivá tetted napjaimat” (Zsolt 39,6).

Mózes, Isten embere úgy ír az életről, mint egy álomról, amely úgy elmúlik, hogy szinte észre sem vesszük (Zsolt 90,5).

Ugyanebben a zsoltárban Mózes az embert, és annak életét a fűhöz hasonlítja: „Mint a növekvő fű: reggel virágozik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad” (Zsolt 90,5-6). Századokkal később mulandóságunk érzékeltetésére Dávid ugyanezt a képet használja: „Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágozik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni” (Zsolt 103,15-16). Spurgeon ezt így fejezte ki: „A fűvet elvetik, az kinő, virágozik, aztán lekaszálják és vége van.” Íme, röviden ez az életünk!

És végül ehhez csatolja Jakab a maga bizonyágtételét: azt mondja, hogy az emberi élet oly gyorsan elmúlik, mint a pára. Egy rövid pillanatra megjelenik, és máris újra eltűnt.

A hasonlatok és képek halmazának két dolgot kell munkálnia bennünk. A meg nem tért embernek meg kell gondolnia, milyen rövid a földön töltött időnk, és milyen fontos, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra. Másodszor: figyelmezteti a hívőket: úgy számlálják napjaikat, hogy bölcs szívhez jussanak (lásd Zsolt 90,12). Ez elvezet a Jézus Krisztus iránti, odaadással és féltéssel teljes élethez, ami az örökkévalóságra készít elő.

„Ne legyen köztetek... varázslást. űző, se jelmagyarázó, kuruzsló vagy igéző! Ne legyen átokmondó, se szellemidéző, se jövőmondó, se halottaktól tudakozó.”
5Mózes 18,10-11

Isten óvta népét, Izráelt attól, hogy okkultizmussal, a rejtett, titkos, érzékfölötti dolgokkal foglalkozzék. Mindazok a cselekedetek, amiket ezek az igeversék felsorolnak, valamiképpen a démonizmussal vannak kapcsolatban. Ez a figyelmeztetés éppúgy szól a ma élő hívőkhöz, mint egykor Isten őszövevényi népéhez.

A jövőmondást ma is űzik. Ehhez tartozik a kristálygömbnézés, jövőbe látás, tenyérjósítás, az emberi koponyából való jövődőlés, jóslás kávéaljából és más efféle, a jövő megtudására irányuló törekvések.

Ide tartozik az asztrológia is, amely a csillagok állását tanulmányozza, és azt állítja, hogy a csillagok helyzetének befolyása van az ember életére. Az újságokban naponta megjelenő horoszkópok is ezzel foglalkoznak.

A boszorkány a démoni hatalmakkal való kapcsolatát használja fel. Ezek a kapcsolatok mélységesen gonoszak és károsak.

A mágus olyan ember, aki mágikus eszközökkel behatol a spiritizmus területére. Tekinthejtük a boszorkány férfi megfelelőjének.

Átokmondó az, akinek démoni hatalma van arra, hogy átka valóra váljon. (Hívőkre azonban az ilyen átkoknak nincsen hatásuk.)

Szellemidézők olyan emberek, akik médiumként tevékenykednek, és akik képesek a gonosz szellemek világával kapcsolatot létesíteni. Ezek a szellemek gyakran azoknak a meghalt rokonai alakjában lépnek föl, akik a médiumot kérdezik.

Halottaktól tudakozó az olyan ember, aki megidézi a halottak szellemeit, hogy azok megmondják neki a jövődőt, vagy befolyásoljanak bizonyos eseményeket.

A keresztyén embereknek mindezeket a dolgokat kerülniük kell, és a spiritizmus modern formáit is, mint amilyen a jóga, a transzcendens meditáció, Hare Krishna, spiritiszta szeánsz, fekete mágia, fehér mágia, hipnózis, varázsvessző használata, spiritiszta gyógyászat, kártyavetés és halottakhoz való imádság stb. És tudnia kell azt is, hogy a következő tárgyak is a spiritiszták eszközei: a tudatot kitágító kábítószeresek, játékkártyák, tarokk-kártyák, kockák, ingák, érmek, amulettek stb.

Október 3.

„Gyermekek! Engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes. »Tiszteld apádat és anyádat«: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: »hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön.«” Efézus 6,1-3

A szülő-gyermeki kapcsolat életünk legnehezebb területei közé tartozik.

A bukott emberi természet egyik sajátos torzulása folytán mintha azokat szeretnénk a legkevésbé, akik hozzánk a legközelebb állnak. Számos hívő leány folytat állandó küzdelmet önmagával az ellenséges indulat miatt, amit anyjával szemben érez. És sok fiú többnyire egyáltalán nem viselkedik apjával szemben úgy, ahogy kellene.

Senki sem vitatja a nemzedékek közötti szakadék létezését. A fiatalok azért panaszkodnak, mert a szülők nem értik meg, elnyomják őket, nem haladnak a korral, a régi rendhez tartoznak.

Mindennek ellenére azonban a fiatalok közül sokan büntudatot és szégyent éreznek amiatt, hogy e magatartásukból nem tudnak kinőni, és családjukkal szemben nem tudnak keresztyén módra viselkedni. Világosan látják, milyen nagy vereséget jelent, hogy míg kortársaikkal, sőt, más felnőttekkel szemben oly barátságosak és kedvesek tudnak lenni, addig otthon hidegek, sőt ridegek. Gyűlölik önmagukat, mert titokban szüleik halálát kívánták. De mindezt beismerni nagyon keserű pirulát jelent. Amikor Isten a Tízparancsolatot adta Izráel népének, nem volt véletlen, hogy közülrük az egyik éppen ez: „Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked” (2Móz 20,12). Az Újszövetségben Pál veszi elő újra ezt a parancsolatot.

Tisztelni a szülőket és nekik engedelmeskedni nemcsak azt jelenti, hogy tenni, amit mondanak, hanem azt is, hogy felnézni rájuk, szeretetre méltóan viselkedni velük szemben, és gondoskodni róluk, ha arra van szükség. Pál ennek négy okát is adja: ez a helyes, ez válik a fiatalok javára, ez biblikus és teljes életet munkál.

De nagyon sok fiatal úgy véli, hogy ha másoknál ez lehetséges is, náluk semmiképpen sem. Mert az ő szüleik olyan zsarnokok, olyan szűklátókörűek!

Ami itt hiányzik, az összetörettetés. Ez azt jelenti, hogy a fiatal odamegy apjához vagy anyjához, vagy mindkettőhöz, és ezt mondja: „Ide figyeljete, nagyon sajnálom, hogy mindig vitatkoztam veletek. Sohasem köszöntem meg, amit értem tetteitek, de most szeretném megtenni. Kérem, bocsássatok meg, hogy szüntelenül az ellenállás falát építettem ellenetek. Isten segítségével remélem, hogy ezentúl minden másként lesz.”

Semmi nem változtatja meg annyira az ellenséges magatartást, mint az efajta bocsánatkérés. És ha a legközelebb a fiatal ismét kísértésbe kerül, hogy szeretetlen magatartást tanúsítson szüleivel szemben, akkor eszébe jut az összetörettetés égető szégyene, és ez visszariasztja majd a helytelen viselkedéstől.

Ez az igevers találoan alkalmazható a televízióra is. A tévé műsorának legnagyobb része ugyanis hiábavaló, ostoba és semmit nem ér. Nem létező világot tár elénk, és olyan életet, amely messze esik a mi valóságunktól.

A tévé értékes időt rabol el. A nézők órákat ülnek a készülék előtt, és ezek az órák visszahozhatatlanul elvesznek. Általában elmondhatjuk, hogy a tévézés a keresztyén embernél a bibliaolvásás elhanyagolásához vezet; egyszerűen kikapcsolja Isten szavát, és a tévéző szellemi hőfoka jelentősen csökken, anélkül, hogy észrevenné.

Jól ismertek a tévé káros hatásai a gyermekekre. Megrontja erkölcsi magatartásukat, mivel a képernyőn az erőszak és a szex dicsőítését látja, és a pornográfia nyilvános mutogatását. De intellektuális képességeik vonatkozásában is kárt vallanak, mert nincs többé sem idejük, sem kedvük az íráshoz vagy az olvasáshoz. Értékítéletüket az határozza meg, amit a képernyőn látnak, és egész gondolkodásukon eluralkodik az antikrisztusi propaganda.

A tévéreklámok pedig nemcsak ostobák, hanem erkölcsrombolók is. Semmiféle termék nem eladható anélkül, hogy egész sereg hölgy ne reklámozná úgy, hogy beveti testének egész beszédét, hogy így keltse fel a vásárlási kedvet.

A családokban a tv elvette az egymás közti beszélgetések lehetőségét. Szülőket és gyermekeket annyira lekötnek az adások, hogy egymás közti társalgásuk – ha ugyan még van ilyen – üres és tartalmatlan.

A szórakoztató zene területén a szövegek kétes értékűek. Dicsőítik a testi élvezetet, a házasságtörést és a homoszexualitást legális életformának tartják, és az erőszakosan fellépő férfit tüntetik fel abszolút hősnek.

Ha valaki azt veti közbe, hogy vannak a tévének tartalmilag jó ismeretterjesztő adásai is, azt kell mondanunk, hogy a többihez képest elenyészően kevés.

Itt jut eszembe annak a hívő keresztyén embernek az esete, akinek ingyen házhoz szállították frissen vásárolt televízió-készülékét. Mikor a teherautó megérkezett, az oldalán meglátta a nagybetűs feliratot: „A tévé az otthonába viszi az egész világot.” Ez elég volt neki ahhoz, hogy a készüléket nyomban visszaküldje.

Aki leragad a képernyő előtt, az annak szellemi hatalma, befolyása alá kerül. Napjaink szellemi hanyatlásának egyik fő oka a televízió.

Október 5.

„Nektek adok mindek helyet, ahová léptek, ahogyan megígértem Mózesnek.”

Józsua 1,3

Isten Kánaán földjét adta Izráel népének. Övé lett Isten ígérete szerint. Az izráelitáknak azonban először el kellett foglalniuk saját földjüket. A birtokbavétel szabálya így szólt: „Minden helyet, ahová léptek – nektek adok.”

Isten nekünk is számos drága és egyszerű ígéretet adott. A Biblia tele van velük. Csakhogy nekünk is hit által igénybe kell vennünk azokat a magunk számára. Csak így lesznek igazán a mieink.

Vegyük például az üdvösségre vonatkozó ígéreteket. Isten megígéri, hogy örök életet ad azoknak, akik megbánják bűneiket, és elfogadják Jézus Krisztust Uruknek és Üdvözítőjüknek. De semmi értéke nincs számunkra ennek az ígéretnek, amíg nem vesszük igénybe, és nem bízunk teljes szívvel a bűnösök Megváltójában.

De menjünk egy lépéssel tovább! Hihet valaki őszinte szívvel az Úr Jézus Krisztusban, és mégsem örvendezhet az üdvbizonyosságnak, ha az a véleménye, hogy túlzott elbizakodottság lenne részéről azt állítani, hogy meg van váltva! Ezért továbbra is a kételyek között és homályban él. Pedig Isten Igéje elmondja nekünk, hogy, akik hisznek az Isten Fia nevében, azoknak örök életük van (1Jn 5,13), csakhogy ezt először hitben el kell fogadnunk a magunk személyére nézve, és csak azután örvendezhetünk neki.

Isten örül annak, ha bízunk Benne, ha szaván fogjuk. Istent tiszteljük azzal, ha a leghihetlenebb ígéreteit szó szerint vesszük, és számítunk rá, hogy Ő beteljesíti.

Egy napon, amikor Napóleon seregszemlét tartott, megbokrosodott a lóva, és majdnem levetette hátáról a császárt. Egy ott álló egyszerű katona odafutott, megragadta a gyeplőt, és megnyugtatta a lovat.

Napóleon tisztában volt azzal, hogy aki segített rajta, az rendfokozat nélküli közlegény volt, mégis ezt mondta neki: „Köszönöm, kapitány úr!”

És a katona azonnal szaván fogta őt, és ezt kérdezte: „Melyik ezredben, felség?”

Később, amikor ez az ember elmesélte az esetet barátainak, azok jót mulattak rajta, hogyan is számolhat azzal, hogy kinevezték kapitánynak. Pedig valóban így történt! A császár kimondta, és a katona azonnal szaván fogta, és igénybe vette a maga számára az előléptetést.

Ehhez hasonló a hívő keresztyén helyzete. Rajta múlik, „kinevezik-e kapitánynak, vagy megmarad közlegénynek”. Örülhet mindannak a gazdagságnak, ami Jézus Krisztus által az övé, vagy pedig tovább él szellemi szegénységben. „Kánaán” kincsei és áldásai készen állnak számára, és világos, hogy a keresztyén ember csak önmagát hibáztathatja, ha beéri a maga szegényes kis adagjával Isten kimondhatatlan gazdagságából.

Szulamit odaadó, hűséges, megrendíthetetlen szerelme az ő szerelmese iránt annak a szeretetnek a képe, amit nekünk kellene tanúsítanunk lelkünk örök Szerelmese iránt. Ennél a következő dolgokat kell figyelembe vennünk.

Először is Szulamit mindent szeretett kedvesén. Megénekelte arcának, fejének, hajának, szemének, orcájának és ajkának, kezének, testének, törzsének, lábának, tartásának szépségét (lásd Én 5,10-16). Természetesen nálunk nem az Úr Jézus külső ismeretető jeleiről van szó!

Éjjel-nappal csak őreá gondolt. Akár a szőlőhegyen dolgozott, akár alváshoz készülődött, sőt, még mikor álmodott is, ő volt az egyetlen, aki fantáziájának szárnyakat adott, és gondolatait foglalkoztatta. Számunkra is jó, ha oly nagy a szeretetünk az Úr Jézus iránt, hogy betölti szívünket reggeltől estig.

Csak az ő látására volt szeme. Lehet, hogy mások megkísérelték elvenni figyelmét, és megpróbálták megnyerni szerelmét, ő azonban ezeket a dicsérő szavakat egyáltalában nem önmagára, hanem szerelmésére vonatkoztatta. Ezért, ha csábít ez a világ, mondjuk mi is: „Széjjel jártam a világban, s nagyoknak, szépnek láttam azt, ah, de engem minden vágyam tőle mégis elszakaszt. Ő, van béke, tiszta, áldott, melyben lelked megpihen. Ott, a Golgotán találod, Jézus drága vériben.”

Készséggel beszélt róla. Amivel szíve tele volt, azt szája kimondta. Nyelve gyors volt, mint az írnök tolla (Zsolt 45,2). – Tulajdonképpen nekünk is készségesebben és ékeesebben kellene szólnunk az Úrról, mint bármely más témáról. Sajnos azonban ez nincs mindig így.

Elevenen érezte saját méltatlanságát. Mentegetőzött ápolatlan külseje, egyszerű volta miatt és amiatt, hogy nem reagált azonnal szerelmese szavára. Ha bűnös voltunkra gondolunk, hajlamunkra, hogy elfussunk Istentől, engedetlenségünkre, akkor még több okunk van az álmélkodásra, hogy Krisztus egyáltalán érdeklődik irántunk.

Szulamit legnagyobb gyönyörűsége az volt, hogy Szerelmésével együtt lehetett. Várta a pillanatot, amikor majd eljön, és őt mint menyasszonyát magához veszi. Menynyivel nagyobb sóvárgással kell nekünk mennyei Vőlegényünk visszajövetelére várnunk, és előre örvendeznünk annak, hogy akkor majd mindörökre együtt leszünk Vele!

Szulamit megvallotta, hogy szinte betege a szerelemnek. Szinte el sem tudja már viselni a várakozást. Mi is törekedjünk arra, hogy szívünket egészen rabul ejtse az Úr Jézus, és legyen tele csordultig az iránta érzett szeretettel.

Október 7.

„Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem.” Filippi 3,13

Pál apostol nem gondolta önmagáról, hogy már a célnál lenne, és ezt mi se gondoljuk önmagunkról. Mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy önmagunkon is munkálkodjunk. Liu Sha-csi mondta: „Az emberek tekintsék önmagukat mindig olyan lényeknek, mint akiknek szükségük van a megváltozásra, és mint akik képesek is a változásra. Sohase tartsák magukat változhatatlannak, tökéletesnek vagy megjavíthatatlannak... Különben teljesen képtelenek a megváltozásra.”

A nehézséget az okozza, hogy többnyire tiltakozunk a magunk megváltozása ellen. Mindig azon fáradozunk, hogy mások változzanak meg. Egyes tulajdonságaik bosszantanak bennünket, és azt kívánjuk, bárcsak végre megváltoznának. Közben elfelejtkezünk arról, hogy nekünk magunknak is vannak kellemetlen tulajdonságaink, sőt, talán még büszkéek is vagyunk ezekre. Ki akarjuk szedni felebarátaink szeméből a szálkát, ugyanakkor csodáljuk a magunk szemében a gerendát. Mások hibáit és gyöngeségeit undorítónak tartjuk, a magunkéit viszont egyenesen szeretetre méltónak gondoljuk.

De miből tudjuk meg egyáltalán, hogy milyen változások szükségesek nálunk? Ha Isten Igéjét mint tükröt tartjuk magunk elé! Olvassuk az Igét, és közben elgondolkozunk rajta, akkor meglátjuk, tulajdonképpen milyeneknek is kellene lennünk, és azt is, hogy milyen messze vagyunk ettől a mértéktől. Ha tehát a Biblia megtéli azt a magatartást, amelyben vétkesek vagyunk, nézzünk bátran szembe ezzel a ténnyel, és határozzuk el, hogy teszünk valamit ellene.

Egy másik út annak megtudására, hogy miben nem olyan a magatartásunk, amilyennek az Úr Jézus szeretné, ha figyelmesen odahallgatunk arra, amit rokonaink és barátaink mondanak. Olykor csak igen rejtett utalásokkal, mintegy virágnyelven közlik véleményüket, máskor viszont kereken kimondják, úgyszólván fejünkhöz vágják az igazságot. De akár leplezve, akár nyíltan mondják meg nekünk, mindenképpen figyelniük kell megjegyzéseik tartalmára, és hálásan meg kell szívlelnünk.

Nagyon jó gyakorlat szerető, pozitív kritikát mondani barátoknak, mert igazi barát egyrészt elfogadja a kritikát, másrészt helyreigazítás által segít.

Szomorú tény, hogy vannak, akik egész életen át súlyos csapást jelentenek mások számára a gyülekezetben, otthon és a társadalomban, csak azért, mert senki nem vállalkozott arra, hogy ezt szeretettel megmondja nekik, vagy pedig azért, mert ők sohasem voltak készek megváltozni.

Ha nem sajnáljuk az időt és fáradságot, hogy elgondolkozzunk mindazon, amivel másokat bántunk, és ha utána megtesszük a pozitív lépéseket annak érdekében, hogy az ilyen magatartást elkerüljük, akkor biztos, hogy olyan emberré válunk, akivel kellemesebb az együttélés.

Ha nem is fordul elő ebben a bibliafordításban a „pletyka” szó, szó van itt gonosz szóbeszédekről, mendemondákról és üres fecsegésekről is. Magától értetődik, hogy az Ige ezt teljes egészében elítéli.

Pletykát továbbmondani annyit jelent, mint egy másik emberről olyan információt terjeszteni, amelyek rossz fényt vetnek rá. Más szavakkal: az ilyen szóbeszéd aljas vagy barátságtalan. Többnyire titkolózás is tartozik ehhez; az, aki a pletykát közli, nem szeretné, ha később megneveznék.

(Van erről egy jellemző történet két brooklyni asszonyról. Az egyik azt mondta: „Tilly elmondta nekem, hogy maga elmondta neki, amit én róla mondtam. Pedig megmondtam magának, hogy ne mondja el neki!” A másik így felelt: „Jaj, ez a Tilly olyan közönséges! Hiszen kifejezetten megmondtam neki, hogy egy szót se mondjon magának arról, amit neki elmondtam.” Mire az első így válaszolt: „Igen, én Tillynek meg is mondtam, hogy semmit sem mondok el magának arról, hogy ő ezt elmondta nekem; csakhogy el ne mondja azt most neki, hogy én ezt elmondtam magának.”)

Kevés olyan ember él e világon, aki még sohasem mondott negatív dolgot egy másik emberről. Kimondhatatlanul csodálom őket. Az egyikük azt mondta, hogyha egy másik emberről nem tud jót mondani, akkor inkább nem mond róla semmit. Egy másik elárulta, hogy mindig megkísérel a másik keresztyén emberben olyasmit felfedezni, ami őt az Úr Jézusra emlékezteti.

Pál hírt kapott arról, hogy a korintusiak viszálykodnak egymással. Ezért kérdőre vonta őket, és azt is megírta, hogy erről Khloé emberein keresztül szerzett tudomást (1Kor 1,11). Egészen biztos, hogy ezek az emberek nem pletykát meséltek el. Csak információt adtak tovább, hogy a problémát meg lehessen oldani.

Kemény szavakkal írt az apostol Hümenaiosról, Alexandroszról és Filétoszról (lásd: 1Tím 1,20; 2Tím 2,17), mivel ártottak Krisztus ügyének. Ugyanígy óvta Timóteust Fügelosztól, Hermogenésztől és Démásztól (lásd 2Tím 1,15; 4,10). Ezek olyan férfiak voltak, akik nyilván hátra tekintettek, miután kezüket az eke szarvára vetették. De ez nem pletykálgatás volt. Sokkal inkább fontos tájékoztatás a hívők számára, akik közösen harcba állottak a gonosszal.

Volt egy ismert prédikátor, akihez ha valaki azzal ment oda, hogy friss szóbeszédet meséljen el valaki másról, elővett egy fekete noteszt, és azt mondta az illetőnek, aki alig várta, hogy továbbadja a pletykát: mindent gondosan fel fog jegyezni, az információt adóval alá fogja írni, és azután eljuttatja ahhoz, akiről szó van. Azt mondják, hogy noha ez a prédikátor százszor is kinyitotta ezt a fekete noteszt, egyetlen egyszer sem írt bele semmit.

Október 9.

„Tartsd meg az Úr parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsol neked a te javadra!” 5Mózes 10,13

Kiváltképpen figyelniünk kell mai Igénk három utolsó szavára: „...a te javadra”. Az Úr valamennyi parancsolatát a mi javunkra adta. Sok ember nem látja be ezt. Istent szigorú bírónak képzelik el, aki szabályokat és parancsolatokat ad nekünk, amelyek elrontják életünkben a legkisebb örömet is. Pedig ez nem így van! Isten azt akarja, hogy jól menjen dolgunk, hogy örüljünk az életünknek, és ebből a célból adta minden parancsolatát.

Lássunk például néhányat a Tízparancsolatból. Miért mondja Isten, hogy ne imádjunk idegen isteneket? Azért, mert tudja, hogy az ember mindig ahhoz válik hasonlóvá, akit imád, és hogy a hamis istenek csak romlásba visznek.

Miért mondja, hogy ne csináljunk magunknak faragott képeket? Azért, mert a bálványimádás szoros kapcsolatban áll a démonizmussal. „...amit a pogányok áldoznak, azt ördögöknek (démonoknak) áldozzák, és nem Istennek” (1Kor 10,20). Az ördögök szándéka pedig mindig az emberek megrontása volt.

Miért rendel Isten a hét napjai közül egyet a nyugalom napjának? Azért, mert Ő teremtette az embert, és tudja, hogy az ember egész lényének a munka után szüksége van a nyugalomra. Azok az országok, amelyek bevezették a tíznapos munkahetet, hamarosan megállapíthatták, hogy az emberek teljesítőképessége lecsökkent, és föl kellett hagyniuk a kísérlettel.

Miért parancsolja Isten a gyermekeknek, hogy tiszteljék szüleiket? Azért, mert ez megkíméli a gyermekek életét a lázadástól és kíméletlenségtől, és így a korai haláltól.

Miért tiltja Isten a házasságtörést? Azért, mert tudja, hogy a házasságtörés tönkreteszi a családot és minden érintett boldogságát.

Miért ítéli el Isten az önző kívánságainkat? Azért, mert a bűn már a gondolatainkban elkezdődik. Ha már ott engedünk neki, akkor cselekedetekre is váltjuk. Csak ha ellenőrzés alatt tartjuk a forrást, tudunk uralkodni a folyó fölött.

És így van ez más bűnökkel is. Isten nevének hiába való emlegetésével, a lopással, a hamis tanúbizonyossággal és így tovább. A bűn szellemünkön, lelkünkön és testünkön egyarányt behajtja az adóját. Minden bűnünk fájdalmas érzelmi reakciót vált ki bennünk, megfoszt a békességünktől, örömünktől és meglegedettségünktől. Mindig azt aratjuk, amit vetettünk. Egyszer minden ránk hullik vissza.

Sok évvel ezelőtt valaki írt egy könyvet ilyen címmel: „Isten jóságos törvényei”. A törvények valóban jóságosak, mert javunkra adtak.

„Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek, minden gonosszággal együtt.” Efézus 4,31

Életünk tele van provokáló helyzetekkel, amelyek valóban odáig vihetnek bennünket, hogy kijövünk a békétüresből. A következő esetekben talán magunkra ismerhetünk: a pincér leönti forró kávéval a karunkat, vagy pedig sokáig megvárát a kiszolgálással. Hazatérünk legújabb szerzeményünkkel, és otthon azonnal megállapítjuk, hogy a csodaszép valaminek hibája van. S ha megpróbáljuk visszaadni és a pénzünket visszakövetelni, a kereskedő arcunkba nevet. Vagy téves menetrendi felvilágosítást kapunk, és lekéssük a repülőgépet. Alig egy hete vagyunk egy új autó tulajdonosai, amikor egy vigyázatlan autós behorpasztja az ajtaját. Az áruház pénztárosa kárunkra téved, és amikor ezért szólunk, durván elutasít. A szomszéd a gyermekek közti civódásért a mi gyerekünket teszi felelőssé, holott tudjuk, hogy az ő gyereke a hibás. Egy másik szomszéd kihoz a sodrunkból hangos sztereozenejével. Egyik munkatárs színtelenül bosszant, valószínűleg azért, mert tudja, hogy hívő keresztyén vagyok. A számítógép a havi fizetés kiszámításánál téved: többször is tiltakozunk telefonon, de a tévedés hónapról hónapra megismétlődik.

Teljes lehetetlenség, hogy a fenti dühítő helyzetek közül legalább néhány be ne következék életünkben. De a hívő embernél döntő az, hogy miként reagál az ilyen helyzetekre. A természetes emberi reakció az, hogy hasonló helyzetekben kikel magából, és szidalmazó szavakat vág a másik fejéhez. Csakhogy: ha a hívő keresztyén elveszti türelmét, ezzel elveszti a bizonyágtétel lehetőségét is. Pontosan úgy viselkedik, mint e világ embere. Ilyenkor már nem tanú többé a Szentírás mellett.

Az egészben a letragikusabb az, hogy annak, aki őt megsértette, valószínűleg igen nagy szüksége van az evangéliumra. Talán azért is viselkedik olyan visszataszítóan, mert életének súlyos válságát éli át. Ha szeretetet és megértést tapasztalna, talán meg lehetne nyerni a Megváltó számára.

Sokszor megtörtént már, hogy a haragvó emberek szégyent hoztak az Úr nevére. A dühöngő keresztyén mindenesetre rossz propaganda a hit számára.

Október 11.

„Ha gyalogosokkal futva is kifáradsz, hogyan fogsz lovakkal versenyezni, ha csak nyugodt földön érzed biztonságban magadat, mit csinálsz a Jordán sűrűjében?”
Jeremiás 12,5

Nagyon alkalmas ez az igever s arra, hogy elgondolkoztasson, ha engedünk a kísértésnek és gyorsan, könnyen feladjuk a harcot, már a kis nehézségekkel sem birkózunk meg, hogyan várhatjuk el, hogy a nagyokban megálljuk a helyünket? Ha az élet könnyű útjai alatt is összeroskadunk, hogyan viseljük majd el a súlyos pörölycsapásokat?

Tudunk keresztyénekről, akik duzzogva félreállnak, ha valaki megsértette őket. Mások rezignáltan elfordulnak, mivel valaki bírálta őket. És ismét mások mélységesen megsértődve visszavonulnak, ha a gyülekezet az ő tanácsaira javaslataikat nem fogadta el.

Vannak, akik időleges, csekély testi szenvedés közepette úgy jajveszékelnék, mint-ha vége volna a világnak. Ilyenkor megkérdezhetjük, mit tennének, ha valóban súlyos betegség érné őket. Ha egy üzletember a mindennapos problémákkal sem boldogul, nem valószínű, hogy a nagy nehézségeket kibírja.

Mindnyájunknak szüksége van bizonyos mértékű szívósságra. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy legyünk kemények vagy érzéketlenek, hanem legyünk képesek a csapások alatt meghajolni. Rugalmasaknak kell lennünk, hogy ismét felálljunk, és továbbmenjünk.

Talán még ma hirtelen egy válság elé kerülünk. Ebben a pillanatban az óriásinak és legyőzhetetlennek látszik. Hajlandók lennénk mindent odavágni. És mégis, mához egy évre az egész dolog nem látszik olyan fontosnak. Ilyen pillanatunkban mondjuk el a Zsoltárossal: „Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom” (Zsolt 18,30).

A Zsidókhoz írt levél szerzője érdekes dolgot mond el azok számára, akiket kitarásra szólít fel: „A bűn ellen való harcban még nem állatok ellen egészen a vérig” (Zsid 12,4). Más szavakkal: a legnagyobb árat, ti. a mártíromságot még nem fizettétek meg. S ha a keresztyén ember már attól is összeomlik, ha egy tényér összetörik, a kiscica nem jön haza, vagy egy baráti kapcsolata csalódással végződik, mit fog tenni, ha majd arról lesz szó, hogy meg kell halnia az Úrért?

Közülünk a legtöbben már régen feladtuk volna, ha mindig az érzéseinkre hallgatunk volna. Csakhogy a hit harcát nem lehet egyszerűen feladni. Újra meg újra talpra kell állnunk, le kell vernünk a port magunkról, és mennünk kell tovább, szembeszállva a konfliktusokkal. S ha kicsiny dolgokban győzni tudunk, akkor a nagyobb harcokat is megnyerjük.

„De mindnyájan, akik tüzet szfotok, gyújtónyilakat gyártotok, saját tüzetek lángjába kerültek, nyilaitok tüzébe, amelyeket gyújtottatok! Az én kezem teszi ezt veletek, kínok közé kell jutnotok!” Ézsaiás 50,11

Mindent lehet éppúgy jól, mint rosszul csinálni, és ez különösképpen vonatkozik arra, amikor Isten vezetését keressük. A mai igeverünk a rossz utat írja le. Olyan emberről szól, aki tűzfát halmoz fel, s azután ezt a tüzet és égő nyilakat arra használja fel, hogy megvilágítsa az útját.

Szó sincs itt arról, hogy ez az ember megkérdezné az Urat. Viszont végtelen önbizalomról tanúskodik, hogy ő majd magától megtalálja a legjobb utat. És vakmerő függetlenségében teljesen a maga értelmére támaszkodik. Henley szavaival: „ő sorsának mestere, ura és saját életének kapitánya”.

Csakhogy a következmények borzalmasak: „Az én kezem teszi azt veletek, kínok közé kell jutnotok!” Az ilyen ember, aki maga barkácsolja össze saját életét, szerencsétlenségbe rohan. Minden makacs és öntelt ember így jár. Tapasztalatból kell megtanulnia, hogy Isten útja a legjobb.

A 10. vers viszont leírja számunkra azt a módot, ahogyan megtapasztalhatjuk a helyes vezetést. Itt ezt olvassuk: „Aki köztetek féli az Urat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenére!” Az ilyen embernek három ismertetőjele van. Először is féli az Urat, nehogy olyat tegyen, ami Istennek nem kedves, vagy hogy a Vele való kapcsolat megromoljon. Másodszor: hallgat Isten szolgájának, vagyis az Úr Jézusnak szavára, és engedelmeskedik. Harmadszor: kész beismerni, ha homályban tapogatózik maga körül, és nincs világossága! Készséggel elismeri: nem tudja, melyik úton járjon.

Mit tegyen az ilyen ember? Bíznia kell az Úr nevében, és Istenére kell hagyatkoznia! Más szavakkal: be kell vallania saját tudatlanságát, és kérnie kell az Urat, hogy vezesse. Teljesen rá kell hagyatkoznia az isteni vezetésre.

A mi Istenünk a végtelen bölcsesség és szeretet Istene. Tudja, hogy számunkra mi a legjobb, és csak azt engedi történni, ami számunkra jó.

Ismeri az Úr az övéit, számon tartja őket
– bárhol élnek a világban – a Benne hívőket!
Nem hagyja, hogy elveszenek, útjaikat őrzi,
így életük s majd haláluk Istent dicsőíti.

Október 13.

„Ugyan, ki az közületek, aki, ha kenyeret kér a fia, követ ad neki?” Máté 7,9

Erre a kérdésre természetesen az a válasz: senki. Normális körülmények között nincs apa, aki követ adna fiának kenyér helyett.

A szomorú csak az, hogy mi olykor mégis köveket kínálunk embertársainknak. Mély szellemi-lelki nyomorúságban lévő emberek fordulnak hozzánk. Talán észre sem vesszük, mi a szomorúságuk valódi oka. Vagy felszínes közhellyel elbocsátjuk őket, ahelyett, hogy az Úr Jézusról beszéljünk nekik.

E. Stanley Jones mond el egy ilyen történetet, amit ő maga élt át (nagy embernek kell lennie annak, aki nyilvánosságra tudja hozni személyes csődjét). „Amikor az indiai kongresszus tagjai újonnan szerzett hatalmukban befolyásukat oly gyakran a maguk hasznára fordították és nem az ország javára, ez felülhaladta azt a mértéket, amit Javaharalal Nehru el tudott viselni. Azt fontolgatta magában, hogy lemond miniszterelnöki tisztéről, és elvonul valahová messzire, hogy belső egyensúlyát visszanyerje. Fz idő tájt meglátogattam, és a beszélgetésünk végén adtam neki egy üvegcset tele tablettákkal, amelyek gabonából készültek, és minden elképzelhető vitamint tartalmaztak. Köszönettel vette át az üvegcset, de azt tette hozzá: »Problémáim nem testi jellegűek.« Ezzel azt akarta mondani, hogy szellemi nehézségei vannak. Isten kegyelméről kellett volna neki szólnom, de én csak tablettákat kínáltam. Kenyeret kért, én pedig követ adtam... Tudtam, hogy ismerem a választ, de nem tudtam, hogyan közöljem vele. Félttem, hogy így túlságosan is közel kerülök ehhez a nagy emberhez. Pedig emlékezmem kellett volna a Sat Tal Ashram falára írt mondásra. »Nincs a világnak olyan pontja, ahol Jézus Krisztus ne lenne a helyén.« De én nem mondtam semmit. Sok minden volt, ami meggondolásra késztetett, és a bizonytalanság győzött.

Vitamintablettákat adtam neki, pedig tulajdonképpen Isten kegyelmére lett volna szüksége – a kegyelemre és erőre, amely meggyógyította volna szívét. És akkor elmondhatta volna: »Szívem meggyógyult. És most már bátran szembenézek a világ megoldhatatlannak látszó problémáival. Kész vagyok rá.«”

Attól tartok, közülnök többeknek nagyon is ismerős dr. Jonesnak ez az élménye. Mi is találkozunk olyan emberekkel, akik mély belső nyomorúságban vergődnek. Elejtenek néhány szót, amelyek kitarják előttünk az ajtót úgy, hogy Jézus Krisztussal szolgálhatnánk nekik. Csakhogy mi gyakran nem élünk az alkalommal. Gyorsan valamilyen tapaszt teszünk lelki-szellemi sebükre, vagy gyorsan témát váltunk, és valami jelentéktelen dologról kezdünk beszélni.

– Uram, segíts nekem, hogy minden alkalmat megragadjak, amikor Rólad bizonyosságot tehetek, add, hogy minden kinyílt ajtót felhasználjak! Segíts, hogy legyőzzem bizonytalanságomat, és a kegyelem kenyerét osztogassam akkor, amikor lehet.

Gyakran idézzük ezt a verset anélkül, hogy arra gondolnánk, ez egy ígéretnek része, amelynek beteljesülése feltételekhez van kötve. Az előző versben ugyanis ezt olvassuk: „Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: Ha megtartjátok az én Igémet, valóban tanítványaim vagytok.” És csak ezután következik az ígéret: „megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket”. Más szavakkal: az igazság szabadító hatalma attól függ, hogy megtartjuk-e az Úr Igéjét.

Nem elég az igazságot csak abban az értelemben megismerni, hogy értelmünkkel felfogjuk. Engedelmeskednünk is kell, és cselekedetekre kell váltanunk. Ha a Biblia előírásai szerint élünk, számtalan rossz szokástól szabadok leszünk.

Mihelyt követjük az evangélium hívását, megbánjuk bűneinket, és elnyerjük Isten gyermekeinek szabadságát.

Ekkor lehullanak a bűn láncai, nem tartanak többé fogva bennünket, szabadok leszünk a jóra.

Szabadok leszünk a törvénytől is. Ez persze nem azt jelenti, hogy törvénszegők leszünk, hanem azt, hogy ezentúl Krisztus törvénye alatt élünk. Megszentelt életre törekszünk, nem azért, mert félünk a büntetéstől, hanem azért, mert szeretjük Üdvözítőnket.

Örvendezhetünk, mivel nem kell félünk többé, mert a teljes szeretet kiűzi a féltelmet. Isten szerető mennyei Atyánk, s nem szigorú ítélőbíró.

Szabadok vagyunk a Sátán kötelékeitől. Nem parancsolgathat többé tetszése szerint nekünk.

Megszabadultunk attól a romlástól, amely a kívánság által jött be e világba.

Szabadok vagyunk a tévanyítástól. Isten Igéje az igazság, és a Szent Szellem elvezéri népét minden igazságra, és megtanítja különbséget tenni igazság és tévedés között. Akik megtartják az Úr Jézus Igéjét, azok megszabadulnak a babonától, és az emberen nem uralkodnak többé a démoni hatalmasságok!

Megszabadultunk a halálfélelemtől is. A halál többé már nem a könyörtelen kaszás, hanem a lelket az Úrhoz vezeti. „A meghalás nyereség.”

Végül megszabadulunk a rossz szokásoktól, amelyek fogva akarnak tartani minket, megszabadulunk a pénz szerelmétől, a reménytelenségtől és a kétségbeeséstől. Boldogan mondja ezért szívünk:

Lábaidnál ülve, Uram,
ott a legjobb helyem,
szavaid az igazságról
ott győznek meg engem.

Ott szabadíts meg magamtól,
önzésem láncától,
örömré válik életem,
mindaz, ami gátol, eltűnik „magától”.

Október 15.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem... hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!” Máté 23,37

Ezt az eseményt sokan úgy értelmezték, mint az egyetlen lehetőség elszalasztását. Ez azt jelenti: Isten megajándékozta az embereket a Maga csodálatos látogatásával, nagyszerű alkalommal, ők azonban nem éltek ezzel, és hagyták, hogy kihasználatlanul elműljék.

Ez történt Jeruzsálemmel. Isten testet öltött Fia ott járt a poros utcákon. A város sokszínűre festett házaiból láthatták az egész világ Teremtőjét és Megtartóját. Az emberek hallhatták szavait, és láthatták, ahogyan olyan csodákat visz véghez, amelyeket soha ember még nem tett. De nem ismerték fel. Nem akarták befogadni.

Pedig minden sokkal jobb lett volna számukra, ha befogadják Őt. Helyzetük olyan lett volna, amilyennek azt a Zsoltár 81,14-17 leírja: „Bárcsak rám hallgatna népem, az én útjaimon járna Izráel! Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem. Az Úr gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana. A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól.”

Ézsaiás is leírja, hogyan történhetett volna: „Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse mint a porzem. Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem” (Ézs 48,18-19).

Bret Harte írta egyszer: „Valamennyi leírt és kimondott szó között a legszomorúbb: »Lehetett volna.«”

Gondoljunk csak azokra, akik az evangélium hívását visszautasították. A Názáreti Jézus elhaladt mellettük, ők azonban elszalasztották az alkalmat. Így azután örök kárhozat előtt állnak.

Vagy gondoljunk azokra a hívőkre, akiket az Úr egy bizonyos szolgálatra hívott el, de nem törődtek vele. Ezeknek fogalmuk sincs arról, mennyi földi áldást és mennyi örök jutalmat szalasztottak el!

Kétségkívül igaz, hogy van alkalom, amely csak egyetlen egyszer kopogtat. Meglehet, hogy egy ilyen alkalom – jóllehet tele van isteni ígéretekkel – pillanatnyilag nem egyezik terveinkkel, vagy pedig áldozatot kíván tőlünk. A legjobbat tárja eléink, amit Isten kijelölt számunkra, de önző okokból hagyjuk az alkalmat kihasználatlanul elmúlni. Elutasítjuk Isten ajánlatát, és helyébe tesszük a „második” legjobbat. Pedig egész idő alatt így szól hozzánk az Úr: „Én szerettem volna, de ti nem akartátok.”

„Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen.” Róma 1,18

A történelem különleges időben Isten hirtelen számadást tartott az emberek fölött, hogy megmutassa nekik ítéletét az általuk elkövetett bűnök miatt. Nyilvánvaló, hogy Isten nem űti azonnal agyon az embereket a bűn elkövetése után. De bizonyos alkalmakkor világosan tudomására hozta az embernek, hogy istentelensége és igazságtalansága nem marad büntetés nélkül!

Amikor Isten látta, hogy az emberiség gyökerében romlott, és megtelt a föld erőszakossággal, özönvizet bocsátott a földre, és elpusztította az egész élővilágot (lásd 1Móz 6,13). Mindössze nyolc ember menekült meg.

Később Sodoma és Gomora a homoszexualitás központjaivá lettek (lásd 1Móz 19,1-13). Sodoma azonfelül „bár fenségben, kenyérbőségben és zavartalan békességben volt része,... de a nyomorultat és szegényt mégsem támogatta” (Ez 16,49). És Isten mindkét várossal érezte haragját a mennyből, amikor kénköves tűzesővel őket mindörökre megsemmisítette.

„Nádáb és Abihu meghalt az Úr színe előtt, amikor idegen tűzzel járultak az Úr színe elé a Sínai-pusztában” (4Móz 3,4). A tüzet az oltárról kellett volna venniük, ahogyan az elő volt írva (lásd 5Móz 16,12), ők azonban elhatározták, hogy másként járulnak az Úr elé. Isten azonnali halállal sújtotta őket, ezzel óvta a következő nemzedékeket is: sohase próbáljanak másként közeledni Istenhez, mint ahogyan azt Ő meghatározta.

Nebukadnecár, Babilónia királya nem volt hajlandó elismerni, hogy a Magasságos irányítja a népek történelmét. A saját érdemének tulajdonította Babilon virágzását. Isten örültséggel büntette. A királyt kivetették az emberi társadalomból. „Füvet evett, mint az ökrök, és az ég harmata áztatta testét, míg olyan hosszúra nem nőtt a szőre, mint a sas tolla, és olyan karmai nem lettek, mint a madaraknak” (Dán 4,30).

Anániás és Szafira azt állították, hogy minden vagyonukat az Úrnak áldozták, holott titokban félretették a maguk számára egy részét (Csel 5,1-11). Mindketten ott a helyszínen meghaltak. Komoly figyelmeztetés volt ez a gyülekezetben.

Nem sokkal ezután Heródes király elfogadta, hogy a nép Istenként tisztelje őt, ahelyett, hogy egyedül Istennek adta volna a dicsőséget. Férgék emésztették meg, s így pusztult el (lásd Csel 12,22-23).

Mi, bűnös emberek, ne nyugtassuk meg magunkat azzal, hogy Isten látszólag hallgat, és nem tesz semmit. Ha Isten nem büntet meg azonnal bűncinkért, ez nem jelenti azt, hogy sohasem von felelősségre értük. Isten bizonyos helyzetekben az évszázadok folyamán többször kimondta az ítéletét, és kijelentette a bűnt követő büntetést.

Október 17.

„Vedd meg, és ne add el az igazságot.” Példabeszédek 23,23

Gyakran áldozatot kell hoznunk Isten igazságaért, és késznek kell lennünk megfizetni érte az árat, akármilyen legyen is az. És ha egyszer megkaptuk az igazságot, akkor soha többé nem szabad elszakadnunk tőle.

Nos, ezt az ígéverset nem úgy kell értelmeznünk, hogy annyi Bibliát és keresztyén irodalmat vásároljunk össze, amennyit csak bírunk, és azokat semmi körülmények között nem szabad ismét eladnunk. „Mevenni az igazságot” azt jelenti, hogy áldozatot vállalni annak érdekében, hogy Istent és az Ő akaratát egyre jobban megismerjük, és aszerint éljünk. Ez magával hozhatja a családtagok ellenséges magatartását, munkahelyünk elvesztését, korábbi kapcsolatok megszakadását, anyagi veszteségeket.

Az igazságot „eladni” pedig annyit jelent, megalkuvó kompromisszumot kötni, vagy az igazságot egészen földadni. Erre sohase legyünk hajlandók.

Arnot írja „A gyülekezet otthon” c. könyvében: „Az emberi természet általános szabálya az, hogy ami könnyen jön, az könnyen el is megy. Amit azonban kemény küzdelemben szerzünk meg, ahhoz szívósan ragaszkodunk, legyen az a vagyonunk vagy a hitünk. Azok, akik különösebb gond és fáradság nélkül jutottak nagy gazdagsághoz, többnyire eltékozzolják azt. Ritkán esik meg viszont, hogy akik erőfeszítések árán szerezték meg vagyonukat, azt egyszerűen eltékozzolják. Ez a helyzet a keresztyén emberrel, aki kiküzdötte a hithez vezető útját. Ha tűzön és vizen kellett keresztülmennie, hogy megtalálja, akkor ezt a drága örökséget nem adja fel könnyelműen.”

Minden korban voltak hű emberek, akik elfordultak családjuktól, hírnevüktől és vagyonuktól, hogy bemenjenek a szoros kapun, és elinduljanak a keskeny ösvényen. Az ilyenek Pál apostolhoz hasonlóan minden mást értéktelen szemétnek tartottak Jézus Krisztus megismerésének dicsőségéhez képest. Mint Ráháb, lemondtak a pogány világ bálványairól, elismerték az Urat mint egyetlen igaz Istent, még ha úgy is látszott, mintha ezzel tulajdon népük árulóivá lettek volna. Vagy mint ahogy a három zsidó ifjú nem volt hajlandó eladni az igazságot, még ha ez azt is jelentette számukra, hogy a tüzes kemencébe vetetnek, amely oly forró volt, hogy még a vasat is megolvastotta volna.

Ma olyan időkben élünk, amikor az emberek inkább feladnák hitüket, semhogy szenvednének érte. A próféták szava nem hallatszik többé. Aki szilárdan ragaszkodik a hitéhez, azt dogmatizmussal vádolják. S hogy a nagy egység képét ne zavarják, készek az emberek még az alapvető tanításokat is feladni. Eladják az igazságot.

Istennek azonban mindig is lesz néhány választott embere, akik az igazság elrejtett kincsét oly nagyra értékelik, hogy készek mindenüket eladni, csakhogy azt megarthassák.

„Minden tanítómnál okosabb lettem, mert intelmeiden elmélkedem. Értelmesebb vagyok a véneknél.” Zsoltár 119,99-100

Amikor ezt az Igét olvassuk, úgy tűnik, mintha egy hencegő, felfuvalkodott ember szavai lennének. Talán meg is lepődtünk, hogy ilyen mondatokat találunk a Bibliában.

Ha azonban figyelmesen olvassuk ezeket, megtaláljuk a kulcsszót. A Zsoltárosnak megvan a jó oka erre a kimagasló értelemre. Azt mondja: „Mert intelmeiden elmélkedem”. Más szavakkal: több bölcsessége van neki, mint a tanítóinak, akik nem ismerik a Szentírást. Több mindent ért meg, mint az öregek, akiknek a bölcsessége csak világi természetű. Önmagát tehát nem a többi hívőhöz hasonlítja, hanem e világ embereihez.

És így természetesen már igaza van! A legegyszerűbb hívő is többet láthat térdre borulva, mint a legtudósabb hitetlen, még ha lábujjhegyen ágaskodik is. Hadd világítsuk ezt meg néhány példával:

Egy ország vezető politikusa rádióbeszédében biztosítja népét afelől, hogy békeség lesz a világon, ha egy bizonyos utat követnek, és ha ezt meg ezt cselekszik. Egy távoli falucskában egy hívő keresztyén parasztember hallgatja ezt a beszédet a rádióján. Ő azonban tudja, hogy ezen a világon nem lesz békeség mindaddig, amíg el nem jön a Békeség Fejedelme, és meg nem alapítja a földön az Ő királyságát. Csak akkor kovácsolnak majd az emberek ekét a kardból, és akkor szűnnek meg hadat viselni. Lám, itt a paraszt okosabb, mint a diplomata.

Vagy lássuk a híres természettudóst, aki azt a tant hirdeti, hogy ez a világ, úgy, ahogyan ismerjük, minden isteni közbeavatkozás nélkül állt elő. Egyik hallgatója egy fiatal ember, aki nemrég tért meg Jézus Krisztushoz. Ő a hite által megérti, „hogy a világot Isten szava alkotta úgy, hogy a nem láthatóból állt elő a látható” (Zsid 11,3). Ennek a hallgatónak olyan ismerete van, amilyen a professzornak nincsen.

Vagy gondoljunk a pszichológusra, aki megkísérli megmagyarázni az emberi viselkedést, de nem hajlandó elismerni az ember bűnös természetének tényét. A hívő ember, aki ismeri Isten Igéjét, jól tudja, hogy minden ember már romlott természetet örökölt, és amíg valaki ezt be nem látja, addig csak látszatmegoldásokra juthat el az ember problémáival kapcsolatban.

A Zsoltáros tehát nem volt nagyképű, amikor azt mondta, hogy „minden tanítómnál okosabb lettem”. Akik hitben járnak, jobban látnak, mint azok, akik csupán testi szemekre hagyatkoznak. Akik Isten intelmein elmélkednek, olyan igazságokat látnak meg, amelyek el vannak rejtve e világ bölcsői és értelmesei elől.

Október 19.

„Mit fizessek az Úrnak a sok jóért, amelyet velem tett? A szabadulásért fölemelem a poharat, és az Úr nevét hirdetem.” Zsoltár 116,12-13

Ami lelkünk üdvösségét illeti, semmit nem tehetünk annak érdekében, hogy kiérdemeljük! Isten sohasem fog tartozni nekünk, mi pedig semmiképpen sem viszonzhatunk Őneki semmit, mivel az üdvösség a kegyelem ajándéka.

Isten megajándékoz minket az örök élettel, mi pedig az üdvösséget hittel elfogadjuk. Azután hirdetjük az Úr nevét, azaz hálát adunk Neki, és dicsérjük Őt kimondhatatlan ajándékáért!

Szabadulásunk után sem tehetünk semmit, amivel viszonzhatnánk az Úrnak mindazt a jót, amit velünk tett. Még ha az egész világ a miénk volna is, és azt felajánlanánk Neki, az még mindig kevés lenne! Van azonban valami, amit tehetünk: az ámulatra méltó isteni szeretet viszonzásul kéri szívünket, életünket, mindazt, akik vagyunk!

Ha az Úr Jézus testét adta értünk, akkor a legkevesebb, amit tehetünk, hogy önmagunkat mindenestül az Ő rendelkezésére bocsátjuk.

Pilkington, egy ugandai férfi mondta egyszer: „Ha Isten király, akkor joga van mindenhez.”

C. T. Studd így vallotta: „Mikor rádöbentem, hogy Jézus Krisztus meghalt értem, utána már nem esett nehezemre érte mindenemet odaadnom.”

Borden von Yale így imádkozott: „Uram Jézus, elveszem kezemet mindarról, ami életemre vonatkozik. Foglald el szívem trónusát!”

Betty Scott Stam írta: „Egészen a Te kezébe adom magamat, életemet, mindazt, ami vagyok, és mindörökre a Tied akarok maradni.”

Charles Haddon Spurgeon mondta egyszer: „Azon a napon, amelyen átadtam magam Üdvözítőmnek, Neki adtam testemet, lelkemet, szellememet; Neki ajándékoztam mindazt, amim csak volt, és amim csak valaha lesz az időben és az örökkévalóságban. Neki adtam képességeimet, erőmet, adottságaimat, szememet, fületem, lelkiismeretemet, tagjaimat, érzéseimet, ítélőerőmet, egész emberi mivoltomat és mindazt, ami még abban rejlik, minden új képességet vagy lehetőséget, amit később még ajándékba kapok.”

Végül emlékeztet bennünket Isaac Watts egy énekversben: „A szomorúság könnyeivel sem fizethetném ki sohasem mindazt, amivel Neked tartozom.” És hozzáteszi: „Uram, magamat Neked adom, egyedül ezt tehetem meg.”

Az Úr Jézus szenvedéseire, sebeire és könnyeire egyetlen megfelelő válasz van: hogy Neki ajándékozunk egész életünket.

„Dávid eltikkadt, és azt mondta: Ki hoz nekem vizet a betlehemi kútból, amely a kapunál van?” 1Kronika 11,17

Betlehem Dávid szülővárosa volt. Ismerte annak minden utcáját, a piacleret és a kutat. Csakhogy most a filiszteusok tartották megszállva Betlehemet, Dávid pedig kénytelen volt Adullám barlangjában rejtőzködni. Mikor emberei közül hárman meghallották, hogy megszomjazott egy korty vízre Betlehem kútjából, áttörtek az ellenség őrszemein, és elhozták neki az áhított vizet. A szeretet és hűség e bátor tettétől Dávid annyira meghatódott, hogy nem akarta a vizet meginni, hanem kitöltötte az Úr elé italáldozatul.

Dávid itt az Úr Jézust ábrázolja ki számunkra. Ahogyan Betlehem Dávid városa volt, úgy „az Úr az egész föld, és mindaz, ami benne van”. Dávidnak tulajdonképpen a királyi trónon kellett volna ülnie, ehelyett egy barlangban rejtőzött. Urunk az Ő népe megmentéséért jött, Ők azonban elutasították és megvetették Őt. Dávidnak a betlehemi kút vize utáni sóvárgását összehasonlíthatjuk Urunk vágyakozásával az emberek után: Ő is szeretne felüldülni az üdvösségre jutott teremtményei láttán, akiket megszabadított a bűnből, saját énjüktől és a világtól.

Dávid három bátor harcosa pedig Krisztus rettenthetetlen katonáihoz hasonlítható, akik kényelmüket, jólétüket és személyes biztonságukat is feláldozzák, hogy fővezérük vágyát kielégítsék. Szerinte viszik a jó hírt az egész világon, és azután a megtérteket – jelképesen szólva – a szeretet és odaadás áldozataként ajánlják fel az Úrnak. Dávid meghatottságának az Üdvözítő afeletti öröme felel meg, amikor látja, hogy minden népből és nemzetből Hozzá özönlenek a juhai. „Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz” (Ézs 53,11).

Dávidnak nem kellett parancsot adnia katonáinak, nem kellett győzködni őket, sem hízlelgnie nekik. Csak egy kis utalást hallottak, de ez elég volt nekik, hogy cselekedjenek.

És mit tegyünk mi, akik ismerjük, mennyire vágyakozik Krisztus mindazok után, akiket drága vérével megváltott? Missziói iratokat terjesszünk tömegével, és szólítsuk fel az embereket az adakozásra? Nem elég, ha halljuk a kérdést: „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk”? Vagy mondjuk ki őszintén, hogy nem vagyunk készek Urunkért megtenni azt, amit Dávid emberei készséggel megtettek vezérükért? De mondhatjuk azt is Jézus Krisztusnak: „Ha intesz, máris parancsnak veszem, Uram.”

Október 21.

Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”

Máté 7,13-14

Napjainkban zavarba ejtően sok úttal, felekezettel és kultusszal találkozunk. És mégis: alapjában véve csak kétféle út létezik, és ezekről szól mai Igénk. Az egyik oldalon van a tágas kapu és a széles út, amelyen sokan járnak, és amely a pusztulásba visz. A másik oldalon viszont ott a szoros kapu és a keskeny út, amelyen csak kevesen járnak, amely azonban az életre visz. Valamennyi utat be lehet sorolni vagy az egyik, vagy a másik oldalra. Az ismertetőjel, amely a kettőt megkülönbözteti, csak annyi: az egyik út megmondja az embernek, mit kell tennie, hogy kiérdemelje az üdvösséget, a másik viszont elmondja neki, mit tett Isten, hogy az ember üdvösségét munkálja!

Az igazi keresztyén hit páratlan, mivel felszólítja az embert: fogadja el az örök életet mint ingyen ajándékot! Minden más vallás azt mondja az embereknek, hogy az üdvösséget bizonyos cselekedetekkel ki kell érdemelnie.

Az evangéliumok elmondják, hogyan végezte el az Úr Jézus Krisztus a művet, amely a megváltásunkhoz szükséges volt. A vallásos rendszerek elmondják az embereknek, mit tegyenek, hogy megváltsák magukat. Olyan cselekedetekről van szó, amiket az embereknek kellene végrehajtaniuk – az evangélium egyetlen tettről ír, amely már megtörtént, ami érvényes mindenkire, aki hittel elfogadja!

Az általános elképzelés az, hogy a jó emberek a mennybe jutnak, a rosszak pedig a pokolba. A Biblia azonban megmutatja nekünk, hogy jó emberek tulajdonképpen egyáltalán nincsenek, és hogy azok, akik a mennybe jutnak, szintén bűnösök, azzal a különbséggel, hogy ők Isten kegyelme által megváltottak! A Jézus Krisztusról szóló evangélium lehetetlenné teszi, hogy büszkélkedjünk. Világosan megmondja, hogy semmit nem tehetünk, amellyel elnyerhetnénk Isten jótetszését, mivel az ember halott bűneiben és vétkeiben. Minden más vallás ezzel szemben az emberi büszkeséget táptálja, mert elhitheti vele, hogy ő maga is tud tenni valamit annak érdekében, hogy önmagát megmentse, vagy legalább valamit ő is „besegíthet” a megváltásába.

Minden hamis vallás olyan „út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet” (Péld 14,12). Az az üdvösség viszont, amit úgy nyerünk el, hogy hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, „túl könnyű”-nek tűnik az ember előtt, pedig egyedül ez az az út, amely az életre visz. A valódi keresztyén hitben Jézus Krisztus minden!

Más vallásokban nincs valóságos üdvbizonyosság, mert az ember sohasem lehet biztos abban, hogy elég jót cselekedett-e. Aki azonban Krisztusban hisz, az tudhatja, hogy üdvössége van, mivel nem tulajdon cselekedeteivel szerezte, hanem Krisztus végzett el érte mindent.

„Józsué, Nun fia pedig megtelt bölcs szellemmel, mert Mózes reá helyezte kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogy az Úr megparancsolta Mózesnek.” 5Mózes 34,9

Ebből az Igéből az egyik legfontosabb tanuivaló az, hogy Mózes már előre kijelölte Józsué utódjául, mert tudta, hogy az ő szolgálatának hamarosan vége szakad. Ezzel Mózes jó példát adott mindazoknak, akik olyan helyen állnak, ahol szellemileg vezetőknak kell lenniük. Egyesek talán azt gondolják, hogy ez magától értetődő, sajnos azonban az a helyzet, hogy sokan elmulasztják azt, hogy maguk helyett utódot tanítsanak be, és a munkájukat fokozatosan annak adják át. Valamilyen természetes ellenállás ez azzal szemben, hogy mindnyájan pótolhatóak vagyunk!

Ugyor probléma ez egy gyülekezeti előljáró számára. Talán már hosszú évek óta hűségesen szolgál, de közeleg a nap, amikor már nem tud tovább gondot viselni a nyájra. És mégis nehezebbre esik egy fiatalabbat fölkészíteni arra, hogy egyszer majd átvegye az ő helyét. Vagy a fiatalok tapasztalatlanságát összehasonlíttja saját érett voltával, és arra a következtetésre jut, hogy mindnyájan alkalmatlanok. De elfelejti, hogy egykor ő maga is tapasztalatlan volt.

Ugyanilyen nehézségek támadhatnak a missziói mezőkön is. A misszionárius jól tudja, hogy ki kellene képeznie bennszülötteket is arra, hogy vezetők legyenek. De megmagyarázza magának, hogy azok nem tudják olyan jól csinálni, mint ő. És oly sokszor hibáznak... És majd nem jön el annyi ember az összejövetelekre, ha nem ő tartja azt. És egyáltalán, fogalmuk sincs arról, hogyan kell vezetni. Nos, mindezekre az érvek csak az lehet a válasz, hogy az ilyen misszionáriusnak meg kell tanulnia: ő sem nélkülözhetetlen! Föltétlenül ki kell képeznie bennszülötteket arra, hogy lépésről lépésre átadja nekik a szolgálatát, amíg ő maga teljesen visszavonulhat a munkaterületről. Mindig talál máshol még meg nem munkált szántóföldet. Ezért ő maga nem marad szükségszerűen munka nélkül.

Amikor Józsué Mózes helyébe lépett, az átmenet egészen sima volt. Izráelben nem támadt légüres tér, nem volt „üresjárat” a vezetés terén. Isten ügye nem szenvedett kárt. Ennek mindig így kellene lennie!

Isten minden szolgájának örülnie kellene, ha találunk fiatalabbakat, akik vezetők lehetnek. És a maguk számára kiváltságnak kellene tartaniuk, hogy a fiatalokkal megosszák tudásukat és tapasztalataikat, azután pedig átadják a munkát nekik, még mielőtt saját haláluk kényszerítené erre őket. Ugyanolyan önzetlen magatartást kellene tanúsítaniuk, mint Mózesnek, aki egy másik alkalommal így szólt: „Bárcsak az Úr egész népe próféta volna” (4Móz 11,29).

Október 23.

„(A Szent Szellem) nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.” János 16,13b-14

Amikor az Úr Jézus azt mondta, hogy a Szent Szellem nem önmagától szól, ezzel nem azt akarta mondani, hogy Ő soha semmit nem említ majd önmagáról, inkább azt, hogy a Szellem nem saját tekintélye alapján, és az Atya Istentől függetlenül szól. Ezt a következő szavak még jobban kifejtik: „...azokat mondja, amiket hall”. Azaz: nem saját kezdeményezése alapján beszél.

A Szent Szellem egyik legfőbb feladata ugyanis, hogy Krisztust dicsőítse! Az Úr Jézus ezt mondja: „Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”

Azaz: amikor olyan szavakat hallunk, amelyek az Úr Jézus dicsőségét hirdetik, akkor bizonyosak lehetünk benne, hogy ezeket a Szent Szellem ihlette. Másfelől viszont: ha olyan beszédet hallunk, amelyben az előadók inkább magukat állítják a középpontba, mint az Urat, akkor bizonyosak lehetünk afelől, hogy ezek megszomorfítják a Szent Szellemet. Mert Ő nem lehet egyszerre Jézus, és a szónok nagyságának a tanúja.

C. H. Mackintosh mondotta: „A valóban mély szellemi tanítást mindig az jellemzi, hogy Jézus Krisztust ábrázolja ki. Ő lesz az ilyen tanítás vörös fonala, tartalma. A Szent Szellem témája az Úr Jézus. Őröla örömmel beszél Isten Szelleme. Ha tehát valaki a Szent Szellem ereje által szolgál, akkor beszéde sokkal inkább Jézusról szól, mint bárki vagy bármi másról... a Szent Szellem egyetlen célja... hogy Jézus Krisztust állítsa az előtérbe.”

Ebben az összefüggésben kell felülbírálnia az evangéliumi világnak azt a gyakorlatot, hogy ha vendég evangélistát hívnak, mindig szinte túlzó tisztelettel sorolják fel annak tisztségeit és címeit. Képtelenség valakit agyondicsérni, és azután elvárni tőle, hogy a Szent Szellem ereje által hirdesse az Igét!

A keresztyén irodalomnak is fontos próbaköve, hogy az Úr Jézust dicsőítik-e a könyvek. Olvastam egyszer egy könyvet a Szent Szellem személyéről és munkájáról. Először nagyon különösnek találtam, hogy a szerző láthatóan nagyobb teret szentelt annak, hogy Krisztus erkölcsi kiválóságait írja le, mint ahogy a Szent Szellemről beszéljen. De azután beláttam, hogy a szerző pontosan így adott helyes látást a Szent Szellem személyéről és munkájáról.

Jim Elliot írta naplójában: „Ha az emberek teljesek volnának Szent Szellemmel, akkor nem írnának könyveket erről a témáról, hanem csak arról a személyről, akinek kijelentésére a Szent Szellem eljött. Isten témája a Krisztussal való foglalkozás, nem pedig a Szellemmel való teljesség.”

**„Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették.”
Jelenések 20,15**

A pokol mint téma, mindig nagy ellenállást kelt az ember szívében. Ez többnyire ebben a kérdésben jut kifejezésre: „Hogyan engedheti meg a szeretet Istene az örök kárhozatot?”

Ha erre a kérdésre Pál apostol felelt volna, valószínűleg először ezt mondta volna: „Ki vagy te egyáltalában, hogy Istennel vitatkozni merészsél?” Vagy: „Isten igaz, még ha minden ember hazug is.” Ez azt jelenti: a teremtménynek valóban nincs joga arra, hogy a Teremtőnek kérdéseket tegyen föl. Ha Isten megengedi, hogy legyen örök kárhozat, erre nyilván oka van! Nekünk viszont nincs jogunk arra, hogy megkérdőjelezzük akár a szeretetét, akár az igazságosságát. De éppen elég információt találunk a Bibliában, amelyek erre vonatkoznak.

Először is az örök tűz nem az ember, hanem az ördög és angyalai számára készült (lásd Mt 25,41).

Azután azt is tudjuk, hogy Isten nem akarja, hogy bárki is elvesszen, hanem hogy mindenki megtérjen (lásd 2Pt 3,9). Ha valaki a pokolra jut, az fájdalmat jelent Isten számára.

Mindezeket a problémákat az ember bűne okozza. Isten szentsége és igazságossága megköveteli, hogy a bűn elnyerje büntetését. Isten rendelése így szól: „Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik” (Ezék 18,4). Ez az isteni magatartás a bűnnel szemben!

Isten ezzel elintéztetnek is tekinthetné az ügyet: az ember vétkezett, tehát meg kell halnia.

De itt lép közbe Isten szeretete: hogy az ember ne vesszen el mindörökké, elment a legvégsőkig, hogy utat készítsen az üdvösséghez. Elküldte egyszülött Fiát a földre, hogy a bűnös ember helyett meghaljon, és így Ő fizessen az ember bűnéért.

És most Isten ingyen ajándékképpen örök életet ad mindazoknak, akik bűneiket megbánják, és az Úr Jézus Krisztusban hisznek. De senkit sem üdvözlt saját akarata ellenére. Mindenkinek magának kell döntenie életének útja felől.

Isten nem tehetett többet! Ha viszont az ember elutasítja a felkínált ingyen kegyelmet, akkor nincs számára más lehetőség. A kárhozat azok tudatos döntése, akik nem akarnak a mennybe jutni!

Ha tehát Istent vádoljuk azért, hogy örök kárhozatot enged meg, akkor igazságtalanok vagyunk. Akkor nem vesszük figyelembe azt, hogy Isten a legkedvesebbjét, egyszülött Fiát küldte le a mennyből, hogy az ember sohase legyen kénytelen elszenvetni a tüzes tó örök gyötrelmét.

Október 25.

„Van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.” Példabeszédek 18,24b

Az Úr Jézus barátsága olyan téma, amely meleg visszhangra talál mindenütt Isten gyermekei között. Amikor a földön élt, kinevették mint a „vámszedők és bűnösök barátját” (Mt 11,19), a keresztyének azonban vállalták ezt a gúnynevet, és megisztelelő címmé változtatták.

Mielőtt Urunk a keresztre ment volna, tanítványait „barátai”-nak nevezte. Azt mondta: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15,14-15).

Egyik legkedvesebb énekünk is így szól: „Ó, mily hű barát a Jézus.”

Miért kelt bennünk az Úr Jézus felkínált barátsága oly sajátos visszhangot? Talán elsősorban azért, mert sok ember magányos. Lehet, hogy sokan veszik körül, de azok nem barátai. Sokszor ez a helyzet sok idős embernél, akik túlélték legtöbb barátjukat.

A magány pedig borzalmas. Károsan hat az ember szellemi, lelki és testi egészségére is. Felőrli ellenálló erejét, megfosztja az életkedvtől. Gyakran közönyössé, sőt kétségbeesetté teszi az embert, úgyhogy végül kész belemenni valamilyen bűnbe, vagy értelmetlen kalandba. Az ilyen emberek számára az Úr Jézus barátsága olyan, mint a gyógyító balszam.

A másik oka annak, hogy az Úr Jézus barátságát oly nagyra értékeljük, az a tény, hogy Ő sohasem hagy cserben bennünket. Földi barátainkban gyakran csalódunk, vagy lassan eltűnnek az életünkből, Ő azonban hűségesnek és állhatatosnak bizonyul.

Ha barátaim mind el is hagynának,
s gyűlöletté válnék szeretetük,
Uram, Te akkor is mellettem maradsz,
a Tiednek Te vagy mindenünk!

Az Úr Jézus az a Barát, aki közelebb áll hozzánk, mint vér szerinti testvérünk. Olyan barát, aki mindenkor szeret (Péld 17,17).

Az a tény, hogy az Úr test szerint nincs jelen közöttünk, nem jelent akadályt barátsága megnyilvánításán. Igéje által szól hozzánk, mi pedig imádságban beszélünk Ővele. Egész gyakorlati módon mellettünk van, mint olyan barát, akire szükségünk van. És így hallgatja meg imádságunkat is:

Uram, Jézus nyisd meg a szemem,
engedd jobban látnom,
hogy Te vagy nekem a Valóság
ezen a világon!
Te mindenütt jelenvaló,

hadd nézzelek hittel Téged
mindenkinél jobban!
Te légy hozzám legközelebb,
számomra a legkedvesebb,
szívem Érted dobban!

„Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak.” 1Péter 2,11

Péter apostol emlékezteti olvasóit arra, hogy itt a földön tulajdonképpen idegenek, nincs polgárjoguk! Olyan emlékeztetés ez, amelyre ma nagyobb szükségünk van, mint valaha. (Jövevények vagy zarándokok azok, akik átutazóban vannak egyik országból a másikba. Az az ország, amelyen éppen átmennek, nem a sajátjuk: külföldiek. Csak az az igazi hazájuk, amely felé tartanak.)

A jövevény ismertetőjele sokszor a sátor. Ha arról olvasunk, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób sátrakban lakott, akkor ezen azt kell értenünk, hogy Kánaánt még idegen országnak tekintette (noha Isten nekik ígérte). Ábrahám „szükséglakásban” élt, mert „várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten” (Zsid 11,10). A zarándok sehol sem telepszik meg otthonosan. Mindig úton van.

S mert az útja hosszan tart, kevés útipoggyászt visz magával. Nem engedheti, hogy sok terhe legyen. Mindent el kell vetnie magától, ami mozgási szabadságát gátolja.

A zarándok további ismertetőjele, hogy különbözik az ország lakóitól. Nem alkalmazkodik azok életstílusához, szokásaihoz. A keresztyén zarándok számára ez azt jelenti, hogy komolyan veszi Péter intését, és tartózkodik „a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak”. Nem engedi, hogy a környezete befolyásolja és alakítsa jellemét. Noha a világban él, de nem ebből a világból való. Idegen országon vonul keresztül anélkül, hogy átvinné annak erkölceit és értékítéleteit.

Amikor a zarándok ellenséges vidéken halad át, gondosan ügyel arra, hogy össze ne barátkozzék az ellenséggel.

A keresztyén zarándok ellenséges országon megy át. Ez a világ nem adott a mi Urunknak mást, csak egy keresztet és egy sírhelyet. Aki ilyen világgal barátkozik, ezzel elárulja a mi Urunk Jézust. Krisztus keresztje elszakította mindazokat a kötelékeket, amelyek valaha is ehhez a világhoz kötöttek. Nem vágyakozunk e világ tetszésére, de nem félünk az ítéletétől sem.

Az úton levő zarándokot erősíti az a tudat, hogy a mindennap megtett útszakasz közelebb viszi hazájához. Tudja, hogy egyszer majd célhoz ér, és akkor nagyon gyorsan elfelejt minden földi fáradságot és veszélyt.

Október 27.

„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Galata 3,28

A vers kulcsszavai: „Krisztus Jézusban”. Ez leírja helyzetünket, azaz, hogy mik vagyunk Isten szemében. Itt *nem* a mindennapi életünkről van szó, tehát nem arról, hogy mik vagyunk önmagunkban, vagy abban a társadalomban, amelyben élünk.

Ez a vers tehát azt mondja, hogy Isten előtt nincsen sem zsidó, sem görög. Mind a hívő zsidó, mind a hívő pogány Krisztus Jézusban van, és ezért Isten színe előtt mindketten a teljes kegyelem helyzetében állnak. Egyiknek sincs kiváltsága a másikkal szemben. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a testi vagy a vérmérsékletbeli különbségek egyszerűen megszűnnek.

Krisztusban nincsen sem rabszolga, sem szabad. A rabszolgát Jézus Krisztus személye és váltságműve által éppúgy elfogadja Isten, mint a szabad embert. Ugyanakkor a mindennapi életben megmaradnak a társadalmi különbségek.

Krisztus Jézusban ugyanígy nincs sem férfi, sem nő. A hívő nő éppolyan tökéletes Krisztus szemében, megigazultan ingyen kegyelemből – mint a hívő férfi. És mindkettőjüknek egyformán szabad a menetelük Isten színe elé.

Ezt az Igét nem szabad a mindennapi életre erőszakolni. Megmarad a nemi különbség – vannak férfiak és vannak nők. És az ebből adódó szerepek megmaradnak – az apáé és az anyáé. Az Isten által rendelt különböző tekintély és alárendeltség is megmarad – a férfi megmarad a család fejének, az asszony pedig a maga alárendeltségében férjével szemben. Az Újszövetség különbséget tesz a férfi és nő gyülekezeti szolgálatában is (lásd 1Tim 2,8-12; 1Kor 14,34-35). Akik úgy érvelnek, hogy a gyülekezetben nem lehet különbség a férfiak és nők között, azok a most említett igehelyeket átértelmezik; vagy kétségbe vonják a Szent Szellemtől ihletett voltát.

Itt a következőket kell megértenünk: ami az Isten előtti helyzetet illeti, megszűntek a faji, társadalmi és nemi különbözőségek. A mindennapi életben azonban mindezek fennállnak. Azt is be kell látnunk, hogy ezeknek a megkülönböztetéseknek semmi közük nincs a kisebbséghez. A pogány, a rabszolga, a nő semmivel sem ér kevesebbet, mint a zsidó, a szabad vagy a férfi. Sok tekintetben még fölül is múlhatják őket. Ezért ahelyett, hogy Isten teremtésének és gondviselésének rendjét megkísérelnénk átfelni, inkább fogadjuk el hálával ezt a rendet.

„Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut.” Példabeszédek 11,24

A Szent Szellem itt egy drága titkot közöl velünk. Ellenkezik ez mindazzal, amit elvárnánk, és mégis újra meg újra igaznak bizonyul. Ez a titok a következő: minél többet adsz, annál többed van! Minél többet halmozol fel, annál kevesebbed lesz. A nagylelkűség megsokszorozódik. A szűkmarkúság viszont szegénységet hoz. Miféleképpen van egy közmondás: „Amit kiadtam, az enyém volt, amit magamnak megtartottam, azt elvesztettem, amit elajándékoztam, az az enyém.”

Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ugyanabban a „pénznemben” aratunk, amelyben vetettünk, sem azt, hogy a hűséges sáfár anyagi értelemben gazdagszik meg. Az azonban meglehet, hogy pénzt vet, és megtért lelkeket arat. Vagy kedvességet vet, és barátokat arat. Vagy együttérzést vet, és szeretetet arat.

A nagylelkű ember olyan jutalmat nyer, amelytől mások nem ismerhetnek. Kinyitja például az éppen most érkezett levelét, és megtudja belőle, hogy a pénzadomány, amit elküldött, éppen a kellő időpontban, és pontosan megfelelő összeggel segített valamilyen nyomasztó szükségben. Megtudja, hogy a könyv, amit egy fiatal hívő számára vásárolt, egy ember életének irányát gyökeresen megváltoztatta. Megtudja, hogy a szfvség, az Úr Jézus nevében, egyik szemé lett az események egész láncolatának, amelyek végül egy ember megmentéséhez vezettek. És ezért kimondhatatlanul boldog. Sohasem cserélne olyasvalakivel, akinek látszólag többje van, mint neki.

Ennek az igazságnak a másik oldala az, hogy a felhalmozás mindig szegénységhez vezet. Sohasem lehetünk igazi örömeink abban a pénzben, amely a bankban pihen. Lehet, hogy hamis biztonságérzetre csábít bennünket, de nem adhat igazi és maradandó örömet. Az a kamat, amit az ilyen pénz hozhat, semmi ahhoz a nagy örömhöz képest, amit érez az ember, ha pénzét Jézus Krisztus céljaira fordítja, és megtudja, hogy embertársai áldására lett. Aki többet tart meg magának, mint amennyi szükséges, annak lehet, hogy nagy összegű bankbetétje van, de csak egy kicsi örömbetéte ebben az életben, és még ennél is kevesebb java a „mennyei bankban”.

Mai igeversünk célja, hogy isteni kihívás elé állítson bennünket. Az Úr ezt mondja nekünk: „Próbáld ki te magad is! Bocsásd rendelkezésemre kenyereidet és halaidat. Jól tudom, hogy azokat voltaképpen saját ebédre szántad. De ha átadod nekem, akkor bőségesen elég lesz neked is, és még rajtad kívül más emberek ezreinek. És gondold csak arra, amit akkor érzel, amikor tudod, hogy én a te ebédedet használtam fel egy tömeg táplására.”

Október 29.

„Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?” 1János 3,17

Orvosi körökben elképzelhetetlen, hogy valaki feltalálná a rák gyógyszerét, és ne közölné ezt a világ valamennyi rákos betegével. Ha ezt a tudást megtartaná magának, az embertelenség lenne!

János apostol hasonló képet tár elénk a szellemi élet területéről. Itt van egy ember, bizonyágtévő keresztyén, aki tekintélyes vagyont gyűjtött össze magának. Luxusban és nagy kényelemben él. Körülötte ott van a világ, tele óriási szellemi és anyagi nyomorúsággal. Emberek milliói még sohasem hallották az evangéliumot. Sötétségben, babonákban és reménytelenségben élnek. Közülük sokan éheznek, háborúk és természeti katasztrófák sújtják őket. A gazdag ember egyszerűen keresztülnéz ezeken a szükségeken. Képes elereszteni a füle mellett a szenvedő emberiség jajgatását és sóhajtozását. Tudna segíteni, ha akarna, de inkább megtartja a pénzét.

János apostol nyíltan megkérdezi: az ilyen emberben „hogyan lehetne az Isten szeretete”? Természetes: nem lakik benne Isten szeretete. És akkor kétkelünk abban, hogy az ilyen ember hívő-e?

Ez nagyon komoly dolog. Általában a mai gyülekezetek ünneplik a gazdag embert, meghívják a gyülekezet véneinek körébe, bemutatják őt a látogatóknak. Az az általános alapelv uralkodik: „Jó dolog gazdag keresztyéneket látni.” János azonban megkérdi: „Ha ő valóban keresztyén, hogyan képes ragaszkodni fölösleges gazdagságához, amikor oly sokan kiáltanak kenyér után, és halnak éhen?”

Szerintem ez a mai igeverstünk arra kényszerít bennünket, hogy válasszunk a két út között. Vagy visszautasítjuk János egyenes, világos szavait, elnémítjuk a lelkiismeretünk hangját, és elféltjük azt, aki ilyen üzenetet merészel hirdetni nekünk, vagy pedig alázatosan elfogadjuk az Igét, és gazdagságunkat arra használjuk, hogy azzal szükségbe jutott testvéreinken segítsünk, és így tiszta lesz a lelkiismeretünk. Az a hívő ember, aki beéri szerény életmóddal, úgyhogy mindazt, ami e fölött van, az Úr munkájára fordítja, békességben élhet Istennel és ínségben levő testvéreivel.

„Nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallok, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.” 3János 4

János apostol nyilván ismerte azt az örömet, amit akkor érzünk, ha személyesen megnyertünk valakit Isten számára. Végtelen boldogságot jelent, ha valakit az Úr Jézushoz vezethetünk. János számára azonban még ennél is nagyobb öröm volt az, amikor látta, hogy hitben gyermekei növekedtek, és állhatatosan megmaradtak az Úr mellett.

Dr. M. R. DeHaan írta: „Szolgálatomban volt egy olyan időszak, amikor gyakran mondogattam: »A keresztyén ember legnagyobb öröme, ha valakit Jézus Krisztushoz vezethet.« Az évek során azonban megváltozott ezzel kapcsolatos véleményem... Hiszen oly sokan voltak, akik fölött először örültünk, amikor bizonyosságot tettek, akik azonban hamarosan elbuktak, és fekvé maradtak az útszélén. Akkor örömünket mély szomorúság és gond váltotta fel. De ha évekké később visszatérek valamelyik helyre, és látom, hogy az egykor megtértek hogyan növekedtek a kegyelemben és jutottak előbbre az igazságban – nos, ez a legnagyobb öröm.”

Mikor LeRoy Eimset megkérdezték, mi okozza az életben a legnagyobb örömet, azt felelte: „Az, ha az az ember, akit Jézus Krisztushoz vezettünk, belsőleg növekszik, és az Úrnak odaadó, gyümölcstermő, érett tanítványává fejlődik, aki másokat is Krisztushoz vezet, és segíti is őket a hitélet útján.”

Nincsen abban semmi csodálatos, hogy ez adja a legnagyobb örömet. Mert a szelleminek éppenséggel megvannak a párhuzamai a természetes életben. Nagy öröm, ha gyermek születik, de belsőleg nyugtalanít a kérdés: „Mi lesz ebből a gyermekből?” Milyen boldogok azután a szülők, ha gyermekük felnövekszik és kiváló jellemű, rendkívül tehetséges felnőtté lesz. Ezt olvassuk már a Példabeszédek 23,15-16-ban is: „Fiam, ha bölcs a szíved, örül az én szívem is. Vigad a bensőm, ha ajkad őszintén szól.”

Mindebből azt a gyakorlati tanítást vonhatjuk le, hogy sohase érzük be a felszínes szolgálattal. Ha olyan hitbéli gyermekeket szeretnénk, akik az igazságban élnek, akkor nekünk is készségesen oda kell áldoznunk értük életünk egy részét, és ez megkívánja tőlünk, hogy imádkozzunk értük, tanítsuk, bátorítsuk, tanácsoljuk és intsük őket.

Október 31.

**„A bölcs fiú örömet szerez apjának, az ostoba fiú azonban szomorúsága anyjának.”
Példabeszédek 10,1**

Tulajdonképpen mitől is függ az, hogy egy fiú bölcs vagy ostoba lesz? Milyen tényezők befolyásolják azt, hogy János vagy Júdás lesz belőle?

Nyilván fontos az, hogyan nevelik őt a szülők. Ehhez tartozik a Szentírás alapos megismertetése. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, milyen tisztító hatása van Isten Igé-jének.

Ide tartozik az imádság által megerősített szülői ház is. Egy híres evangélista édes-anya abban látta fia megőriztetését minden erkölcsi és tanbeli gonosztól, hogy „sebre horzsolta térdét” az érte mondott imádságbán.

Ide tartozik a szigorú fegyelem, amely által a gyermek megtanul engedelmeskedni. Igaz ugyan, hogy ma hangos tiltakozásokat hallunk a szigorú büntetésekkel szemben, de a túlzott engedékenységgel több ember élete futott már zátonyra, mint a vessző használata következtében (lásd Péld 13,24; 23,13-14).

Szükséges azonban a gyermeknek megadni a biztonságot, hogy szeretik őt! Még a büntetésnek is szeretetből kell fakadnia, nem pedig dühből.

A jó neveléshez tartozik továbbá, hogy a szülők élő példái legyenek annak, amit vallanak. (A képmutatás nagyon gyakran lett már botránykő a keresztyén szülők gyermekeinek életében.)

Ezenkívül szerepe van a gyermek akaratának is. Ha már elhagyta a szülői házat, szabaddá lesz, és maga hozhatja meg a döntéseit. És gyakran megtörténik, hogy gyermekek, akik ugyanabban a családban, ugyanolyan föltételek között nőttek fel, egészen különböző irányban fejlődnek.

Tudomásul kell vennünk, hogy a legtöbb ember maga akar fzelítőt venni a világból, és hogy a legtöbb ember jobban szeret a maga tapasztalataiból tanulni – még ha ez sokszor szennyes is –, ahelyett, hogy mások tanácsára hallgatna.

Bölcs szülők nem kényszerítik gyermeküket a Krisztusról szóló bizonyágtételre. Ha a gyermekek szívesen, saját akaratukból jönnek az Úrhoz, akkor bátorítják őket. De ha olyan sokáig beszélük rá őket, hogy végül nem őszinte bizonyágtétel hangzik el tőlük, akkor később sokkal nehezebb igazán megnyerni őket Jézus Krisztus számára.

De mi történik akkor, ha a keresztyén szülők mindent megtettek annak érdekében, hogy gyermeküket az Úr félelmében neveljék, és mégis azt kell látniuk, hogy gyermekük később hit dolgában hajótörést szenved? Ilyenkor elsősorban arra kell gondolniuk, hogy az utolsó fejezet még nincs megírva! Sokan imádkoztak komolyan tovább, és minden ajtót nyitva tartottak, s még megérhették, hogy a „tékozló fiú hazatért”. Más esetekben a szülők imádsága csak akkor nyert meghallgatást, mikor ők már hazatértek az Úrhoz.

„Reggel fogj a magvetéshez, és ne pihentesd a kezed este sem, mert nem tudod, melyik sikerül: ez vagy amaz, vagy mind a kettő egyaránt jó lesz.” Prédikátor 11,6

Sohasem tudhatjuk, Isten hogyan és mikor használja fel szolgálatunkat. Használjuk fel fáradhatatlanul minden kínálkozó alkalmat. Az Úr gyakran éppen olyankor munkálkodik, amikor mi nem is várjuk. Ő végtelen sok úton és módon tudja hatását kifejteni.

Egy hívő keresztyén tengerész például, aki a haditengerészet egyik repülőbázisán szolgált, egyszer barátjával egy hangár sarkánál beszélgetett, és bizonyosságot tett neki hitéről. Egy harmadik tengerész, aki a sarok mögött állt, s akit a másik kettő nem vett észre, véletlenül meghallotta az evangéliumot, egy csapásra fölismerte bűnös voltát, és teljes őszinteséggel megtért Istenhez.

Egy prédikátor, aki tulajdonképpen az új terem akusztikáját akarta csak kipróbálni, erős hangon elmondta a János 1,29-ből: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét.” Akkor azt hitte, ezt nem hallja senki. Ezért még egyszer elismételte ezeket a minden időben érvényes szavakat, amelyeket Keresztelő János Jézus megpillantásakor mondott. Lent a terem teljesen üres volt, de egy munkást, aki éppen a karzaton dolgozott, szíven talált az Ige, és imádságban odafordult Isten Bárányához, akitől bűnbocsánatot és új életet kapott.

Egy amerikai bibliaiskolai tanár egy párizsi pályaudvaron beszélgetett egy amerikai turistával. (Mindketten az USA ugyanabból a városából valók voltak, úgyszólván egymás szomszédságában laktak.) A fiatal turista bosszankodott, hogy ilyen közvetlenül szólították meg őt, és ezt mondta: „Azt gondolja talán, hogy itt, Párizsban, a vasútállomáson megmentheti a lelkemet?” A bibliaiskolai tanár azt felelte: „Nem, én magát egyáltalában nem tudom megmenteni. Az viszont nem véletlen, hogy mi itt találkoztunk. Úgy gondolom, hogy Isten beszélni akar magával, maga pedig jól teszi, ha hallgat rá.” A következő napokban ezt a fiatalembert egy másik amerikai hívő keresztyén autóján elvitte Bécsig. Útközben ez a férfi is bizonyosságot tett a hitéről. Amikor a fiatalember ismét visszatért az USA-ba, ugyanaz a férfi meghívta őt egy keresztyén táborba, Colorádó államba. Látogatásának utolsó napján a fiatalember elgondolkozva állt az úszómedence szélén. Hamarosan csatlakozott hozzá egy másik vendég, aki beszélni kezdett neki az Úrról, és végül nagy örömmel tapasztalta, hogy a fiatalembert az Úrhoz tudta vezetni. Sok év elteltével a bibliaiskolai tanárnak bemutattak egy komoly fiatal keresztyént. A férfi neve ismerősnek tűnt előtte: ő volt az a turista, akivel annak idején a párizsi pályaudvaron beszélgetésbe elegyedett.

Mindebből levonhatjuk a magunk számára azt a tanítást, hogy reggeltől estig kell buzgón dolgoznunk Krisztusért, alkalmas és alkalmatlan időben.

November 2.

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” 1Korintus 15,58

Biztos találkoztunk már olyan emberrel, aki az Úrért való szolgálatában annyira elcsüggedt, hogy mindent föl akart adni. Fölteszem, hogy közülünk is a legtöbben álltak már ilyen kísértés előtt. Ezért ma szeretnék bemutatni négy bibliai szakaszt, amelyek egy időben számomra nagy biztatásul szolgáltak, és megőriztek attól, hogy mindent földadjak.

Az első: „Én azonban azt mondtam: hasztalan fáradoztam semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél” (Ézs 49,4). – Vannak az életben pillanatok, amikor úgy látjuk, hogy az Úrért való sokévi szolgálat, minden munkánk hiábavaló volt. Pedig nem így van! Igeversünk biztosít minket arról, hogy Isten igazságossága gondoskodik majd megjutalmazásunkról. Mert amit valaha is az Úrért tettünk, az nem volt hiábavaló.

A második igeszakasz Ézsaiás 55,10-11: „Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi, magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én Igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” – Ezzel biztosítja Isten azokat, akiknek feladata, hogy Isten élő Igéjét hirdetik, hogy munkájuknak meglesz a maga eredménye. Isten garantálja azt. Nincs abszolút kudarc, Igéje ellenállhatatlan! Ahogy a földi hadseregek tehetetlenek az esővel és a hóval szemben, ugyanúgy a démonok vagy emberek minden serege sem tudja feltartóztatni Isten Igéjét abban, hogy eláradjon és drámai változást hozzon az emberek életébe. Mi a győztes oldalán állunk!

Az Újszövetségben is vannak bátorító Igék: „Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem” (Mt 10,40). – Rád förmedtek-e már azért, mert magadat keresztyénnek vallottad? Vagy megvetettek, kicsúfoltak és bántalmaztak ezért? Becsapták-e már az ajtót az orrod előtt? Nos, ne vedd mindezt személyed ellen irányulóknak. Ha az emberek elutasítanak téged, akkor valójában az Urat utasították el maguktól. Ahogy az emberek veled bánnak, ugyanúgy bánnak az Úrral. Milyen csodálatos ily szorosan összekötve lenni Isten Fiával!

Végül pedig természetesen itt van a mai igeversünk. Közvetlenül előtte Pál a felátadás valóságáról beszélt. A síron túl vár az örök dicsőség. Ekkor jutalmat nyerünk majd mindazért, amit itt az Úr nevében tettünk. És kiderül, hogy egyetlen szeretetteljes szolgálat sem volt gyümölcstelen vagy hiábavaló.

„Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek pecsétje ez: »Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!«»
2Timóteus 2,19

Már az apostol idejében sok volt a zűrzavar a hitélet területén. Két férfi például annak idején azt a sajátos tant terjesztette, hogy már megtörtént a hívők feltámadása! Számunkra az ilyen vélekedés képtelenségnek látszik. Akkor azonban olyan komolyan vették, hogy ezzel nem egy ember hitét összezavarták. És itt természetesen fölmerül a kérdés: „Egyáltalában keresztyén volt ez a két férfi?”

Ugyanezzel a kérdéssel kell ma is gyakran szembenéznünk. Egy ismert lelkész például tagadja a szívtől születést. Egy teológiai professzor azt állítja, hogy a Bibliában nyilvánvaló tévedések találhatók. Vagy egy egyetemi hallgató állítja, hogy kegyelemből hit által váltott meg, de azért szigorúan ragaszkodik a szombat megszenteléséhez, és azt mondja, hogy az szükséges az üdvösséghez. Vagy egy üzletember meggyőződően tudja elmondani megtérése történetét, mégis benne marad egy közösségben, ahol bálványokat imádnak, és azt tanítják, hogy az üdvösség elnyerésének feltétele bizonyos cselekedetek megtétele, és hogy a közösség vezetője mind hitbeli, mind erkölcsi kérdésekben tévedhetetlen. Valóban igazi keresztyének az ilyen emberek?

Egészen őszintén: vannak esetek, amikor nem tudhatjuk teljes bizonyossággal, hogy egy ember hite valódi-e, vagy csak képmutatás. Az igazi és a hamis között, a fehér és a fekete között szürke határsáv van. Mi nem lehetünk teljesen biztosak, csak Isten tud bizonyosat!

De amiben teljesen bizonyosak lehetünk még ebben a bizonytalanságokkal teli világban is, az az Isten alapja. Amit Ő épít, az erős és szilárd. Sőt, ezen az alapon pecsét is van, és ezen a pecséten két feliratot látunk. Az egyik az isteni oldalt ábrázolja ki, a másik az emberi oldalt. Az egyik felvilágosítás, a másik követelés.

Az isteni oldal az, hogy ismeri az Úr az övéit! Tudja, kik azok, akik igazán az övéi, mégha magatartásuk nem is mindig olyan, amilyennek lennie kellene. Másfelől viszont átlát a képmutatókon, akik ugyan sokat beszélnek kifelé a hitről, de nincs bennük igazi tartalom. Lehet, hogy mi nem tudjuk megkülönböztetni a juhokat a bakoktól, de Isten megkülönbözteti őket egymástól.

Az emberi oldal az, hogy aki az Úr nevét vallja, az *hagyja el a gonoszt!* Vallástételének hitelességét ilyen módon tudja az ember bizonyítani. Aki azonban megmarad a bűnben, az elveszti hitelét, amikor azt állítja, hogy ő keresztyén.

Az Úr ismeri az övéit. És mindazok, akik azt állítják, hogy ők az Úréi, ezt azzal bizonyíthatják mások előtt, hogy határozottan szakítanak a bűnnel.

November 4.

„Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, nem az Istentől van, és az sem, aki nem szereti testvérét!” 1János 3,10

Régebben a legtöbb polgári családban a nappali szoba asztalán volt a nagy, díszes családi fényképalbum vattával bélelt bőrbe kötve, dúsan aranyozva. Lapjai aranyszegélyes, virágmintás, fényes keménypapírból készültek. És minden oldalán több bemélyedés volt található, amelyekbe fényképet lehetett tenni.

Ha a vendégek az albumot nézegették, gyakran így szóltak: „Ó, Henrik éppen olyan, mint a nagyapja.” Vagy: „Zsófián meglátszik, hogy a családhoz tartozik.”

János első levele ilyen családi albumra emlékeztet engem, mert azokat írja le, akik Isten családjának a tagjai, és akik ennek megfelelően hasonlítanak is a család tagjaihoz. Itt természetesen nem testalkat vagy arcvonások szerinti hasonlóságról van szó, hanem szellemiről és erkölcsiről.

A hívő keresztyének is sok szempontból hasonlítanak egymáshoz. Mindannyian vallják, hogy az Úr Jézus a Krisztus (azaz a Messiás, Felkent – lásd még: 1Jn 4,2; 5,1). Amikor azt mondják: Jézus Krisztus, akkor erről tesznek bizonyosságot!

Minden keresztyén szereti Istent (5,2). Ha szeretetük talán sokszor gyöngé és ingadozó is, még sincs egyetlen olyan pillanat, amikor a hívő ne tudna föltekinteni Isten orcájára, és ne tudná azt mondani: „Te tudod, hogy én szeretlek Téged.”

Minden keresztyén szereti a testvéreit (2,10; 3,10.14; 4,7.12). Ismertetőjele ez mindazoknak, akik átmentek a halálból az életre. Mivel szeretik Istent, szeretik azokat is, akik Istentől születtek!

Azokra, akik az Istent szeretik, jellemző az is, hogy megtartják parancsolatait (3,24). Engedelmisségük nem a büntetéstől való félelemből fakad, hanem az Isten iránti szeretetből, aki az Ő Egyetlenét értük odaadta.

A keresztyének nem cselekszenek bűnt (3,6.9; 5,18). Igaz ugyan, olykor ők is vétkeznek, de a bűnnek nincs meghatározó hatalma rajtuk.

Isten családjának tagjai igazságot gyakorolnak (2,29; 3,7). Tehát nemcsak nem vétkeznek rendszeresen (ez pusztá negatív és passzív magatartás lenne), hanem odafordulnak más emberekhez, és az igazság cselekedeteit cselekszik. Ez pozitív és aktív dolog!

Isten családtagjainak ismertetőjele az is, hogy nem szeretik a világot (2,15). Fölismerték, hogy a világ olyan rendszer, amit az Istennek ellenszegülő ember épített fel, és hogy aki ennek a világnak a barátja, az automatikusan Isten ellenségévé válik.

Végül a keresztyének hitük által legyőzik a világot (5,4). A múlandó dolgok látzatvilágán túllátnak azokra a dolgokra, amelyek örökkévalók!

A lelkiismeret belső ellenőrzés, amit Isten az emberbe helyezett, hogy a helyes magatartást jóváhagyja, és ami rossz, az ellen tiltakozzék. Mikor Ádám és Éva vétkezett, a lelkiismeretük elítélte őket, és hirtelen észrevették, hogy meztelenek.

Ahogy az ember természetének többi területét, a lelkiismeretét is érintette a bűnnek az életbe való belépése, úgyhogy az nem mindig reagál megbízhatóan. Az a régi mondás: „Engedd magadat a lelkiismereted által vezetni”, nem olyan szabály, amelyben föltétel nélkül bízhatunk. Mégis, a legromlottabb emberben is olykor jelt ad a lelkiismeret.

Amikor az ember megtér, lelkiismerete megtisztul Jézus Krisztus vére által (Zsid 9,14). Ez azt jelenti, hogy: „Szíve megtisztul a gonosz lelkiismerettől” (lásd Zsid 10,22), mert tudja, hogy bűneinek kérdése egyszer s mindenkorra el van rendezve Krisztus váltságműve által. Lelkiismerete nem kárhoztatja többé.

Attól kezdve a hívő arra törekszik, hogy lelkiismerete mind Isten, mind emberek előtt tiszta és jó legyen (lásd Csel 26,16; 1Tim 1,5.19; Zsid 13,18; 1Pt 3,16). Tiszta lelkiismeretet kíván magának (lásd 1Tim 3,9).

A hívő ember lelkiismeretét a Szent Szellemnek kell érintenie Isten Igéjének a segítségével. Ily módon az emberben egyre növekvő érzékenység fejlődik ki a keresztyén magatartás bizonytalan területeivel kapcsolatban is.

Azoknak a hívőknek, akik rendkívül pontosak és aggályoskodók olyan dolgokban, amelyek önmagukban sem nem jók, sem nem rosszak, gyöngye a lelkiismeretük. Ha ennek ellenére olyasmit tesznek, amit ők maguk rossznak tartanak, ezzel bűnt követnek el (lásd Róm 14,23), és beszennyezik a lelkiismeretüket (lásd 1Kor 8,7).

A lelkiismeret olyan, mint a gumiszalag. Minél jobban kihúzzák, annál többet veszít rugalmasságából. Így aztán a lelkiismeretet érzéketlenné is lehet tenni. Az ember a saját helytelen magatartását képes oly sok jó érvel alátámasztani, hogy végül a lelkiismerete azt mondja, amit ő hallani akar.

A hitetleneknek lehet megbélyegzett a lelkiismeretük is (lásd 1Tim 4,2), azaz olyan, mintha tüzes vassal kiégették volna. Ha újra meg újra elnémítják lelkiismeretük szavát, végül olyan állapothoz érkeznek el, amelyben már teljesen érzéketlenné váltak. Teljesen eltompultak, és már nem fáj nekik, ha vétkeztek (lásd Ef 4,19).

Pedig Isten felelőssé teszi az embert azért, amit a lelkiismeretével cselekszik. Istentől kapott képességeinkkel nem élhetünk vissza büntetlenül!

November 6.

„Így fogna: visszatérni az Úr megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.” Ézsaiás 51,11

A szövegösszefüggésben Ézsaiás próféciaja felvillantja azt a nagy örömet, amivel Isten választott népe visszatér majd hazájába a hetvenéves babiloni fogság után.

De értelmezhetjük ezt a későbbi jövőre is. Izráel helyreállítására, amikor a Messiás őket a világ minden részéből visszavezeti az országba. Ez is nagy öröm ideje lesz!

De tágabb értelemben jogosan vonatkoztathatjuk ezt az Igét az Úr Jézus Gyülekezetének az elragadtatására is. Ekkor majd minden kor hívőinek teste feltámad, felébrszti őket Uruk hívása, az arkangyal szava és Isten harsonái. Az akkor élő hívők pedig egyik pillanatról a másikra elválnak és csatlakoznak a feltámadottakhoz, amikor azok felvitetnek, hogy találkozzanak az Úrral a levegőgömbben. És akkor kezdődik a nagy ünnepi bevonulás az atyai házba.

Lehetséges, hogy az útvonalat angyali seregek szegélyezik majd. A menet élén maga a Megváltó halad, a halál és a sír fölött aratott dicsőséges győzelme sugárik belőle. Azután jön a megváltottak serege, minden népből és nyelvből, nemzetből és törzsből. Számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer lesz, és mindnyájan tökéletes összhangban éneklük: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás” (Jel 5,12).

A sereg minden egyes tagja Isten csodálatos kegyelmének győzelmi jele. Mind egyikük megváltott a bűnből és szégyenből, és új teremtménnyé lett Jézus Krisztusban. Lesznek köztük, akik súlyosan megszenvedtek hitükért, lesznek, akik áldozatul adták életüket Megváltójukért! De akkor a sebek és csonkolások jelei eltűnnek, és a szentek mind halhatatlan, megdicsőült testet kapnak!

Ott lesznek az Úr szeretett tanítványai, Péter, Jakab, János és Pál. Ott vonul Luther, John Wesley, John Knox és Kálvin. De ők sem lesznek feltűnőbbek, mint Istennek azok a rejtett emberei, akiket itt a földön nem ismertek, de a mennyben jól ismernek.

És bevonulnak a szentek a királyi palotába. A gondok és a sóhajtozások mindörökre elmúltak, és örökös öröm vár rájuk. A hit látássá lett, és a reménység elnyerte a rég vágyott beteljesedést. A hívő emberek boldogan köszöntik egymást. Túlradó öröm uralkodik mindenütt. És mindnyájan féltő tisztelettel álmélikodnak azon a kegyelmen, amely a bűn mélységéből a dicsőség ily nagy magaslataira emelte őket.

„Menj haza a tiedhez, és vidd hírvül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled, és hogyan könyörült meg rajtad.” Márk 5,19

Akik frissen éltük át Isten megváltó kegyelmét, úgy véljük, a hit oly egyszerű és csodálatos, hogy mindenki hihet az Üdvöztőben, ha elmondjuk neki, mi történt velünk. Ehelyett azonban meg kell állapítanunk, hogy sértődöttek, bizalmatlanul, néha ellenségesen reagálnak. Mintha becsaptuk volna őket. És ilyenkor gyakran úgy viselkedünk, hogy mi magunk leszünk akadályok az Úr Jézushoz vezető úton. Olykor heves vitába keveredünk velük, vagy elkülönítjük magunkat tőlük. Vagy bíráljuk őket életmódjuk miatt, s közben elfelejtjük, egyszerűen nincs meg bennük az az isteni erő, ami szükséges ahhoz, hogy meg tudjanak felelni a keresztyén élet mércéjének. Könnyen előfordul, hogy az lesz rólunk az emberek benyomása, hogy mi magunkat náluk jobbnak tartjuk. S ezt szemünkre is vetik. Kerülnünk kell, hogy ezekre a vádakra még okot is szolgáltatassunk.

Egy másik hiba, amit gyakran elkövetünk, hogy erőnek erejével rájuk erőltetjük az evangéliumot. Csupa szeretetből és buzgóságból még jobban elidegenítjük lelküket a hevesen támadó kísérleteinkkel.

És egyik hiba szüli a másikat. Felhagyunk a szülői tekintély iránti szeretetteljes tisztelettel, mintha hitünk felmentene minket az alól, hogy engedelmeskedjünk apánknak és anyánknak. Egyre többet vagyunk távol hazulról, és időnkét az istentiszteleteken, valamint más keresztyénekkal töltjük el. Pedig ezzel csak még ellenszenvesebbé tesszük családunk számára a gyülekezetet és a keresztyéneket.

Amikor az Úr Jézus meggyógyította a démonoktól megszállt gadarénust, azt mondta neki, menjen, és mondja el családjának, milyen nagy dolgot cselekedett vele az Úr. Ez az első, amit nekünk is tennünk kell: egyszerű, alázatos és szeretetteljes bizonyoságot megtérésünkről.

Ehhez kell járulnia megváltozott életünk tanúságtételének. Ragyogtassuk világosságunkat az emberek előtt, hogy lássák a mi jó cselekedeteinket, és dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat (lásd Mt 5,16).

Ez pedig azt jelenti, hogy megújult tisztelettel, engedelmességgel, szeretettel és figyelmességgel vagyunk szüleink iránt, és elfogadjuk tanácsaikat mindaddig, amíg azok ellent nem mondanak a Szentírásnak. Többet kell segítenünk az otthoni munkában, mint eddig, gondosabban kell takarítanunk szobánkat, segítenünk a mosogatásnál, a szemetes vödör kiürítésénél, és mindezt önként.

Ahelyett, hogy családunktól elszakadnánk, egyre több időt kell töltenünk velük, és azon fáradoznunk, hogy egymással való kapcsolatunk erősödjék. Így a „mieink” előbb-utóbb vágyat éreznek arra, hogy ők is Jézus Krisztus tanítványai legyenek!

November 8.

„Mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhivatott.” *IKorintus 7,20*

Ha valaki keresztyénné lett, talán azt gondolja, hogy most már gyökeresen szakítania kell mindazzal, ami addigi életéhez tartozott. Hogy az efféle gondolkodást helyreigazítsa, az apostol kijelenti, hogy az ember maradjon meg ugyanabban a helyzetében, amelyben megtérése pillanatában volt. Vizsgáljuk meg most közelebbről ezt, és lássuk meg, mit jelent, és mit *nem* jelent.

A szöveg összefüggéseiből kiderül, hogy itt a házassággal kapcsolatos sajátos problémáról van szó, mégpedig arról az esetről, amikor az egyik házastárs hitre jut, a másik nem. Mit csináljon ilyenkor a hívő férj? Váljék el a feleségétől? Nem – mondja Pál –, maradjon meg a házasság kötelékében, abban a reménységben, hogy a felesége is megtér majd az ő bizonyágtétele nyomán.

Általánosságban Pál azt fejezi ki, hogy a megtérésnek nem kell magával hoznia minden addigi kapcsolat erőszakos megszakítását, hacsak azok nincsenek szöges elentétben a Szentúrással. (A hívő férfinak nem szükséges bármiféle testi változásnak – mint amilyen a körülméltékedés – alávetni magát, hogy megkülönböztesse magát a pogányoktól. Mert nem a külső, testi ismertetőjelen múlik a dolog. Amit Isten látni akar nálunk, az az Igéje iránti engedelmisség.)

Aki újonnan születésekor rabszolga volt – mondja Pál –, most ne lázadozzon ura és gazdája ellen, és ne vonjon ily módon nehézségeket és büntetést magára. Lehet egyszerre jó keresztyén és jó rabszolga. Isten előtt nem számít a társadalmi helyzet és az osztálykülönbség. De ha a rabszolga törvényes eszközökkel felszabadulhat, éljen ezzel a lehetőséggel!

Nyilvánvaló azonban, hogy vannak fontos kivételek. Nem jelenti például azt, hogy az ember tovább folytathatja hivatását, ha az Isten parancsolataiba ütközik. Ha például valaki éjszakai mulatónak vagy nyilvános háznak a tulajdonosa, vagy játékkaszinót üzemeltet, akkor tudni fogja, hogy itt alapvető változásnak kell végbemennie.

Egy másik kivétel a vallási közösség. Az újonnan megtért ember nem maradhat meg semmiféle olyan rendszerben, amelyben a keresztyén hit legfontosabb alapelveit tagadják. El kell fordulnia minden olyan gyülekezettől, amelyben nem adnak dicsőséget és tiszteletet a Megváltónak. És nem lehet a továbbiakban tagja azoknak a társadalmi egyesületeknek, amelyekben Jézus Krisztus nevét megvetik, vagy legalábbis nem látják szívesen. Az Isten Fia iránti hűség megkívánja, hogy a hívő ember mindezekről a köröktől tartsa távol magát.

Tehát: az újonnan megtért ember maradjon meg abban a helyzetében, amelyben elhivatott, hacsak ez a helyzet nem bűnös, és nem hoz szégyent az Úrra!

„Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek?” Jakab 2,14

Jakab nem mondja, hogy akiről ebben a versben beszél, annak van hite, hanem csak azt állítja! Ha valóban üdvözítő hite lenne, az föltétlenül megmutatkoznék cselekedeteiben. Hite csak szavakban nyilvánul meg, és ez senkit sem üdvözít. A szavak halottak cselekedetek nélkül.

Az üdvösség nyilván nem jó cselekedetek által történik. Nem is hit és cselekedetek által! Az üdvösség olyan hit által jön létre, amely szükségszerűen jó cselekedetekhez vezet.

Akkor miért mondja Jakab a 2,24. versben, hogy „cselekedetekből igazul meg az ember”? Nem áll ez szöges ellentétben Pál apostol ama tanításával, hogy az ember kizárólag hit által igazul meg? Valójában ebben nincs semmiféle ellentmondás. Mindkettő igaz. Az Újszövetségben a megigazulásnak hat különböző nézőpontját találjuk: *Isten igazít meg* (lásd Róm 8,33). Ő nyilvánított bennünket igaznak.

Isten kegyelme által *ingyen* igazulunk meg (lásd Róm 3,24). Isten meg nem érdemelt, ingyen való ajándékképpen adja nekünk a megigazulást.

Hit által igazultunk meg (lásd Róm 5,1). Akkor kapjuk meg ezt az ajándékot, ha hiszünk az Úr Jézus Krisztusban.

A vér által! (lásd Róm 5,9). Jézus Krisztus drága vére az ára annak, amit Isten a mi megigazulásunkért fizetett.

Isten ereje által! (lásd Róm 4,25). Az erő, amely a mi Urunk Jézus Krisztust feltámasztotta, ugyanaz, amely a mi megigazulásunkat lehetővé tette.

Végül *cselekedetekből* igazultunk meg (lásd Jak 2,24). A jó cselekedetek azok, amelyek látható módon bizonyítják, hogy valóban megigazultunk.

Az emberek nem láthatják hitünket. De láthatják jó cselekedeteinket, amelyek az üdvözítő hit gyümölcsei. És minden okuk megvan erre, hogy kételkedjenek hitünkben, amíg nem látnak cselekedeteket.

Ábrahám jó cselekedete az a készség volt, hogy feláldozza fiát Istennek (lásd Jak 2,21). Ráhab jó cselekedete abból állt, hogy elrejtette a kémeket (lásd 25. v.). És azért voltak ezek „jó” cselekedetek, mert ezeknek az embereknek az Istenbe vetett hitéről tanúskodtak. Más összefüggésben rossz cselekedetek lettek volna, nevezetesen gyilkossági kísérlet és hazaárulás.

A test halott, ha elválik a szellemtől. Éppen ez a halál, a test és szellem szétválása. Ugyanígy halott a hit cselekedetek nélkül. Élettelen, erőtlen és mozdulatlan.

Az élő test azonban világosan mutatja, hogy láthatatlan szellem él benne. Ugyanígy a jó cselekedetek a látható jelei annak, hogy üdvözítő hit él ebben az emberben, még ha ez a hit láthatatlan is.

November 10.

„...a szellemben buzgók...” Róma 12,11

A fizika egyik törvénye az, hogy a testek hajlamosak a mozgási energia elvesztésére, a leállásra, a kiégésre. Természetesen ez így nem tudományos meghatározás, de a mindennapi életben ezt tapasztaljuk.

Tudjuk például, hogy a Nap elképzelhetetlen gyorsasággal ég, és ha még sokáig képes is erre, ez az időszak egyszer véget ér.

Az élő testek megöregszenek, elhalnak, és ismét porrá lesznek. A kezünkkel mozgásba hozott inga egyre lassabban leng, és végül megáll. A forró víz a szoba hőmérsékletére hűl le. A fémek elvesztik fényüket, és homályosak lesznek. A színek kifakulnak. Semmi sem marad meg vég nélkül a maga állapotában, és nem létezik „perpetuum mobile” (örökmozgó). Változás és pusztulás ér minden dolgot.

Maga a világ is elöregszik. Mikor a Biblia az égről és a földről beszél, azt mondja: „Azok elpusztulnak, de Te megmaradsz, és azok mind elavulnak, mint a ruha, és összegöngyölködnek őket, mint egy palástot, és mint a ruha, elváltoznak; Te pedig ugyanaz maradsz, és esztendeid nem fogynak el” (Zsid 1,11-12).

Sajnos, úgy látszik, mintha a szellemi világban hasonló törvény léteznék. Ez egyaránt érvényes egyes emberekre, gyülekezetekre, mozgalmakra és intézményekre.

Ha valaki jól kezdi keresztyén életét, mindig fennáll a veszély, hogy buzgósága alábbhagy, ereje csökken, és szellemi látóköre fokozatosan elhalványul. Elgöngyölünk, önteltté válunk, kihűlünk és megöregszenünk.

Ugyanezt lehet elmondani gyülekezetekről. Sok gyülekezet keletkezett már a Szent Szellem által. Tűzük éveken át fényesen égett. De azután elkezdődött a hanyatlás. A gyülekezetben nincs már meg az első szeretet (lásd Jel 2,4). Az igehirdetés izzó buzgalmának helyét a rutinszerű szolgálatok foglalták el. A tanítás tisztaságát feláldozták talán valamilyen semmitérő egységért, és végül egy üres ház tanúskodik némán arról, hogy odalett minden dicsőség.

A mozgalmak és intézmények alá vannak vetve a romlásnak. Talán benső közösséggel kezdődtek, de azután áttértek a szociális területre, és elhanyagolták az evangéliumot. Vagy a Szent Szellem tűzével kezdődtek, de azután visszaestek a szertartásosságba és formalizmusba. Óvakodnunk kell a szellemi hanyatlástól azáltal, hogy megmaradunk „szellemben buzgók”-nak.

Ezt az igeverset manapság így is meg lehetne fogalmazni: „Milyen ostoba dolog valami fölött dönteni, mielőtt a tényállást egyáltalán ismernénk!” Fontos tanítás ez számunkra is. Nem juthatunk értelmes döntéshez, mielőtt minden tényt meg nem vizsgáltunk. Sajnos, sok keresztyén nem várja meg, míg egy bizonyos dolog mindkét oldalát megismeri. Véleményt formál – gyakran tévesen – már egy történet alapján, amit valakitől hallott.

Gary Brooks egy USA-beli evangéliumi gyülekezet egyik vezetője volt. Igen széles körben ismert és szeretett férfi. Rendkívül kedves és nyílt modorú. Ha belépett a hallgatósággal zsúfolt terembe, mintha minden kivilágosodott volna. Minden testvérnek szívesen szolgált. Kiváltképpen figyelmes volt a gyülekezet idősebb tagjaival szemben. Felesége és fiai ugyancsak aktívan szolgáltak a gyülekezetben. A Brooks család példaképpül szolgált mindenkinek.

Ezért bombaként robbant, amikor elterjedt a hír, hogy a gyülekezet vénei Gary Brooksot fegyelmi okokból leállították a gyülekezeti szolgálatból, és felkérték, hogy tartózkodjék az úrvacsorai közösségtől. Barátai felháborodottan fogtak össze védelmére, és felhívták a gyülekezet tagjait is, hogy tiltakozzanak a vének határozata ellen. A vének pedig nem akarták széles körben nyilvánosságra hozni azt, amit megtudtak. Kénytelenek voltak végighallgatni, ahogy dicsérték Garry Brooks erényeit, noha tudták, hogy az érem másik oldala ellenkező képet mutat. És még azt is el kellett tűrniük, hogy az ügy kapcsán hevesen elmarasztalták őket.

Mit tudtak meg tulajdonképpen a vének? Hogy Brooks házassága megingott, mert már hosszabb idő óta viszonya volt titkárnőjével. Azt is tudták, hogy költekező életmódja fedezésére jogtalanul eltulajdonított a gyülekezet pénzből. Azt is tudták, hogy kétes ügyleteket kötött, és az üzleti világban nagyon rossz híre volt. És azt is tudták, hogy amikor eléje tárták a bizonyítékokat, akkor hazudott nekik.

Gary Brooks, ahelyett, hogy bűnbánatot tartott volna, megszervezte barátai nyílt ellenállását, vállalva azt a kockázatot is, hogy kettészakítja a gyülekezetet. Végül azonban hívei közül néhányan beszéltek az egyik vénnel, és így megtudták a szomorú tényeket. De most már szégyellték tévedésüket bevallani, és tovább harcoltak Brooksért.

Mindebből három dolgot tanulhatunk. Először: ne próbáljunk addig véleményt alkotni, amíg nem ismerünk minden tényt. Másodszor: ha nincs módunkban mindent megismerni, tartózkodjunk a véleménynyilvánítástól. Harmadszor: a barátság köteléke sohasem készíthet bennünket arra, hogy igazságtalanságot védelmezzünk.

November 12.

„Igaznak látszik az, aki először szól a perben, de sorra kerül ellenfele is, és megcáfolja.” Példabeszédek 18,17

Az igeveres első mondata olyan gyöngeségre mutat, amely legtöbbünknel megtalálható: a tényeket mindig úgy állítjuk be, hogy mi magunk a lehető legjobb színben tűnjünk fel. Elhallgatjuk például azt, amivel árthatunk magunknak, és csak a jó oldalainkra összpontosítunk. Összehasonlítjuk magunkat másokkal, akiknek hibái sokkal világosabban láthatók. Másokra hártjuk a felelősséget saját tetteinkért. Nyilvánvalóan rossz cselekedeteinkre kegyesen hangzó indokokat hozunk fel. Úgy kiforgatjuk és eltorzítjuk a tényeket, hogy azok már alig-alig hasonlítanak a valósághoz.

Már Ádám is Évára hártotta bűnét: „Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és úgy ettem” (1Móz 3,12). Éva viszont a maga részéről az ördögöt hibáztatta: „A kígyó szedett rá, azért ettem” (1Móz 3,13).

Amikor Saul megkímélte az amálekíták juhait és marháit, engedetlenségét így magyarázta: „A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az Úrnak Gilgálban” (1Sám 15,21). Ezzel azt is értésére akarta adni Sámuelnek, hogyha egyáltalán bűnről lehet szó, azt a nép követte el, nem ő.

Mikor Dávid fegyverhez akart jutni, hazudott Ahimeleknek: „Mert nem hoztam magammal sem a kardomat, sem a fegyveremet, olyan sürgős volt a király parancsa” (1Sám 21,9). Valójában Dávid éppen menekülőben volt Saul király elől.

A szamaritánus asszony is elhallgatta az igazságot a kútnál. Azt mondta: „Nincs férjem” (Jn 4,17). Pedig az igazság az volt, hogy már öt férje volt, és abban az időben is együtt élt egy férfival, akivel nem házasodott össze.

És még sorolhatnánk a példákat. Ádámtól örökölt bukott természetünk miatt oly nehezünkre esik a teljes tárgyilagosság, ha saját ügyünkről van szó. Mindig hajlunk arra, hogy magunkat a lehető legkedvezőbb színben tüntssük fel. Saját bűneinkkel szemben nagyon elnézőek tudunk lenni, míg ugyanezeket a bűnöket másoknál könnyörtelenül elítéljük.

Igénk azt mondja: ha ellenfelünk is megkapja a lehetőséget, hogy tanúvallomást tegyen, akkor leleplez bennünket minden rejtett kísérletünkkel, hogy önmagunkat tisztára mossuk és igazoljuk. Beszámol a tényekről torzítás nélkül.

Végső soron Isten a mi „ellenfelünk”, aki a homályban rejtőző dolgokat napvilágra hozza, leleplezi a szív gondolatait és kívánságait. Ő Világosság, és Őbenne nincsen semmi sötétség. Ha zavartalan közösségben kívánunk Vele élni, akkor őszintének kell lennünk mindabban, amit mondunk, még ha ezzel saját vétkes cselekedeteinket tárjuk is fel.

Ilyen igevers érdekes kérdést vet föl: ha nem kaptunk meg valamit azért, mert nem kértük, melyek azok a nagy dolgok, amelyek hiányoznak az életünkben csak azért, mert nem kértük azokat?

Ehhez hasonló kérdés merül fel akkor, ha elolvassuk a Jakab 5,16-ot: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Ha ez az igaz nem könyörög buzgón, akkor nem az következik belőle, hogy csak nagyon kevés hatása van?

Legtöbbünkben a nehézség az, hogy nem eleget imádkozunk, vagy amikor imádkozunk, keveset kérünk. Úgy vagyunk ezzel, ahogyan C. T. Studd mondta egyszer: „Csak a lehetségeseket rágszáljuk, ahelyett, hogy két kézzel nyúlnánk a lehetetlen után.” Imádságaink szerények és fantáziátlanok éppen akkor, amikor merésznek és vakmerőknek kellene lenniük.

Tiszteljük Istent azzal, hogy nagy dolgokat kérünk. John Newton mondotta:

Jöjj a nagy, szent Király elébe!
Szíved kérése, óhaja,
sosem túl sok, hisz kegyelmének
és hatalmának nincs határa!

Ha ezt tesszük, ezzel nemcsak Istennek adunk dicsőséget; hanem magunkat is gazdaggá tesszük szellemileg. Ő megnyitja előttünk a menny kincseskamráját, és ezt az imádságainkra adott válaszként teszi meg.

Úgy tűnik előttem, hogy ez a vers egy másik kérdésre is választ ad: valóban arra indítja Istent az imádság, hogy olyan dolgokat tegyen meg, amiket különben nem tenne, vagy pedig csupán összhangba hoz minket azzal, amit így is, úgy is megtenne? A válasz világosnak látszik: imádságainkra feleletül Isten olyasmit is megtesz, amit különben nem tenne.

Ha ennek a ténynek következményeit mérlegeljük, elképzelésünk két irányban is elindulhat. Először is végiggondolhatjuk azokat a hatalmas eseményeket, amelyek az imádság nyomán történtek. A Zsidók 11,33-34 szavaival emlékezhetünk azokra, akik „hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, orozlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg”.

De azon is elgondolkozhatunk, hogy mi mindent érhattünk volna már el mi magunk, ha imádkoztunk volna érte. Gondoljunk csak Istennek azokra a nagyszerű és drága ígéreteire, amelyeket még idáig nem vettünk igénybe. Gyöngék voltunk, pedig erősek lehettünk volna. Mindössze néhány emberrel ismertettük meg Istent, holott ez idő alatt sokakat érhattünk volna el. Szellemi éhezők maradtunk, holott dúsgazdagok lehettünk volna. Nem kaptunk, mert nem kértük.

November 14.

„Aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgáto, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgáto.” Máté 20,26-27

Az Újszövetség kétféle nagyságaról beszél, és jó, ha ezt a kettőt megkülönböztetjük egymástól. Az egyik nagyság az ember helyzetével kapcsolatos, a másik pedig személyes jellembeli ismertetőjegyeivel.

Amikor az Úr Jézus egyszer Keresztelő Jánosról beszélt, azt mondta, hogy nincsen nála nagyobb próféta (lásd Lk 7,28). Itt az Üdvözítő arról a nagyságaról beszélt, amely János helyzetében rejtett. Egyetlen más próféta sem volt a Messiás követlen előfutára! Ez azonban nem jelenti azt, hogy János jelleme különb lett volna bármelyik ószövetségi prófétánál, hanem csak azt, hogy övé volt az a páratlan feladat, hogy bemutassa Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűnét.

A János 14,28-ban azt mondja az Úr Jézus a tanítványainak: „Az Atya nagyobb nálam.” Azt mondta volna ezzel, hogy az Atyja nagyszerűbb személyiség volt? Nem, mert az Istenség mindhárom személye egy. Inkább azt akarta mondani, hogy az Atya a mennyei dicsőségben trónolt, miközben Őt magát az emberek a földön megvetették és elutasították. A tanítványoknak tehát tulajdonképpen örülniük kellett volna, amikor megtudták, hogy az Úr Jézus vissza akar menni az Atyjához, hiszen ott ugyanabban a dicsőségben helyeztetben volna, mint Atyja.

Minden hívő embernek csodálatos helyzete van Isten előtt, mivel Isten Jézus Krisztusban látja őket. Ők Isten gyermekei, Isten örökösei és Jézus Krisztus örökösársai.

Beszél azonban az Újszövetség a személyes nagyságaról is. Azt mondja pl. Máté 20,26-27-ben: „Aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgáto, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgáto.” Itt a személyes jellem nagyságaról van szó, amely éppen a másokért való szolgáló életben mutatkozik meg.

A legtöbb ember ebben a világban csak olyan nagyság iránt érdeklődik, amely a külső helyzetben fejeződik ki. Erre gondolt az Úr Jézus, amikor ezt mondta: „A királyok uralkodnak népeinken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jótevőknek hívatják magukat” (Lk 22,25). De ami jellemüket illeti, lehet, hogy hiányzik náluk minden nagyság.

A keresztyén ember fölismeri, hogy a magas társadalmi helyzet a jellem igazi nagysága nélkül értéktelen. A Szent Szellem gyümölcse fontosabb, mint egy magasabb hely a karrier létráján. Sokkal jobb, ha a hithősök listájában szereplünk, mint a világ elismert emberei között.

Amikor ezeket a szavakat olvassuk általában azt gondoljuk, hogy Pál itt korábbi bűneiről beszél. Tudta, hogy ezek a bűnök immár meg vannak bocsátva. Isten a háta mögé vetette őket, és soha többé meg nem emlékezik róluk. Ezért határozta el Pál is, hogy elfelejti őket, és annak, ami előtte van, nekifeszülve fut „egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3,14).

Pál azonban ebben a fejezetben tulajdonképpen nem a bűneiről beszél. Inkább azokra a dolgokra gondol, amelyekkel tulajdonképpen dicsekedhetne: származására, vallásos buzgóságára, becsületességére. Most azonban mindezek a dolgok már semmit sem jelentenek számára. Szilárdan elhatározza, hogy mindezt elfelejti.

John Sungra, a hűséges kínai evangélistára kell gondolnom, aki az USA-ban tanult. Amikor hazafelé útban volt Kína felé, sajátos dolog történt. „Egy napon, amikor a hajó már útjának vége felé közeledett, John Sung lement a kabinjába, összeszedte valamennyi oklevelét, bizonyítványát, kitüntetését, klubjelvényét és a tengerbe dobta őket, kivéve a doktori diplomáját, amellyel meg akarta örvendeztetni apját. Később erről csak annyit mondott: »Az efféle dolgok értelmetlenek. Számomra nem jelentenek semmit.«

»Nagy lemondásokra van szükség a nagy keresztyén pályafutásokhoz.« – írta dr. Denney, és eközben lehet, hogy dr. Sungra gondolt. Dr. Sung pályafutásának valószínűleg az a titka, hogy eljött egy nap, amikor tudatosan lemondott mindarról, amit ez a világ oly nagy becsben tart.”

Uram, itt vagyok Előtted,
magam Neked szentelem:
használd föl, amire akarsz,
eszközödként bánj velem!
Bár nincs bennem semmi érték,
csak az, amit adsz nekem,
add, hogy a szemeddel nézzek
s értékeljek szüntelen:
amit Te nem veszel észre, én se bánjam,
de amit Te értékelsz, azt nagynak lássam!

Az emberektől nyert kitüntetések múlandó, üres dolgok. Egy ideig talán nagyon kívánjuk őket, de azután már csak porosodnak. A kereszttel az egyetlen, amivel dicsekedhettünk. Ne legyen más becsvágyunk, mint hogy Jézus Krisztusnak kedvesek legyünk, Aki értünk meghal: és feltámadott. Egyedüli célunk legyen, hogy Ő azt mondja nekünk: „Jól van!”, és hogy magatartásunkkal elnyerjük Isten tetszését. Legyünk készek mindenről lemondani, hogy ezt elnyerhessük!

November 16.

„...melyeket a tanulatlanok és állhatatlanok kiforgatnak, mint más írásokat is a maguk vesztére.” 2Péter 3,16b

Dr. P. J. Van Gorder gyakran emlegetett egy cégtáblát, amit egy asztalosműhely fölött látott, és amelyen ez állt: „Mindenféle esztergályozást és csiszolást vállalok.” Nos, nemcsak az asztalosok kiválóak ebben a műfajban; számos keresztyén is kiesztergályozza és lecsiszolja az igehelyeket, amíg azok kedvükre valók nem lesznek. És vannak, akik a maguk vesztére forgatják ki őket, ahogyan mai Igénk is mondja.

Mindannyian szakemberei vagyunk a racionalizálásnak, azaz kiválóan tudjuk menetetni engedtelenségünket, hihető magyarázatokat adunk rá, vagy becsületes indokkal támasztjuk alá cselekedetünket. És gyakran megkísérelünk Igéket átértelmezni, hogy megfeleljenek a viselkedésünknek. Értelmes, de valótlan okokat hozunk fel magatartásunk kimagyarázására. Lássunk erre néhány példát:

A keresztyén ember nagyon is jól tudja, hogy Isten akarata ellen van, ha egy másik hívőt bíróság elé visz (lásd 1Kor 6,1-8). De ha megteszi, és ezt felróják neki, akkor azt mondja: „Igen, tudom, de annak a másiknak nyilvánvalóan nincs igaza, és az Úr nem akarja, hogy csak úgy egyszerűen megússza a dolgot.”

Anna elhatározta, hogy férjhez megy Péterhez, noha tudta, hogy választottja nem hívő. Amikor keresztyén barátónje emlékezteti, hogy ez a 2Korintus 6,14 szerint tilos, azt felelte: „Igen, tudom, de az Úr azt mondja nekem, menjek férjhez hozzá, hogy így Jézushoz vezethessem.”

János és Mária keresztyénnek vallják magukat, mégis együtt élnek anélkül, hogy összeházasodtak volna. Amikor Jánost figyelmezteti egyik barátja, hogy ez paráznaság, és hogy a paráznak nem öröklük Isten országát (lásd 1Kor 6,9-10), így felel: „Így látod ezt te. Mi azonban nagyon szeretjük egymást, és ezért Isten szemében már régen házasok vagyunk.” Vagy lássuk azt a keresztyén családot, amely fényben és pompában él Pál intése ellenére, hogy éljünk egyszerűen: ha van élelmünk és ruházatunk, érvük be vele (1Tim 6,8). Ezek az emberek azonban azzal a könnyelmű válasszal igazolják életmódjukat, hogy „Isten népe számára csak a legjobb elég jó.”

Vagy nézzük a pénzsóvár üzletembert, aki mohón összegyűjt magának mindent, ami csak megszerezhető. Életfilozófiája a következő: „A pénzben önmagában nincs semmi rossz. Csak a pénz szerelme az, ami minden rossznak a gyökere.” És álmában sem gondol arra, hogy a pénznek ez a szeretete talán a saját bűne lehet.

Az emberek mindig megkísérlik bűneiket kedvezőbb színben feltüntetni, mint ahogyan a Szentírás megengedi. És ha elhatározták, hogy engedetlenek lesznek Isten Igéjével szemben, akkor számukra az egyik mentség épp olyan jó (vagy olyan rossz), mint a másik.

„Mert vak állatot hoztok áldozatul, és nem tartjátok rossznak. Sántát vagy bénát hoztok, és nem tartjátok rossznak. De vidd csak azt a helytartónak: kegyes lesz-e hozzád, és szívesen fogad-e? – mondja a seregek Ura.” Malakiás 1,8

Isten népe számára nem volt kérdés, hogy milyen áldozati állatokat kíván tőle az Úr. Ezeknek hibátlanoknak kellett lenniük. Isten elvárta Izráeltől, hogy nyájainak legkiválóbb állatait áldozza föl. Isten mindig a legjobbat kívánja tőlünk.

De mit tettek az izráeliták? Vak, béna és beteg állatokat áldoztak Istennek. Hiszen a válogatott jószágokat igen magas áron lehetett értékesíteni a piacon, és szaporítás szempontjából is azok voltak a legjobbak. Ezért azután Istennek a selejtet kínálták fel, ezzel kifejezve: „Az Úrnak ez is elég jó.”

Mielőtt azonban felháborodva és megvetően néznénk ezekre az izráelitákra, gondoljunk csak végig, hogy mi, a 20. század keresztyénei vajon nem szegényenftjük-e meg ugyanúgy Istent akkor, amikor a legjobbat visszatartjuk Tőle?!

Egész életünket azzal töltjük, hogy vagyont halmozunk fel, nevet szerzünk magunknak, hogy örvendezhessünk az élet szép dolgainak, és Istennek mi marad: egy kiégett élet nyomorúságos vége. Legjobb képességeinket üzleti és hivatásbeli életünkben használjuk fel, és az Úrnak esetleg csak szabad estéinket és hétvégéinket adjuk.

Gyermekeinket ennek a világnak neveljük, arra biztatjuk őket, hogy sok pénzt keressenek, „jó partit csináljanak”. De nem tárjuk szemük elé az Úrért való munkát, mint olyan utat, amiért érdemes küzdeni. A missziói munka jó dolog, de mindig mások gyermekei, és nem a mieink számára.

Drága ruhákat hordunk, és el vagyunk magunktól ragadtatva, ha levetett holminkat valamiféle jó célra odaajándékozunk.

Mindezzel azt fejezzük ki, hogy végső soron az Úr számára minden elég jó, de a legjobbat magunknak tartjuk meg. És az Úr erre azt mondja: „Menj csak, és ajánld fel ezt a köztársasági elnöködnek. És majd meglátod, örül-e majd.” Miért cselekszünk úgy Vele, ahogy soha nem tennék a köztársasági elnökkel?

Isten a legjobbat kívánja tőlünk abból, amink csak van. Hogy a legjobbat adjuk Neki. Teljes becsületességgel el kell határozunk, hogy ezentúl mindig a legjobbat kapja tőlünk.

November 18.

„Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.” Máté 10,16.

A bölcsesség egyik fontos eleme a tapintatosság. A keresztyén embernek meg kell tanulnia a tapintatot. Azaz: értelmesen és finom érzékkel igyekezzék megállapítani, mit tegyen vagy mondjon, hogy elkerülje a megbántást, és jó kapcsolatokat létesítsen. A tapintatos ember bele tudja élni magát a másik helyzetébe, és fel tudja tenni magának a kérdést: „Mit szeretnék, hogy mondjanak nekem, vagy tegyenek velem?” Megpróbál diplomatikusan, figyelmesen, jószágon és belátóan lenni.

Sajnos, a keresztyén hitnek egész sor tapintatlan követője van. Klasszikus példa erre egy keresztyén borbély esete. Mikor szerencsétlen vendége egy napon belépett az üzletébe és borotválást kért, leültette a székbe, nyakába kötötte a szokásos fehér kendőt, és hátradöntötte a széket. A vendég ekkor nagy betűs feliratot olvashatott a mennyezeten: „Hol töltöd majd az örökkévalóságot?” Ezután a borbély beszappanozta az arcát, és miközben a borotvát fente a szíjon, bizonyosságtételét e szavakkal kezdte: „Nos, készen áll uraságod Istennel találkozni?” A vendég erre felugrott a székről, és kirohant az üzletből.

Ehhez hasonló annak a túlbuzgó egyetemi hallgatónak az esete, aki egy este kiment az utcára, hogy személyes evangélizációt végezzen. Sötét utcán ment végig, és meglátta maga előtt egy fiatal hölgyet az árnyékban. Mikor megpróbálta utolérni, az meggyorsította lépteit. A fiatalember azonban nem hagyta magát, és sietni kezdett utána. Amikor a hölgy növelte a tempót, ő is ugyanezt tette. Végül a hölgy befutott egy ház kapualjába, és lázas sietséggel kereste táskájában a kapukulcsot. A fiú beérte, és a nő, most már a félelemtől szinte bénán, még sikoltani sem tudott. A fiatalember azonban mosolyogva átnyújtott neki egy traktátust, és boldogan elment, hogy ismét elért az evangéliummal egy bűnöst.

Nagy tapintatra van szükségünk a beteglátogatásnál is. Nem sokat segítünk azzal, ha azt mondjuk: „Jaj, de rosszul nézel ki!” Vagy: „Ismerem valakit, akinek ugyanez a baja volt, mint neked, és behalt!” Hogyan lehetne ily módon vigasztalni?

Isten áldja meg azokat az okos és szelíd hívőket, akik látható módon mindig tudják, hogy adott esetben milyen helyes és jószágon szavakat kell alkalmazni. És adja Isten, hogy mi mindnyájan tudjunk tapintatosak lenni, ahelyett, hogy tapintatlanul és otrombán viselkednénk.

A Jelenések könyve elején a kis-ázsiai gyülekezetekhez intézett leveleiben az Úr Jézus gyakran mondja ezt a szót, hogy „tudok”, mégpedig általában jó értelemben: „Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról..., nyomorúságról és szegénységről... szeretetedről és hitedről... stb.” Ezekben a szavakban végtelenül nagy vigasztalás, együttérzés és bátorítás rejlik Isten népe számára.

Ebben az összefüggésben Lehman Strauss rámutat a következőkre: „Jézus itt az eredeti szövegben nem a »ginoszko« szót használja, amely a tanulás, odafigyelés útján szerzett ismeretet jelenti, hanem az »oida« szót, amely azt jelenti, hogy valakit vagy valamit teljességgel tökéletesen ismer, nem csupán megfigyelés, hanem tapasztalat alapján is. Noha ez a világ nem ismeri igazán a szenvedő szenteket, az Úr mégis ismeri és szereti őket. Jézus Krisztus saját tapasztalatából ismeri az üldöztetést és a szegénységet. Azt is jól tudja, hogyan tekint a világ a keresztyénekre. Így aztán nem egy kísértésektől gyötört és megszorított szentet erősített és bátorított ez a szó: »Tudok...«. Üdvöztökn szájából elhangzó szó Isten mosolyával érinti nyomorúságunkat, és meggyőz arról, »hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.« (lásd Róm 8,18).

Ez az együttérzés szava. Nagy Főpapunk tudja, mi mindenen kell átmennünk, mert Ő maga is átment mindezekben. Ő a Fájdalmak Férfia, aki jól ismeri a gondokat és szomorúságot. Hiszen Ő is szenvedett és megkísértett.

Ez a részvét szava. Mint a test Feje, az Úr Jézus osztozik az Ő tagjaival azok kísértéseiben és üldöztetéseiben. A szívünkre mért minden csapásban részt vesz a Fájdalmak Férfia. Nemcsak elméletileg tudja, mit kell átélnünk; úgy ismeri azt, mintha ebben a pillanatban mindezt Ő maga is újra átélné. Együttérez velünk.

És ez a megígért segítség szava. Mint Vigasztalónk, mellénk áll, hogy velünk együtt hordozza terheinket és letörölje könnyeinket, hogy sebeinket bekötözze, és ellenségeinket elkeresse.

És végül ez a megígért jutalom szava. Az Úr mindarról tud, amit teszünk és szenvedünk, mivel egyek vagyunk Ővele. Gondosan följegyzi a szeretet, az engedelmesség és türelem minden cselekedetét. És egy napon, talán már nem is sokára, gazdagon megjutalmaz mindezért.

Ha most éppen a gondok és szenvedések völgyén kell is átmennünk, halljuk, amint Üdvöztökn mondja nekünk: „Tudok minderről”. Nem vagyunk egyedül. Velünk van ebben a völgyben, végig kísér bennünket, és biztosan elvisz rendeltetésünk vágyva várt helyére.

November 20.

„Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez és nem Krisztushoz alkalmazkodik.” Kolossé 2,8

A „filozófia” (bölcsekedés) szón alapjában véve a bölcsesség szeretetét értik, van azonban egy tágabb jelentése is, mégpedig a valóságnak és az élet értelmének a kutatása.

A legtöbb emberi filozófiát rendkívül bonyolult, elméleti nyelven fogalmazták meg. Az egyszerű, köznapi ember nem is érti. Olyanokhoz szól, akik minden szellemi erejüket latba vetik annak érdekében, hogy az emberi gondolatmenetet nehezen érthető szavakkal fejezzék ki. Őszintén szólva minden emberi filozófia helytelen. Igénk „üres megtévesztés”-eknek nevezi őket. Az embernek a dolgok természetéről való elképzelés alapulnak, és Krisztust teljesen figyelmen kívül hagyják. (A híres filozófusról, Bertrand Russelről, mondják, hogy élete vége felé állítólag azt mondta: „Időközben rájöttem, hogy a filozófia teljesen ki van lúgozva.”)

A bölcs keresztyén ember nem enged rábuzni magát a filozófia fellengzős értelmetlenségétől. Nem hajlandó térdet hajtani az emberi bölcsesség oltára előtt. Főlismeri, hogy a bölcsességnek és tudásnak minden kincse Jézus Krisztuson alapul. Minden emberi filozófiát Isten Igéjének világosságánál vizsgál meg, és elvet mindent, ami ellentmond a Szentírásnak.

Nem érez kisebbségi érzést azért, mert nem tudja követni a filozófusoknak bonyolult gondolatmenetét. Sőt, nem is bízik bennük, hiszen ők képtelenek mondanivalójukat egyszerűen kifejezni. De örül annak, hogy az evangélium olyan világos, hogy a legegyszerűbb és legtudatlanabb emberek is megérthetik.

Leleplezi a filozófiát, amely az ősi kígyó csábításához hasonlóan azt mondja: „Olyanok lesztek, mint az Isten” (1Móz 3,5). Itt az ember megkísértetik, hogy saját értelmét Isten gondolatai fölé emelje. A bölcs keresztyén ember azonban ellenáll a sátáni hazugságnak. Elvet „minden okoskodást és minden magasztalat, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek” (2Kor 10,5).

**„Hogy Jézus Krisztus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”
Filippi 2,10-11**

Micsoda nagyszerű pillanat lesz! Az egész világon minden térd meghajlik majd Jézus Krisztus szent nevére. És minden nyelv vallja majd, hogy Ő az Úr! Isten így döntött, és bizonyos, hogy így is lesz!

De jól jegyezzük meg: ez nem egyetemes megváltást jelent. Pál ezzel nem arra utal, hogy végül majd minden teremtett lény elismeri Krisztust élő, szerető Urának. Végző soron minden teremtmény kénytelen lesz elismerni majd a Jézus Krisztusról szóló igazságot.

John Stott az egyik „Jézus az Úr” című előadásában a következőket mondta: „A királynőnek a westminsteri apátságban tartott koronázási szertartása során az egyik legmeghatóbb pillanat az volt, amikor a canterbury érsek, az ország legelső polgára, röviddel a tulajdonképpeni koronázás előtt a négy égtáj, észak, dél, kelet és nyugat felé fordulva négyszer kiáltotta: »Uraim, bemutatam önöknek az ország kétségbevonhatatlan királynőjét. Készek-e önök megadni neki a tiszteletet?» S csak miután négyszeri hangos beleegyező kiáltás hangzott el a templomban, akkor helyezte a koronát a királynő fejére.” És ezután így folytatta John Stott: „És ma este, hölgyeim és uraim, azt kérdezem önöktől: bemutatam önöknek Jézus Krisztust, mint kétségbevonhatatlan Urukat. Készek-e önök megadni Neki a tiszteletet?”

Ez a nyomatékos kérdés hangzik a földön századok óta. Sokak szájából jön az igenlő kiáltás: „Igen, Jézus Krisztus a mi Urunk!” Mások viszont megvetően válaszolják: „Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjék fölöttünk.” Az ökölbe szorított kezét azonban egyszer majd erőnek erejével kinyitják, és a térd, amely idáig nem volt hajlandó meghajolni, meghajol majd Az előtt, akinek a Neve minden név fölött való. A tragikus csak az, hogy akkor már késő lesz. Isten kegyelmi idejének egyszer vége szakad. Az alkalmak, amikor az emberek rábízhatják magukat a bűnösök Megváltójára, végleg elmúlnak. Az Egyetlen, Akinek uralmát lábbal taposta az ember, Ő lesz a Bíró, aki a nagy fehér királyi széken ül.

Ha még ma nem a te Urad, akkor most fogadd el Őt, és tégy vallást Róla! Légy készen, hogy hódolj előtte!

November 22.

„Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem...”

1Korintus 13,1

Amikor a fiatal szoprán énekesnő első ízben szerepelt az opera színpadán, egyik kritikusa azt írta róla, hogy kiváló hangja még jobb lett volna, ha egyszer már szerelmes lett volna. Fölfedezte, hogy hiányzott belőle a szeretet. Éneke nyilvánvalóan technikailag tökéletes volt, de hiányzott belőle a melegség.

Mi is végigjárhatjuk az életet, és megtarthatunk minden szabályt. Lehetünk becsületesek, megbízhatóak, igazságosak, nagyvonalúak, energikusak és alázatosak. Mindezek azonban nem pótolhatják a szeretet hiányát.

Sokunknak nehezebbé esik kitalálni, hogy miként adjanak vagy fogadjanak el szeretetet. Nemrég olvastam egy híres emberről, „aki valóban mindent tudott, csak egyet nem: kifejezni szeretetét az iránt, akit igazán szeretet”.

John White írja „Imádkozó emberek” c. könyvében: „Sok éven át félttem attól, hogy szeretni fognak. Az nem jelentett gondot számomra, hogy mások iránt szeretetet tanúsítsak (vagy legalábbis azt, amit szeretetnek tartottam), de nagyon nem jól éreztem magam, amikor bárki, legyen az férfi, nő vagy gyermek, túl sok kedvességet mutatott irántam. Családunkban sohasem tanultuk meg, hogyan kell a szeretettel bánni. Nem volt gyakorlatunk abban, hogy kimutassunk vagy elfogadjuk a szeretetet. Ezen nem azt értem, hogy nem szerettük egymást, vagy hogy egyáltalán nem találtunk alkalmat arra, hogy ezt megmutassuk. Csak éppen túlságosan merevek voltunk ezen a téren. Aztán amikor 19 évesen bevonultam, és indultam a frontra, apám valami egészen váratlan dolgot cselekedett. Átölelt és megcsókolt. Mintha villám csapott volna belém. Nem tudtam, hogy most mit mondjak vagy tegyek. Számomra ez nagyon kínos volt, míg apámnak nagyon szomorú dolog lehetett.”

Egy napon azután John White-nak volt egy gondolata: Krisztus állt előtte, és feléje nyújtotta átszegezett kezét. Először tehetetlen volt, és nem tudta, hogyan fogadja el azt. De azután így imádkozott: „Ó, Uram, szeretném megragadni kezedet. De nem tudom.”

„A csendben, ami ezt követte, eltöltött az a bizonyosság, hogy az a védőfal, amelyet magam körül építettem, lassanként leomlik, és megtanulhatom én is, milyen az, amikor Jézus Krisztus szeretete átölel és eltölt.”

Ha mi is ilyen védőfalat emeltünk magunk köré, amely megakadályozza, hogy félünk és tőlünk szeretet áradjon, akkor engednünk kell, hogy az Úr lerontsa ezt a falat, és megszabadítson attól a félelemtől, amely hideg keresztyénekké tett bennünket.

Ha még szükség volna annak bizonyítására, hogy a hűtlenek útja nehéz és saját romlásukat okozza, akkor csak fognunk kell egy napilapot, s ott bőven találunk erre példákat. Egyszer kipróbáltam ezt, és a következőt találtam:

Egy náci háborús bűnös, aki 35 éven át rejtőzött Dél-Amerikában, és nem fogták el, most öngyilkosságot követett el. Az elítéltetésétől és az esetleges kivégzéstől való félelem elviselhetetlenné tette számára az életet.

Három fegyveres férfi elrabolt egy 74 éves férfit, és a fiától később 90 000 dollár váltságdíjat követeltek. A fia ismert kábítószer-kereskedő, aki állandó menekülésben volt a rendőrség és a kábítószer ellen küzdő specialisták elől.

Az amerikai képviselőház egyik tagját fölmentették tiszttségéből, mert vesztegetési pénzt fogadott el annak fejében, hogy valakinek politikai szívességet ígért.

Egy rendőr százados hamis bejelentést tett, hogy ellopták az autóját, abban a reményben, hogy megkapja a biztosítási összeget. Mindeddig rendkívül jó hivatalnoknak számított, és valószínű volt, hogy egy napon rendőrfőnök lesz. Most azonban elbocsátották a rendőrségtől, és a bírósági tárgyalást várja.

Olykor ugyanaz a kísértésünk, mint a zsoltárosé: hogy irigyeljük a gonoszokat. Úgy tűnik, mintha gondtalanul meggazdagodhatnának a világban, és hogy minden sikerül nekik. Közben azonban elfeledkezünk arról, hogy mindezért bűnösséget, szegényt és a leleplezéstől való félelmet aratnak. Gyakran zsarolók áldozatai is lesznek. Aggódnak a maguk és családjuk életéért. Bonyolult és költséges védekezőrendszereket kell kiépíteniük. Szüntelenül számolniuk kell letartóztatással, bírói eljárással, súlyos pénzbüntetéssel és börtönnel. Életük lidércnyomásos álommá lesz, s nem azzá az álommá, amit reméltek.

Valaki, aki jól megtanulta ezt a leckét, azt mondta egyszer mély meggyőződéssel Sam Jones prédikátornak: „Ismerek egy verset a Bibliából, és tudom, hogy ez igaz: »A hűtlenek útja saját romlásukat okozza.«” Ő tapasztalatból tudta, hogy a bűn következményei kikerülhetetlenek és rendkívül kellemetlenek.

November 24.

„Akkor átkozódní és esküdözni kezdett.” Máté 26,74

Egy püspök egyedül sétálgatott kertjében, és magában végiggondolta az elmúlt hét eseményeit. Mikor eszébe jutott egy rendkívül kínos élménye, hirtelen hosszan tartó és durva szitkozódásban tört ki. Gyülekezetének egyik tagja, aki éppen akkor ment el a kert magas kerítése mellett az utcán, meghallotta püspökének szavait, és még a lélegzete is elállott tőle.

A csendes szitkozódás súlyos kísértés Isten sok gyermekének életében, akik különben komolyan veszik hívő voltukat. Százak és százak sóhajtoznak e rossz szokás nyomása alatt; nyilván fölismerik, milyen nagy szégyent hoznak az Úrra a szitkozódással, és mennyire beszennyezik vele saját életüket. Minden erejüket összeszedik, hogy leszokjanak róla, de hiába.

A kéretlen szóözön rendszerint akkor tör ki az emberből, amikor egyedül van (vagy legalábbis azt hiszi, hogy senki nem hallja), és amikor az idegei pattanásig feszültek. Olykor az átkozódás az emberben felhalmozódott düh hallható kifejezése. Néha pedig a csalódás érzését juttatja kifejezésre. A püspök esetében természetes reakció volt arra a szégyenre, amit egy kínos helyzet hozott rá.

A titokban való szitkozódás okozta szenvedést még fokozza a félelem, hogy egy napon majd a nyilvánosság előtt hagyják el ajkát ilyen szavak. Vagy éppen amikor álmában beszél. Vagy kórházban, narkózis állapotában.

Péternél ez a régi szokás azon az éjszakán tért vissza, amikor az Üdvözítő a bíróság előtt állt. Amikor rájöttek, hogy neki is a galileai Jézus társának kellett lennie, akkor ő átkozódással és esküdözéssel tagadta (lásd Mt 26,74). Nyugodt állapotában sohasem tette volna, de most veszélyben és nagy bajban volt, ezért a szavak oly könnyen folytak szájából, mint régen, megtérése előtt.

Legjobb szándékunk és legkomolyabb elhatározásunk ellenére is kitérnek belőlünk olykor szavak, még mielőtt meggyöndölnánk, mit mondunk. Teljesen váratlanul lepnek meg minket.

Nos, essünk kétségbe, és adjuk meg magunkat Góliát előtt? Ne, mert az Úr megígérte, hogy ezt a kísértést éppen úgy legyőzzük, mint minden mást (lásd 1Kor 10,13). Először is meg kell vallanunk ezt a bűnünket, és meg is kell tagadnunk, mégpedig valahányszor csak beleesünk. Azután kérnünk kell Isten segítségét, hogy Ő őrizze ajkainkat. Erőt kell kérnünk Tőle, hogy életünk kedvezőtlen körülményeit nyugodtan és békességgel tudjuk elviselni. Olykor segít, ha egy hívő testvérünkkel megbeszéljük a dolgot; ha az ő jelenlétében valljuk meg ezt a bűnünket, könnyebb lesz ezt a rossz szokásunkat elhagynunk. Végül pedig újra meg újra emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy mennyei Atyánk mindent hall, még ha más emberek a földön nem is hallják. Az a gondolat, hogy az átkozódással Istent sértjük meg, legyen hathatós elrettentés a számunkra.

A hálás szív megvilágosítja egész életünket. Amikor vége az ebédnek, az egyik gyermek azt mondja: „Milyen jó volt ez az ebéd, mama!” Ez a mondat örömmel tölti el az amúgy is boldog családot.

Gyakran elfelejtjük kifejezni a hálánkat. Az Úr Jézus egyszer meggyógyított tíz leprást, de közülük csak egy tért vissza, hogy Neki köszönetet mondjon, és az is samaritánus volt (lásd Lk 17,17). Ebből két dolgot tanulhatunk. A hála ritka madár a bukott emberiség világában. És ha előfordul, akkor is gyakran onnan kapjuk, ahonnan a legkevésbé vártuk volna.

Könnyen megsértődünk, ha másokkal szívességet teszünk, azok pedig még azt sem mondják: „köszönöm”. Ebből azt is megtanulhatjuk, hogyan esik másoknak, ha adósak maradunk a köszönettel, amikor azok szívességet tettek nekünk.

A Biblia olvasása megmutatja, milyen sok intés és példa van azzal kapcsolatban, hogy mennyire fontos hálaadásunk az Istennek. Oly sok mindenért Neki kell hálásnak lennünk; szinte lehetetlen mindent felsorolnunk. Tulajdonképpen egész életünknek hálaadó zsoltárnak kellene lennie:

Ó, bárcsak ezer nyelvem volna,
s angyalokéval érne föl,
mindegyik versenyezve szólna
teljes szívemnek mélyiből
dicséretedre, Istenem,
Aki oly sok jót adsz nekem!

És gyakoroljuk azt is, hogy egymásnak köszönetet mondjunk. Egy szívélyes kézszorítás, egy telefon vagy egy levél – milyen ösztönzést adhatnak! Egy idős orvos egyszer egyik páciensétől a számla kiegyenlítése mellett köszönő levelet is kapott. Az orvos ezt legdrágább kincsei között őrizte, mert ez volt az első, amit hosszú életén át küldtek neki.

Azonnal meg kell köszönnünk minden ajándékot, a vendéglátást, a kölcsönadott szerszámot, a munkánkban való segítséget, a kedvesség és szolgálat minden formáját, amiben részesültünk.

A baj az, hogy az ilyen dolgokat gyakran maguktól értetődőnek tartjuk. Vagy lusták vagyunk arra, hogy leüljünk és levelet írjunk. Ha ez az eset, akkor rá kell nevelnünk magunkat, hogy rendszeresen köszönetet mondjunk, és ki kell fejlesztenünk magunkban az érzéket arra, hogy tudjuk: miért kell hálásnak lennünk. És hogy elismerésünket mindjárt kifejezzük. Mert a gyors köszönet kétszer olyan értékes.

November 26.

**„Ha nincs kijelentés, elvadul a nép, de boldog lesz, ha megfogadja a tanítást.”
Példabeszédek 29,18**

Ennek a versnek az első felét gyakran így adják vissza: „Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul” (Károli is). És általában úgy értik ezt, hogy egy népnek cél kell, amely felé igyekeznek. Az emberek előtt bizonyos programoknak kell lenniük, az eredményekre vonatkozó világos elképzelésekkel, és tudniuk kell azt is, milyen lépések vezetnek odáig.

Csak hogy a mennyei látás Istentől való kijelentést jelent. Az alapgondolat tehát az, hogy ahol nem ismerik Istent Igéjét és nem figyelnek rá, ott az emberek elvadulnak.

Ennek ellentétét mutatja be a vers második fele: „...de boldog lesz, ha megfogadja a tanítást”. Más szavakkal: az áldás abban rejlik, hogy engedelmeskedünk Isten akaratának, ahogyan Igéjében megtaláljuk.

Gondoljuk végig most először az első felét. Ahol az emberek semmit sem akarnak tudni Istenről, ott magatartásuk féktelenné válik. Tegyük fel, hogy egy egész állam elfordul Istentől, és mindent a fejlődéstudomány alapján magyaráz. Azt vélik tehát, hogy az ember tisztán természetes folyamat eredménye, és nem Isten teremtménye. Márpedig ha ez így van, akkor nincs semmilyen erkölcsi törvénynek alapja. Egész magatartásunk bizonyos természetes okoknak a szükségszerű következménye. Lunn és Lean „Az új erkölcs” c. könyvükben rámutatnak a következőkre: „Ha az első élő sejt evolúció, tehát tisztán természetes folyamat útján fejlődött ki az élettelen bolygón, ha az emberi agy éppúgy materiális és természeti erők terméke, mint egy vulkán, akkor teljesen értelmetlen dolog vádolni a dél-afrikai kormányt az apartheidpolitikájáért, mint ahogyan értelmetlen dolog elítélni a vulkánt azért, mert látát okád.”

Ha Isten Igéjét elvetik, nem léteznek többé biztos alapelvek a jó és a rossz számára. Mert akkor az erkölcsi fölismerések már csak egyes emberektől vagy csoportoktól függenek, akik azt képviselik. Az ember lesz saját magatartásának bírója. Filozófiája így hangzik: „Ha jól érzed magad, csak csináld nyugodtan”. És ha elmondhatjuk: „Hiszen mindenki ezt teszi”, ezzel már igazoltuk is magunkat.

Ily módon pedig elvadulnak az emberek. Az eredmény: féktelen erkölcstelenség, házasságtörés és erőszak. Ijesztő mértékben nő a bűnözés. A gazdasági és politikai életben eluralkodik a megvesztegetés. A hazugság és a csalás elismert magatartásformák lesznek. És az anyag, amelyből a társadalom áll, lassan szétmálik.

„De boldog lesz, ha megfogadja a tanítást.” Miközben a világ kitombolja magát, a hívő ember megtalálhatja a jó életet abban, hogy hisz Isten Igéjének, és engedelmeskedik neki. Ez az egyetlen út, amelyen járnunk kell.

Minél közelebb jutunk az idők végéhez, annál többen adják fel a reménységet arra nézve, hogy az Úr Jézus Krisztus bármely pillanatban visszajöhet. Pedig az igazság független attól, hogy mit mondanak róla az emberek.

Tény az, hogy az Úr Jézus bármikor visszajöhet. Nem tudjuk sem a napját, sem az óráját annak, hogy mikor jön el a Völegény, hogy menyasszonyát magához vegye; ez pedig azt jelenti, hogy akár a mai napon is visszajöhet. Már nincsen több prófécia, amelynek be kellene teljesednie, mielőtt meghalljuk a riadó hangját, a főangyal szavát és Isten harsonáját. Igaz, még nehéz idők várnak a Gyülekezetre itt e földön, de a „nagy nyomorúság” idején bekövetkező borzalmakban már nem lesz része. Ha a Gyülekezetnek át kell mennie ezen a nyomorúságon, akkor ez egyúttal azt is jelentené, hogy az Úr legalább hét éven belül nem jöhetne el, mivel természetesen most még nem élünk ebben a nyomorúságban; s ha majd eljön, akkor az hét évig fog tartani.

A Bibliában bőségesen vannak igehelyek, amelyek arra tanítanak bennünket, hogy mindig készen kell lennünk az Úr visszajövetelére. Olvassuk csak el a következő Igéket:

„Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk” (Róm 13,11). „Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van” (Róm 13,12). „Az Úr közel!” (Fil 4,5). „Mert még egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön és nem késik” (Zsid 10,37).

„Az Úr eljövetele közel van” (Jak 5,8). „Íme, a Bíró az ajtó előtt áll” (Jak 5,9).

„Mindennek a vége pedig már közel van” (1Pt 4,7).

Mindezek az Igék azért irattak meg, hogy tudatosítsák bennünk, hogy az Úr eljövetele közvetlenül közel van. Olyan esemény ez, amelyre számíthatunk, és amelyet várunk kell! Ugyanakkor buzgólkodjunk Isten szolgálatában, és végezzük hűen a munkánkat, mint az Ő sáfárai!

R. A. Torrey mondotta egyszer: „Az Úrnak közvetlenül küszöbön álló visszajövele a Biblia nagy érvelése az önzetlen, odaadó, e világtól elforduló és az Érette való aktív élet és szolgálat mellett. Számos prédikációban szólítjuk fel az embereket, hogy szent életet éljenek, szorgalmasan dolgozzanak, mert oly gyorsan meglep bennünket a halál; a Biblia azonban így sohasem érvel. Mindig csak azt mondja: Krisztus visszajön; legyetek készen, amikor Ő jön.”

Felelősségünk világos. Derekaink legyenek felővezve, lámpásaink meggyújtva, és olyanok legyünk, mint a szolgák, akik Urukát várják (lásd Lk 12,35-36). Ne higgyünk azoknak, akik azt tanftják, hogy nincs jogunk minden pillanatban várni Jézus Krisztust. Higgyünk az Úr Jézus megígért közeli visszajövetelében, beszéljünk róla nagy örömmel, és ragyogtassuk fel életünkben ezt az igazságot!

November 28.

„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.” 1Korintus 15,10

Életünk egyik gyötrelme, amit mi magunk okozunk magunknak, az a kísérlet, hogy másvalakik akarunk lenni, mint akik vagyunk, olyanok, akiknek tulajdonképpen sohasem szabadna lennünk. Minden ember Istennek egyetleneszerű teremtménye. Ezzel kapcsolatban mondta egyszer valaki: „Mikor Isten minket megalkotott, mindegyikünk-nél eldobta az öntőmintát.”

Maxwell Maltz írta ezzel kapcsolatban: „Mint személyiség, nem állsz versenyben egyetlen más személlyel sem, egyszerűen azért, mivel az egész világon nincs még egy olyan ember, amilyen te vagy, aki a te sajátos lényedhez hasonlítana. Egyetleneszerű vagy. Nem ugyanolyan, mint egy másik, és nem is lehetsz soha! Nem várhatják el tőled, hogy olyan légy, mint valaki más, és nem lehet megkívánni egyetlen másik embertől sem azt, hogy éppen olyan legyen, mint te.

Isten nem szabványmodellt teremtett, amelyre azután mintegy címkét ragasztott ezekkel a szavakkal: »Ez a tulajdonképpeni ember«. Minden egyes embert személyiségnek teremtett, éppen úgy, mint ahogy minden hópelyhet egyetleneszerűnek alkotott.”

Mindegyikünk Isten bölcsességének és szeretetének az eredménye. Amikor éppen olyannak teremtett minket, mint amilyenek vagyunk, tudta, hogy mit tett. Külső megjelenésünk, intelligenciánk és adottságaink a lehető legjobban megfelelnek annak, amire teremtett bennünket. Végtelen bölcsességének és szeretetének eredménye az, ahogy minket megfelelően megalkotott.

Ha tehát azt kívánjuk, hogy bárcsak mássá lennénk, ezzel tulajdonképpen Istent sértjük meg. Mintha értésére adnánk, hogy valamit rosszul csinált, valamit visszatartott tőlünk, ami jobb lett volna számunkra.

Ez értelmetlen kívánság! Mert cél és értelem van amögött, amivé Isten alkotott minket, és amit nekünk ajándékozott. Természetesen utánozhatjuk mások erőnyeit; de ha úgy éljük le az életünket, hogy közben szüntelenül elégedetlenkedünk Isten tervével életünk számára, akkor a kisebbségi komplexusok megbénítanak bennünket. Pedig nem csökkent értékűek, hanem egyetleneszerűek vagyunk!

Az a kísérlet, hogy mássá legyünk, kezdettől fogva kudarcra ítélt. Éppoly elképzelhetetlen, mintha a kisujjunk meg akarná kísérteni, hogy átvegye a szívünk munkáját.

A helyes magatartás az, hogy elmondjuk Pállal: „Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.” Annak örüljünk, amik Isten világos terve szerint vagyunk, és határozzuk el, hogy azt használjuk, amink van, és amennyire csak lehetséges, az Úr dicsőségét szolgáljuk mindezzel. Bizonyára sok mindent csak mi tehetünk meg, és senki más.

János evangéliumának 5. fejezetében az Úr Jézus kétszer is elmondja, hogy önmagától nem tehet semmit. A 19. versben így szól: „Bizony, bizony, mondom néktek: a Fiú önmagától semmit sem tehet...”, és itt, a 30. versben még egyszer fölmerül ez a gondolat.

Ha először olvassuk ezt a verset, lehet, hogy csalódást érzünk. Mintha azt fejezné ki, hogy az Úr Jézus hatalma korlátozott volt, mint az embereké is. De ha Ő Isten, mint ahogy mondotta, akkor mindenhatónak kell lennie. Hogyan mondhatta akkor, hogy önmagától semmit nem tehet? És valóban, az evangélium ellenségei ezt az igeverset idézték annak bizonyítására, hogy Jézus nem volt több, mint ember.

De nézzük meg alaposabban ezt az igeverset! A mi Urunk olyan szorosan tartotta magát Atyja akaratához, hogy saját kezdeményezésére semmit sem tehetett. Erkölcsileg nézve olyan tökéletes volt, hogy saját akaratából nem tudott cselekedni. Semmi mást nem akart, mint Isten akaratát teljesíteni.

Mi nem állíthatjuk, hogy semmit sem tehetünk önmagunktól. Gyakran cselekszünk az Úrtól függetlenül. Döntéseket hozunk anélkül, hogy előtte megkérdeznénk Őt. Saját akaratunkat Isten akaratára fölé helyezzük. Az Úr Jézus azonban semmi ilyet nem tehetett.

Ezek a versek tehát nem azt bizonyítják, hogy az Úr Jézus gyöngé és korlátozott volt, sőt, éppen az ellenkezőjét, azt, hogy Ő isteni és tökéletes volt, mint ember is. Ez világosan kiderül, ha egészen elolvassuk a verseket, s nem hagyjuk közben abba. A 19. versben ezt mondja Jézus: „Bizony, bizony mondom nektek: a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya, mert amit Ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon.” Más szavakkal: a Fiú nem képes az Atyától függetlenül cselekedni, de mindazt megteheti, amit az Atya megtesz. Ez tehát tulajdonképpen az, hogy Ő Istennel egyenlő!

A 30. vers így szól: „Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan Tőle hallok, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.” Ez azt jelenti, hogy az Úr Jézus mindig annak alapján döntött, amilyen vezetést kapott az Atyjától, teljes engedelmessége biztosította azt, hogy ezek a döntések helyesek voltak.

J. S. Baxter rámutat arra, hogy ez a fejezet hétszer is kifejezi azt, hogy Ő az Istennel egyenlő. Munkájában (19. v.), a tudásban (20. v.), a halottak feltámasztásában (21.28-29. v.), az ítélethozásban (22. 27. v.), a tiszteltetle méltóságban (23. v.), és abban, hogy örök életet ajándékozik (24-25. v.). Egyenlő abban is, hogy önmagában élete van (26. v.)! Megváltónk mindenható Isten, aki nem törékeny teremtmény!

November 30.

„Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” Galata 6,2
„Mert mindenki a maga terhét hordozza.” Galata 6,5

Ha valaki csak felületesen olvassa el ezeket a verseket, könnyen arra a meggyőződésre jut, hogy a kettő között ellentmondás van. Az elsőben arról van szó, hogy segítsünk egymásnak a teher hordozásában, a másodikban viszont arról, hogy kinek-kinek egyedül kell hordoznia a maga terhét.

A második versben a „teher” szó eredetije kifejezi mindazt, ami az embert szellemileg, testileg és érzelmileg nyomasztja. A közvetlen igei összefüggésben ez a bűntudat és reménytelenség súlyos terhére vonatkozik, ami az embert nyomja (lásd 1. v.). Az ilyen testvéren úgy tudunk segíteni, ha szeretettel átöleljük, és visszanyerjük őt az Istennel és népével való közösség életébe.

Csakhogy a terhek közé tartoznak még az élet gondjai, bajai, kísértései és csalódásai is, amelyekkel időnként mindnyájunknak szembe kell néznünk. Ilyenkor egymás terhét hordozzuk, ha egymást vigasztaljuk, bátorítjuk, anyagi javainkat egymással megosztjuk, és segítő tanácsokat adunk. Ez azt jelenti, hogy magunkat beleéljük a másik problémáiba, még akkor is, ha ezért nagy, személyes árat kell fizetnünk. Ha ezt tesszük, akkor betöltjük a Krisztus törvényét, amely éppen a felebarátunk iránti szeretetet tartalmazza.

Az 5. versben a „teher” viszont valami mást jelent. Olyan terhet, amit egyszerűen hordanunk kell, függetlenül attól, hogy nehéz vagy könnyű. Pál ezzel azt fejezi ki, hogy mindenki maga hordozza a felelősség terhét, amikor majd meg kell jelennie a Krisztus ítélőszéke előtt. Akkor már szó sem esik arról, milyen volt az életünk másokéhoz viszonyítva. Saját cselekedeteink alapján ítéltetünk meg, ahogyan fel van jégyezve, és annak megfelelően vesszük majd a jutalmat is.

A két igevers közötti összefüggést az alábbiakban látom: ha valakit – akit tetten értek a bűnben – segítünk helyreállítani, akkor mi magunk könnyen abba a csapdába esünk, hogy vele szemben felsőbbrendűnek tartjuk magunkat. Ha valaki elbukott testvére terheit segít hordozni, könnyen azt gondolhatja, hogy ő magasabb szellemi szinten áll. Önmagát nagyon jónak tartja a másik mellett, aki vétkezett. Pál azonban emlékezteti arra, hogy ha majd egyszer meg kell állnia az Úr előtt, akkor saját tetteiről kell számot adnia, nem pedig mások cselekedeteiről. Ott a felelősség terhét egészen egyedül kell hordoznia.

Így tehát a két vers nem mond ellent egymásnak, hanem szorosan összefügg.

„Ha azt hallod, hogy..., akkor keress, kutass és kérdezz utána alaposan, és ha valóban igaz a dolog, és megtörtént...” 5Mózes 13,13.15

Amikor híre kelt, hogy Izráel valamelyik városának a népe elhagyta Istent, és bálványokat imádott, akkor a dolgot először alaposan ki kellett vizsgálni, és csak azután indulhatott meg a büntető eljárás.

Nekünk is elővigyázatosoknak kell lennünk, ha fülünkbe jut valamiféle hír vagy pletyka. A hírt hatszoros próba alá kell vetnünk: csak hallomásból értesültem a dologról? Utánajártam személyesen is? Végeztem a dologban kutatást? Pontosan és alaposan kérdezősködtem? Igaz a dolog? Megtörtént?

Valóban jó lenne, ha ilyen alaposással és óvatossággal járnánk el, mielőtt valamiféle szenzációs hírt továbbadnánk, ahogyan ez időről időre előfordul. Hadd mondjak rá néhány példát:

Nemrégiben felröppent a hír, hogy a New York-i kikötőben köveket tárolnak, amelyekkel állítólag a jeruzsálemi templomot fogják újra fölépíteni. Egyes keresztyének nagy lelkesen adták tovább ezt a hírt, csakhogy megszegyenültek, amikor kiderült, hogy az egészből egy szó sem volt igaz.

Egy más alkalommal híre ment, hogy bizonyos természettudósok a történelem folyamán végbement naptár-meghatározási adatok mennyiségét betáplálták egy számítógépbe, és az eredmények megerősítették a bibliai híradást a meghosszabbodott napról Józsué idejében. Azok a hívők, akik minden új hírt megragadnak, hogy a Biblia állításait igazolják, azonmód buzgón terjesztették ezt az eseményt előadásokban és újságcikkekben. Mígnem a hír valótlán szóbeszédnek bizonyult.

Nemrégiben bonyolult matematikai számításokkal kimutatták, hogy a közelmúlt egyik nem kedvelt politikai személyisége lenne esetleg az Antikrisztus. A számítások a következőképpen mentek végbe: annak a bizonyos személy nevének minden egyes betűjét egy számjeggyel helyettesítették. Ezt követte egész sor összeadás, kivonás, szorzás és osztás, míg végül kijött a 666-os szám. Ez természetesen nem bizonyít semmit. Matematikai műveletekkel úgy lehet manipulálni, hogy végül szinte bármely névből kihozzák a 666-ot.

Olvastam egyszer egy keresztyén traktátust, amely szerint Charles Darwin életének utolsó napjaiban megtagadta az evolúciót, és megtért a Biblia-hithez. Lehet, hogy így volt, és szívesen el is hinném. Talán egy napon majd kiderül, hogy valóban igaz. Mindaddig azonban ennek a történetnek semminemű bizonyítéka nincs, és nem is merem közhírré tenni addig, amíg bizonyítani nem tudom.

Sok kínos élményt megtakaríthatnánk magunknak, és keresztyén hitünket megőriznénk olyan helyzetektől, amelyek rossz fényt vetítenek rá, ha mindig alkalmaznánk azt a hatszoros próbát, amit az Ige ajánl.

December 2.

„Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és szellemi énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak.” Efézus 5,19

Az éneklés itt szoros kapcsolatban áll a Szent Szellemmel való megtöltekezéssel, mintha ennek természetes következménye lenne, hogy az ember énekel. Talán ezért is van az, hogy a történelemben szinte minden nagy ébredést éneklés kísérte.

Nincs embercsoport, amelynek oly sok énekelnivalója lenne, mint a keresztyéneknek, és nincs a földön nép, amelynek oly gazdag öröksége lenne zsoltárokból, korálokban, hívő énekekben, mint a keresztyéneknek. Koráljaink fenséges nyelvezettel fejezik ki azt, amit gyakran érzünk, amit azonban szavakkal kifejezni nem tudunk. Egyes énekek olyan gondolatokat tartalmaznak, amelyek messze felülhaladják saját tapasztalatainkat, vannak koráljaink, amelyek a teljes önátadásról beszélnek, mint pl. „Mindent neked adok át Jézus Krisztusom.” De azért együtt énekelhetjük ezeket is, mint szívünk célját és reménységét.

A hívő énekeknél nem a ritmus, a dallam vagy az összhangzat a lényeg. A fontos az, hogy az üzenetük szívből fakad, és a Szent Szellem erejében Istenhez emelkedik. Jól fejezte ki ezt a fölismerést Mary Bowley:

Ó Uram, mi múlik azon,
hogy milyen szép az énekünk,
ha nem Szellemed indításából
kérünk arra, hogy légy velünk!

Isten Szelleme az éneklést éppúgy fel tudja használni, mint az Ige hirdetését. Gratán Guinness édesanyja egy napon hallott egy parasztot szántás közben énekelni, és ez az ének gondolkodásra készítette, és nem ölte magát a folyóba, ahogyan eredetileg szándéka volt. Dr. Guinness mondta később: „Mindaz, ami vagyok Isten szolgálatában, alapjában véve egy egyszerű keresztyén földművesnek köszönhető, aki Istent dicsőítette énekével, miközben nehéz munkáját végezte.”

Mindazoknak azonban, akik a keresztyén zene szolgálatában állanak, két veszély ellen kell állandóan küzdeniük. Az egyik az, hogy tulajdon énjük válik szinte észrevétlenül fontossá. Mint a nyilvános szolgálat egyéb formáinál, itt is könnyen maga a szolgáló személy kerül előtérbe. Mindig fenyeget a kísértés, hogy az embereket saját tehetségével kívánja elkápráztatni, ahelyett, hogy az Úr dicsőségére énekelne, és lenne áldássá Isten népe számára.

A másik veszély az, hogy az énekes inkább szórakoztat, mint épít. Megtörténhet, hogy valaki nagy zenei érzékkel énekel, de közben nem hozza közelebb az üzenetet a hallgatók szívéhez. Föl lehet lelkesíteni az embereket olyan énekekkel is, amelyeknek tartalma értéktelen, és így méltatlan az Úrhoz, akit szeretünk.

A különböző kultúráknak más és más a zenei ízlése, de a hívő énekek legyenek mindenütt szolidak. Isten iránt tisztelettel hódolók és szellemileg építők.

Amikor a társai Saul megtért, a júdeabeli gyülekezetek hallottak arról, hogy aki egykor a keresztyén hit ellensége volt, most az evangélium lelkes hirdetője és védelmezője lett. Ez egészen csodálatos fordulat volt.

Ma is történnek ilyen látványos irányváltások.

Lord Littleton és Gilbert West közösen elhatározták, hogy küzdenek azok hite ellen, akik a Bibliát védelmezik. Littleton Saul megtéréséről szóló híradás ellen akart bizonyítékokat gyűjteni, míg West hitelesen akarta bizonyítani, hogy Jézus Krisztus feltámadása nem más, mint mítosz. Mindkettőjüknek el kellett ismerniük, hogy elég járatlanok a Bibliában, és arra a meggyőződésre jutottak: „Ha becsületeselek akarunk lenni, akkor legalább alaposan meg kell vizsgálnunk a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat.” Gyakran összevetették, hogy meddig jutottak el a kutatásaikban, és az egyik ilyen beszélgetésük alkalmával Littleton elmondta barátjának, hogy lassanként kezdi úgy érezni, mégiscsak lehet valami a dologban. A másik erre azt felelte, hogy kutatásának eredményei őt is valamelyest megrendítették. Amikor azután mindketten megírták könyvüket, találkoztak a szerzők, és megállapították, hogy végső soron mindegyikük ahelyett, hogy a hit ellen írtak volna könyvet, csak igazolta és megerősítette a tételek igazságát, amelyeket neveltségessé akartak tenni. Így azután arra jutottak, hogy miután mint jogban jártas emberek, minden bizonyítékot megvizsgáltak, nem tehetnek mást, mint hogy elismerjék: mindkét témával kapcsolatban az az igazság, ami a Bibliában meg van írva. Lord Littleton könyve ezen a címen jelent meg: „Pál megtérése”, West könyve pedig ezt a címet kapta: „Jézus Krisztus feltámadása”.

Lew Wallace könyvet akart írni annak bizonyítására, hogy a Jézus Krisztusról szóló bibliai híradás nem igaz. Wallace éveket töltött el a témával kapcsolatos kutatómunkával. Mikor már majdnem készen volt, be kellett látnia, hogy a Jézus Krisztusról szóló bibliai híradások – egyszerűen igazak. Elfogadta Jézus Krisztust Urának és Megváltójának. Később megírta a „Ben Hur” c. könyvet, amely Krisztust, mint Isten Fiát mutatja be.

Frank Morison történetet akart írni Jézus Krisztusról, mivel azonban nem hitt a csodákban, elhatározta, hogy csak a Jézus megfeszítését megelőző hét napot írja le. Mikor azonban elolvasta az ezzel kapcsolatos bibliai híradásokat, kiterjesztette a témát a feltámadásra is. És hamarosan meg volt győződve arról, hogy Krisztus valóban feltámadott, elfogadta Őt Üdvözítőjének, és megírta a „Kicsoda hengerítette el a követ?” c. könyvét. Az első fejezetnek ezt a címet adta: „A könyv, amely nem akarta, hogy megírják”.

A Biblia élő és hatalmas, élesebb minden kétélű kardnál. Önmagának bizonyítéka.

December 4.

„Betöltöttem őt isteni szellemmel... mindenféle munkálatra.” 2Mózes 31,3

Mai Igénk Becaléire vonatkozik, akit a Szent Szellem fölkészített arra, hogy a szent sátor építésének felügyelője legyen. Szakavatott mestere volt mindenféle arany, ezüst és réz feldolgozásának, értett a foglalatba való kövek véséséhez, a fafaragáshoz és mindenféle munka elvégzéséhez. Isten Szelleme a gyakorlati munkák művésztette.

Az egyik igés naptár idézi E. Trampet, aki egyszer azt mondta: „Általában nemigen vesszük figyelembe a Szent Szellem szolgálatának ezt az oldalát. Akár a mezőn, akár a gyárban, az irodában vagy a háztartásban, a hívő ember mindenütt igénybe veheti mindennapi munkájánál is a Szent Szellem segítségét. Egyik jó ismerősöm a gyárban a munkapadjából csinált oltárt. Egy közülünk való »Márta« a konyhaasztalát tette a közösségápolás középpontjává. Egy másik testvér az irodai íróasztalát tette szószékké, ahonnan szól és ír, és ahol a mindennapi dolgokat is az Úr és Király ügyévé teszi.”

Názáretben működik ma egy keresztyén kórház, amely főként arab betegeket vesz fel. Ennek a kórháznak a földszintjén van egy kápolna. Az igehirdető azonban itt nem szószékről prédikál, hanem egy simára csiszolt gyalupad mögül, egyik végén egy satuval. Szép és hasznos emlékeztető ez arra, hogy Urunk Názáretben ácsmester fiaként élt, és dolgozott egy ideig.

Az USA közép-nyugati részén egy orvos arra törekedett, hogy betegeinek ne csak a testét, hanem a lelkét is kezelje. Praxisa során olykor – miután alaposan kikérdezte és megvizsgálta a betegét – azt gyanította, hogy a nehézségeknek inkább lelki, mint testi okai vannak. Ilyenkor még aznap este elment a betegnek az otthonába, és becsöngetett. Az illető először általában megijedt, amikor meglátta az orvost. De az kedvesen így szólt hozzá: „Most nem mint orvos jövök magához, hanem mint jó barát. Szeretnék megbeszélni valamit. Megengedi, hogy bemenjek?” A páciense természetesen megengedte, így azután az orvos bement hozzá, és beszélgetni kezdett vele lelki nyomorúságairól. És elmondta neki, hogy az Úr Jézus mindezekre megoldást tudna adni. Páciensei közül sokan átadták az életüket az Úrnak, és attól kezdve Neki szolgáltak. Sokan lesznek hálásak ennek az orvosnak a szolgálatáért és azért, hogy lelkükkel ugyanúgy törődött, mint testi bajaikkal.

Napjainkban az Úr Jézusnak igen sok szokatlan „szószéke” van a világban. Sokan tanulják meg, hogyan lehet a hétköznapi dolgait az Úr ügyévé változtatni.

„Megláttam népem nyomorúságát... és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájalmukat.” 2Mózes 3,7

Isten népének életében vannak súlyos válsághelyzetek, amikor a Sátán nehéztüzérségének minden ütegét felvonultatja ellene. Ilyenkor az ég elsötétedik, a föld remeg és a reménységnek a sugara sem látszik. Isten azonban megígérte, hogy népének erősítést küld a végső szükségben. Az Úr Szellemé ilyenkor zászlót bont az ördög ellen, mégpedig mindig a megfelelő pillanatban.

Amikor Isten népe az egyiptomi zsarnok rabszolgaságában élt, kilátásai nagyon sötétek voltak. Az emberek vonaglottak a felügyelők korbácsütései alatt. Mindezt azonban Isten nem nézte közönyösen. Meghallotta jajszavukat. Elhívta Mózeset, aki felelősségre vonta a fáraót, és végül kivette a népet a szabadságba.

A bírák idején be-betörő idegenek hajtották szolgaság igájába Izrael törzseit. De a legsötétebb órákban Isten szabadítókat hívott el, akik kiverték az ellenséget, és egy időre megeremtették a békességet.

Amikor Szanhérib, asszír király seregét Jeruzsálem ellen vezette, Júda rabsága biztosnak látszott. Emberileg nézve lehetetlenség volt a behatoló óriást feltartóztatni. De éjszaka az Úr angyala végigment az asszír táboron, és megölt 185 000 embert (lásd 2Kir 19,32-37).

Amikor Eszter Susán várában a király felesége volt, az ellenség gondoskodott róla, hogy a király kiadja a vissza nem vonható rendeletet: a birodalomban minden zsidót ki kell irtani. De vajon Isten tehetetlenné vált a médek és perzsák határozatával szemben? Nem. Úgy fordított a helyzeten, hogy a király újabb rendeletet adott ki, amely megengedte a zsidóknak, hogy védekezhessenek. És a zsidók természetesen fölényes győzelmet arattak.

Amikor Luther Márton megkezdte harcát a bűnbocsátó cédulák árusítása és az egyház más bűnei ellen, világosság támadt a sötétség korszakában.

A vérszomjas Mária királynő megsemmisítette az igazi keresztyén hitet Angliában és Skóciában. Isten azonban elhívott egy John Knox nevű férfit (1505–1572) ebben a szükségben. „Knox arcra borult Isten előtt a porban, és egész éjszakán át könyörgött, hogy az Úr álljon bosszút a választottakért, és adja neki Skóciát; különben nem akar élni. És Isten neki adta Skóciát, és a királynőt letaszította trónjáról.”

Talán te is most vagy életed egyik legsúlyosabb válságában. Ne félj! Az Úr Szellemé kellő időben erősítést küld majd számodra, és kivet a szabadságra, ahol fellélegezhetsz. Bízzál Benne!

December 6.

„Ha Efraim megszólalt, mindenki rettegett, naggyá lett Izráelben. De vétkezett Baállal, ezért halál vár rá.” Hóseás 13,1

Hatalmas erő és tekintély sugárzik az igaz ember szavaiból. Amikor szól, hatással van mások életére. Szavainak súlya van. Úgy tekintenek rá, mint akinek kijár a tisztelet és az engedelmesség.

De ha ugyanez az ember elbukik, akkor elveszít minden másokra gyakorolt pozitív befolyást. Az emberek nem fordulnak hozzá tanácsért. És ha mégis megkísérelné, hogy tanácsot adjon, megtörténhet, hogy keserűen azt mondják: „Orvos, segíts magadon!” vagy: „Ugyan, vedd ki először a gerendát a magad szeméből, és azután majd kiveheted a szálkát az én szememből.”

Ez csak jobban aláhúzza, hogy mennyire fontos az életben a következetes bizonyágtétel. Fontos a jó kezdet, de ez nem elég. Ha a továbbiakban nem vagyunk éberek, akkor a korábbi napok világosságát könnyen felváltja a szégyenteljes élet homálya.

„Ha Efraim megszólalt, mindenki rettegett.” Ehhez fűzi hozzá Williams a kommentárjában: „Mikor Efraim még Istennel járt, mint Józsué napjaiban, akkor teljhatalommal szólt, és az emberek reszkettek szavától, méltóság és erő jellemezte helyzetét. Csakhogy bálványimádó lett, és így szellemileg meghalt.... A keresztyén embernek is addig van erkölcsi ereje és méltósága, amíg szívében kizárólag Krisztus uralkodik.”

Ugyanerre példa Gedeon is. Az Úr volt ezzel a hatalmas, bátor férfival. Mindössze 300 vitézzel legyőzött egy 135 000 főből álló midiánita sereget. Sőt, amikor Izráel népe királlyá akarta koronázni, elutasította, és ez bölcs dolog volt, mert fölismerete, hogy egyedül az Úr lehet a király!

Amikor azonban ragyogó győzelmeket vívott ki, és sikeresen megállt számos nagy kfsértés között, végül egy jelentéktelen kis ügyön elbotlott. Megkérte katonáit, adják át neki az arany fülbevalókat, amelyeket az izmáelitáktól zsákmányoltak. És ezekből a fülbevalókból papi ruhát (efódot) készített magának, amely Izráel népe számára bálványkép, Gedeon és családja számára pedig csapdává lett.

Természetesen tudjuk, hogy valahányszor csődöt mondtunk, mindannyiszor Isten elé járulhatunk, megvallhatjuk Neki bűneinket, és bocsánatot találunk Nála. Tudjuk, hogy képessé tehet bennünket arra, hogy az eltékozolt időt pótoljuk. De senki sem tagadhatja, hogy jobb kikerülni a bukást, mint abból újra meggyógyulni. Jobb, ha nem engedjük, hogy Krisztusról való bizonyágtételünk darabokra törjön, mintha a tört cserépeket később újra összeragasztjuk. Andrew Bonar édesapja szokta mondogatni fiának: „Fiam, imádkozzál azért, hogy mindketten ki tudjunk tartani mindvégig!” Mi is így imádkozzunk azért, hogy futásunkat örömmel végezzük el egészen a célig.

A szeretet győztes hatalom a gyűlölettel, viszálykodással és önzéssel teli világban. El tudja érni azt, amire semmi más nem képes. A szeretet kedvességgel viszonzza a rossz bánásmódot. Sőt, aki szeret, az kegyelmet kér saját gyilkosa számára is. Önzetlenül cselekszik, még ha körülötte mindenki jogainak érvényesítéséért küzd is. Elajándékozza önmagát, amikor már semmi mást nem tud adni.

(Egy indiai ember elefántját hajtotta az utcán, és egy vasrúddal verte, hogy gyorsabban haladjon. Hirtelen kicsúszott a rúd a kezéből, a kövezetre esett. Ekkor az elefánt megfordult, ormányával fölvette a vasrudat, és gazdájának nyújtotta. – Ilyen a szeretet is.)

Az egyik ezópusi mesében fogadást kötött egymással a Nap és a szél, hogy melyikük tudja levétegni egy vándorral a köpenyét. A szél vadul fúj, de minél jobban fúj, a férfi annál szorosabbra fogta össze magán a köpenyt. Azután a Nap sütött le a vándorra, aki hamarosan levetette a köpenyt. A Nap a maga melegével változtatta meg a férfi magatartását. Éppen ilyen a szeretet.

Sir Walter Scott mesélte, hogy egyszer követ dobott egy kóbor kutyára, mégpedig olyan erősen és olyan pontos célzással, hogy a kő eltörte a kutya lábát. Ahogy Scott ott állt, és szemrehányást tett magának, a kutya odasántikált hozzá, és megnyalta a kezét, azt amely a követ hozzávágta. Ilyen a szeretet is.

Stanton dühösen szidta Lincoln amerikai elnököt, és „közönséges ravasz bohócna, igazi gorillának” nevezte. Azt mondta, hogy ostobák azok, akik Afrikába mennek, hogy gorillát lássanak, amikor Springfieldben is láthatnak egyet. Lincoln azonban „odatartotta a másik arcát is”. Kinevezte Stanton hadügyminiszternek, és szilárdan kitartott amellett, hogy erre a posztra ő a legalkalmasabb ember. Amikor később Lincolnt agyonlőtték, Stanton a koporsója mellett állt, sírt, és azt mondta: „Íme, itt fekszik a legnagyobb kormányzó, akit csak valaha látott az ember.” Lincoln legyőzte őt azzal, hogy odatartotta a másik arcát is. Ilyen a szeretet.

E. Stanley Jones ezt írta: „Azzal, hogy ellenségünknek odatartjuk a másik arcunkat is, lefegyverezük őt. Ő arcunkba vág, mi azonban erkölcsi bátorságunk által mintha a szíve közepébe ütünk, amikor a másik arcunkat is odatartjuk neki. És ezzel az ő ellenségeskedése önmagában omlik össze. Ellenségünk ezáltal eltűnik. A világ annak lábainál fekszik, akinek van hatalma visszaütni, de kinek van ereje arra, hogy ne üssön vissza. Pedig ez a végérvényes hatalom.”

Olykor úgy látszik, többet érhet el az ember azzal, ha kemény szavakat mond, ha a „szemet szemért, fogat fogért” elvét gyakorolja, és kiáll jogaiért. De a nagyobb hatalom a szeretet oldalán van, mivel nem mélyíti el az ellenségeskedést, hanem az ellenségből barátot csinál.

December 8.

„Mivel nem ítélik hamarosan a gonosz tettek fölött, azért van tele az embereknek a szíve gonosz törekvésekkel.” Prédikátor 8,11

Miközben ezeket a sorokat írom, általános felháborodás hulláma söpör végig az USA-n a bűnesetek számának növekedése miatt. Az emberek rendet és igazságszolgáltatást követelnek. Úgy látszik, mintha törvényeink és bíróságaink még kedveznének is a bűnözőknek, miközben a bűnözés áldozatai kevés vagy semmilyen jóvátételt nem kapnak. A bírósági tárgyalások vég nélkül elhúzódnak, és a védőügyvéd gyakran még meg is nyeri a pert azzal, hogy fölfedez és kihasznál valamilyen „kisajtot” a törvényekben.

Az általános elbizonytalanodáshoz hozzájárulnak még a liberális szociológusok, pszichiáterek és más „szakemberek” nyilatkozatai. Hangsúlyozzák, hogy a halálbüntetés értelmetlen és embertelen. Úgy gondolják, hogy a megoldás a bűnözők megnevelésében van, nem pedig a megbüntetésükben.

De minél inkább bízuk valaki abban, hogy „megússza” a dolgot, vagy hogy a büntetés enyhe lesz, annál könnyebben vállalkozik a bűncselekményre. Akármit mondjanak is a „szakemberek”, a halálbüntetésnek mégis elretentő hatása van.

A büntettek számának növekedését vizsgálva az egyik igen olvasott folyóiratban azt olvashatjuk, hogy „ennek egyik oka az, hogy Amerika kilúgozott büntetési rendszerében nincs hathatós elriasztó eszköz. Minden hatóság egyetért abban, hogy a büntetésnek gyorsnak és biztosnak kell lennie ahhoz, hogy a büntetéssel való fenyegetés hiteles legyen. Mivel azonban a büntető eljárást szinte megbénítják a különböző rendeletek, a büntetés sem nem biztos, sem nem gyors”.

Nemrégiben egy tapasztalt kriminológus kifejtette, hogy minden olyan emberre, aki azért becsületes, mert szereti az igazságot és jogosságot, 10 000 olyan ember jut, aki csak azért viselkedik tisztességesen, mert fél a büntetéstől. És Isaac Ehrlich, a chicagói egyetem professzora kijelentette, hogy statisztikai adatok szerint minden gyilkos kivégzésének a híre 17 tervezett gyilkosságot akadályoz meg. Az átnevelési kísérletek szinte mindig célt tévesztenek és alapvetően nem tudják megváltoztatni az embert. Mi tudjuk, hogy csak az Isten Szelleme által történő újonnan születés képes a bűnözőből szentet csinálni. Sajnos azonban a hatóságoknak csak egy kis része ért egyet ezzel, akár önmagukat, akár a rabokat illetően.

A legjobb, amit tehetnek, az, hogy ezt a mai Igenket nagyon komolyan veszik: „Mivel nem ítélik hamarosan a gonosz tettek fölött, azért van tele az embereknek a szíve gonosz törekvésekkel.” Csak ha gyors és igazságos ítéletek születnek, akkor élhetjük meg a bűnözési statisztika csökkenését. A megoldás már a Bibliában benne van. Bárcsak elfogadnák ezt az emberek!

Nincs teremtmény, aki felmérhetné, milyen nagy volt az a győzelem, amit az Úr Jézus vívott ki a golgotai kereszten. Legyőzte a világot (lásd Jn 16,33). Megítélte a Sátánt, e világ fejedelmét (lásd Jn 16,11). Győzelmet aratott a fejedelemségek és hatalmasságok fölött (lásd Kol 2,15) és teljes diadalt a halál fölött (1Kor 15,54.55.57).

És az Ő győzelme a mi győzelmünk is. Ahogyan Dávid győzelme Góliát fölött Izráel megszabadítását jelentette, úgy érvényes Jézus Krisztus nagyszerű győzelme mindazokra, akik az övéi. Ezért énekelhetjük:

Amikor Krisztus eljött értünk,
az „erős fegyverest” legyőzte,
hogy kiszabadítsa foglyait,
a börtön zárját összetörte.
A gonosz nem tart többé fogva:
Urunk a szabadulást hozta!

Győztesek vagyunk azáltal, aki szeret minket, mivel „sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,38-39).

Guy King mondott el egyszer egy történetet egy fiúról, aki a pályaudvaron várta a vonatot, amely a város labdarúgó-csapatát hozta haza egy igen fontos mérkőzés után. A fiú odafutott az első emberhez, aki a vonatról leszállt, és izgatottan kérdezte: „Ki győzött?” Azután végigrohant a peronon, és lelkesedve kiáltozta: „Győztünk! Győztünk!” Guy King mindezt megfigyelte, és azt gondolta: „Ugyan, mennyivel járult hozzá ez a fiú a győzelemhez? Mennyiben vett részt a pályán a küzdelemben?” A válasz természetesen az, hogy „egyáltalán semmiben”. De mert ugyanabban a városban lakott, azonosította magát az ottani csapattal, és annak győzelmét a magáénak is vallotta.

Amikor Wellington, Anglia ún. „vashercege” nevezetes győzelmét aratta Napóleon fölött, egy francia férfi, aki a legyőzöttek közé tartozott, megváltottatta az állampolgárságát, brit állampolgár lett, és attól fogva Wellington győzelmét a magáénak is tekinthette.

Születésünktől fogva mindnyájan a Sátán alattvalói vagyunk, és ezért a vesztes oldalán állunk. Abban a pillanatban azonban, amikor Krisztust elfogadjuk Urunknak és Megváltónknak, a vesztes oldaláról a győztes oldalára kerülünk.

December 10.

*„...maguk mellé vették, és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját.”
Cselekedetek 18,26b*

Amikor másoknak beszélünk az üdvösség útjáról, rendkívül fontos, hogy a magyarázatunk világos és érthető legyen. Kerülnünk kell mindazt, ami összezavarhatná őket. Hiszen az emberek általában úgyis elég zavartak, mert Sátán, a világ istene, megvakította őket (lásd 2Kor 4,4).

Szeretném egy példával megmutatni, milyen gyakran mondunk olyan dolgokat, amelyekre a meg nem tért emberek csodálkozva felhorkannak. Pl. amikor egy fiatal embernek, akit éppen csak hogy megismertünk, elkezdünk bizonyosságot tenni a hitünkről. A bizonyágtételben még nem is jutottunk messzire, amikor ő félbeszakít minket és azt mondja: „Semmiféle vallásban nem hiszek. Egyszer már megpróbáltam, de nem jutottam vele semmire.” Erre mi talán azt feleljük: „Én sem hiszek a vallásban, és nem is a vallásról beszélek most neked...”

Álljunk csak itt meg. El tudjuk képzelni, hogy milyen zavarólag hat ez arra nézve, akinek bizonyosságot teszünk? Itt állunk előtte, és olyan dolgokról beszélünk neki, amelyek nyilvánvalóan vallásosak, és mégis azt mondjuk neki, hogy nem hiszünk a vallásban. Ez önmagában elég ahhoz, hogy megbántsuk őt.

Természetesen tudom, hogy mit értünk ezen. Azt akarjuk mondani, hogy nem arra kérjük őt, hogy bizonyos felekezethez vagy egyházhoz csatlakozzék, hanem arra, hogy kerüljön kapcsolatba az Úr Jézus Krisztussal. Nem új ruhát kínálunk az embernek, hanem új embert a ruha számára.

Csakhogy amikor emberünk a „vallás” szót hallja, akkor mindarra gondol, ami Isten imádásával és szolgálatával kapcsolatos. A legtöbb ember számára ez a szó meghatározott életstílust jelent, amely az embernek Istenhez való viszonyát jellemzi. Ha tehát mi azt mondjuk neki, hogy mi sem hiszünk semmilyen vallásban, akkor azonnal arra gondol, hogy mi nyilván pogányok vagy ateisták vagyunk.

És tulajdonképpen nem is igaz, hogy mi nem hiszünk egy vallásban. Végül is hiszünk a keresztyén hit alapvető tanításában. Hisszük, hogy a tiszta és igaz vallás abban mutatkozik meg, hogy gondoskodunk az özvegyekről és árvákról, és szelplőtelenül megtartjuk magunkat a világtól (lásd Jak 1,27).

Mi csak abban nem hiszünk, hogy a vallás meg tud váltani minket. Mert egyedül az élő Krisztus üdvözíthet! Nem hiszünk a keresztyénség felhígított formáiban, amelyek ma olyannyira elterjedtek. Nem hiszünk olyan rendszerben, amely az ember gondolatait arra bátorítja, hogy jó cselekedetei vagy érdemei által a mennybe juthat. De ezt meg kell magyarázni az embereknek anélkül, hogy ilyen mondatokkal képes-tenénk el őket, mint: „Én nem hiszek a vallásban.” Ne játsszunk tehát a szavakkal, amikor lelkekről van szó.

„Vegyetek azért a szívetekre és lelketekre ezeket az Igéket, kössétek jelül a kezetekre, és legyenek fejdíszként a homlokotokon.” 5Mózes 11,18

Mai igeverstünk üzenete csak úgy teljes, ha hozzávesszük a következő három verset is: „Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is, beszélj róluk, ha otthon vagy és ha úton jársz, ha lefekszel és ha felkelsz. Írd fel azokat házad ajtófélfáira és kapuidra, hogy hosszú ideig éljete, és éljenek fiaitok is azon a földön, amelyről megesküdt az Úr atyáitoknak, hogy nekik adja, míg csak ég lesz a föld fölött.” Íme, annak a leírása, amit Isten Igéjének be kell töltenie az Ő népe életében. Ha ezeket teljesítik, akkor a hívők már a földön átélhetik a mennyet.

Először is meg kell tanulnunk kívülről az Igét, vagy ahogy versünk mondja: szívünkre és lelkünkre kell vennünk. Aki nagy részeket tud kívülről a Szentírásból, azzal saját életét gazdagítja, és nagyobb lehetősége van arra, hogy mások számára is áldás legyen.

Azután legyen az Ige kezünkre és homlokunkra kötve. Ez persze nem azt jelenti – mint némelyek gondolják –, hogy imaszójakat kell felkötnünk, hanem azt, hogy cselekedeteink (kezünk) és kívánságaink (szemünk) Jézus Krisztus uralma alatt álljanak.

Othon, a családi beszélgetések központi témája is az Isten Igéje legyen. Legyen azonkívül minden családnak saját oltára az Istennel való közösség ideje, amikor a Szentírást naponta olvassák, és a család tagjai együtt imádkoznak. Senki sem képes felmérni azt a megszentelő befolyást, amit a Szentírás az ilyen családokra gyakorol.

Isten Igéje foglalkoztasson minket, amikor úton vagyunk, amikor este aludni térünk, és amikor reggel fölkelünk. Más szavakkal: legyen a Biblia annyira életünk részévé, hogy alakítsa beszédünket, cselekedeteinket, bárhol vagyunk is.

Írjunk fel igéket ajtófélfáinkra és kerítéseinkre? Sok keresztyén ház ajtaján olvashatjuk a feliratot a Józsué 24,25-ből: „De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” És számos keresztyén otthonban a szoba falát bibliai mondások díszítik.

Ha megadjuk a Szentírásnak az Őt megillető helyet a magunk életében, akkor nemcsak sok üres fecsegéstől, eltékozolt időtől menekedünk meg, hanem valóban olyan dolgokkal foglalkozunk, amelyek igazán fontosak az életben, és amelyeknek páratlan értékük van. És otthonunknak jó, keresztyén légköre lesz.

December 12.

„Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” Máté 4,7

Mit jelent tulajdonképpen „kísérteni az Urat”?

Izrael fiai megkísértették az Urat, amikor azért perlekedtek, hogy a pusztaságban nincs víz (lásd 2Móz 17,7). És amikor azt mondták: „Közöttünk van-e az Úr, vagy sem?”, akkor nemcsak az Ő jelenlétében kételkedtek, hanem gondviselésében is.

A Sátán megkísértette az Urat, amikor felszólította, hogy ugorjon le a templom párkányáról (lásd Lk 4,9-12). Ha Jézus ezt megteszi, ezzel Istent, az Atyát kísértette volna meg, mert csupán önmagáért való mutatványt hajtott volna végre, ami nem felelt meg az Atya akaratának.

A farizeusok megkísértették az Urat, amikor megkérdezték tőle, szabad-e a császárnak adót fizetni (lásd Mt 22,15-18). Azt gondolták, akár ezt, akár azt válaszolja, mindenképpen szembe kerül vagy a római hatóságokkal, vagy pedig azokkal a zsidókkal, akik szenvedélyesen gyűlölik a rómaiakat.

Szafira és férje megkísértette az Úr Szellemét, amikor azt állította, hogy a birtoka eladásából származó összeget teljes egészében az Úr ügyére adta oda, holott valójában a pénz egy részét megtartották (lásd Csel 5,9).

Istent kísérteni annyit jelent: „kipróbálni, milyen messze mehet el az ember, mielőtt az Úr büntetését magára vonja; azt jelenti, hogy az ember megpróbálja Őt kihasználni, hogy lássa: betartja-e az Úr a szavát, vagy pedig az ítéletének határait kitágítani” (lásd ehhez 5Móz 6,16 és Mt 4,7). Már azzal is kísértjük Istent, ha panaszkodunk vagy zúgolódnunk, mert akkor tulajdonképpen Isten jelenlétét, hatalmát és jóságát vonjuk kétségbe.

Azzal is Istent kísértjük, ha szükségtelenül nagy veszélynek tesszük ki magunkat, és aztán elvárjuk, hogy megszabadítson! Olvashatunk olyan félrevezetett hívőkről, akik mérges kígyót vettek kezükbe, és aztán behaltak a kígyómarásba. Arra hívatkoztak, hogy Isten megígérte, hogy a keresztyéneket megvédi („kígyókat vesznek kezükbe”, lásd Mk 16,18). Pedig ez az igevers nem azt mondja, hogy tetszés szerint cselekedhetünk csodákat; Isten csak akkor ígér védelmet, ha az szükséges, amikor Ő az akaratát bennünk és általunk kívánja véghezvinni.

Istent kísértjük, amikor hazudunk Neki azzal, hogy úgy teszünk, mintha teljes odaadással és áldozatkészséggel szolgálvánk Őt, holott valójában nem úgy van. Pontosan azt tesszük ilyenkor, mint amikor a farizeusok kísértették meg Krisztust kép-mutató magatartásukkal.

Végül mindig kísértjük az Urat, amikor kivonjuk magunkat akarata alól, és a magunk akarat szerint cselekszünk.

Tulajdonképpen hallatlan dolog az, amikor a teremtmény meg merészeli kísérteni Teremtőjét!

„Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az Urat, az Úr figyelt, és meghallgatta. És beírták egy könyvbe az Úr előtt emlékeztetőül azokat, akik Őt félik, és megbecsülik nevét.” Malakiás 3,16

Lehet az ember annyira elfoglalt, hogy közben tulajdon lelke kiszárad. Sokszor túl sokat törődünk a magunk munkájával, és keveset Istennel. Azok az igehirdetők, akik nem szentelnek elég időt az Isten Igéjében való elmélyülésre, és az Úrral való közösségre, egy idő után csak másodkézből származó üzenetet hirdetnek, amelyben alig van, vagy már nincs is szellemi tartalom. Sok az olyan hívő, aki fél egyedül lenni. Mindig más emberekkel akar együtt lenni. Semmi ideje nem marad a csendes elmélyülésre. Modern életünk hajszolja az embert, hogy mindig aktív legyen. Kifejlesztjük magunkban a rendkívüli hajtóerőt, amely olyan tempóba hajszol bennünket, amelyből már nehéz a menekvés. Mintha az egész élet szüntelen törtetés lenne, mindig gyorsabban, mindig messzebbre. Ennek eredménye pedig az, hogy már egyáltalán nem növesztünk szellemi gyökereket. Még mindig ugyanazokat a kegyes közhelyeket monogatjuk, amiket már húsz éve emlegetünk.

De akadnak, akik kényszerítik magukat, hogy ebből a versenyfutásból kitörjenek. Visszautasítanak egy-egy meghívást. Kevésbé fontos tennivalókat félre tudnak tenni, hogy egy ideig csak az Úrral lehessenek együtt. Elszánt következetességgel biztosítanak időt az imádságra és az Isten Igéjével való foglalkozásra. Van egy csendes rejtkehelyük, ahová nem hat el a világ lármája, és ahol egészen egyedül lehetnek az Úr Jézussal.

Az ilyen embereknek belső útjuk van Istennel szoros közösségben. „Közösségben van az Úr az Őt félekkel, szövetségére tanítja őket” (Zsolt 25,14). Isten olyan titkokat jelent ki nekik, amelyekről fogalmuk sincs azoknak, akik csak a külső, hajszolt életet élik. Akik Isten szentélyében laknak, azok úgy élhetik át Isten közelségét, ahogyan azoknak, akik csak a világ pítvarában élnek, fogalmuk sem lehet róla. Nem véletlen, hogy Isten éppen annak a tanítványnak ajándékozta a Jelenések látomását, aki Jézus Krisztus kebelén pihent.

Gyakran gondolok Cecil szavaira: „Mindenütt és mindenkinek azt mondom: Légy szüntelenül beszélgető kapcsolatban Istennel, különben tönkremegy a lelked. Járj mindig Istennel, mert különben a Sátán megy veled. Növekedj a kegyelemben, különben elveszíted azt. És mindezt csak úgy teheted meg, hogy idődnék megfelelő részét ennek a célnak szenteled, és minden erre alkalmas eszközt felhasználsz. Nem tudom, hogy van az, hogy egyes keresztyének oly kevés időt szánnak arra, hogy visszavonuljanak és belső csöndben legyenek. Megállapítom, hogy a korszellem olyan erős, hogy alkalmazkodást követel. Látom, amint gondolataimat az örvénye magával sodorja, és engem a testies természet szennyével von be... Arra kényszerülök, hogy szabályszerűen visszavonuljak, és azt mondjam szívemnek: „Mit keresel te itt? És hol állasz most?””

December 14.

„...mindenkit, akit nevenről neveznek, akit dicsőségre teremtettem, formáltam és alkottam.” Ézsaiás 43,7

Életünk egyik nagy tragédiája, amikor látnunk kell, hogy emberek miként tékozzák el életüket. Végül is az embert Isten a maga képére, önmagához hasonlóan teremtette. Isten képviselőjének kellene lennie, s nem a bűn rabszolgájának. Arra a kérdésre, hogy: „Mi az ember tulajdonképpeni célja?”, a válasznak így kell hangzania: „Az ember tulajdonképpeni célja, hogy Istent dicsőítse és Őt mindörökké megörvendeztesse.” Ha ezt a célt eltévesztjük, mindent eltévesztünk.

J. H. Jowett sírt, amikor rádöbbsent, hogy oly sok embernek az életútja „nem annyira emberi életút, inkább az amőba vegetálása”. És szomorúan olvasta, hogy egy ember sírkövére az volt felírva: „megszületett mint ember, és meghalt mint élelmiszer-kereskedő”.

Mikor Watchman Nee még fiatal volt, nagyon elszomorodott azon, hogy látnia kellett, „miként tékozzalja el a legtöbb ember kreatív erőit egy-egy kapzsi munkaadó szolgálatában... Az óváros egyik kicsiny boltjában, az utcán, a lakozott áruk kereskedői között egy névtelen kézműves immár hat esztendeje dolgozott egy négyrészes keményfa falvédő három részének megmunkálásán. Virágmintákat metszett a fába, amelyek a feketére lakozott felületben fehéren emelkedtek ki. Ezért a munkáért kapott naponta 80 centet, ennyiért dolgozott esőben, napsütésben, hétköznap és ünneppnap, még a forradalom ideje alatt is – ahogy az üzlettulajdonos mondta. Ezenfelül megkapta a napi eledelét, és egy priccset, amelyen alhatott. Miután elsajátította a munkához szükséges szaktudást, egész életén át legfőljebb két ilyen falvédőt tudott elkészíteni, mielőtt idegei és szemei úgy tönkrementek, hogy élete hátralévő részét az utcán, koldusként töltötte el.”

Az élet tragédiája az, hogy az emberek már egyáltalán nem ismerik fel magasrendű hivatásukat. Úgy járnak végig életük útját, hogy beérik alantas, középszerű dolgokkal. Másznak, amikor szárnyalhatnának is. John Bunyan (A zarándok útja szerzője) azt mondta, hogy az emberek szemétdombon kotorásznak, és közben nem veszik észre, hogy angyal lebeg fölöttük, aki jutalom koszorút kínál nekik. Eltöltik életüket azzal, hogy megkeresik kenyérüket, ahelyett, hogy igazi életet építenének fel maguknak.

Sokan aggódnak napjainkban azért, hogy az emberiség eltékozzalja az élet természetes forrásait, és beszennyezi környezetét, közben azonban egyáltalán nem gondolnak arra a sokkal nagyobb veszteségre, hogy az ember nem használja ki segélyforrásait. Sokan indítanak akciókat veszélyeztetett szárazföldi állat-, madár- és halfajok megmentésére, de fordíthatnák figyelmüket olyan emberek felé is, akik életüket eltékozzalják, és semmire sem lehet őket rábírní. Egy idős asszony mondta: „Hetvenéves vagyok, de egész életemmel tulajdonképpen semmit sem kezdtem.” Mi lehet ennél rosszabb?

„Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! Aki sírva indul, amikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezék, ha kévét hozza!” Zsoltár 126,5-6

A 126. zsoltárban Izráel fiai arra az időre emlékeznek, amikor a hosszú babiloni fogság után visszatértek országukba. Olyanok voltak akkor, mint az álmodók, szájuk megtelt nevetéssel és énekléssel. Még pogány szomszédai is arról a hatalmas dologról beszéltek akkortájt, amit az Úr az Ő népével cselekedett.

És, hogy hazaérkeztek, újra meg kellett művelniük földjeiket. De nehézségek támadtak, csak kevés gabonát hoztak magukkal. Dönteniük kellett: vagy felélik ezt, – hiszen végül is a földeken nem termett semmi, amit learathattak volna –, vagy pedig a nagy részét felhasználják vetőmagnak, elvetik abban a reményben, hogy később majd gazdag termést hoz. Ha így döntenek, azt jelenti, hogy a legközelebbi aratásig igen szerényen kell élniük és nagy áldozatot kell hozniuk. Nos, ők ezt választották.

Így azután, amikor a földműves kiment a földjére, és vetette a magot a felszántott földbe, bizony olykor könnyeket ejtett, ha arra gondolt, milyen nélkülözéseket kell még családjával együtt elviselnie a legközelebbi aratásig.

Később azonban, amikor a földek megteltek kalással, és az érett kalászok kévét csűrjébe takarította, könnyei örömmre változtak. A gazdag aratás bőven kárpótolta őket minden áldozatért.

Ezt az élményt kapcsolatba hozhatjuk saját háztartásunkkal, ahogyan anyagi javainkkal gazdálkodunk. Megtehetjük, hogy minden pénzünket teljes egészében a magunk kívánságainak kielégítésére használjuk fel, és megvesszük, amit csak szívünk kíván. Vagy pedig élhetünk nagyon takarékosan, és a fennmaradt pénzünket az Úr ügyére fordíthatjuk. Támogathatjuk vele a keresztyén irodalmat, a keresztyén rádiókat, amelyek az evangéliumot terjesztik, a helybeli gyülekezetünket, az evangéliumi munka sok egyéb alkalmát. Ebben az esetben mi magunk szerényebb életmódot folytatunk, hogy a létfontosságú pénzeszközökön kívül mindent az Úr ügyére fordíthassunk. Beérjük jóval szerényebb háztartással, nehogy valahol azért vesszenek el emberek, mert sohasem hallották az evangéliumot.

Mindez az áldozat említésre sem méltó csekélységnek tűnik majd akkor, amikor eljön az aratás ideje. Ha egyetlen ember megmenekül a pokoltól, és a mennyben imádja Isten Bárányát, érdemes minden áldozatra, amit csak hozni lehet e földön.

December 16.

„Áldjad lelkem az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő... meggyógyítja minden betegségedet.” Zsoltár 103,2

Isten egyik ószövetségi neve: „Jahve-Ráfé”, ami azt jelenti: „Az Úr a te gyógyítód” (2Móz 15,26b). Isten az, aki meggyógyít bennünket.

Olykor a hihetetlenül erős védekezőrendszer által gyógyít meg bennünket az Úr, amelyet a testünkben helyezett el. Ezért mondják gyakran az orvosok: „A legtöbb dolog másnap reggelre jobbnak látszik.” Néha orvosság vagy műtét által gyógyít. Dubois, híres francia orvos mondta egyszer: „Az orvos bekötözi a sebet, de Isten az, aki meggyógyítja.” Olykor csodálatos módon gyógyít. Ezt tudjuk az evangéliumokból, de személyes tapasztalatunkból is.

Isten azonban nem mindig akar meggyógyítani minket. Mert ha ez így lenne, akkor volnának olyan emberek, akik sohasem öregednének és halnának meg. De előbb vagy utóbb mindenki meghal – míg az Úr vissza nem jön. Isten nem vette el Pál testi szenvedéseit sem, de megajándékozta azzal a kegyelemmel, hogy el tudja őket viselni (2Kor 12,7-10).

Általában nézve minden betegség a bűn következménye. Ha sohasem létezett volna bűn, nem volna betegség sem. Olykor a betegség az ember valamely bűnének közvetlen következménye. Például az alkoholizmus májbetegséget okoz. A dohányzás rákkeltő, a szexuális vágyak túlhajtott kielégítése olykor nemi betegséghez vezet, a harag pedig gyomorfekélyt okozhat. De nem minden betegség okozója közvetlenül az ember bűne. Sátán rosszindulatú betegséggel sújtotta Jóbot (Jób 2,7), holott Jób a legigazabb ember volt a földön (lásd Jób 1,8; 2,3). A Sátán görbített meg egy ismeretlen asszonyt (lásd Lk 13,11-17). És ő volt Pál testében a „tövis” (lásd 2Kor 12,7). A János 9,2-3-ban szó van egy vakon született emberről, akinek szintén nem a tulajdon bűne okozta a betegségét. Epafroditosz súlyosan megbetegedett, de nem bűn miatt, hanem az Úrnak való fáradhatatlan szolgálata következtében (lásd Fil 2,30). Gájusz pedig, bár szellemileg egészséges volt, testileg mégis megbetegedett (lásd 3Jn 2).

Végül hozzá kell tennünk: ha nem gyógyulunk meg, ennek nem az az oka, hogy túl kevés a hitünk. Csak ha Isten határozottan megígérte, hogy meggyógyít minket, akkor igényelhetjük hittel a gyógyulást. Egyébként hagyjuk a dolgot a mi élő, szerető Istenünkre, és imádkozunk azért, hogy legyen meg az Ő akarata.

Ketten vitatkoznak. Egyikük sértő megjegyzést vág a másik fejéhez, mire az hasonlóan éles megjegyzéssel válaszol. Az egyik dühödten vádolja a másikat, aki hasonló hévvel kontrázik. Most már egyikük sem akarja abbahagyni, mert attól tart, hogy hallgatása a vereség beismerését jelenthetné. S így lesz a tűz egyre nagyobb, a gyűlölet pedig ide-oda hullámozik.

De lássunk egy másik jelenetet. Egy férfi sértő szavakkal halmozza el a másikat, aki azonban nem ugyanazzal vág vissza. Az első megkíséreli kiélezni a helyzetet, felbosszantani, megrágalmazni és megszegyenyíteni a másikat. Az azonban egyszerűen nem hajlandó felvenni a küzdelmet. Végül a magányos harcos belátja, hogy csak elfecsérelte az idejét, és elvonul a színről, magában dühöngve. Itt kialudt a tűz, mert akinek védekeznie kellett volna, az nem volt hajlandó olajat önteni rá.

Dr. H. A. Ironside szolgálatai után gyakran szembekerült olyan emberekkel, akik a hallottak fölött valamiről vitatkozni akartak. Többnyire mellékes dolgok miatt háborodtak fel, és a beszélgetés nem az alapvető tanbeli igazságokról folyt. Dr. Ironside ilyenkor türelmesen végighallgatta a másikat, és amikor harcias embertársának levegőt kellett vennie, mindig azt mondta neki: „Nos, jól van, testvérem, ha majd a mennyben leszünk mind a ketten, akkor ki fog derülni, hogy egyikünknek nem volt igaza, és lehet, hogy éppen én leszek az.” Ez a válasz mindig gyorsan megszabadította a jó doktort a kellemetlenkedőtől.

Hogyan fogadjuk mi a bírálatot? Azonnal védekezünk, a kritikát hasonlóval viszozzuk, és szabad utat engedünk mindannak a rossz véleménynek, amit a másiktól el tudunk mondani? Vagy pedig nyugodtan csak annyit mondunk: „Testvér, örülök, hogy nem ismersz jobban engem, mert különben még sokkal több rosszat vethetnél a szemre.” Egy ilyen kijelentés már sokakban oltotta ki a harag tüzét.

Úgy gondolom, hogy a legtöbben kaptunk már olyan levelet, amelyből éles, hideg szél áradt felénk. Ilyen pillanatban a természetes reakciónk az szokott lenni, hogy tollat ragadunk, és azonnal megfogalmazzuk a még élesebb választ. Pedig ez csak táplálja a tüzet, és hamarosan egyre mérgeesebb levelek indulnak innen oda és viszont. Mennyivel jobb lenne pedig egyetlen egyszerű mondattal válaszolni: „Kedves testvérem, ha valakivel harcolni és vitatkozni akarsz, akkor tedd az ördöggel.”

Rövid az élet ahhoz, hogy önvédelemmel, vitákkal és heves szóváltásokkal tékozzoljuk el! Az ilyesmi eltávolított bennünket attól, ami a legfontosabb, gyöngfíti szellemi tartásunkat, és megrontja keresztyén bizonyágtételünket. Ám lengessék mások fátylaikat tűzgyújtás szándékával, mi azonban ellenőrzés alatt tartjuk olajunkat. Ha nem vagyunk hajlandók a tűzre önteni, az hamarosan kialszik.

December 18.

„Jaj azoknak, akik azt mondják, hogy a rossz jó és a jó rossz, és akik azt állítják, hogy a sötétség világosság és a világosság sötétség; azt állítják, hogy a keserű édes és az édes keserű!” Ézsaiás 5,20

Isten itt „jaj”-t mond azokra, akik az erkölcsi alaptörvényeket a fejük tetejére állítják, akik a bűnt jónak mondják és azt állítják, hogy a tisztaság nem kívánatos. H. Vander Lugt korunkból vett három példával mutatja be, hogyan változtatja meg a ma embere az erkölcsi határokat. Olvastam egy újságcikket, amely egyfelől könnyedén elsiklik a pornográfia súlyos következményei fölött, ugyanakkor keserűen panaszolja a »kegyes és vallásos emberek puritán magatartását«. És találtam az újságban egy híradást egy csoport aggódó szülőről, akik követelték, hogy bocsássonak el állásából egy hajadon létére teherbe esett tanítónőt. A cikk írója a tanítónőt mint kedves, helyes teremtetést állította az olvasók elé, míg a szülőket valóságos gonosztevőknek tartotta. Láttam, ahogy egy tévébeszélgetés (tv-talkshow) során egy vendég védelmébe vette a rockzenét, az iszákosságot és a kábítószer-élvezetet egy hangversennyel kapcsolatban, amelyen több fiatal életét veszítette. Társadalmi problémáinkért pedig a felelősséget teljes egészében azokra hártotta, akik az ilyen rendezvényeket alapvetően el- lenzik.”

Ennek az ijesztő fejlődésnek két okát látom. Először is az emberek elhagyták azokat az abszolút értékeket, amelyeket a Bibliában találunk. Napjainkban az erkölcs kinek-kinek a személyes véleményére van bízva. Másodsor: minél jobban engednek ezek az emberek a bűnnek, annál inkább érzik úgy, hogy bűneiket és önmagukat meg kell védeniük.

Mások támadásba menekülnek, azaz befeketítik ellenfeleiket, ahelyett, hogy azok véleményét értelmes módon megcáfolni igyekeznének: a liberális erkölcs védelmezői támadják a kegyesek puritán magatartását, gonosztevőknek mondják a gyermekeikért aggódó anyákat és apákat, és a társadalmi problémákért azokat teszik felelőssé, akik véleményt nyilvánítanak az ittasság, a kábítószer ellen.

Hozzájuk járulnak még azok, akik megelégszenek azzal, hogy a különbözőségeket elmo ssák és fölismertethetlenné tegyék. Sajnos az egyháznak sok vezető embere van közöttük. Ezek ahelyett, hogy egyértelműen a Biblia mellé állnának és a bűnt bűnnek neveznék, kerülgetik a dolgot, és ezzel mintegy az emberek értésére adják, hogy az ilyen magatartás végső soron nem is mondható rossznak. Szerintük az iszákosság betegség. A szexuális perverzió csak „másfajta életstílus”. A házasságon kívüli nemi érintkezés megengedett, ha a környezet elfogadja. A magzatelhajtás, a nyilvános meztelenkedés és a prostitúció minden ember személyes joga.

Az ilyen visszás gondolkodásmód mutatja, hogy hiányzik az erkölcsi látás. Az ilyen torz érvelések az ördög hazugságai, aki végül az embert végleges pusztulásba vonja.

Isten Igéje nemcsak örök, hanem teljes bizonyossággal be is teljesedik. A Máté 5,18-ban azt mondja az Úr Jézus, hogy „amíg az ég és a föld el nem múlik, egy jóta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik”. A jóta a görög ABC egyik betűje, amely vesszőhöz hasonlít. A vessző pedig egy héber betű egyik kicsiny része. Az Úr Jézus ezzel azt fejezte ki, hogy Isten Igéje a legkisebb részleteiben is beteljesedik.

Csaknem 600 évvel Krisztus születése előtt Ezékiel megjövendölte, hogy Jeruzsálem keleti kapuja be lesz zárva, és nem nyitják ki mindaddig, amíg el nem jön a fejedelem (lásd Ez 44,2-3). Ezt a kaput Kr. u. 1543-ban valóban lezáratta Szulejmán szultán. Vilmos császár tervbe vette Jeruzsálem elfoglalását, és azt remélte, hogy majd ezen a kapun vonul be a városba. Reményei azonban szertefoszlottak. A kapu mindmáig zárva maradt.

Voltaire azzal dicsekedett, hogy a Biblia 100 éven belül elfelejtett könyv lesz. Nos, eltelt a 100 esztendő, és Voltaire már rég halott volt, lakóháza pedig közben a Genfi Bibliatársulat központjává lett. Ingersoll hasonlóképpen dicsekedett. Azt mondta, hogy 15 éven belül a Biblia már csak archívumokban lesz föllelhető, mintegy „felravatalozva”. A Biblia azonban túlélte minden kritikusat.

Azt kellene hinnünk, hogy az emberek figyeljenek arra a tényre, hogy a Biblia Isten örök Igéje, amely sohasem múlik el. Csakhogy úgy áll a dolog, ahogyan Jonathan Swift mondotta: „Senki nem olyan vak, mint az, aki nem akar látni.”

December 20.

„Én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.” Filippi 4,11

Gyakran mondják, hogy tulajdonképpen nem a mindenkori életkörülmények a fontosak, hanem azon múlik minden, ahogyan ezekre a körülményekre reagálunk. Ez így igaz. Ne igyekezzünk mindig arra, hogy helyzetünkön változtassunk, inkább gondolkozzunk el azon, hogyan változhatnánk meg mi magunk!

Az emberek a kedvezőtlen körülményekre különbözőképpen reagálnak. A sztoikusok érzéketlenek, összeszorítják fogukat, és nem mutatnak semmiféle érzelmet. Stratégiájuk az, hogy „elfogadjuk a kikerülhetlent”.

Mások hisztérikusan reagálnak. Érzelmileg összeomlanak, hangos jajveszékkel, könnyek áradatával és drámai jelenetekkel. Ismét mások csalódottan reagálnak. Feladják a küzdelmet, és mély reménytelenségbe süllyednek. Szélsőséges esetekben még öngyilkossággal is végezhetik.

A normális keresztyén reakció az, hogy az ember alkalmazkodik. A hívő így gondolkodik: „Ami engem ért, az nem véletlenül történt. Isten mindenről tud, ami az életembe belejutott. És nem hibázott. Azért engedte ezt meg, hogy ez is az Ő tiszteségét szolgálja, másoknak áldásul, nekem pedig a javamra legyen. Még nem láthatom, mik Istennek velem való további tervei, de ennek ellenére bízom Benne! Ezért meghajlok akarata előtt, és azért imádkozom, hogy Ő megdicsőüljön és hogy velem megértse azt, amit akarata szerint mindebből meg kell tanulnom.”

Van azonban még egy másik mód is, ahogyan egyes kiválasztott keresztyének a nehéz helyzetekre reagálnak, és pedig diadalmasan. Én nem merem magamat közéjük sorolni, noha szívesen tartoznék hozzájuk. Ezek azok, akik a súlyos körülményeket csak hágsóként használják a győzelemhez. Ezek a keserűt édessé változtatják, a hamut szépséggé. Nem engedik, hogy életkörülményeik úrrá legyenek rajtuk, inkább azon vannak, hogy azok őket szolgálják. Ebben az értelemben „több, mint győztesek”. Lássunk erre néhány példát:

Volt egy keresztyén asszony, akinek élete csupa csalódás és csőd volt. Mégis életrajzírója azt írta róla: „Csodálatos csokrokat kötött mindabból, amit tőle Isten megtagadott.”

Dühöngő tömeg támadta meg egy keleti országban a hívők egy csoportját, és kövekkel hajigálta meg őket. Ezek a hívők később visszatértek arra a helyre, és a kövekből kápolnát emeltek.

E. Stanley Jones mondotta: „Használd fel vereségeidet, és formáld ajtókat belsőlk.” Másvalaki ezt így fejezte ki: „Ha valakinek az élet csak citromot nyújt, csináljon belőle limonádét.”

A Gyülekezet fontos helyet foglal el Jézus Krisztus tervében, és számunkra is éppoly fontosnak kell lennie.

Az Újszövetség igen nagy teret biztosít a Gyülekezet témájának. Jelentős helye van az apostolok szolgálatában. Pál például arról beszél, hogy megbízatásának két ága van, egyfelől az evangélium hirdetése, másfelől az Isten titkaival való sáfárkodás (lásd Ef 3,8-10). Az apostolok nagy lelkesedéssel szólnak a Gyülekezetről, ami napjainkban többnyire hiányzik. Ahová csak eljutottak, mindenütt gyülekezetet alapítottak. (Napjainkban inkább keresztyén szervezeteket alapítanak.)

Isten az apostolokra bízta, hogy Igéjének titkát feltárják (Kol 1,25-26). Ez volt az utolsó nagy tanítás, amit az embereknek ki kellett jelenteniük.

A Gyülekezet által még a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok is jobban megismerhetik Isten bölcsességét (lásd Ef 3,10).

A Gyülekezet a földön élő emberek olyan csoportja, amely által Isten az Ő akarata szerint a hitet terjeszteni és őrizni akarja. Az Igét „az igazság oszlopának és erős alapjának” nevezi (1Tim 3,15). Hálásak vagyunk azokért az intézményekért, amelyek feladatul tűzték ki az evangélium terjesztését és a hívők tanítását, de hiba lenne, ha az ilyen csoportok a Gyülekezet helyét töltenék be. Isten megígérte, hogy a Gyülekezeten a pokol kapui sem diadalmaskodnak (lásd Mt 16,18), de nem adott ilyen ígéretet a keresztyén szervezeteknek, amelyek akkor még nem is voltak.

Pál a Gyülekezetet Krisztus Testének nevezi, amely „teljessége annak, Aki teljessé tesz mindent mindenekben” (lásd Ef 1,23). Csodálatos kegyelméből a Fő nem tekinti önmagát teljesnek tagjai nélkül.

A Gyülekezet azonban nemcsak Krisztus Teste (lásd 1Kor 12,12-13), hanem menyasszonya is (lásd Ef 5,25-27.31-32). Mint az Ő Teste, a Gyülekezet az eszköz arra, hogy Isten ma általa szóljon ehhez a világhoz. Mint menyasszonya, a Gyülekezet Krisztus különleges szeretetének tárgya, akit felkészített arra, hogy egykor majd megossza vele uralmát és dicsőségét.

Mindezekből arra kell következtetnünk, hogy a hívők legkisebb gyülekezete is többet jelent Krisztus számára, mint a világ legnagyobb birodalma. Az Úr Jézus gyöngéd szeretet hangján szól a Gyülekezetről. Az Újszövetségben kevés utalást találunk arra, hogyan lehet valaki jó uralkodó, de bőségesen szól az Újszövetség a gyülekezet előljáróinak munkájáról.

Ha egyszer megtanultuk, hogy úgy tekintsünk a Gyülekezetre, ahogyan Krisztus, akkor alapvetően megváltozik mind életünk, mind szolgálatunk.

December 22.

„Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság teljes megismerése után, nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítélet valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.” Zsidók 10,26-27

Az Újszövetségnek ez az Igéje rendkívül nyugtalanítja a komoly, érzékeny lelkiismeretű keresztyéneket. Végiggondolják a következőket: előttem van a kísértés. Pontosan tudom, hogy vétkezem, ha engedek neki. Tudom, hogy nem kellene, mégis megteszem! Így tehát szándékosan engedetlen vagyok. És akkor már elveszítettem az üdvösségemet!?

Ez a probléma abból adódik, hogy ez a két vers ki van véve az összefüggéséből, és így olyasmit jelent ki, amit sohasem akart mondani. A szövegösszefüggésben az elszakadásról van szó, azok bűnéről, akik egy ideig azt állítják, hogy ők hívők, de azután elvetik keresztyén hitüket, és általában azonosulnak egy olyan rendszerrel, amely nyíltan harcol Krisztus ellen. Ilyen szakadárról írja a 29. vers: „Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérért, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem szellemét megcsúfolja.” Elkeseredett szembefordulása Krisztussal azt bizonyítja, hogy az ilyen ember alapján véve nem született újonnan.

Tegyük fel, hogy valaki hallja az evangéliumot, és a keresztyén hit mély benyomást gyakorol rá. Elhagyja atyái hitét, és mintegy fölveszi a keresztyén címkét, anélkül azonban, hogy valósággal megtért volna. Csakhogy azután üldöztetés kezdődik, és az illető gondolkodóba esik, vajon valóban akarja-e, hogy keresztyénnek tartsák. Végül elhatározza, hogy visszatér régi vallásához, és ezt is teszi. Ezzel kimutatja, hogy Isten Fiával szemben közönyös, megveti az Ő vérért, amit a bűnösökért kiontott. Az ilyen embert nevezzük szakadárnak. Tudatosan és szántsándékkal visszatért a bűnbe.

Az igazi hívő sohasem járhat ezen az úton. Elkövethet más bűnöket, amelyekről pontosan tudja is, hogy bűnök. Még azt is megteheti, hogy erőszakot tesz lelkiismeretén. Ezek súlyos dolgok Isten szemében, és nem mondhatjuk azt sem, hogy az efféle magatartás könnyen menthető. De az ilyen ember még mindig bocsánatot nyerhet, ha megvallja és elhagyja bűnét. Nem így a szakadár ember. Rá nézve érvényes az ítélet, hogy most már nincs többé bűneiért való áldozat; megszűnt számára a megújulás és a megtérés lehetősége (lásd Zsid 6,6).

„Aki Őbenne marad, az nem vétkezik, aki vétkezik, az nem látta Őt, és nem is ismeri Őt.” 1János 3,6

Tegnap olyan igehellyel volt dolgunk, amely gyakran okoz nyomorúságot azoknak a keresztyéneknek, akik komolyan veszik hívő voltukat. Ma János első leveléből három olyan verset olvasunk, amelyek ugyanúgy nyugtalanítják a hívőket, ha tudatában vannak bűnös voltuknak. A fent idézett vershez járul egy további: „Aki Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az Ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született” (1Jn 3,9). És ehhez egészen hasonlóat olvasunk az 1János 5,18-ban: „Tudjuk, hogy aki Istentől született, az nem vétkezik, sőt, aki Istentől született, az vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti.” Ha ezeket az Igéket egymástól elkülönítve olvassuk, akkor felmerülhet a kérdés, hogy valódi keresztyének vagyunk-e?

Ugyanebben a jánosi levélben máshol azt olvassuk, hogy a hívők is vétkeznek, pl. az 1,8-10-ben és a 2,1b-ben.

A nehézségeket főként a fordítások okozzák. Az Újszövetség eredeti szövege ugyanis különbséget tesz két fogalom között: egy-egy bűn elkövetése és a bűnben való megmaradás között. A keresztyén ember is elkövet egyes bűnöket, de egész életének nem a bűn a meghatározója. Hiszen megszabadult a bűntől, amelynek azelőtt szolgásgáiban volt.

A szóban forgó versekben nem egy-egy alkalmilag elkövetett bűnös cselekedetről van szó, hanem a bűnben való megmaradásról: „Aki Ővele kapcsolatban marad, az felhagy a vétkezéssel. De aki továbbra is bűnben marad, az nem látta Őt és nem is értette meg Őt” (1Jn 3,6). „Aki Isten gyermeke, az többé nem cselekszik bűnt, mivel Isten Szelleme munkálkodik benne. Egyáltalán nem vétkezhet tovább, mert Isten az Atyja” (1Jn 3,9). „Tudjuk, hogy Isten gyermeke nem vétkezik. Isten védi őt, hogy a Sátán ne árthasson neki” (1Jn 5,18). (Angol bibliafordítás szerint.)

Az a keresztyén ember, aki azt mondja, hogy nem vétkezik, még nem értette meg igazán, hogy valójában mi a bűn. Még nem ismerte fel, hogy mindaz, ami nem felel meg Isten tökéletes mértékének, bűn. Mindennap bűnös dolgokat cselekszünk gondolatban, szavakban és tettekben.

János azonban különbséget tesz a kivételesen megtörténtek, és a megszokottak közt. A valódi hívő számára a bűn mindig idegen marad, és a tulajdonképpeni ismeretőjele az igazságosság.

Ha mindezt fölismertük, akkor fölösleges tovább is gyötrődnünk az igehelyek miatt, amelyek kételyeket támasztanak üdvösségünkkel kapcsolatban. A bűn már nem uralkodó hatalom az életünkben! Nem úgy vétkezünk, mint hitre jutásunk előtt. És ha ennek ellenére mégis vétkezünk, bűnbocsánatot nyerünk, ha megvalljuk és elhagyjuk bűneinket.

December 24.

*„A gazdagnak a vagyon az erős városa, magas várfaának képzele.”
Példabeszédek 18,11*

Annak a gazdag embernek, akiről Lukács evangéliumában olvasunk, annyi gazdagsága volt, hogy egyáltalán nem is tudta, mit kezdjen vele. Ezért elhatározta, hogy lerontatja csúreit és magtárait, és nagyobbakat építtet. Csakhogy nem tudta: mielőtt építési terveit megvalósította, meg fog halni. A gazdagsága nem őrizheti meg a haláltól és a sártól!

Sider ezt mondja mindezzel kapcsolatban: „Ez a kapzsi ember típusa. Csillapíthatatlan vágy él benne, hogy egyre nagyobb gazdagságot halmozzon fel, amire tulajdonképpen nincs is szüksége. És a gazdagság felhalmozásában elért páratlan sikere arra az istenkáromló következtetésre vezet el őt, hogy az anyagi javak minden szükségét ki tudják elégíteni. Isteni szempontból azonban az ilyen magatartás merő őrültség. Isten szemében ez az ember bolond.”

Van egy mese arról az emberről, aki tőzsdespekuláció útján akart meggazdagodni. Amikor valaki felajánlotta neki, hogy kívánhat, amit csak akar, azt felelte, hogy szeretné látni azt az újságot, amely egy év múlva ugyanezen a napon jelenik meg. Természetesen arra gondolt, hogy nagy vagyont halmozhat fel, ha már most felvásárolja azokat a részvényeket, amelyeknek árfolyama egy év alatt a legmagasabbra szökik. Meg is kapta ezt az újságot, és már előre örült a gondolatnak, milyen hallatlanul gazdag lesz! Csakhogy amikor a gyászrovathoz érkezett, ott meglátta saját nevét.

A Zsoltáros azt mondja a gazdagokról: „Azt képzelik, hogy házuk örökké megmarad, lakásuk nemzedékről nemzedékre, földeket neveznek el róluk” (Zsolt 49,12). Csakhogy meghalnak, és másokra kell hagyniuk vagyonukat. „De a gazdag ember sem marad meg, hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak” (Zsolt 49,13).

Igaz az a mondás, hogy a pénz érvényes útlevelel mindenüvé, csak a mennybe nem, és mindent meg lehet szerezni vele, csak a boldogságot nem!

Soha még egyetlen gazdag ember sem vétetett pénzdarabot a sírkövébe, még ha egész életén át a pénz megszállottja volt is. A sírkövére vallásos jelképet keres, mint amilyen a kereszt. Ezzel megteszi utolsó képmutató gesztusát. A Zsoltáros azt mondja: „Ez az ember, akinek nem kellett Isten oltalma, hanem nagy gazdagságában bízott, és a megrontásban volt erős” (Zsolt 52,9).

**„Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent (hús)testben...”
1Timóteus 3,16**

Valóban nagy a kegyesség titka, nem azért, mert titokzatos marad, hanem azért, mert olyan elképesztő. A titok az a bámulatra méltó fölismerés, hogy Isten hús-vér emberré lett.

Ez pl. azt jelenti, hogy az Örökkévaló beleszületett egy olyan világba, amelyet az idő határoz meg. Ő, az Időtlen, eljött a naptár és az órák világába.

Az Egyetlen, Aki mindenütt jelenvaló, Aki egy időben minden helyet ott van, egyetlen helyre korlátozta magát, mint Betlehem vagy Názáret, Kapernaum vagy Jeruzsálem.

Csodálatos, hogy a mennyet és földet betöltő nagy Isten magára vette az emberi test korlátait. Mikor az emberek reánéztek, joggal mondhatták: „Benne lakik az Isten-ség egész teljessége testileg.”

A Teremtő meglátogatta ezt a Föld nevű jelentéktelen bolygót. Ez a világmindenség többi részéhez képest egy porszem csupán. Mégis, a mindenség többi részét ott hagyta, s hozzánk jött el Isten. Mennyei palotájából eljött egy istállóba!

A mindenható Isten gyámoltalan gyermekké lett. Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Mária azt tartotta karjaiban, Aki őt tartotta, hiszen Ő a világ teremtője és megtartója.

A mindentudó Isten minden bölcsességnek és tudásnak forrása, és mégis azt olvasuk róla, hogy mint gyermek gyarapodott bölcsességben. Szinte elképzelhetetlen, hogy Az, akié minden, a saját világába jött, és az övéi nem fogadták be Őt. A vendégfogadóban nem volt hely számára. A világ nem ismerte meg Őt.

Az Úr szolgaként jött el a világba. A dicsőség Urá egészen közönséges emberi testet öltött. Az élet Ura jött el a földre, hogy itt meghaljon. A Szent eljött a bűn igazi őserdejébe. Ő végtelenül közel jött hozzánk. Annak, aki Atyjának legfőbb öröme volt, és akit angyalok imádtak, éhséget és szomjúságot kellett, hogy szenvedjen, fáradt volt, amikor leült a Jákób kútjához, elaludt a hajóban a Genezáret taván, hazátlan idegenként vándorolt. Mérhetetlen gazdagságból a legkeserveőbb szegénységbe jött. Nem volt fejét hova lehajtsa. Kezével dolgozott. Nem állt soha hideg-meleg folyóvíz rendelkezésére, amit mi magától értetődőnek tartunk.

És mindez érted és értem történt!
Ó, imádjuk, ó, imádjuk a Királyt!

„Sodoma királya azt mondta Abrámnak: Add nekem az embereket, a jószágot pedig tartsd meg magadnak!” IMÓZES 14,21

Idegenek törtek be Sodomába, és foglyul ejtették Lótot családjával együtt, azonkívül magukkal vittek igen sok zsákmányt. Amikor ezt Abrám meghallotta, fölfegyverezte szolgálait, és utána eredt a betolakodóknak. Damaszkusz közelében érte utol őket, kiszabadította a foglyokat és visszavette a zsákmányt. Ezután Sodoma királya Abrám elé járult, mikor az visszatért, és azt mondta neki: „Add nekem az embereket, a jószágot pedig tartsd meg magadnak!” Abrám erre azt felelte, hogy még egy saruszíjat sem fogad el a királytól, nehogy az azt mondhasssa: ő tette gazdaggá Abrámot.

Bizonyos értelemben Sodoma királya itt a Sátán képe, aki mindig azt akarja, hogy a hívők anyagi dolgok iránt érdeklődjenek, és közben elfelejtkezzenek a körülöttük élő emberekről. Abrám ellenállt ennek a kísértésnek. Sokaknak nem sikerül ez hasonló helyzetekben.

Az emberek mindig fontosak; a dolgok nem. Egy fiatal keresztyén egyszer bement a nappali szobájukba, ahol anyja éppen varrt, és nagy közvetlenséggel kijelentette: „Anyám, én olyan boldog vagyok, hogy Isten nekem nagyobb szeretetet ajándékozott az emberek iránt, mint a dolgok iránt.” És anyja éppoly boldog volt emiatt.

Nem tűnik illőnek, ha azért sírunk, mert valaki eltörte a drága kínai teácsészénket, de nem ejtünk könnyeket azért sem, hogy emberek milliói Isten nélkül pusztulnak el. Észreveszem magamon, hogy értékítéletem kibillent az egyensúlyából, ha egy karambolnál kocsimon esett kár. Jobban felbosszant, mint a másik kocsijának a károsodása. Könnyen felbosszankodunk, ha kedvenc időtöltésünkben megzavarunk, holott ez a félbeszakítás talán olyan okból történik, amely sokkal fontosabb, mint az, amivel éppen foglalatostkodunk.

Sokszor jobban érdekel minket az arany és az ezüst, mint az emberek. A. T. Pierson mondotta: „Az az arany, ezüst és haszontalan ékszerholmi, amit keresztyén házak rejtegetnek, elegendő volna ahhoz, hogy az értük kapott pénzen egy 50 000 hajóból álló flottát felszereljenek, Bibliákkal feltöltsék, és misszionáriusokkal kiküldjék. Így néhány éven belül minden élő embert el lehetne érni az evangéliummal.”

Gyakran kérdezem önmagamtól, hogy mikor hagyjuk végre abba mi, keresztyének, az anyagi javak hajszolását, és mikor összpontosítjuk fáradozásunkat az emberek szellemi jóléte érdekében. Egyetlen emberi lélek értékesebb, mint a világ minden gazdagsága.

Amy Carmichael négy dolgot sorol fel, amely a Bibliában megtöretik, és aminek egészen konkrét eredménye van:

Összetört korszok (lásd Bír 7,19-20) – amelyekből a világság felragyogott.

Az összetört alabástromedény (Mk 14,3) – amelyből kiömlött a drága kenet.

Öt megtört kenyér (Mt 14,19) – amellyel éhezök jóllaktak.

Az Úr megtört teste (1Kor 11,24) – amely által a világ megváltott.

S most a mienk az a kiváltság, hogy hozzá soroljunk egy ötödiket, mégpedig a magunk összetört akarátát, amelynek eredménye a békességes és teljes élet.

Sokan járultak üdvösséget keresni a kereszthez úgy, hogy még sohasem engedték saját akarátukat összetörni. Lehet, hogy kedves, szelíd a természetük, lehet, hogy mindig suttogva beszélnek; kifelé talán nagyon kegyes benyomást keltenek; ugyanakkor vasakarátuk van, amely megakadályozza, hogy övék legyen a legjobb, amit Isten életünknek ajándékozhat!

Olykor ehhez hasonló valami történik szerelmes fiatalokkal, akik föltétlenül össze akarnak házasodni. Szüleik és barátaik, akik náluk érettebbek és bölcsőbbek, látják, hogy ebből a házasságból nem jöhet ki semmi jó. De a makacs fiatal pár minden tanácsot elutasít, nem akar rájuk hallgatni. És ugyanaz a hajthatatlan akarat, amely először a házasságba vezeti őket, hamarosan a válóperes bíró felé viszi útjukat.

Megfigyelhettünk ilyesmit már olyan keresztyéneknél, akik elhatározták, hogy beszállnak egy bizonyos üzletágba, holott azzal kapcsolatban sem tapasztalatuk, sem ismeretük nincsen. Értelmes ismerőseik tanácsa ellenére befektetik saját pénzüket, sőt, olykor azt a pénzt is, amit jóhiszemű barátaiktól kölcsön kaptak. Azután megtörténik a kikerülhetetlen: az üzlet megbukik.

Az is megesik, hogy valakinek meg nem tört akarata romboló hatással van bizonyos keresztyén szolgálatra. Így pl. valaki családjával együtt kiutazik egy missziós területre és egy év múlva hazatér, amivel nagy kiadást okoz a kiküldő gyülekezetnek. Ilyenkor jóhiszemű keresztyének pénzt arra használják fel, hogy olyan tervet valósítsanak meg, amely emberektől származik és nem Istentől. Viszályt és bosszúságot idéz elő, aki vonakodik másokkal együttműködni, és föltétlenül a maga akarátát akarja véghezvinni.

Mindnyájunknak arra van szükségünk, hogy összetörjünk, hogy minden makacsságunkat, önfejlőségünket és akarátunkat letegyük a kereszt tövébe. A vasakarátot fel kell áldozni az oltáron. El kell mondanunk Amy Carmichaellel:

Uram, a Te szent testedet megtörték – énértem,
add, hogy szereteted által összetörjön Énem!

December 28.

„Kóbor kutyát ragad fölön, aki olyan perbe avatkozik, amihez semmi köze.”

Példabeszédek 26,17

Az Igéből világos, hogy a szóban forgó kutya nem valamilyen barátságos háziállat, amely talán még szívesen is veszi, ha a füle tövét megvakarjuk. Itt az elvadult, morgó kóbor kutyáról van szó, amely gyanakvóan vicsorít mindenkire. Már az is valószínűtlen, hogy annyira meg tudjuk közelíteni, hogy a fülénél megragadjuk. De ha mégis meg tudnánk ezt tenni, akkor kerülnének csak kétségbeejtő helyzetbe: sem fülénél fogva tartani, sem elengedni nem mernénk.

Találó kép ez arról az emberről, aki olyan viszályba keveredik, amihez semmi köze. Mert hamarosan magára vonja mindkét veszekedő fél haragját.

Úgy érzik, hogy a közbelépő harmadik akar győztes lenni, ezért azután elfeledkeznek saját véleménykülönbségükről, és összefognak a harmadik ellen.

Nevetünk azon az ír emberen, aki odamegy két verekedőhöz, és megkérdezi tőlük: „Ez privát küzdelem, vagy beszállhat mindenki?” – És mégis mindnyájan hajlamosak vagyunk arra, hogy közvetítők legyünk. Fennáll a kísértés, hogy olyan viszályokba avatkozzunk, amelyekhez voltaképpen semmi közünk.

A rendőröknek rendkívül elővigyázatosoknak kell lenniük, amikor férj-feleség közötti viszálykodáshoz hívják ki őket. S ha ez így van, mennyivel elővigyázatosabbnak kell lennie az átlagpolgárnak, mielőtt a szomszéd családi civakodásába beleavatkozik!

Mai Igénkre talán a legjobb példákat azok a botránkozató esetek szolgáltatják, amelyek egy gyülekezetben fordulhatnak elő. Ezek többnyire két személy között kezdődnek. Azután egyiknek is, másiknak is pártfogói akadnak. Ami egyetlen szikrával indult, abból hamarosan tűzvész lesz. Olyanok, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy mi a tulajdonképpeni probléma, mégis ki akarják nyilvánítani saját bölcsességüket. Megszakadt barátságok és megtört szívek jelzik az eredményt. S miközben a küzdelem egyre hevesebbé válik, a gyülekezet megrendülve értesül szívinfarktusokról, agyvérzésekről, gyomorfékelyekről és más testi bajokról, ami a keserűség gyökereként kezdődött, felnövekedett és sokaknak kárt okozott.

A figyelmeztetés, hogy ne avatkozzunk bele olyan viszálykodásba, amely csak másokra tartozik, ellentmondani látszik a Megváltó szavainak: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek” (Mt 5,9). Pedig itt nincs ellentét. Igenis van szolgálata a béketeremtőnek, de csak akkor, ha mindkét viszálykodó fél azt akarja, hogy a nézeteltérésüket egy harmadik, semleges fél döntse el. Egyéb esetekben azonban a közvetíteni szándékozó csak azt éri el, hogy ő maga is olyan helyzetbe kerül, amelyből csak nehezen, fájdalmak árán tud szabadulni.

„Tied vagyunk, Dávid, veled tartunk, Isai fia! Békesség, békesség neked! Békesség segítőidnek, mert megsegít téged Istened!” 1Krónika 12,19

A Dávid felé elhangzó hűségnyilatkozatot tulajdonképpen minden hívőnek át kellene vennie, az Úr Jézus iránti odaadásának kifejezésére. A királyok Királya nem éri be félszívú vagy megosztott hűséggel. Egész szívünket akarja.

Mély benyomást keltett bennem egy francia katona története. Súlyosan megsebesült az egyik napóleoni háborúban. Az orvosok úgy látták, hogy élete megmentésére műtétet szükséges végrehajtani. És akkoriban még nem ismerték a narkóziót. Amikor az orvos az első bemetszést végezte a katona mellén, az megszólalt: „Doktor úr, vágjon egy kissé mélyebbre, akkor ott megtalálja a császárt.” A császár tehát bizonyos értelemben a katona szívének trónján ült.

Amikor Erzsébet angol királynőt megkoronázták, viszonylag fiatal volt. Nagyanyja, Mary királyné ekkor levelet küldött neki hűségnyilatkozatával, amelyet ezekkel a szavakkal zárt: „Szerető nagyanyád, aki egyúttal hűséges alattvalód”.

De mi hogyan állunk ezzel? Hogyan alkalmazhatjuk mindezt önmagunkra? Matthew Henry a következőkre emlékeztet bennünket: „a zsoldár szavaiból megtanulhatjuk, hogyan tehetünk vallást az Úr Jézus iránti hűségünkről: Ővéi akarunk lenni mindenestől és visszavonhatatlanul; az Ő oldalán akarunk állni és cselekedni; üdv és hozsánna legyen evangéliumának és országának; mert megsegíti Őt az Isten mindaddig, amíg minden uralmat, hatalmat és méltóságot a lába alá nem vetett”.

Spurgeon szavai szerint egész életünknek a következőket kell kifejeznie: „Tied vagyunk, Urunk Jézus. Nem gondoljuk, hogy bármi is, ami birtokunkban van, a miénk lenne valóban; mindenünk arra való, hogy Te, mi Királyunk felhasználd. És melléd állunk, Ó, Isten Fia. Mert ha Jézuséi vagyunk, akkor bizonyos, hogy Krisztus oldalán állunk, függetlenül attól, hogy vallási, erkölcsi vagy politikai téren. Békesség, békesség Neked! És békesség a Te segítőidnek. Jót kívánunk minden embernek. Békességet kívánunk minden békességen munkálkodó embernek. Mert a Te Istened megsegít Téged. Feltámadott Krisztus, mi felfelé tekintünk, amikor az eget Téged befogadnak, és imádunk Téged! Mennybe ment Krisztus, mi leborulunk a lábához, és így szólunk: »Tied vagyunk, Dávid Fia, aki fölkenettél, hogy Fejedelmünk és Üdvözítőnk légy.« Visszatérő Krisztus, várunk Rád, hogy mihamarább jöjj a tiedhez! Ámen, igen Ámen!”

December 30.

„Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hússéggel tartozom Jónátánért?” 2Sámuel 9,1

Méfibóset annak a Saul királynak volt az unokája, aki ismételten megkísérelte megölni Dávidot. Lázadó családból származott, amely joggal várhatta, hogyha Dávid trónra jut, akkor kiirtja. Azonkívül Méfibóset tehetetlen nyomorék volt, mert dajkája leejtette, amikor még kicsiny volt. Az a tény, hogy más házában lakott Lódebárbán (ami azt jelenti: „nincs legelő”), arra enged következtetni, hogy teljesen elszegényedett. Lódebár a Jordán keleti partján feküdt, messze Jeruzsálemtől. Tehát nem Méfibóset érdeme volt, hogy Dávid kegyelmét elnyerhette.

Mindennek ellenére Dávid tudakozódott felőle, követeket küldött hozzá, elhozatta a királyi palotába, biztosította, hogy nincs mitől félnie, gazdaggá tette azzal, hogy neki ajándékozta Saul minden birtokát, és szolgasereget rendelt melléje. Sőt, megtisztelte azzal, hogy a király asztalánál ehetett, együtt a király fiaival.

Miért tanúsított Dávid ilyen nagy irgalmasságot és együttérzést olyan ember iránt, aki tulajdonképpen méltatlan volt rá? A válasz: „Jónátánért”. Dávid szövetséget kötött Jónátánnal, Méfibóset apjával, hogy soha meg nem szűnik családja iránt jószágot tanúsítani. Ez föltétel nélküli kegyelmi szövetség volt (lásd 1Sám 20,14-17).

Méfibóset fölismerte ezt, mert amikor első ízben a király elé vitték, arca borult Dávid előtt, és azt mondta, hogy egy olyan „döglött kutya”, mint ő, egyáltalán nem érdemel meg ilyen kedvességet.

Nem nagyon nehéz ebben a képben önmagunkat fölismernünk. Lázadó, bűnös embernek születünk, akik kezdettől fogva halálos ítélet alatt állunk. A bűn erkölcsileg eltorzított és megbénított bennünket. Mi is olyan földön laktunk, amelyen „nincs legelő”, mert szellemileg éhen veszünk. És nemcsak éltéltettünk, tehetetlenül és szegényen, hanem ráadásul nagyon távol éltünk Istentől, Krisztus nélkül és reménység nélkül. Semmi sem volt bennünk, ami magára vonhatta volna Isten szeretetét és kedvességét.

És mégis tudakozódott Isten utánunk, megtalált és megváltott minket a haláltól való félelemtől, megáldott minden szellemi áldással a mennyei helyeken, ünnepi asztalához ültetett, és kiterjesztette fölénk szeretetének zászlaját. És miért tette mindezt? Jézus Krisztusért! A kegyelmi szövetség az, amellyel Krisztusban kiválasztott minket a világ alapjainak lerakása előtt.

Egyetlen helyes válaszunk lehet minderre, hogy leborulunk Előtte, és az Ő nevét dicsérjük, magasztaljuk. Mi is ezt mondjuk, mint Méfibóset: Micsoda a te szolgád, hogy hozzám fordultál?

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Jelenések 3,20

Ismét elérkeztünk egy év végéhez, és a türelmes Üdvözítő még mindig az emberek ajtaja előtt áll, és bebocsátást kér. Sokan már régóta várják Őt. Bárki más már rég feladta volna, és hazament volna. De nem így az Üdvözítő. Ő hosszútűrő, és nem akarja, hogy valaki is elvesszen. Vár arra, hogy egy napon kitarják az ajtót és szívesen fogadják Őt.

Tulajdonképpen meglepő, hogy egyáltalában akadnak olyanok, akik az Úr Jézus kopogtatására nem válaszolnak. Ha valami szomszéd kopogna, biztos, hogy azonnal ajtót nyitnának neki. Ha ügynök lenne, azzal szemben is mutatnának annyi udvarias-ságot, hogy kinyitnák az ajtót, és azt mondanák: „Köszönjük, nincs szükségünk semmire!” És ha az államelnök vagy a miniszterelnök lenne, akkor az egész család üdvözlőné. De, hogy a világ Teremtője, Fenntartója és Megváltója áll az ajtó előtt, sajtóságos, hogy Őt ilyen hidegen és hallgatagon kezelik.

Az ember ellenszegülése még érthetlenebb, hiszen tudjuk, az Úr Jézus nem azért jön, hogy kiraboljon bennünket, hanem azért, hogy megajándékozzon valamivel. Azért jön, hogy bővítködj, teljes életet adjon nekünk.

Egy keresztyén rádiós prédikátor egyszer késő este telefonhívást kapott egyik hallgatójától, aki még egy rövid látogatásra fel akarta keresni őt. A prédikátor különböző mentségekkel megpróbálta lebeszélni az illetőt, de végül engedte magát megpuhítani. Azután derült ki, hogy a látogató nagy pénzadománnyal érkezett a rádióadások támogatására. Mikor a látogató eltávozott, így szólt a prédikátor: „boldog vagyok, hogy még beengedtem őt”.

Joe Blinck többször idézte a következő jelenetet: Egy ház nappalijában éppen ingerült beszélgetés folyik. Egyszer csak kopognak a ház ajtaján. Egy családtag megszólal: „Valaki van az ajtónál.” Egy másik felugrik, az ajtóhoz megy és kinyitja. Erre valaki megkérdi a nappaliból: „Ki az?” Az ajtóból elhangzik a válasz. És a házigazda visszaszól: „Mondd neki, hogy jöjjön be!”

Íme, az evangélium rövid összefoglalásában. Figyelj! Valaki van az ajtónál. Ki az? Senki más, mint az élet és dicsőség Ura, az Egyetlen, aki értünk és helyettünk meghalt és a harmadnapon feltámadott, az Egyetlen, aki most dicsőségében az Atya jobbán ül, és aki hamarosan eljön, hogy hazavigye magához az övéit.

Mondd hát neki, hogy jöjjön be!

Az EVANGÉLIUMI KIADÓ 2000-ben megjelent könyvei

- Rees, J.: Longfield réme
Daniel, R. P.: A bibliai prófécia magyarázata
Wilts, H.: Bibliai családok
A prédikáló mosónő
H. R.: A halál után
„Kiválasztott magának már a világ teremtése előtt” }
- Ouweneel, W. J.: Ha a vége jó, minden(ki) jó?
A. J.: Fiatalokról szóló történetek a Bibliából
MacDonald, W.: Újszövetségi Kommentár 1 (Máté–Róma)
Lüscher, A.: Erőt ad a megfáradtnak
Az élet vize }
Végy a teljességből }
- Dr. Erdélyi J.: Természetgyógyászat az Ige mérlegén
Vogel, F.: Találkozás Istennel – de hogyan? }
König, F.: „Nincs különbség...” }
- Az anyaság jutalma
Bennett, R. A.: Isten keresése – 2. bővített kiadás
Brinke, G. R.: A túlvilágról
Bühne, W.: Barátság, szerelem, szexualitás és Jézus Krisztus
követése
- Fleming, D.: A keresztyének Bibliája
Fleming, D.: A keresztyének hite
Fleming, D.: A keresztyének Istene
Fleming, D.: A keresztyének világa
Fleming, D.: A keresztyének élete
Gitt, W.: Idő és örökkévalóság
Gooding, D.: A krisztusi hithez hűen
Gooding, D.–Lennox. J.: Bibliai és etikai nevelés
Langhammer, J.: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok”
+ „Én vagyok az Úr, a te gyógyítód!”
- Lámpás az úton
Lutzer, E. W.: Egy perccel a halál után

- Peters, B.: A nemzetek ideje
 Remmers, A.: Istenfélően élni és a hitet megtartani
 (1-2. Timóteus levél)
 Schmidt-Schell, E.: Csak ne hinnél
 Spurgeon, C. H.: Szántó János beszédei (egy vidám földműves
 életbevágó tanácsai)
 Steer, R.: Úton Hudson Taylорral
 Vine, W. E.: A Rómaiakhoz írt levél
 Wössner, P.: Tetovált és börtönviselt
 Kausemann, J.: Vár Atyád szeretete
 Schäfer von Reetniz, P.: Idők és jelek a XX. században
 Gooding, D.–Lennox, J.: Küzdelem az élet értelméért
 MacDonald, W.: Újszövetségi Kommentár I. és II. kötet
 (Máté–Róma és 1Korintus–Jelenések)
 Mücher, W.: Az Úr ünnepei (3Mózes 23)
 Wagner, G.: Dóra, gyere haza!
 Wjst, W.: Efézus, egy nagyvárosi gyülekezet felemelkedése
 és bukása
 Grant, L. H.: Zakariás látomásai és az Úr Igéjének a terhe
 Gitt, M.: A róka nyomában és egyéb állattörténetek
 Brinke, G. R.: Jegyzetek Máté evangéliumához
 Benoit de C.: Ez igaz! – és ezért mindenkinek tudnia kell
 Kamphuis, M.: Buddhista voltam
 Lukátsi V.: A piros szíves ház

Az EVANGÉLIUMI KIADÓ 2002-ben megjelent könyvei

Wagner, G.:	István, tarts ki!
Behnam, A. B.:	Mária, Jézus anyja
Currie, J. B.:	Angyalok, amit a Biblia róluk tanít
Pace, E. J.:	Evangéliumi beszélő képek
König, F.:	Rólad van szó most
White, P.:	A buyufa alatt (új kiadás)
Peters, B.:	A Prédikátor könyve
Nee, W.:	Hirdesd az Igét!
dr. Török– dr. Tóth T.:	Természettudomány, világkép, világnézet, istenhit
Spurgeon, C. H.:	Mindig időszerű gondolatok
Hunt, D.:	Megalkuvás nélküli evangélium
Müller Gy.:	Igazi hit és imádság
Vida S.:	Morzsák az élet kenyereből }
MacDonald, W.:	József Jézus előképe
Dixon, H.:	Adj nekünk... örökséget
Hewitt, J. B.:	Tanulmányok a bibliai kisprófétákról }
Jones, B.:	Az Újszövetség történeti könyvei }
Stricker, A.:	Alicia – AIDS és egy élet, mint egy álom
Van Deursen, A.:	A Biblia világa képekben
Schmidt–Schell, E.:	S.O.S. Két fiú végveszélyben
Langhammer, J.:	Példázatok, igaz történetek
Smith, H.:	Isten Fia – valóban Isten és valóban ember
Willis, G. C.:	Unokáim szüleinek
Grant, F. W.:	Mózes első könyve az Újszövetség fényében
A kis csavargó	
Al-Sain–Schrupp:	Allahért harcoltam
Bunyan, J.:	A szent háború

- Roy, K.: Naporszáiban + Három barát
 Junker, R.: Jézus, Darwin és a teremtés
 Közelebb Hozzád! (áhitatos könyv)
 Hählke, Ch.: A Tízparancsolat (kifestőkönyv)
 Inrig, G.: A Bírák könyve
 Gibson, O. J.: A keresztyén hit alapjainak tanulmányozása –
 2. kötet
 Spurgeon, C. H.: 1500 bölcs gondolat
 Mackintosh, C. H.: Te és a házadnépe
 Tatford, F. A.: Jákób fiai
 Schmidt-Eller, B.: Hannelore útja folytatódik
 Spurgeon, C. H.: Elvégeztetett!
 A zárba illő kulcs – 3. kötet
 De Koning, Ger.: Amikor a szülők szenvednek...
 A gyermekek a maguk útját járják }
 Elfeledkezett-e könyörölni Isten?
 Kuhley, H. J.:
 Mi a célod? – 3. kötet
 Remmers, A.: A Biblia képei és szimbólumai
 Boddenberg, D.: Kérdéseim – Isten válasza
 Batten–Ham–Sarfati–Wieland–Gitt: Kérdések a kezdethez
 Kausemann, J.: Sámson, Izráel bírása
 Liebi, R.: Beteljesedett prófécia + Világtörténelem Dániel
 próféta látomásában
 Lüscher, A.: Boldogok, akik sírnak...
 Langenberg, H.: A galatákhöz írt levél
 Nem kímélték életüket
 Saunders, J.: A maradék Isten házáért + Dávid sátora
 Roy, K.: Az újra megtalált paradicsom + Végre otthon

